ENIGMA

RuNyx

Salem Salazar, ölümün büyüsüne kapılmış bir kızdı...

Skandallarla lekelenmiş zengin ailesinin kara koyunu olan Salem, mükemmel ablasına neler olduğunu öğrenmek için Mortimer Üniversitesi'ne öğrenci olarak gelmişti. Ancak Mortimer'da kaybolan tek kızın ablası olmadığını keşfettiğinde, öğrencilerin ölümüne neden olan bu karanlık güçleri ortaya çıkarmak için gerekirse kendini yem olarak kullanmaya kararlıydı.

Ve Cazimir van der Waal onun kokusunu almıştı.

Gizemli bir sanatçı ve öğretim asistanı olan Cazimir, karanlık bir geçmişe, gizli planlara ve hayatını riske atmaya kararlı görünen altın gözlü bu güzel kıza karşı dizginlenemez bir arzuya sahipti.

Salem buzsa, Cazimir ateşti.
Salem düzense, Cazimir kaostu.
Salem hassasiyetse, Cazimir tutkuydu.

Birlikte, patlamaya hazır bir kıvılcım gibilerdi. Kaderleri, gizli örgütlerle ve ölümle iç içe geçmişti...

MARTI
martiyayinlari
ISBN: 978-625-366-230-1
9 786253 662301

ENIGMA
Özgün Adı: Enigma
RuNyx

Çevirmen : Esra Çetin
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2792

1. Baskı: Eylül 2025
ISBN: 978-625-366-230-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2025 by RuNyx
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah*Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37*483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
C B Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Litrosyolu 2. Matbaacılar sitesi ZA-16
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 48485

ENIGMA

RUNYX

Çeviren: Esra Çetin

Ninova

Kendini hiç kabul görmemiş ve sevilmeye
layık değilmiş gibi hisseden herkese:
Yalnızlık, sonsuz bir azap gibi gelebilir.
Ama en karanlık an, şafaktan hemen öncedir.
Bir gün, senin güneşin de doğacak.

Duzenleme
Nyozlem

YAZAR NOTU

Sevgili okuyucu,

Kitabımı aldığınız için teşekkür ederim. *Enigma*, özünde bir yalnızlık ve aşk hikâyesi. Karanlık bir teması, sayfalar boyunca size eşlik edecek puslu bir atmosferi ve pek de geleneksel olmayan, biraz alışılmışın dışında, biraz da dengesiz bir aşk hikâyesi var. Sert bir kabuğu olan Salem, benim en büyüleyici kadın karakterlerimden biri ve Cazimir de onun damarına basıp bu sert kabuğu çatlatmaya niyetli bir adam.

Kitapta bahsi geçen temaları listelemek istedim, böylece devam edip etmemeye karar verebilirsiniz.

İçerik uyarıları: Yalnızca yetişkinlere yönelik açık cinsel sahneler, sansürlenmemiş ölüm sahneleri, ayrıntılı otopsi betimlemeleri, intihar (açılış bölümünde, "Ölüm Gülümsüyor..." başlığı altında bahsedilmektedir), zorla ikna, intihar düşüncesine dair imalar, cinsel travmaya dair göndermeler, reşit olmayan birinin cinsel istismarıyla ilgili imalar, toplumsal dışlanma ve bunun getirdiği damgalama, depresyon, travma sonrası stres bozukluğu, rızaya dayalı olmayan fanteziler, şüpheli rıza, gizli bir topluluk.

Umarım benimle Mortimer'e yapacağımız bu yolculuktan keyif alırsınız.

Sevgiler,
RuNyx

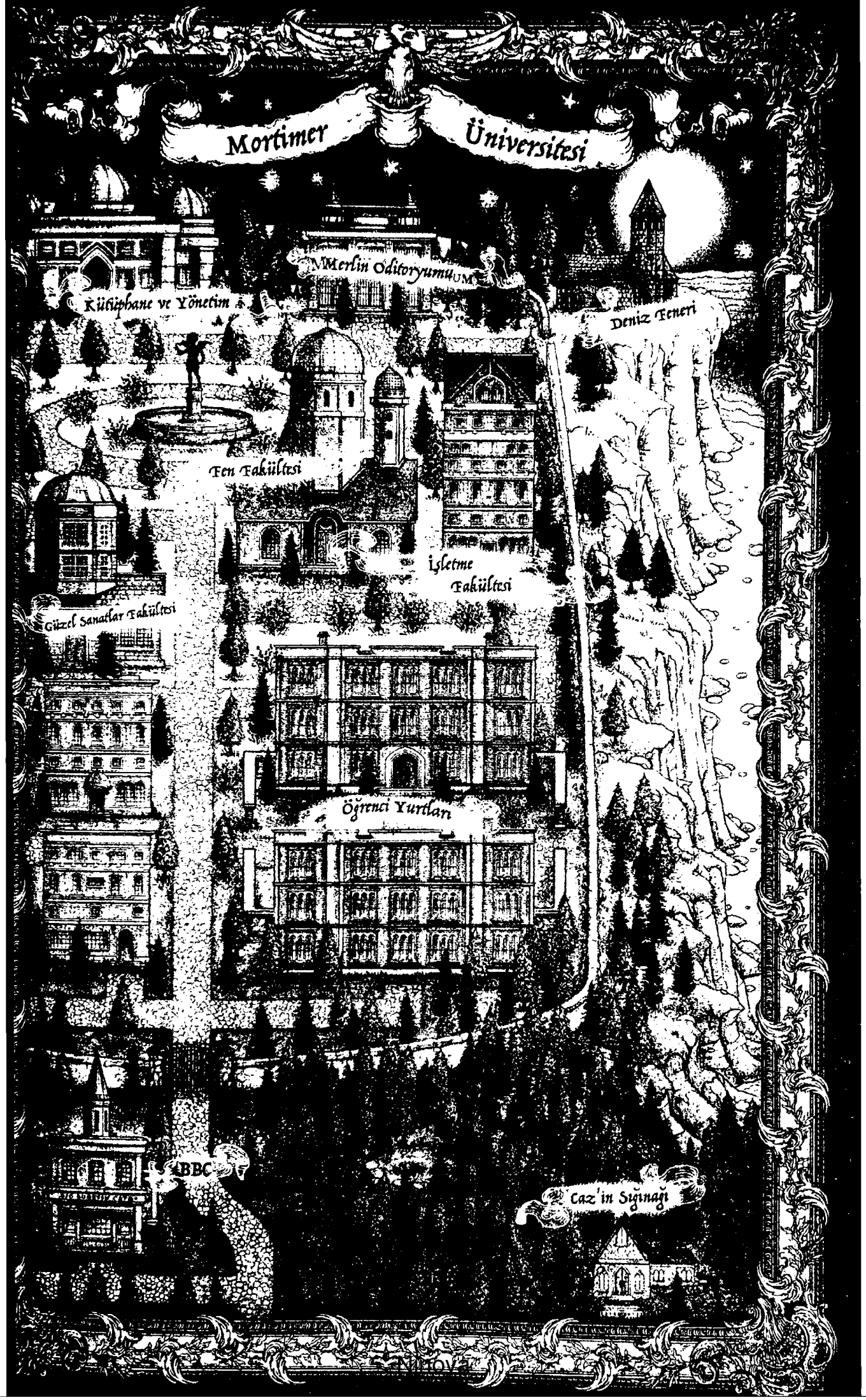
Ninova

Tüm kaosun içinde bir sistem,
tüm kargaşanın içinde gizli bir düzen vardır.

-Carl Jung

Yaraların, ışığın içine sızdığı yerdir.
-Mevlâna

Mortimer Üniversitesi
Merlin Oditoryumu
Kütüphane ve Yönetim
Deniz Feneri
Fen Fakültesi
İşletme Fakültesi
Güzel Sanatlar Fakültesi
Öğrenci Yurtları
BBC
Caz'ın Sığınağı

BİRİNCİ KISIM

ÖLÜM

Güzellik dehşetin ta kendisidir.
Güzel olarak adlandırdığımız her şey
karşısında korkudan tir tir titreriz.
Donna Tartt, Gizli Tarih

Nnoya

ÖLÜM GÜLÜMSÜYOR...

Kimliği Belirsiz Kız, Mortimer Üniversitesi

Kız uçurumun kenarında duruyordu.

Gökyüzünde ölümüne tanıklık edilmesini sağlayacak bir ay ışığı ya da etrafta kendisini sorgulamasına neden olacak endişeli bir ruh yoktu. Yalnızca denizin sesi ve kendi ahlaki çöküşünün fısıltıları vardı.

Ah, aklı ve sağduyusu yerindeydi. Yine de o karanlık gecede uçurumun kenarında durmuş, kendi yaptığı görünmez silahı kafasına dayamış halde kendi yıkımına doğru yürüyordu.

Belki biraz cesareti olsaydı her şey farklı olurdu, farklı olabilirdi. Tüm dünya onun cesur olduğunu düşünüyordu. Onu böyle hatırlayacaklardı. Aksini gösterecek hiçbir şey yoktu. Bu bir cinayet mi, intihar mı, yoksa kaza olarak mı görülecekti? Haberlere görünmez eller tarafından itilen bir kız olarak mı, yoksa kendi özgür iradesiyle atlayan biri olarak mı çıkacaktı? Ya da belki uçurumun kenarına çok fazla yaklaşmış olan bir kızın trajik düşüşünü konuşacaklardı. Hem gerçek hem de mecazi anlamda. Fakat aslında neler olduğunu kim bilebilirdi?

Etrafında ıslık çalan rüzgâr elbisesini havaya uçuruyor, saçlarını yüzüne savuruyordu. Onu izleyen herhangi biri için ruhani ve ürkütücü bir resim çizebilirdi.

Resim. Fotoğraflar. Anılar.

Çok fazlasına sahipti.

Uçurumun kenarında durmak istemiyordu.

Ancak buna mecburdu. Onun için başka seçenek yoktu.

Onlar izlerken bu mümkün değildi.

Üstelik her zaman izliyorlardı.

Kararını, seçimlerini, hayatta kalıp kalmamayı değerlendirdiği o anda bile onu gözlüyorlardı.

Zihninin verdiği direktiflere direnirken tir tir titreyen bedeniyle kenara yaklaştığında bile vazgeçmiyorlardı.

Gözlerini kapatıp ileri atıldığında, rüzgâr kulaklarında uğuldarken sessizlik sadece bir anlığına çığlığıyla parçalandığında ve sonra aniden sesi kesildiğinde bile durmuyorlardı.

Karanlık bir gecede, karanlık kumların üzerine düşüp ölürken onu izliyorlardı.

Duzenleme
Nyozlem

Çürümeme sebep olmaktan [illegible] bir zevk duydum.
-Robert Browning, Pauline: A Fragment of a Confession

...VE KIZ DA ONA GÜLÜMSÜYOR

Salem, On İki Yaşında

Ölüm, hayatın tek gerçeğiydi.

Ölümü ilk düşündüğünde dört yaşındaydı.

Salem'in bunu belirgin bir şekilde hatırlamasının nedeni, bunun çekirdek bir anı haline gelmiş olmasıydı. Evinin arkasındaki ormanda oyun oynar ve dolaşırken bir çukura düşmüştü. Ağlayıp çığlık atmıştı ama kimsenin onu bulamayacağı kadar uzaklaşmıştı. O karanlık çukurda, henüz dört yaşındayken, Salem öleceğini düşünmüştü. Öleceğine ikna olmuştu ve ölüm düşüncesi onu korkutmuştu. Daha sonra kendisiyle birlikte çukura yuvarlanmış, boynu parçalanmış ve iç organları dışarı dökülmüş yabani bir tavşan cesedi görmüştü. Genç aklı, ölüm korkusuyla tavşana takılıp kalmıştı. Salem herkesin derisinin altında bir şeyler saklandığım ilk kez o zaman fark etmişti.

Onu bulan kişi köpekleri Junie olmuştu. Yüksek sesle havlayarak diğerlerini ona yönlendirmişti. Ancak o çukurda ölü tavşanla geçirdiği birkaç saat, Salem'in bakış açısı ve düşüncelerini değiştirmiş, yeniden şekillendirmişti.

Salem, Junie'nin tüylerini okşadı ve o uğursuz günden beri olduğu gibi geçmişin anısı gözlerinde canlanırken Junie'nin yumuşak bedeninin sıcaklığında güven buldu. Altın rengi güzel tüyleri ve tüylerinden daha da güzel bir kalbi olan Junie,

bu dünyada Salem'in kaybolmasını önemseyen ve onu bulmak için elinden geleni yapan tek yaratıktı.

Salem, yanında Junie ile büyükbabasının cenaze töreninde annesinin ona öğrettiği gibi saygıyla otururken büyükbabasının cesedine baktı.

Ölüm tuhaf bir şeydi. Planlı ya da plansız gelebiliyordu. Şiddetli ya da hafif, acımasız veya huzurlu olabiliyordu. Herkesin hakkında yalan söylediği tek evrensel gerçekti. Salem'in karşılaştığı yetişkinlerin çoğu hayatlarını bunu düşünmeden, ondan kaçmaya çalışarak ama doğrudan ona ilerleyerek geçiriyordu. Kendisinin çok küçük bir yaşta anlamış olduğu gerçeği onların da anlayıp anlamadığını bilmiyordu. Ölüm kaçınılmazdı. Herkesi ilk nefes aldıkları andan itibaren kovalıyor ve son nefeslerinde yakalıyordu.

Belki de bu yüzden artık Salem'in bu kadar ilgisini çekiyordu. Bir anda gelip ölümlü varlıkları fethettikten *sonra* olanlar yüzünden.

Çok da küçük olmayan on iki yaşındaki Salem, ölümün sonuçlarını *büyüleyici* buluyordu.

Büyükbabasına baktı ve annesinin, iyi ailelere sahip genç hanımlara yakışmadığından dolayı yapmaması için her zaman uyardığı şekilde başını yana eğdi.

Büyükbabasının hareketsiz bedeninin diğer tarafında duran annesi, burnuna yıpranmış bir mendil bastırmıştı. Kocasının kolları arasında omuzları hafifçe titreyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Annesinin üzgün olduğuna dair Salem'in hiçbir şüphesi yoktu.

Salem de üzgündü. Elini uzatıp Junie'nin sıcak, yumuşak tüylerini okşadı. Tüyleri her zaman sıcak ve kıpır kıpır olurdu. Birlikte geçirdikleri tüm anılar zihninde canlandı. Salem büyük evlerinin arkasındaki ormanı keşfe çıktığında onun arkasında yürürdü. Okuldan döndüğünde yüzüne salyalarını akıtarak öpücükler kondururdu. Kaşınmak istediğinde bedenini küçük kızın eline bastırırdı ve Salem yalnız kaldığında onun yanında yatar-

dı. Junie ailenin köpeğiydi. Yine de Salem'i olduğu gibi seven ve annesinin "acayiplikleri" olarak adlandırdığı şeylere rağmen onun değişmesini asla istemeyen tek kişi olmuştu.

Junie artık daha büyük olduğu için biraz daha yavaş olan o güven verici tarzıyla Salem'e sürtündü. Küçük kız, Junie gittiğinde onu özleyeceğini -*hem de çok* özleyeceğini- biliyordu.

Cenaze evinde otururken aklma bir soru geldi.

"Şimdi bedenine ne olacak?" diye sordu.

Ancak konuşur konuşmaz kelimeleri geri almak istercesine dudaklarını ısırdı. Merakını gidermek için en doğru zaman olduğundan emin değildi. Hep böyleydi. Ağzını daima yanlış zamanda açar, her seferinde yanlış şeyleri söylerdi. Aslında yanlış şeyler söylemek istemezdi, sadece öyle olurdu. Sosyal becerileri çok iyi değildi. Annesi dile getirmese de bu durum onları utandırırdı. Salem de onlara katılmıyor değildi.

"Kes sesini, ucube," diye mırıldandı ablası. Cenazede bile telefonunda bir şeyler yazıyordu, gerçi artık neredeyse herkes gitmişti.

Olivia. Dikkatli ve kuralcı Olivia. Annesinin gözbebeği, mükemmel Olivia. Babasının hayatının saf ışığı Olivia. Salem'in başının belası Olivia.

Salem, ablaların nasıl olması gerektiğini bilmiyordu ama hepsi onunki gibiyse dünyanın sonu gelmiş demekti. Olivia tam olarak kötü bir insan değildi. Aslında Salem, ablasının ışıldadığını, etrafındaki herkese iyi davrandığını, insanlara yardım ettiğini, gülücükler saçtığını ve ödüller kazandığını görmüştü. Herkes Olivia'yı severdi. Herkes Olivia'nın üzerine titrerdi. Herkes Olivia'yı beklerdi. Salem dışında herkes.

Nedenini bilmiyordu ve anlamıyordu. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, artık umurunda da değildi.

Bir süre önce ebeveynlerinin, ablasını düzeltmesini ve kendisine ucube dediği için onu uyarmasını beklerdi. Artık beklemiyordu. Artık bir yetişkin gibi davranıyordu. Hayatındaki yetişkinler bunu gerçekten umursamadığından dolayı kendi ka-

fasında "ihtar etmek" gibi kelimeler kullanarak herkese karşılık veriyordu.

Aslında bu onların hatası bile değildi.

Ölü hayvanları kurcalayan ve onların içini görmek için bedenlerini kesip açan biriyle neden sorunlar yaşandığını artık anlamıştı. Kütüphanenin yetişkinler bölümünden alıp okuduğu kitaplara göre çocukların bu tür davranışları genellikle suç teşkil eden davranışların emsaliydi. "*Emsal.*" Bu haftanın en sevdiği kelimesi bu olmuştu.

Ancak o kendini suçlu olarak görmüyordu. Hiçbir şeyi öldürmek istemiyordu, hatta bu fikir midesini bulandırıyordu. Sadece çoktan ölmüş olanların için açıp neden ve nasıl öldüklerini öğrenmek istiyordu. Onu asıl büyüleyen eylemin kendisinden çok, eylemin nasıl gerçekleştiğiydi.

Annesi burnunu çekip Salem'in babasına döndü. "Onunla biraz yalnız kalabilir miyim, Javier?" diye sordu.

"Elbette, hayatım," dedi adam. Orada çalışanlardan birine başını sallayarak işaret verdi. Salem'inkine benzeyen yanık teni, keskin floresan ışıklarının altında daha parlak görünüyordu. "Çocukları dışarı çıkarın."

Olivia, babasının sözü bitmeden kapıya ilerledi ve son zamanlarda ellerine yapışmış gibi görünen telefonunda agresif bir şekilde yazmaya başladı. Salem, onun kiminle bu kadar çok konuştuğunu merak ediyordu. Kendi telefonu cebinde bir tuğla kadar ağırdı. Çoğunlukla okumak, film izlemek ve yaşma uygun olmayan forumlarda dolaşmak için bir araçtı. Fakat en ilginç şeyler genellikle orada bulunuyordu.

"Kiminle konuşuyorsun?"

Kelimeler, geri alınma şansı olmadan Salem'in ağzından kaçtı. Birkaç dakika içinde iki kez olmuştu. İflah olması gerekiyordu. Ayakları ablasının peşinden dışarı çıktı ve dönüp Junie'ye baktı. Bir zamanlar coşkulu bir hayat süren tüylü arkadaşının yaşlılığın getirdiği nadir bir dinginlik içinde olması, kalbini sızlattı.

"Seni ilgilendirmez."

Bu sözler karşısında gözlerini tekrar Olivia'ya çevirdi ve ablasının güzel yüzünün kızarmasını merakla izledi. Olivia nadiren kızarırdı. Onu fazla sevmese de ablasını çok iyi tanıyordu. *Çok ilginç.*

Salem lobideki gıcırdayan sandalyelerden birinin üzerine atlayıp oturdu, spor ayakkabılı ayakları havada sallanıyordu. Ablası yanındaki sandalyeye oturdu, topukları yere sağlam bir şekilde basıyordu.

"Söyle bana," diye ısrar etti Salem. "Söylemeyeceğime söz veriyorum."

Olivia ona bir bakış attıktan sonra gözlerini devirdi. "Ah, çok sinir bozucusun."

Salem sabırla bekledi. Tekrar sormak istiyordu ama Olivia'nın sessizlikten nefret ettiğini biliyordu. Sessizliği doldurma ihtiyacı hissederdi ve tam olarak öyle yaptı.

"Tamam. Mortimer'dan bir çocuk."

Salem gözlerinin büyüdüğünü hissetti. Mortimer Üniversitesi, onların dünyasında çok önemli bir yerdi. Ayrıcalıklı ve soylu ailelerin çocuklarının gittiği bir yerdi. O kadar seçkin ve elit bir kurumdu ki, oradan mezun olanlar sosyal çevrelerinde birer tanrı gibi görülürdü. Güç ve prestijin sembolü haline gelirlerdi. Oraya girmek özel bir olaydı.

Bu okul Salazar ailesi için çok daha büyük bir anlam taşıyordu çünkü büyük büyükbabası, büyük büyükannesiyle o üniversitede tanışmıştı. O zamandan beri tüm çocukları o üniversitede eğitim görmüştü. Bu da ailelerini çok daha seçkin bir grubun parçası haline getirmişti. Köklü geleneğin mirasçıları.

Ancak Salem'in tepkisi başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

"Ama sen hâlâ lisedesin ve henüz yasal olarak reşit değilsin." Sesindeki şaşkınlığı gizleyememişti. "Tam olarak neden senden yaşça büyük bir erkekle konuşuyorsun?"

"Sesini alçalt," diye tısladı Olivia. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafa baktıktan sonra öne eğildi. "Roman-

tik anlamda değil, seni aptal. O sadece... iyi biri. Bir süredir orada ve sonunda ben de o okula girdiğimde karşılaşacağım harika şeyleri anlatıyor."

Salem, mirasçılar grubuna dahil olmasa bile ablasının sadece notlarına dayanarak o okula kabul edileceğinden emindi. Notları neredeyse mükemmeldi. Ayrıca ders dışı etkinlikleri kâğıt üzerinde ve dışında resmen parlıyordu.

"Hâlâ iki yılın var," diye hatırlattı Salem.

"Sen anlamazsın," dedi ablası. Tekrar mesaj yazmaya başlamıştı. "Zaten ne arkadaşın var ne de nasıl bir arkadaş edineceğini biliyorsun."

Salem bu iğnelemeyi görmezden geldi çünkü çoğunlukla doğruydu. Gördüğü kadarıyla arkadaşlar zaten abartılıyordu. Arkadan bıçaklıyor ve ihanet ediyorlardı. İnsanlar sadece birbirlerini kullanmak için arkadaş oluyorlardı.

Daha önemli olan şeye odaklandı. "Onu tanıyor musun?"

Olivia biraz tereddüt ettikten sonra telefonunu bırakıp yüzünü ona çevirdi. Salem, ablasının ne kadar güzel olduğunu bir kez daha fark etti. Kızıl kahverengi saçları, yeşil gözleri ve açık teni ile annelerinin birebir kopyasıydı. Kız kardeşine hiç benzemiyordu.

"Onunla internette tanıştım... Üniversite gruplarından birinde," diye açıkladı ablası. "Birkaç haftadır konuşuyoruz ve mezun olduktan sonra onunla görüşeceğim. Ben mezun olmadan önce yüz yüze görüşmenin uygun olmadığına karar verdik."

Uygun. Salem bunun ablası için güvenli olup olmamasından çok, uygun olup olmamasıyla ilgili olduğunu bilmeliydi. Sebep ne olursa olsun, en azından aptalca davranmıyordu. Salem bile genç çocukların internette tanımadıkları yaşlı insanlarla konuşmasının doğru olmadığını biliyordu. Geçen ay kütüphanede bulduğu kitapta, avcı olarak adlandırılan bu tür suçlulardan bahsediliyordu.

Salem bir karşılık vermediğinde, "Her neyse," diye devam etti Olivia. "Sadece ben değilim. Grupta şu anda okula devam

eden ve hatta mezun olmuş birçok miras öğrenci var. Sadece sohbet ediyorlar, bilirsin. Kampüse adım atmadan önce bağlantılar kurmak ve zincirin en üstünde olmak için harika bir yer. Sen de katılmalısın."

"Ben almayayım, teşekkürler," diye homurdandı Salem. Kendini beğenmiş yetişkinlere dönüşmek isteyen kendini beğenmiş gençlerden oluşan bir grupta olma fikrini mide bulandırıcı buluyordu. Oysa belki hepsi öyle değildi. Belki orada onun gibi çocuklar da vardı. Tuhaf, uyumsuz, yanlış ailede doğmuş, imkânsızı başarmaya çalışan...

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diyerek iç çekti Olivia. "Yaşayan, nefes alan insanlarla vakit geçirmektense ölü şeylerle vakit geçirmeyi tercih ediyorsun. Öbür tarafı boylamadan bu huyundan vazgeç." Ablası başını iki yana salladı ve telefonunun ekranını tekrar aydınlattı.

Salem bir göz attı.

Mortimer Üniversitesi Grubu.

Siyah ve turkuaz renklerdeki grup resmi yüklendi, ardından bir mesaj panosu açıldı. Annesinin de belirttiği gibi Salem'in birçok kusurundan biri de meraklı olmasıydı.

Salem telefonunu çıkarıp bu ismi tarayıcıya yazdı. Grubu bulmak yeterince kolaydı. Bağlantıya tıkladı ancak kayıt ekranı yerine bir dizi soru ile karşılaştı. Ne zararı olabilirdi ki?

Burslu öğrenci misiniz veya olacak mısınız?

Salem, ebeveynleri onu evlatlıktan reddetmediği sürece burslu okuyacağını sanmıyordu. Bu bir skandala yol açardı ve Salazarların en çok nefret ettiği şeyin skandal olduğunu biliyordu.

HAYIR seçeneğini seçti.

Miras öğrencilerden misiniz veya onlardan biri mi olacaksınız?

Bu epey kolaydı. *EVET* seçeneğini seçti.

Sayfa farklı bir yere yönlendirildiğinde başka bir bağlantı açıldı.

Siyah ve gümüş renkli bir görüntü yüklendi, düz metalik kanatları olan büyük bir akbaba logosu keskin gözlerle ekrana bakıyordu. Salem bu logoyu daha önce hiç görmemişti. Evindeki Mortimer hatıra eşyalarının hiçbirinde de yoktu.

Daha önce hiç duymadığı bir kelime, eski kütüphane kitaplarından alınmış gibi görünen eski bir yazı tipiyle ekranda belirdi.

MORTEMIA

Ablasının üye olduğu grup bu değildi. Ekranda bir soru belirmeden önce geri tuşuna basmak üzereydi.

Kaçıncı kuşak miras öğrencisisiniz?

Salem tereddüt etse de en sonunda merakı galip geldi. *4* seçeneğine tıkladı.

Kaç yaşındasınız?

12, diye yazdı.

Hangi kullanıcı adını kullanmak istersiniz?

Salem ne yazması gerektiğini merak ederek birkaç dakika düşündü. Sessizce cevabı yazdı.

Bu seçkin ve özel grubun bir parçası olmaya sadece bir adım kaldı. Başvurunuz işleme alındıktan sonra bir görevi tamamlamanız gerekecektir. Görev tamamlanmadığı takdirde gruba kabul edilmeyeceksiniz. Kabul ediyor musunuz?

Salem tekrar tereddüt etti. Ancak etrafına hızla göz attığında ablasının telefonuna dalmış olduğunu ve lobinin boşaldığını gördü. Bir şekilde ablasının dahil olmadığı özel bir gruba raslamıştı. Ablasının dahil olmadığı bir şeye seçildiğini bilmek baş döndürücü bir duyguydu.

Mesaja tekrar baktı. Kırmızı "*KATIL*" butonu her kalp atışıyla birlikte yanıp sönüyordu. Yanındaki daha küçük "*İPTAL*"

butonu neredeyse görünmezdi. Bir tuzağa benziyordu. Belki de birkaç yıl beklemeliydi. Ancak yine merakı galip geldi. Ne zararı olabilirdi ki?

Başını iki yana sallayarak ihtiyatlı davranmayı bir kenara bıraktı ve küçük başparmağıyla butona bastı.

Neredeyse başardın, goldengirl01. İşte yapman gerekenler.

BİRİNCİ BÖLÜM

SALEM

Günümüz, Yirmi Yaşında

Salem sahilde bir ceset olduğundan epey emindi. Ay ışığının olmadığı bulutlu bir gecede ışık eksikliğinden dolayı kesin konuşamıyordu. Ancak uçurumun tepesinde durduğu yerden baktığında şüpheli bir şekilde insana benzeyen karanlık kütleyi görmüş ve araştırmaya karar vermişti.

Şüphelerini doğrulamasını sağlayan, sadece konuya olan ilgisi ya da ana dalı değildi. Kendini bildi bileli, kriminoloji -özellikle adli tıp- okumak ve ölümü ayrıntılı bir şekilde anlamak istemişti. Fakat hayır, onu yönlendiren sadece akademik merakı değildi. Ablasının da bir zamanlar, bir sahilde o karanlık kütle gibi yatmış olduğunu ve bir süre boyunca onu da kimsenin görmemiş olduğunu düşünmesiydi. Gece yarısı yatakta olması gerekiren neden oraya gittiğini başka hiçbir şey açıklayamazdı. Onun yerinde başka biri olsaydı, hemen polisi arardı. Başka biri olsaydı, uçurumun kenarından dönüp kampüse geri koşardı. Özellikle son iki yıl içinde yaşananlardan sonra başka biri olsaydı, bu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu kesinlikle kabul ederdi.

Ondan başka herkesin yapacağı bu olurdu.

Hayır. Ailesinin kara koyunu, soylarının yüz karası ve itibarlarının kara lekesi olan Salem Salazar etmezdi. Zaten artık

en kötü şöhrete sahip olan kişi o değildi. Kimin aklına gelirdi ki? Salem'in gelmezdi.

Annesi onun Mortimer'a kaydolmasını istememişti. Salem ise üniversitede okuduğu süre boyunca Salazar soyadıyla ilgili daha fazla dedikodu çıkmasına neden olacak hiçbir şey yapmayacağına söz vermişti. Oysa işte şimdi oradaydı. Telefonunun fenerinin ışığıyla yolunu aydınlatarak uçurumun kenarına oyulmuş merdivenlerden iniyordu.

Botlarının altındaki zemin nemliydi, uçurumdan aşağı dikkatlice inerken taşların arasındaki toprak kolayca içeri batıyordu. Bu merdivenleri iki gece önce kampüste akşam yürüyüşü yaparken keşfetmişti. Sadece bir haftadır Mortimer'daydı. Diğer öğrencilerin çoğu gibi oryantasyon haftasında şehir merkezine gidip sarhoş olmak yerine, geç saatlerde kampüsü keşfetmekten keyif alıyordu. Kampüsün bir tarafındaki orman, önündeki deniz ve gecenin içindeki sessiz binalar, yeni kazandıkları özgürlüğün tadını çıkaran öğrenci kalabalığından daha tanıdık geliyordu.

Dalgaların ve rüzgârın sesi duraksamasına neden oldu. Salem durum değerlendirmesi yaparak su geçirmez bir şey giymiş olması gerektiğini fark etti çünkü havadaki hafif sis yakında yoğunlaşacaktı. Yağmurdan hoşlanmıyordu, vücudunda nemi hissetmekten de hoşlanmıyordu. Önümüzdeki birkaç yılını uçurum kenarındaki bir sahil kampüsünde geçireceği düşünüldüğünde bu fazlasıyla can sıkıcıydı. Yine de bunu aşması gerekiyordu, özellikle de yapmak istediği meslek düşünülürse başka ihtimal yoktu.

Gelmiş olduğu yöne baktığında neredeyse yolu yarılamış olduğunu fark etti. Geri dönmenin bir anlamı yoktu. Hem onu bekleyen bir ceset varken bunu yapamazdı. Birinin ölmüş olmasından özellikle keyif almasa da beynini ele geçirmiş olan araştırmacı böcekler bilgi edinme fırsatını kaçıramazlardı.

Etrafta hiçbir şeyin gizlenmediğinden emin olmak için bulutların altında zar zor görünen karanlık, dar sahile baktı. Ancak küçük bir yığından başka bir şey görmedi.

Peki o zaman.

Bir eliyle telefonunu havaya kaldırıp yolunu aydınlatırken diğer eliyle uçurumun kenarına tutundu, dengesini sağlamaya çalışarak yavaşça inmeye devam etti. Birkaç dakika süren sessiz inişin ardından sonunda sahile adım attı ve soluğunu bıraktı. Fiziksel efor hiç de hoşlandığı bir şey değildi ama bu da paketin bir parçasıydı. Zaten bu kadar büyük bir kampüste aksi mümkün değildi.

Kendini toparlamak için derin bir nefes aldıktan sonra hemen karanlık yığına doğru yöneldi. Kesinlikle bir cesetti. Sadece insan mı, yoksa hayvan mı olduğunu doğrulaması gerekiyordu.

Her adımda kalbi sertçe atmaya başladı. Yerdeki yığın insan bedeni şeklini alırken baş döndürücü bir his damarlarını doldurdu. Böyle bir şeye tanık olmanın doğal tepkisinin bu olmadığını biliyordu. Bu dünyada nefes aldığı yirmi yıl boyunca bunu defalarca duymuştu. Bazen hissettikleri ile hissetmesi gerekenler arasındaki çelişki onu parçalıyordu. Bu ikilem kendi ahlaki pusulasını altüst ediyordu. Ancak cesede yaklaştıkça pusula daha da hareketsizleşti. O an, gecenin karanlığında tek başınayken kim olduğu ve kim olması gerektiğine dair toplumsal beklentilerden uzakta, gerçekten hissettiği şeyi hissetmesi için kendine izin verdi.

Heyecan.

Sadece bir ceset için değil, ondan elde edebileceği bilgiler için de heyecanlıydı. İki yıldır tek başına üzerinde çalıştığı bulmacanın başka bir parçasını daha bulma ihtimaline karşı heyecanlıydı.

Sonunda cesede ulaştığında birkaç adım ilerisinde durup beyninin en sevdiği şeyi yapmasına izin verdi. Gözlemlemek, analiz etmek, sonuca varmak.

Telefonunun fenerini cesede tutarak hiç kurtulamadığı içgüdüsel bir alışkanlıkla başını yana eğdi ve notlar uygulamasını açarak gözlerinin her şeyin üzerinde gezinmesine izin verdi.

-Kadın.

-Genç, on dokuzlu yaşların sonunda ya da yirmili yaşların başında.

-Açık renk saçlar, rengi belirsiz. Uzunluğu sırtın ortasına kadar olabilir... Kafa derisine yakın bir yerden kökünden koparılmış. Yanlışlıkla bir şeye mi takılmış, yoksa bilerek mi çekilmiş?

Cesedin, kıyıya vurmuş bir cesetten bekleneceği gibi çok ıslak ya da şişmiş olmadığını fark ettiğinde duraksadı. Kaşlarını çatarak çömeldi ve eğildiğinde kafatasının arkasında küçük, koyu renkli bir ıslaklık gördü. Bu da demek oluyordu ki...

Salem başını kaldırıp uzun, heybetli ve sandığından çok daha yüksekte olan uçuruma baktı.

-Kafatasının etrafındaki kan, sert bir darbeye işaret ediyor. Yüksekten düşme mi, yoksa bir nesnenin çarpması sonucunda mı oluşmuş?

Kadının elleri vücudunun yan taraflarında duruyordu, sağ bileğinin etrafında koyu renkli halkalar vardı.

-Sağ bileğindeki koyu renkli, ince morluklar eski görünüyor. Muhtemelen bir haftalık. Bağlanma sonucu mu, yoksa esaret izleri mi?

Kadının kulağının arkasında küçük, neredeyse fark edilemeyecek bir dövme vardı.

-Kulağının arkasında bir tür sembol var, net değil. Pirinç tanesi büyüklüğünde.

-Cinayet mi, intihar mı?

-Suç mahalli burası mı? Kan minimal seviyede. Kum çoğunu emdi mi, yoksa ceset gerçek olay yerinden buraya mı taşındı? Eğer taşındıysa neden? Kurtulmak için mi, yoksa şaşırtmak için mi?

Salem, görevine dalmış bir şekilde cesedin etrafında yavaşça dolaşıp notlar aldı.

Belki de bu yüzden yalnız olmadığını daha önce fark etmemişti.

Havada bir şeyler değişti. Moleküller harekete geçerek başka bir fiziksel forma uyum sağlamak için yeniden düzenlendi. Genç kız arkasındaki moleküllerin hareketini hissetti. Ensesindeki tüyler ürperirken teninde biriken ince bir ter tabakasıyla birbirine karıştı. Yakınlarda bir yerde başka birinin nefes alıyor olduğunu fark etmek, yüzyıllardır süregelen hayatta kalma içgüdüsünün içinde yankılanmasına neden oldu.

Tam da o anda, bir işaret fişeği gibi yanan el feneriyle bir cesedin başında dikilirken bunun dışarıdan izleyen birine nasıl görünebileceğini fark etti. Herkese bir suçlu ya da en azından bir şüpheli gibi görünecekti.

Tabii asıl kendisi olaya dahil olduğu için onun suçlu olmadığını bilen biri değilse...

Rüzgâr, her zamanki dağınık topuzundan kurtulan kıvırcık saçlarını dalgalandırdı. Salem, başka birinin varlığını daha derinden hissederken deniz ve tuzun kokusu da yoğunlaştı.

Telefonunun fenerini sessizce kapatıp etrafı ani bir karanlığa boğdu. Kare çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözlerini hızla kırpıştırarak karanlığa alışmaya çalıştı.

"Kıpırdama."

Arkasından gelen güçlü erkek sesi ne çok yakındı ne de çok uzağındaydı.

Nimova

Boğuk ve güçlü ses, sanki gürleyen denizin kendisiymiş gibi dalgalarla birleşiyordu.

Deniz ve duman... Beyni, işitsel uyaranlara tepki olarak ortaya çıkan kelimeleri kaydetti.

Başka bir ses daha vardı.

Kâğıt hışırtısı, diye düşündü Salem.

Ardından kâğıdın üzerine bir şeyler çizildiğini duydu. Salem bu belirgin sesleri çok iyi biliyordu çünkü bir şey üzerinde çalışırken odaklanmasına yardımcı olması için arka planda ses olması hoşuna giderdi. Sesler her zaman beyninde bir tür tepki uyandırırdı.

Bu adam ne yapıyor? Onu kâğıtla öldürmeyi planlamıyorsa, neden ona kıpırdamamasını söylemişti? Hem Salem neden onun emrini yerine getiriyordu ki?

Söyleyeceği kelimeleri düşünerek ağzını açtı, sonra onları geri yuttu. Fazla konuşkan biri değildi. Aslında yakın zamana kadar, birkaç yıl boyunca konuşmayı tamamen bırakmıştı. İki yıl önce tekrar konuşmaya başlamıştı. Yine de beklenildiği kadar sık değildi ve sadece şeyden sonraydı... İçinde bulunduğu şu durumda o konulara girmemek için bu düşünceyi kafasından silip attı.

Sık sık yaptığı gibi kendine, "*Anda kal,*" diye hatırlattı. Ardından kendini toparlamasına yardımcı olan rutinini uygulayıp yanağını ısırdı.

"Yaklaşma, yoksa polisi ararım," diyerek adamı tehdit etti. Sesi neredeyse buz gibiydi, içindeki karmaşanın hiçbirini dışarı yansıtmıyordu.

"Ben çoktan aradım," diye alay etti adam. Kâğıttaki çizik sesi hızlanmıştı. "Asıl soru şu, sen neden aramadın? Merakına yenildin, değil mi?"

Son kelimelerde adamın ses tonu değişmişti. Daha yumuşak, daha şehvetli, neredeyse ikna edici bir hal almıştı. Bu ses tonu Salem'in beynine bir şeyler yaptı. İşitsel bilgilere duyarlı

biri olarak bunun nedenini anlayabiliyordu. Ancak tüm vücudunu saran ürpertiye bir anlam veremiyordu.

Adamın sesi tehlikeliydi, açığa çıkarmayı seçene kadar kılıfında saklı tuttuğu bir silahtı. Salem onu imparatorlukların var olduğu zamanlarda hayal edebiliyordu. O sesi kullanarak kalabalığı çılgına çeviriyor, isyana teşvik ediyor, onları kafalarını kesip alacağı arenaya sürükleyip içeri adım atmaya zorluyor ve kendi sonlarına doğru kurnazca itiyordu.

Adamın sözlerinin zihinsel yarasına tuz basmasını engellemeye çalışarak, "Merak tamamen sağlıklı bir tepki," dedi alçak ve sakin bir sesle.

Derin bir kahkahanın ardından kalem, kâğıdın üzerinde biraz daha hareket etti. "İkimizin de burada yaptıklarını sağlıklı olarak nitelendirmezdim."

Belki de metaforu yanlıştı. Ne de olsa, edebiyat güçlü yönlerinden biri değildi. Adamın sesi, kanlı bir sahilden çok keşfedilmemiş bir denize benziyordu. Okyanusun karanlığındaki efsanevi yaratıklar gibi şüphelenmeyen denizcileri cezbedip derinliklere sürüklüyordu.

Şiirsel düşünceleri onu şaşırttı. Kimse onu böyle olmakla itham edemezdi. Aslında tam tersiydi, tamamen sistemli ve rasyoneldi. Bu -bu düşünceler her ne idiyse- yeni bir deneyimdi ve bunu yaşamak için uygun bir zaman değildi.

Rahatsız ediciydi. Bundan hoşlanmamıştı.

Gözleri nihayet geceye alıştığında kendini ve zihnini hazırlayarak adamın siluetine odaklandı. Ondan birkaç adım uzakta duruyordu. Açık gri arka planın önündeki uzun boylu, geniş omuzlu siluetin bir elinde bir tür defter vardı ve diğer eli de defterin üzerinde serbestçe hareket ediyordu.

Çizim mi yapıyordu?

Ne halt ediyordu bu adam!

"Sen... çizim mi yapıyorsun?" diye sordu. Ses tonundaki şüphe açıkça hissediliyordu. Eğer gerçekten öyleyse, bu Salem'in bile erişemeyeceği bir kayıtsızlık seviyesinin gösterge-

siydi. Genç kız da ölümle ve olaylarla ilgilenirken soğukkanlı davranırdı ama bu başka bir şeydi, anlayamadığı bir tepkiydi. Adam hissediyordu, evet... Fakat rahatsız olmuyordu.

Adamın eli durmadı ancak Salem onun bir kez yukarı baktığını gördü ve bu hareket onun hakkında başka şeyleri de gözle görünür hale getirdi. Uzun saçları ve öldürücü bir çene hattı vardı. Kelime oyununun kasıtlı yapılıp yapılmadığına henüz karar verilmemişti.

"Bu sanat." Tuhaf davranışını açıklarcasına omuz silkerek yine o alçak, yumuşak ses tonuyla konuştu. "Saçlarını sal."

Bu karşılaşmanın küstahlığı ve tuhaflığı, Salem'in göğsünden davetsiz bir kahkaha kopmasına neden oldu. Neredeyse elini kaldırıp sesin geldiği yere dokunacaktı ama adama karşı herhangi bir zayıflık göstermek istemiyordu.

"Git kendini becer," diye cevap verdi buz gibi bir tavırla. Neredeyse sözlerini geri almak istemişti. Hiç küfretmezdi, en azından sesli olarak yapmazdı. Bu davranışının temelinde çoğunlukla konuşmaması ve küçükken aldığı terbiye yatıyordu. Görgü kurallarının birçoğu aklından çıkıp gitmişti ve bu durum annesini dehşete düşürüyordu. Bu kural ise anlamsız bir nedenden dolayı zihninde yer edinmişti. Aslında epey komikti. Cesetleri kesip açmak? *Tabii ki.* Halka açık yerlerde küfretmek? *Kesinlikle olmaz.*

Adam bir kez daha kıkırdadı. Ses dalgaları Salem'in göğsünde bir titreşim oluşturmuştu. "Eve gidince yapacağım, teşekkürler."

Tanrım, dayanılmaz biriydi. Üstelik muhtemelen psikopattı. Kim bir cesedin tepesinde dikilirken gülerek çizim yapardı ki? Salem her ne kadar tuhaf biri olsa da ölülere saygısızlık etmezdi. Rüyalarına girip huzurunu kaçırabilirlerdi. Bunu biliyordu çünkü bunu daha önce yapmışlardı.

"Rahatla, küçük engerek," dedi adam. En sonunda defteri kapatıp tükenmez ya da kurşun kalemini -artık her neyse- kula-

ğının arkasına sıkıştırdı. Bu hareket, Salem'in dikkatini parıldayan bir şeye çekmişti. *Piercing* miydi?

Ardından adamın sözleri kafasına dank etti. *Engerek* mi? Neden ona bu tuhaf isimle hitap etmişti?

Salem daha iyi görebilmek için gözlerini kısarken adam aniden harekete geçti ve aralarındaki mesafeyi kapatmak amacıyla birkaç adım attı. Salem, sakinliğini korumak ve karmaşık düşünceleri altında ezilmemek için elindeki telefonunu sıktı. Tek bildiği, az sonra arkasındaki cesede katılacak olduğuydu.

"Daha fazla yaklaşma," diye tekrar uyardı. Telefonunu adama doğrulttu ve cesetten uzaklaşıp yavaşça geri çekilerek uçurumun kenarındaki merdivenlere yöneldi.

Sahilin diğer ucundan insan sesleri ve el feneri ışıkları geliyordu. Muhtemelen yetkililerdi.

Adam hareket etmeyi bıraktı ama Salem, onun gözlerinin üzerinde olduğunu ve hareketlerini neredeyse hipnotik bir şekilde izlediğini hissedebiliyordu.

Mantık, aptallığı yendi. Bu adamı tanımıyordu, adamın onu neden kışkırttığını bilmiyordu ve onunla tanışma koşulları çekici olmaktan çok endişe vericiydi. En azından merdivenlerin dibine ulaştığında kendine söylediği buydu.

"Kimsin sen?" Sözler kendine engel olamadan ağzından kaçıverdi ve ardında bıraktığı sessizlikte yankılandı.

Salem bir tür cevap bekleyerek bir an için duraksadı. Bu herkese karşı kullandığı bir taktikti. Bir soru sor ve cevabı bekle. İnsanlar genellikle rahatsız edici sessizliğe katlanmak istemeyerek birkaç saniye içinde cevabı verirlerdi. Fakat adam konuşmadı. Sessizliği doldurmak için acele etmedi, hatta *onu* bekliyormuş gibi görünüyordu.

Sorunun cevapsız kalması, aralarında bir gerginlik yaratarak havada asılı kalmasına neden oldu. Sessiz kalmasının nedeni ona söylemek istememesi miydi? Yoksa birkaç dakika önceki aynı umursamazlıkla onunla oynuyor muydu?

Bu adam da *kimdi?*

Salem daha sonra yaptığı şeyi neden yaptığını açıklayamazdı. Hayatında nadiren yaşadığı bir durum olsa da ağır sessizlik onu tedirgin etmiş olabilirdi. Belki de kanıtları korumaya yönelik derin bir içgüdü hissetmiş veya karşılaştıklarında adamın da dikkat çektiği gibi merakına yenik düşmüş olabilirdi. Her ne olduysa, telefonunun kamerasım açıp düğmeye basmasına neden oldu.

Parlak beyaz flaş onu bir anlığına kör edince görüşünü netleştirmek için hızla gözlerini kırpıştırdı. Deklanşör sesi bir anlığına endişe verici derecede yüksek çıktı, ardından dalgaların uğultusu altında kayboldu.

"Cık cık cık." Adamın azarlayıcı sesi havayı deldi. "Bunu yapmamalıydın."

Salem yutkundu ama kıpırdamadı.

Adam rahatça geriye doğru yürümeye başladı. "Kendini, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir oyunun tam ortasına attın."

Salem başını iki yana salladı. Adamın gizemli sözlerini anlamamıştı, zaten o karanlık ses tonuyla söylenenleri anlamasına gerek de yoktu. Belki aptalca davranmıştı ama bir kanıtı olsun istemişti. Eğer adam o kanıtı saklamayacağını düşünüyorsa, ona lanet olsundu.

Tek kelime etmeden topukları üzerinde dönüp merdivenleri hızla çıktı. Gizemli yabancıdan, yaklaşan yetkililerden ve sahildeki cesetten uzaklaşarak kampüse doğru koştu.

Kendimi öldürüyorum,
bir öpücükle ölmek için.
-William Shakespeare, Othello

İKİNCİ BÖLÜM

SALEM

"Ölüm, Mortimer'a bir kez daha uğradı." Salem'in biraz önce girdiği kafenin duvarının üst kısmına monte edilmiş dev ekran televizyonda haberler yüksek sesle yayınlanıyordu. Sözler dikkatini çekti. Kapıdan sadece iki adım içeri girmişken durdu, sırtı gerilmiş bir halde haber spikerinin sabah manşetini paylaşmasını izledi.

"Bu sabah erken saatlerde bir kadın cesedinin bulunduğu Mortimer sahilinden canlı olarak bildiriyoruz," diye devam etti muhabir. Yüzünde ses tonuyla eşleşen ciddi bir ifade vardı. "Cesedin kimliği henüz belirlenememiş olsa da kaynaklar aslında üniversite kampüsünden bir öğrenci olduğunu doğruladı. Arkamızda gördüğünüz gibi..." Kamera yana kayarak bölgeyi kordon altına alan polisi ve sarı kordonun arkasından izleyen halkı gösterdi. "Burada çok fazla hareketlilik var. Henüz resmi bir açıklama yapılmadı."

Muhabir, kamera arkasındaki birine başını sallayınca bir duraklama oldu. "Bu olay bize iki yıl önce kayalıklarda kimliği belirsiz bir erkek cesedinin bulunduğu deniz feneri ölümünü hatırlatıyor. O dava da hâlâ çözülmemiş durumda."

Salem'in uçurumdan gördüğü deniz fenerinin görüntüsü ekranda belirdi, ardından kamera muhabire geri döndü. "Bu zamansız ölüm trajik bir kaza mıydı, yoksa daha kötü bir şey

miydi? Küçük üniversite kasabası Mortimer'da neler oluyor? Cevapları bulmak ve yetkililerin açıklamalarını dinlemek için bizi izlemeye devam edin. *Nation News* kanalından Sam Bailey bildiriyor."

Kanalın logosu yüksek sesli bir müzik eşliğinde ekranda belirdi. Ardından spikerler diğer manşetlere geçerken güzel gri sahil manzarası yerini mavi ve beyaz stüdyoya bıraktı.

Salem'in etrafında mırıldanmalar başladı, dikkatini tekrar bulunduğu yere çekti. Kafeye.

Kendine gel, diye azarladı kendini. Yine yanağının içini ısırdı.

Küçük kafe, kampüse adım attıktan sonra ilk uğradığı yer olmuştu ve son bir haftadır her sabah uğrak yeri haline gelmişti. Kampüsün hemen dışındaki ana caddenin kenarında bulunan Big Bookish Café ya da öğrencilerin deyimiyle BBC, ismine yakışır bir yerdi. Sağındaki duvarın tamamını kitaplarla dolu raflar kaplıyordu, ana girişin yanındaki duvar ise bar alanı ve içecek tezgâhıyla doluydu. Soldaki çok sayıda pencere, üniversitenin ana kapılarının -ortasında gümüş ve altın renginde üniversite arması bulunan, siyaha boyalı masif, uzun, ferforje kapıların- net bir manzarasını sunarken tüm alanı doğal bir ışıkla dolduruyordu. Alanın geri kalanını, birbirinden ayrılıp kanepelerin önüne yerleştirilmiş masalar dolduruyordu. Aralara da bitkilerle lambalar serpiştirilmişti. Atmosfer, son derece elit bir üniversite kasabasından beklenebileceğinden farklı olarak rahat ve davetkârdı.

Burayı ona Olivia söylemişti.

Anda kal.

Kasanın bulunduğu ön tarafa doğru ilerledi. Sınıf arkadaşlarından biri ve inanılmaz derecede keskin bir zekâya sahip olması sayesinde tam burslu bir öğrenci olan Aditi, uzun boynuna siyah bir önlük bağlamış halde yüksek tezgâhın arkasında duruyordu. Salem önlüklerin bir silah olarak, belki de birini boğmak

için kullanılıp kullanılmadığını merak etti. Bunu araştırması gerekecekti.

Aditi ona döndü ve büyürken etrafında gördüğü tüm gülümsemelerden çok daha içten hissettiren sıcak bir gülümsemeyle ona baktı.

"Merhaba, Salem," dedi kız ince bir ses tonuyla. "Her zamankinden mi?"

Salem başını salladı ve öğrenci kartını makineye okutarak siparişi aylık hesabına yazdırdı. Tüm kasaba bu şekilde çalışmasa da BBC, kapıların hemen dışında en sık ziyaret edilen mekânlardan biriydi. Son birkaç gündür sabahın erken saatlerinde buraya gelmekten gerçekten keyif almasının nedenlerinden biri, o saatlerde çok kalabalık olmamasıydı. Oryantasyon haftasının yoğun geçen geceleri nedeniyle çoğu öğrenci yatakta oluyordu. Burayı keşfettiğinden beri, içeceğini alıp pencerenin kenarında iyi bir yer bulduktan sonra birkaç saat araştırma yapıyor ya da sadece insanları izliyordu.

"Yarın dersler başlayacak. Heyecanlı mısın?" diye sordu Aditi. Sesi, içeceklerin gelmesini beklerken dalan Salem'i düşüncelerinden çekip çıkarmıştı.

Salem başıyla onayladı. "Ya sen?" diye sordu nazikçe.

"Ah, evet," dedi kız heyecanla. "Güzel Sanatlar Fakültesi'ne başlamak için sabırsızlanıyorum. Mortimer'ın kendi modüllerimizi seçmemize izin vermesi ne kadar da harika! Böyle bir seçenek sunan başka bir üniversite olduğunu sanmıyorum."

Salem, Mortimer'ın gerçekten inanılmaz yanlarından birinin de bu olduğunu kabul etmek zorundaydı. Genellikle varlıklı ailelerden gelen ve hayatları boyunca belirli hedefler doğrultusunda çalışan öğrencilere, lisans eğitimlerinin ilk yılında bir modül listesinden en fazla altı ders seçerek kendi müfredatlarını oluşturma hakkı veriliyordu. İkinci yıldan itibaren ise uzmanlaşmak istedikleri alana yönelebiliyorlardı.

Mortimer'ın geniş kampüsünde dört büyük fakülte vardı. Güzel Sanatlar Fakültesi, Fen Fakültesi, lisans öğrencileri için

İşletme Fakültesi ve lisansüstü öğrenciler için Hukuk Fakültesi. Her fakültede çeşitli dersler vardı, öğrenciler ilk yıllarında hangi derslerin kendilerine uygun olduğunu deneyip görme özgürlüğüne sahiplerdi.

Dirseklerini tezgâha dayayarak, "Hangi dersleri seçtin?" diye sordu Aditi.

"Çoğunlukla kriminoloji ile ilgili dersler," diye cevapladı Salem. "Ve bir de psikoloji ile ilgili bir ders aldım. Gelecek yıl yan dal yapmaya değer olup olmadığını görmek istiyorum."

Normalde bu kadar çok kelime kullanmazdı ama Aditi tanıştığı en nazik insanlardan biriydi. Aslında taşınma gününde apartmanlarında karşılaşmışlardı. Aditi onu uğurlamaya gelen ailesi ile ana lobide takılırken Salem'in onları izlediğini görmüştü. Onu küçük çevrelerine çağırıp kendilerini tanıtmışlar ve nazik sözlerle ayrılmışlardı. Bu nadir görülen bir etkileşimdi, yine de Salem'e düşünmesi için malzeme vermişti.

Aditi cevabı karşısında gülümsedi. "Bu harika. Başarabileceğini kesinlikle görebiliyorum. Aklında belli bir bölüm var mı, yoksa zaman ilerledikçe mi karar vermek istiyorsun?"

"Adli tıp." Salem sözlerinin tuhaf karşılanmamasını umarak kollarını kavuşturdu ve seçtiği bölümü duyduğu zaman ailesinin sosyal çevresinin vermiş olduğu tepkiyi almaya hazırlandı.

Diğer kız sadece gülümseyerek devam etti. "Harika!"

Salem bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ama daha sorgulamasına fırsat kalmadan içeceği geldi. Kısa bir teşekkür mırıldanarak ayrılmak için arkasını döndü. Orada kalacak havada değildi çünkü okulun ilk haftasında sahilde bulunan cesedi konuşmak için yataktan kalkmış insanlardan oluşan bir kalabalık mekânı doldurmaya başlamıştı.

Onların konuşmalarını duyabiliyor, etrafında kelimeler ve cümleler yakalıyordu. Bu trajediden çok sansasyonel bir olaydı. İnsanlar -özellikle de bu üniversiteye giden ailelerin çocukları- dedikoduyu hiçbir şeyi sevmedikleri kadar severlerdi. Kendi

boş hayatlarından dikkatlerini uzaklaştıran ve onlara biraz olsun oyalanma fırsatı sunan her şey memnuniyetle karşılanırdı.

Geçen hafta küçük pencere kenarındaki koltuğunda bulduğu huzura veda ederek fındıklı kahvesini alıp sisli sabaha adım attı. Gökyüzü bulutlu ve griydi. Araştırmalarına göre burada hava yılın çoğunda böyleydi. Kıyı kasabası hafif serin, hafif yağmurlu ve sisliydi. Sadece ara sıra güneşli günler ve kışın bir ay boyunca hafif kar yağışı oluyordu.

Sonbahara yakın yeni dönemler başladıkça hava her geçen gün daha da soğuyordu ve güneşli günler yaz aylarına göre çok daha azdı. Bu nedenle elindeki sıcak içecek her zamankinden iyi geliyordu.

Öğrenciler, üniversitenin devasa ferforje kapılarının hemen önüne kadar uzanan parke taşlı sokakta dolaşıyorlardı. Bazıları büyük gruplar oluşturmuştu, bazıları ikili ve üçlü gruplar halindeydi. Birkaçı da onun gibi tek başınaydı. Salem çelişkili duygular içindeydi. Kalbinin derinliklerinde, onlardan biri olmak ve bir arkadaş edinmek istiyordu. Ancak geçmişteki deneyimleri onu o kadar yıpratmıştı ki, kalbindeki acıyı kabul edip yalnız kalmayı tercih etmişti. Tek arkadaşı bir ihanete dönüşmüştü, arkadaşlıkla ilgili felsefesine çakılan bir çivi daha olmuştu. Arkadaşlığın bir değeri yoktu, en azından onun için yoktu. İnsanlar onu sadece kendi çıkarları için kullanıyordu. Kimi duygusal, kimi maddi, kimi sosyal nedenlerle bunu yapıyordu. Her şey bir alışverişti, ta ki artık işlerine yaramadığı bir ana kadar böyle sürüp gidiyordu. Etrafındakileri izlerken o sahte dostluğu hatırladığında kalbinde beliren küçük sızı... Hiçbir anlamı yoktu.

Cebindeki telefonu titredi.

Telefonun ekranına baktığında annesinin adının yanıp söndüğünü gördü ve tereddüt etti. Annesiyle konuşmak, özellikle de babasının başına gelen olaydan beri geçen bir yıl içinde ona hiç de iyi gelmemişti. Yine de kadını görmezden gelemezdi çünkü hayatta kalan tek akrabasıydı.

"Günaydın, anne," diyerek nazikçe selamladı. Kafenin hemen yanındaki eski bir binanın köşesine oturdu. Bu kasabadaki binaların çoğu eski ama bakımlıydı.

Bütün kasaba, üniversiteye ve üniversiteye gidenlere uygun hale getirilerek düzenlenmişti. Birkaç kafe, bar, yerel restoran ve lüks bir market vardı. Daha fazla seçenek için en yakın büyük şehir bir saat uzaklıktaydı.

"Nasılsın, Salem?" Annesinin sesi mesafeliydi, neredeyse dalgın geliyordu. Yaşlı kadının ne yaptığının farkındaydı. Büyük kızıyla kocasının başına gelenlerin, Salem'in başına gelmediğinden emin olmak için tek çocuğunu, dünyasında kalan tek kişiyi kontrol ediyordu. Bu çabalar sosyal tepki ve dışlanma korkusundan ziyade, sevgi ve endişeden kaynaklansaydı, Salem annesini neredeyse övebilirdi.

Son iki yılın annesi için kolay geçmediğini biliyordu, kendisi için de kolay olmamıştı. Fakat Salem bazı cevaplar bulma arayışına girmişken, annesi sosyal statülerini geri kazanmanın peşine düşmüştü.

"İyiyim, anne," diye cevapladı her sabah olduğu gibi. İyiydi. Bu her şeyine mal olsa bile iyi olmaya devam edecekti. "Sen?"

"İyiyim, iyiyim," dedi annesi. "Ayrılmak için henüz geç değil. Orada kalmak istediğinden emin misin?"

Salem içini çekti. Bu konuyu birçok kez tartışmışlardı. Aslında annesi tartışmış, Salem ise inatla tavrını değiştirmeyi reddetmişti.

Salem'in sessizliğinin ne anlama geldiğini anlayan yaşlı kadın da içini çekti. "Tamam, bu konuyu bir daha açmayacağım. Neyse, bugün avukatlarla bir toplantım var. Babanın mülklerinden birinin yeniden değerlendirilmesini sağlamaya çalışıyorum. Tenebrae Hills'teki villanın satışını görüşeceğiz ve..."

Salem'in gözleri kahverengi ve gri denizinin ortasında siyah bir şeye takıldığında annesinin konuşmasını yarım kulakla dinlemeye başladı. Geniş omuzlar, çevik bir beden, kendinden emin -neredeyse ukalaca- bir yürüyüş... Üniversite kapıların-

dan uzaklaşıp sokakta rahatça ilerliyordu. Bir sonraki kasabayla burayı ayıran, ormanlık alanın başlangıcını işaret eden ağaçlık çizgiye doğru yürüyordu.

"Bu harika, anne," diye mırıldandı Salem. Dikkati çoktan dağılmıştı. "Kapatmam gerek."

Annesinin vedasını duydu ve telefonu kapattı. Hemen galerisini açarak dün gece çektiği fotoğrafa baktı.

Gece boyunca o fotoğrafa defalarca bakmıştı. Kızın cesedine, arka plandaki denize ve *ona*. Denizin gürleyişini ve dumanın boğukluğunu taşıyan sesiyle ona. Bir eli yan tarafında sarkık duruyordu, diğeri flaştan korunmak istercesine defteri kaldırmıştı. Sadece açık renk gözlerinin parıltısı, koyu ve belirgin kaşları, geriye taranmış uzun koyu saçları, yüzünün bir kısmı, elmacıkkemiği ve defterine çizmekte olduğu, kıvrımlı desenlerle dolu belirsiz bir şey görünüyordu.

Ancak Salem'in doğrulamak için baktığı şey, defteri tutan eldi.

Bulanık görüntüde net seçilemeyen koyu mürekkepli dövmeler, elinin arkasını parmak eklemlerine kadar kaplıyordu.

Sokakta rahatça yürüyen kişinin eliyle aynı eldi.

Oydu.

Telefonunu cebine koyup hızla onun peşine düştü. Kalabalığın içinde fark edilmeyecek kadar geride ama onu görebilecek kadar yakın bir mesafede kalmaya çabaladı. Bunu neden yaptığına dair hiçbir fikri yoktu, sadece derinlerdeki bir içgüdü ona araştırmasını söylüyordu.

Adam ormana adım attı. Öğrencilerden oluşan kalabalık, ağaçlara yaklaştıkça seyrelip dağılıyordu. Salem de saklanmak için uzun ağaçların gövdelerine sığınarak onun ardından yürümeye başladı. Ormanın zeminine dökülmüş yapraklar ve çam iğneleri arasında sessizce ilerlemek zordu, yine de mümkün olduğunca az ses çıkarmaya uğraşıyordu.

Salem onu takip etmenin neden önemli olduğunu anlamaya çalıştı. Dün gece olası suç mahallinde bulunması, tuhaf davran-

ması ve ardından bu sabah onu görmesi... Tüm hafta kampüste olmasına rağmen daha önce görmediği bu adamı, iki günde ikinci kez görüyordu. Bu da kafasında alarm zillerinin çalmasına neden olmuştu. Bir şeyler biliyor olabilirdi ya da onu ablası hakkında bazı cevaplar alabileceği bir şeye yönlendirebilirdi.

Herkesin sevdiği, baş belası ablası.

Anda kal, diye tekrarladı kendi kendine. Üniversiteye gelmeye hazırlanırken her zaman uyguladığı taktik buydu. Mortimer'a girebilmek için liseden sonra iki yıl ara vermişti. Üniversite ara veren öğrencileri nadiren kabul ediyordu ancak dosyası ve ailesinin mirası onun lehine olmuştu. Yönetim kurulunun acıma duygusunun da bunda payı olduğundan emindi ama umurunda değildi. Ne pahasına olursa olsun buraya gelmeliydi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe ortada pek bir yol olmadığını fark etti. Muhtemelen yalnızca öğrenciler tarafından kullanılan dar bir patika vardı.

Adam dar patikada yürüyordu, elinde bir kurşun kalem vardı. Kalemi parmaklarının arasında çeviriyor, anlamsız bir melodiyi ıslıkla mırıldanıyordu. Dışarıdan bakıldığında her şey yeterince masum görünüyordu. Birini kandırmaya yeterliydi. Fakat Salem derinlerde başka bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Cildin altına gizlenmiş daha karanlık, daha derin ve daha ölümcül bir şey vardı. Hayatında yeterince suç belgeseli izlemişti, bu adamın neden bir deha olarak görülebileceğini kolayca kestirebiliyordu. Eğer birdenbire arkasını dönüp elindeki kalemle onu bıçaklasaydı şaşırmazdı. Kalem şaşırtıcı derecede etkili bir aletti. Özellikle de doğru yere saplandığında.

Dün gece yaşanmasaydı veya adamın parmakları kâğıt üzerinde gezinirken onun içinde hissettiği kaosu fark etmeseydi, belki bu kadar hızlı bir yargıya vardığı için acımasızca davrandığını düşünürdü. Ancak adamın tavırları tek bir şeyi açıkça gösteriyordu; bu onun tanık olduğu ilk ölüm değildi ve muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı.

Birkaç dakika yürüdükten sonra patika sona erdi ve adam

köşeyi dönerek küçük bir açıklıktaki eski, terk edilmiş gibi görünen bir binaya doğru ilerledi.

Salem uzun bir ağacın arkasına saklanıp gizlice izledi.

Bina tamamen taştan yapılmıştı, eski bir tapınağa ya da bir tür kiliseye benziyordu. Salem tam olarak emin değildi. Dış cephesinde bunu gösteren hiçbir sembol yoktu. Ancak önünde bir tür sunak bulunan koyu gri taştan yapılmış küçük, tek katlı bir yapıydı. Böyle bir şeyi tarihi bir suç belgeselinde görebileceğini hayal edebiliyordu. Ormanda toplanan bir ya da daha fazla kişinin, o sunağı inandıkları bir varlığa kurban sunmak için kullandığı bir sahne zihninde canlandı. Kutsal ile günahkâr arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bir ritüel olurdu. İnsanlık tarihi, böyle kutsal sayılan saygısızlıklarla doluydu.

Sunağın yanında, yirmili yaşların ortalarında veya sonlarında görünen açık renk saçlı bir adam duruyordu. Mavi kot pantolonunun üzerine beyaz gömlek giymişti. Salem'in takip ettiği, her şeyi tamamen karanlık olan adamla tam bir tezat oluşturuyordu. Onun koyu renk saçları, koyu renk kıyafetleri ve karanlık bir ruhu vardı.

Ruhu açık renk olan adam bir şeyler anlatmaya başladı ama Salem uzakta olduğu için tam olarak ne dediğini duyamadı. Yavaş ve dikkatli hareketlerle çömeldi, biraz daha yaklaşmaya başladı. Çıtırtı çıkarabilecek dal ve yapraklardan özenle kaçınarak varlığını fark etmelerine engel olmaya çalıştı. Dayanıklı ayakkabılar giymeyi alışkanlık haline getirmiş olmasına içten içe minnettardı.

"Onlara bunu söylemek ister misin?" Sarışının sesi uzaklardan yankılanırken, Salem bir ağacın arkasma daha geçti; açıklığa varmadan önceki son ağaçtı.

Tiz ama hoş bir ses.

"Henüz değil," dedi *adam* ve kahretsin ki, sesi dün gecekiyle aynı etkiyi yarattı. Sesinin *hoş* bir yanı yoktu. Salem o an yaşadığı tepkinin, sadece içinde bulunduğu durum ve yüksek adrenalin sebebiyle bu kadar yoğun olduğuna kendini bir şekil-

de inandırmıştı. Gündüz gözüyle aynı etkiyi hissetmeyeceğini sanıyordu. Yanılmıştı.

O boğuk, hafif pürüzlü sesi... Beyninde ulaşılması zor bir noktayı tırmalıyordu. *ASMR** dinlerken peşinde olduğu o duygu -hani şu *karıncalanma* dedikleri- işte tam olarak buydu.

"Sence yakında gerçekleşir mi?" diye sordu sarışın.

"Kim bilir," diyerek iç geçirdi *adam*.

Sarışın bir sigara çıkarıp dudaklarına götürdü, derin bir nefes çektikten sonra dumanı dışarı üfleyip sigarayı sessizce ona uzattı. *Adam* başını iki yana salladı ve dövmeli parmaklarının arasında kalemi daha hızlı çevirmeye başladı. Neredeyse hipnotize edici bir görüntüydü.

"Yıl bitmeden bu işi halletmelisin," dedi sarışın.

Adam sessiz kaldı.

"Arkanı kolladığımı biliyorsun. Ama bu işi halledemezsen sadece senin değil, benim hayatım da tehlikeye girecek. Ve o noktada ben yokum."

Salem kaşlarını çattı, ne hakkında konuştuklarını merak etse de bunu daha sonra düşünmek üzere bir kenara bıraktı.

"Halledeceğim," dedi *adam*. Ses tonundaki özgüven, *ne* olduğunu bile bilmediği halde bunu yapacağına Salem'i inandırdı.

Kalem dönmeye devam ediyordu.

"Ben de öyle umuyorum." Sarışın sigarayı yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. "Sana yardım ettiğime pişman etme beni. Bundan hoşlanmazsın."

Dönen kalem durdu.

Adam hareketsizleştiğinde Salem nefesini tuttu.

Sanki vücudu, Salem'in gözlerinin önünde genişlemeye başlamıştı. Sırtı dikleşirken duruşu sertleşti, tişörtünün altındaki kasları gerildi. Bu tıpkı gecenin karanlığında olduğu gibi büyüleyici bir değişimdi. Adamın etrafındaki moleküllerin değiş-

*ASMR (Otonom duyusal meridyen tepki): Belirli sesler veya görsellerle tetiklenen, genellikle rahatlatıcı bir duyusal deneyimdir. Bu deneyim birçok insanın baş, boyun veya vücutlarının belirli bölgelerinde hoş bir karıncalanma hissi yaşamasına neden olur. (ç.n.)

şimi bir dalga etkisiyle Salem'in etrafındakilere ulaşıyor, tenini titretiyormuş gibi hissettiriyordu.

Elinde dönüp duran kalem -Salem'in etkili bir silah olabileceğini düşündüğü kalem- aniden sarışının gözüne doğru hamle yaptı. Her iki adam da sessizleşirken sarışının gözünden bir santim uzakta durdu.

"Beni bir daha tehdit edersen, kanını boya olarak kullanmaktan mutluluk duyarım," diye uyardı. Ses tonu rahat ama keskindi. *Aman Tanrım...* Hayatında ölümün gelişini fısıldayan o sesten daha güzel bir şey duymamıştı. Kanın boya gibi kullanıldığı hayal, rahatsız edici olduğu kadar büyüleyiciydi. "Seni hiç istemediğin şekillerde başyapıtımın bir parçası yaparım, anladın mı?" *Lanet olsun.*

Sarışının çenesi gerildi ama başını salladı.

Ressam. Genç kız artık kafasında ona böyle hitap ediyordu.

Ressam diğer adamdan uzaklaşıp kalemi tekrar çevirmeye başladı. Son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi düğmeyi açıp kapatıyordu.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek, "İşleri biraz hızlandıralım," diye iç geçirdi sarışın adam. Biri kıpırdanıp dururken diğerinin bilinçli hareketlerinin zıtlığını izlemek ilginçti.

Ressam hiçbir şey söylemediğinde sarışın yüksek sesle soluk verdi. "Tamam. Bu görüşme hiç gerçekleşmedi." Bunun üzerine, sunağın tam tersi istikametine ilerledi.

Ressam birkaç saniye aynı noktada durdu.

Ortaya çöken sessizlik, ormandaki kuşların ara sıra çıkardığı seslerle bozuldu.

"Gösteriyi beğendin mi?"

Salem kaskatı kesildi. *Onun* kiminle konuştuğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı. Açıklıkta kimse yoktu.

Adam boynunu yavaşça çevirdi, gözleri yerde çömelmiş olduğu noktaya kilitlendi. Salem'in kalbi kulaklarında sertçe at-

maya başlamıştı. Biliyordu. Orada olduğunu, onu takip ettiğini en başından beri biliyordu. Ve ona izin vermişti.

Salem doğrulup bir adım geri çekildi ancak onun bir adım öne çıktığını gördü, yüzü ağaçların gölgesine gizlenmişti. Aralarında epey bir mesafe olmasına rağmen bir o kadar da yakınlardı. Adamın varlığı çok yakındı. Onu izleme şekli çok dikkatliydi.

Neden veya nasıl olduğunu anlayamadan bedeni harekete geçti ve arkasını dönüp geldiği yoldan geri koştu. Ayaklarının altında kayganlaşan nemli yapraklar, botlarının altında çıtırdayan dallar ve iğneler, kulaklarında gümbürdeyen solukları, diğer sesleri duymasına engel oluyordu.

Muhtemelen adamın arkadan ne kadar yaklaştığını fark etmemesinin, aceleyle bir yaprak yığınına basıp dengesini kaybetmesinin ve belinin etrafına dolanan sağlam kolun onu şaşırtmasının nedeni buydu.

Kalbi deli gibi çarpıyor, her atışı tüm bedenine yayılıyordu. Salem olduğu yerde donup kaldı. Dengesini kaybedip öne doğru düşecekken kaslı bir kol göğsünden ona sarılmıştı. O kolun göğüslerine bastırdığını, adamın bedeninin sırtına yapıştığını ve o pozisyonda eğilmişken kıçına sert bir şeyin dayandığını fark etmesi birkaç saniye aldı.

Salem doğruldu ve adam kolunu indirip beline doladı.

"Korkuyor musun?"

Kelimeler bir kulağından girip diğerinden çıktı.

Hayır, korkmuyordu. Öfkeliydi. Hafifçe tahrik olmuştu ve bu da başlı başına rahatsız ediciydi. Fakat korkmuyordu.

"Kızlara sık sık bu şekilde yaklaşır mısın?" diye sordu umursamaz bir tavırla. Sanki aldığı her nefesi sayıp yaşananları düşünmüyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Adam güldü. "Sadece bir önceki gece bana tehditler savurduktan sonra beni beceriksizce takip edenlere."

Salem gözlerini devirdi ve kıvranarak onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Beni bırakabilir misin?"

Adamın kolu hareket etmedi. "Bırakabilir miyim? Evet. Bırakır mıyım? Duruma bağlı. Neden beni takip ediyordun?"

Adamın, üzerinde bir tür etkisi olduğunu fark ettiği o ses tonuyla söylediği bu sözler Salem'i duraksattı. Neden onu takip etmişti? Bu çok saçmaydı ve Salem saçma şeyler yapmazdı.

"Merakıma yenik düştüm."

Lanet olası merak.

Şimdi yakmdan görebildiği ancak hâlâ ağaçların gölgesinde gizli kalan o büyük ve dövmeli eli, karnının üzerine yayıldı. Adamın elinin kumaşın üzerinde dairesel hareketlerle gezinmesini izledi, neredeyse büyüleyici bir ritmi vardı. Ağzı kulağına yaklaştığında sözleri doğrudan damarlarına aktı.

"Bu seferlik bedava," diye fısıldadı yumuşak, baştan çıkarıcı bir sesle. Adamın sesi bacaklarını birbirine bastırmasına neden olmuştu. "Bir daha merakına yenik düşersen, bedelini fazlasıyla ödersin."

Salem boş gözlerle önüne baktı, birkaç metreden sonra ağaçlar ayrılarak kampüsü ortaya çıkarıyordu. Oysa aklında sadece adamın, kendisine bedel ödetme fikri vardı ve bu düşünce içini altüst ediyordu.

"Nasıl?" diye fısıldadı. Merak onun zaafı, gizem ise bağımlılığıydı.

Onun soluk soluğa kalmış sesini duyan adam bir an için hareketsiz kaldı. "Bu seni tahrik mi ediyor, küçük engerek?"

Salem "*hayır*" demek üzere ağzını açtı, "*hayır*" demek istedi ama bu bir yalan olurdu. Nabzı hızlanmıştı, meme uçları sertleşmişti. Bacaklarının arası ıslanmıştı.

Başını salladı.

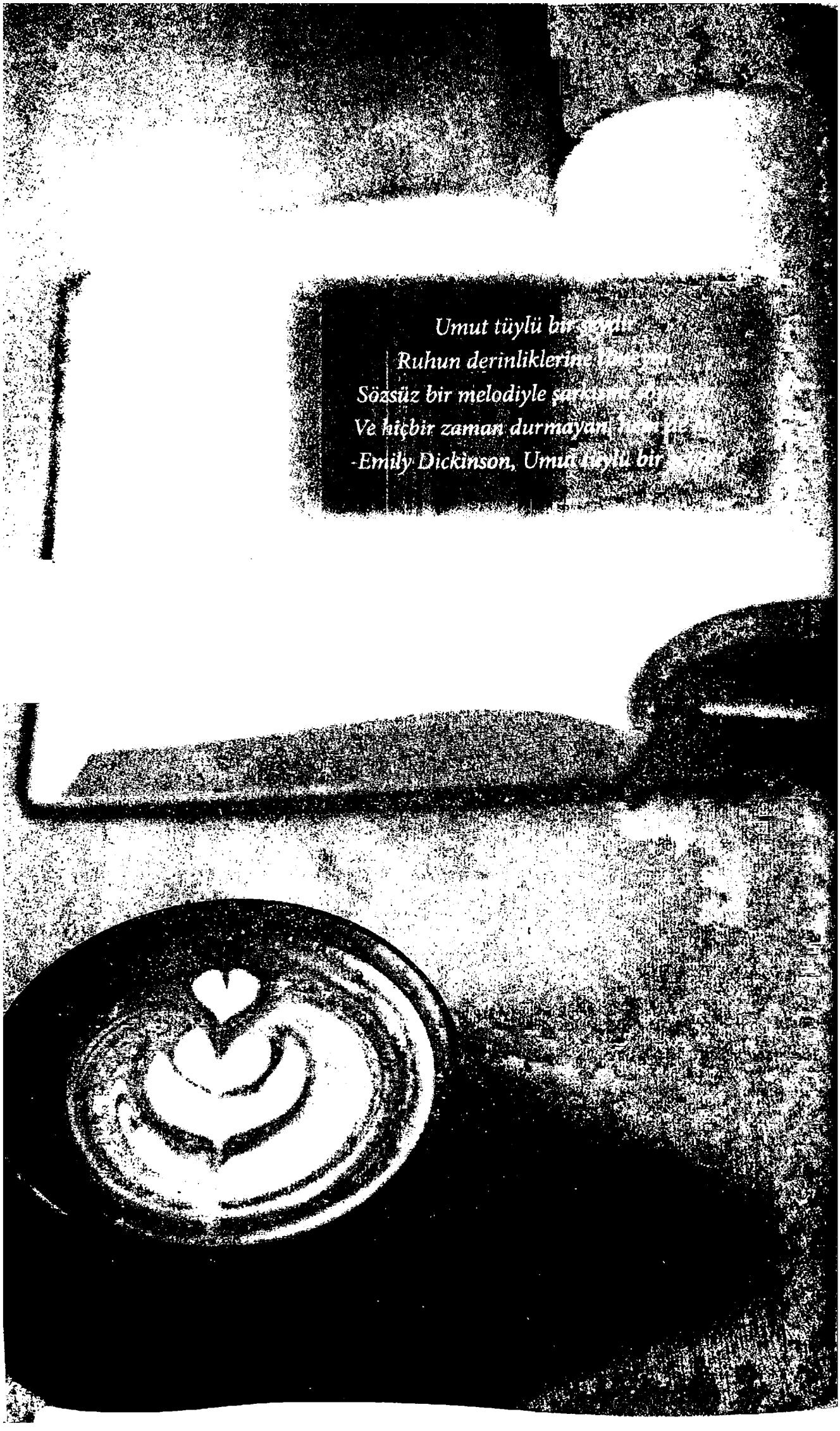
"Siktir," diyerek hırladı adam. Sesi omurgasında ince bir ürperti gibi gezindi, ardından o tatlı his bacaklarının arasında yoğunlaştı. Kulak memesini ısıran dişler, vücudunun her noktasını sarsan ani ve keskin bir hisle cevap verdi. "Kendi iyiliğin için benden uzak dur."

Birdenbire Salem serbest kalmıştı. Arkasındaki desteği kay-

betmiş olmanın verdiği şaşkınlıkla dengede durmaya çalışırken adamın hiçbir şey olmamış gibi -az önce bir adamın gözünü oymaktan bahsetmemiş, parmakları onun vücudunda gezinmemiş, onu hem tehdit edip hem de tahrik etmemiş gibi- dudaklarında aynı melodiyle kalemi parmakları arasında çevirerek kampüse doğru ilerlemesini izledi.

Ve ne yazık ki... Salem ona çoktan bağlanmıştı.

Duzenleme
Nyozlem

Umut tüylü bir
Ruhun derinliklerin
Sözsüz bir melodiyle
Ve hiçbir zaman durmayan
-Emily Dickinson, Umut tüylü bir

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

Ertesi gün dersler başladı. Salem bir sınıftan diğerine koşarken sabah tüm hızıyla akıp gidiyordu.

Sabahını Fen Fakültesi binasında geçirmişti. Burası, okulun ana kale binasının orijinal üç yapısından biriydi ve oldukça eskiydi. Mortimer, dünyada bu kadar eski olan birkaç üniversiteden biriydi. 1500'lü yılların başında yatılı okul olarak kurulmuştu. Yüzlerce yıl önce inşa edilmiş olan bu kaleyi, zenginlerin oğulları için devralmıştı. Kulelerden biri akademik blok, biri konut, diğeri ise mülkte kalan öğretmenler ve personel için kullanılıyordu. O zamanlar bu kasaba yoktu, sadece arazinin ucuna kurulmuş olan ve at arabalarıyla ormanın içinden geçerek ulaşılabilen o görkemli kale vardı.

Yıllar geçtikçe yatılı okul önce ayrıcalıklı ailelerin oğulları, sonra da kızları için bir üniversiteye dönüşmüştü. Böylece aynı mimariye sahip daha fazla bina eklenmişti.

Tüm bunları bilmesi, bilgilerin serbestçe erişilebilir olmasından kaynaklanmıyordu. Büyük büyükanne ve büyük büyükbabasının zamanından beri ailesinde aktarılan hikâyelerden duyduğu için biliyordu. Bu zamana dek birçok hikâye anlatılmıştı.

Fen Fakültesi'nden çıkıp tembel öğleden sonrası güneşine adım atan Salem, günün son dersi olan Psikolojiye Giriş için

Ninova

yola koyuldu. Bu ders birinci sınıfın en popüler derslerinden biriydi ve tüm bölümlerden birçok öğrenci bu derse kaydolmuştu. Bunun nedeni açıktı. İnsan ruhu o kadar büyüleyici ve o kadar keşfedilmemiş bir şeydi ki, insan zihnini anlamaya çalışmak bağımlılık yaratabiliyordu. Salem'in bu derse olan ilgisinin akademik sebepleri olsa da başka bir nedeni daha vardı.

Dersin profesörü.

Dünyanın en tanınmış psikologlarından biri olan Doktor Merlin, çığır açan makaleleri ve akademik dünyanın ötesinde yüksek mevkilerde bulunan dostlarıyla bu dersin en çekici yanlarından biriydi.

Ayrıca ablasının dersler dışında ilk kez bahsettiği tek profesördü.

Ondan bir kez bahseden başka biri olsaydı, görmezden gelinebilirdi. Ancak Olivia'nın bir kez bahsetmesi görmezden gelinemezdi.

İşte bu yüzden Salem, diğer geveze öğrencilerle birlikte kaldırım taşlı yolu takip ederek yolun sonunda tek başına duran devasa binaya doğru ilerliyordu.

Profesörün derslerine katılımın çok fazla olmasından dolayı üniversite ona ders vermesi için ayrı bir bina tahsis etmişti. Evet, tüm kampüsün en küçük yapısıydı. En arkada, ormana en yakın noktada yer alıyordu. Ayrıca diğer kulelere en az birkaç dakikalık mesafede olduğundan neredeyse tamamen izoleydi.

Bulutlar, tıpkı dalgaların ve suyun hiç eksilmeyen sesi gibi daima gökyüzündeydi. Kulağı okşayan huzurlu bir sesti. Genç kızın yıpranmış sinirlerine iyi gelmiş, az da olsa onu sakinleştirmişti. Sahildeki geceden beri dengesi biraz bozulmuştu ve bunun nedenini anlamaya çalışıyordu.

"Doktor Merlin'in bu kadar seksi olduğuna inanamıyorum," dedi önünde yürüyen kızlardan biri yanındaki arkadaşlarına. Salem her zamanki gibi etrafındaki konuşmalara kulak misafiri oldu. "Kaç yaşında? Kırk falan mı?"

"Kırk sekiz," diye cevapladı başka bir kız. "Dul, çocuğu yok. Ama söylentilere göre Profesör Carlton'la çıkıyormuş."

"Hadi canım!" dedi grubun üçüncü üyesi hayretle. "İşletme bölümünden mi? Kadın onun yarı yaşında. Üstelik evli!"

"Sence kocası biliyor mu?" diye sordu ilk konuşan kız.

"Kim bilir?" Hepsi kıkırdadı.

Salem, Merlin Oditoryumu'na vardıklarında tüm bilgileri zihinsel çekmecesine yerleştirdi. Kampüste buraya böyle diyorlardı çünkü oditoryum tarzı tek bir sınıf vardı. Doktor Merlin neredeyse on beş yıldır burada ders veriyordu. Binanın basit kare yapısı, kalenin geri kalanıyla uyumluydu. Mülkteki en küçük yapı olmasına rağmen yüzlerce öğrenciyi barındırabiliyordu. Arka planmda bir orman, sağında ise eğimli bir uçurum vardı.

Salem binaya girdi ve bir grup öğrenci küçük dar lobiden hızla geçerken nefesini tuttu. Birkaç adım sonra alan genişlediğinde Salem mekânı gözden geçirirken omuzlarının gevşediğini hissetti. Yüksek eğimli bir tavan ve yarım daire şeklinde sıralanmış amfi tarzı sıralar vardı. Sıraların hepsi büyük beyaz bir tahta ile geniş bir masa ve sandalyenin bulunduğu duvara bakıyordu. Daha küçük bir masayla sandalye odanın köşesine itilmişti.

Salem aceleyle cam kenarına yöneldi ve şansına ikinci sırada bir yer buldu. Sırasına usulca çöktü. Salon yavaş yavaş dolarken bakışlarını dışarıya çevirdi. Karşısında açık bir deniz manzarası ve haberlerde gösterilen deniz feneri vardı. Deniz feneri sahilin sona erdiği noktada, kayalıklardan ileriye uzanan küçük bir uçurumun kenarında duruyordu.

Beyaz tahtanın yanındaki kapı açıldı ve kırklı yaşlarının sonlarında, şık beyaz bir gömlekle lacivert pantolon giymiş yakışıklı bir adam içeri girdi. Salem onu klinik bir bakış açısıyla gözlemlerken salon sessizleşti.

Yapılıydı, ortalama bir boyu vardı. Şakaklarındaki saçlar beyazlamıştı. Koyu renkli gözlerinin köşelerinde kırışıklıklar ve sağ yanağında bir yara izi vardı.

"Herkese iyi günler," diye başladı öğrencilere hitap ederek. "Sizler çok kalabalıksınız ve zamanımız da kısıtlı, bu yüzden hızlıca kendimizi tanıtacağız. Ben Doktor Merlin ve bu yılki Psikolojiye Giriş dersinizi ben vereceğim."

Herkesin dinlediğinden emin olmak için odaya bir göz attıktan sonra devam etti. "Şimdi bu dersin danışmanlık veya davranış terapisiyle sınırlı olduğunu düşünebilirsiniz. Ancak müfredatı okursanız, çok daha fazlasını işleyeceğimizi göreceksiniz. Temel girişten gelişimsel, sosyal, klinik ve suç psikolojisine kadar her şeyi inceleyip anlamaya çalışacağız. Böylece gelecek yıl da beni görmek isteyip istemediğinize kendiniz karar verebilirsiniz."

Birkaç kız kıkırdadığında Doktor Merlin gülümsedi. Salem ise midesinde bir şeylerin kıvrandığını hissetti. Olgulara ve kanıtlara inanan akılcı bir kızdı. Fakat aynı zamanda insanların bilinçsizce ya da bilinçaltında topladığı, mantıklı bir nedeni olmadan içgüdü veya sezgi haline dönüşen veriler olduğunun da farkındaydı.

Çoğu zaman, kendi içgüdülerini görmezden gelmemeye çalışıyordu.

O anda, görünüşte yakışıklı bir gülümsemeye sahip bu olgun adama bakarken karnının alt kısmında ağır ve *yanlış* bir şey hissetti.

"Derse geçmeden önce lütfen bana isimlerinizi tek tek söyleyin. Herkesi hatırlayacağıma söz veremem ama deneyeceğim."

Üst sıralardan biri kendini tanıtmaya başladı. Salem de aynı nazik, sıcak ve *yanlış* gülümsemeyle orada duran profesörü gözlemlemeye devam etti.

Ancak daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan sınıfın kapısı açıldı ve çıkan yüksek ses, kendini tanıtan çocuğun konuşmasını böldü.

Profesörün yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," diyen bir ses duyuldu. Salem'in midesi bu sefer bambaşka bir sebepten dolayı kasıldı.

Oydu.

Salem oturduğu yerde döndü ve onun -*Psikopat Ressam*'ın- merdivenlerden gayet rahat bir tavırla inmesini izledi. Onun bunu özellikle yaptığını fark etmişti. Kot pantolonunun üzerine ince, siyah bir kazak giymişti. Dövmeli ellerinden birinde rulo yapılmış bir defter taşıyordu. Salem'in kampüste geçirdiği son birkaç saat içinde fark ettiği bir şey de buydu. Çoğu öğrenci tablet veya dizüstü bilgisayar, bazısı da kitap taşıyordu. Çok az öğrenci eski moda defter kullanıyordu. Kendisi de tabletini, iki adet günlüğünü ve diğer kişisel eşyalarını koyduğu büyük boy deri bir çanta getirmişti.

Çanta yan tarafında unutulmuş bir şekilde duruyordu. Henüz tam olarak görmediği yüz, merdivenden inerken yandan görünür hale geldi. Siluet halinde fark ettiği o keskin çene hattı, bir kayanın yarılmasıyla ortaya çıkan tırtıklı bir mücevher gibi vahşi ama büyüleyici bir profil çiziyordu.

Sınıfta fısıltılar yükseldi. Gözler onu takip ederken adam sadece Doktor Merlin'e bakıyordu. Yaşlı adamın çenesi gerilmiş, dudakları büzülmüştü. Genç adamın yürümesini izlerken gözlerinde bir şeyler vardı. Görünüşe göre profesör geç kalınmasından hoşlanmıyordu. Belki de başka bir şey vardı.

Salem, *onun* tüm sıraları geçip köşedeki masaya ilerlemesini ve defterini düz yüzeye bıraktıktan sonra masaya yaslanmasını izledi.

"Millet, bu benim asistanım," dedi Doktor Merlin sert bir sesle. "Caz."

Caz.

Bir şeyin kısaltması mıydı?

Salem daha fazla bilgi alabilme arzusuyla bir an bekledi. Ancak bunun yerine, profesör kendilerini tanıtmaya devam etmeleri için öğrencilere işaret etti. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup masanın üzerine oturan asistanını tamamen görmezden geldi. Kalın koyu renk kaşları, derin göz çu-

kurlarıyla çıkık elmacıkkemiklerinin üzerinden adeta keskin bir darbeyle geçiyordu. Düz görünümlü burnu ve yüzüne düşen belirsiz gölgeler, zaten yontulmuş gibi duran yüz hatlarına daha da sert bir hava katıyordu. Bronz teni, açıkta kalan ön kollarından boynunun yanlarına dek uzanan dövmelerle kaplıydı. Hem dövmeleri hem de vahşi, kaotik güzelliği bir sanatçının eseriydi. Salem bile bunu fark edebiliyordu. Yüzündeki ham ve duygusal güzellik, soğuk ve kasvetli tavırlarıyla tezat oluşturuyordu. Bu da hangisinin gerçek olduğunu merak ettiriyordu.

Caz adını sonuna kadar hak ediyordu.

Arkadan biri onu dürttüğünde konuşma sırasının kendisine geldiğini fark etti. Bu kadar çok kişinin dinlediği bir ortamda konuşma düşüncesi, kucağındaki ellerini yumruk yapmasına neden oldu. Kendine özgü soğuk ve mesafeli tavrını takındı.

"Salem Salazar."

Aniden Doktor Merlin'in, *onun* ve sınıfın geri kalanının gözlerini üzerinde hissetti.

Nedenini biliyordu. Salazar ismi, Mortimer'daki köklü ve nadir miras ailelerinden birine aitti. Ayrıca geçen yılki olaylardan bu yana yeni dedikodulara da konu olmuştu.

Diğerlerini görmezden gelerek Doktor Merlin'e odaklandı ve "*Üzgünüm, ablana olanları duydum. Çok iyi bir kızdı*," gibi bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Yıllar boyunca bunu birçok kez duymuştu. Olivia'nın onun öğrencisi olduğunun, en iyilerden ve en zekilerden biri olduğunun farkındaydı. Bu yüzden adamın tepkisini bekledi.

Hiçbir şey yoktu.

Doktor Merlin hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve sanki bu isim ona hiçbir şey çağrıştırmıyormuş gibi bir sonraki öğrenciye geçti.

İlginç.

Başka bir bakışın ağırlığı, dikkatini o gece sahilde karşılaştığından beri düşüncelerini sinir bozucu bir şekilde meşgul eden adama çevirmesine neden oldu. Cesetlerin tepesinde diki-

lerek çizimler yapan, insanları kalemle tehdit eden ve onu ormanda alıkoyan adama. Kendi kafasında bile gülünç geliyordu, söz konusu başka biri olsaydı saçma olurdu. Adamın etrafında kaotik, öngörülemez bir hava vardı ve bu da Salem'i dengesizleştiriyordu.

Caz. Psikopat Ressam.

Adını zihninde defalarca tekrarladı, kulağında nasıl tınlayacağını merak etti. Sert bir "k" sesi, ardından gelen yumuşak bir "z" harfi...

Salem, isminin tam halini merak ederken adam açık renk ama tam olarak hangi ton olduğu ayırt edilemeyen gözleriyle ona bakıyordu. Bakışlarında neredeyse delice bir parıltı vardı. Dudaklarının bir köşesinde belli belirsiz ama niyetini gizlemeyen bir sırıtış belirmişti. O gülümseme rahatsız ediciydi. Sanki onun sırrını biliyormuş, onu ifşa edebilecekmiş ve onun üzerinde bir tür gücü varmış gibi sırıtıyordu.

Salem o sırıtışı yüzünden söküp almak istedi.

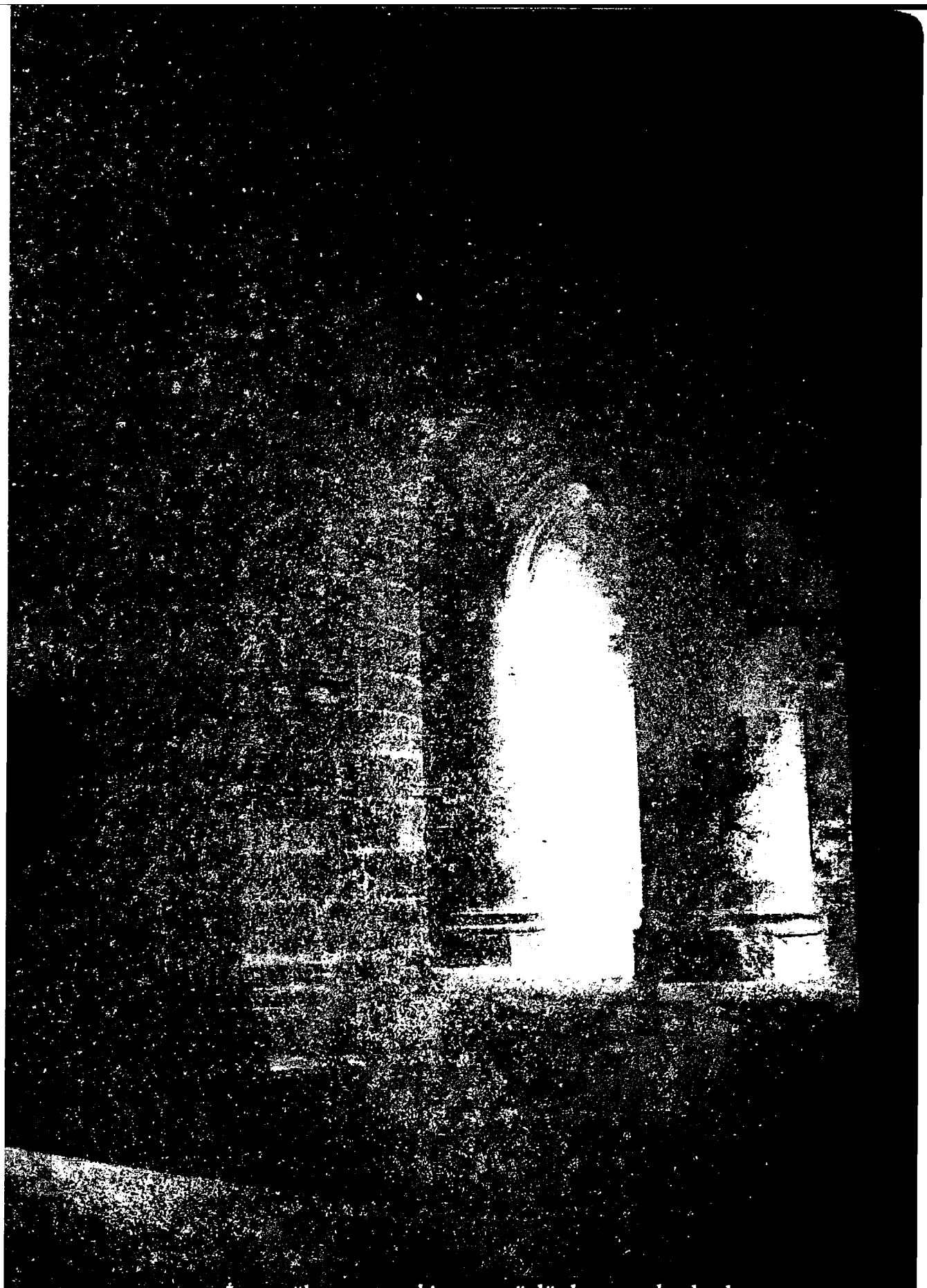
Sinir bozucuydu ve Salem, dudaklarım birbirine zımbalarsa adamın bu tavrını sürdürüp sürdüremeyeceğini merak etti.

Hah.

Bu vahşi düşünce onu şaşırtmıştı. Bu yeni bir şeydi. Genellikle onu heyecanlandıran eylem değil, sonrasında yaşananlardı.

Konu bu adam olduğunda tüm uyarı işaretleri yok oluyordu. Ne hissedeceğini bilemez halde, karmaşık duygularla baş başa kalıyordu.

Çenesini hafifçe kaldırıp ona mümkün olan en havalı, en kibirli bakışı attı. Ardından sınıfa gelme nedenine odaklandı. Yine de o yoğun bakışların bir an bile üzerinden ayrılmadığının tamamen farkındaydı.

İnsanoğlunun en eski ve en güçlü duygusu korkudur;
en eski ve en güçlü korku türü ise bilinmeyene duyulan korkudur.
-H. P. Lovecraft, Edebiyatta Doğaüstü Korku

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

Sonraki birkaç gün uçarcasına geçti. Ne olup bittiğini fark edecek zamanı bile olmamıştı.

Yeni dönemle birlikte kampüsün her yerinde yeni dersler başlamıştı. İsminin bir skandalla ilişkilendirildiğini fark etmeden önce Salem'le tanışmak isteyen yeni insanlar ortaya çıkmış, uyulması gereken yeni hiyerarşiler kurulmuştu. Şimdiden liderlik rolünü üstlenen birkaç kişi vardı, etraflarında onları takip eden gruplar oluşmuştu. Aslında bu da güç elde etme yarışında kendilerini dış dünyaya hazırlamalarının yumuşak bir yansımasıydı. Onların dışında sarmaşık gibi duvar kenarına yapışmış utangaç tipler vardı. Bir de herkesin dikkatinden sessizce kaçan, sadece kendi işine bakan ve bu oyunun hiçbir parçası olmak istemeyenler bulunuyordu. Geri kalanların çoğu ise bu iki kutup arasında bir yerlerde, akışa kapılmış gidiyordu.

Salem bir tarafı açık, küçük bir bahçeye bakan uzun koridorda durdu ve vitray penceredeki yansımasını izledi. Bunlar kampüsün her yerindeydi, kasvetli gri ve kahverengi tonlara renk katıyordu. Önündeki pencere genç kızın iç dünyasından daha parlak bir yansıma oluşturuyordu.

Görünüşü alışılmadık olsa da dışarıdan çarpıcı göründüğünü biliyordu. Ne de olsa her gün aynada görüyordu. Birkaç saatten fazla dayanmayan dağınık topuzla biraz olsun dizginle-

Ninova

meye çalıştığı uzun, koyu renkli, kıvırcık ve vahşi saçları vardı. Babasının ailesinden miras aldığı bronz bir tene, büyükannesinden miras aldığı kısa ve kıvrımlı bir vücuda sahipti. Hepsinden önemlisi, nesillerdir Salazar ailesine özgü olan o alev alev yanan altın rengi gözler... Kahverengiyle ela arasındaydı. Öylesine açık bir tondu ki güneşte sıvı altın gibi parlıyor, karanlıkta ise ışıldayan bir topaza dönüşüyordu.

Dışı büyüleyiciydi, içi ise çürümüştü.

Ancak hepsi farklı hızlarda ve farklı derecelerde çürümüyor muydu zaten?

Yoluna devam etti.

Çeşitli gruplara neden davet edildiğini biliyordu çünkü meraklı biriydi ve alışılmadık bir güzelliğe sahipti. Fakat bir Salazar olduğu ortaya çıktığında reddediliyordu. İnsanlar onu merak etmesine rağmen bu merak, son zamanlarda ailesinin adıyla anılan skandallarla ilişkilendirilerek ailelerinin itibarını riske atacak kadar güçlü değildi. Salem zamanla her şeyin yoluna gireceğinden ve insanların bir sonraki skandala geçeceğinden emindi. Aslında umurunda değildi ama bu durum yavaş yavaş sinirini bozmaya başlamıştı.

Mortimer'a giren çoğu öğrenci akademik açıdan mükemmeldi, bu da okulu daha ayrıcalıklı kılıyordu. Parlak olmayan çocuklar, onun gibi mirasçı olsalar bile reddediliyordu. Üniversitenin itibarı, başarıya ve öğrencilik yıllarında kurulan sağlam ilişkilerden doğan dış dünya ittifaklarına dayanıyordu.

Çoğu öğrencinin ana dallarını çoktan bilmesinin ve danışmanları tarafından kendileri için seçilen müfredatları tercih etmelerinin nedeni buydu. Danışmanla görüşme de özellikle ilk yılda, sürecin zorunlu bir parçasıydı. İşte bu nedenle Salem de küçük ama gösterişli fuayeye girmişti, kendisine atanan danışmanın bir önceki randevusunun bitmesini bekliyordu.

Pencereden dışarı baktı, idari binanın ikinci katından görünen manzara milyonlar değerindeydi. Mortimer tam bir emlak piyangosuydu. Bunu biliyordu çünkü babası bir zamanlar em-

lak kralıydı ve hayatı boyunca onun gayrimenkuller hakkında konuşmasını dinlemişti.

Peki burası? Burası ağırlığınca altın değerinde bir kaleydi.

1500'lü yıllarda ana kuleler inşa edildikten sonra genişlemeye başlayan üniversite kampüsü, binlerce dönümlük bir alanı kaplıyordu ve akademik okulların dışında iki ana bloktan oluşuyordu. Biri kütüphanenin de bulunduğu idari blok, diğeri ise burslu öğrenciler veya Salem gibi skandallara karışmış öğrenciler gibi sosyal hiyerarşinin alt basamaklarında yer alanlar için öğrenci yurduydu. Orta ve üst düzey öğrencilerin çoğu -öğretim üyeleri ve personelle birlikte- küçük kulübelerden tam teşekküllü malikânelere kadar, kasaba çevresinde konutlara sahipti.

Ancak bunların hiçbiri, konumun kendisi kadar etkileyici değildi. Mortimer Kasabası, denize doğru alçalan küçük bir dağın tepesine kurulmuştu. Kara bu dağ ile sonlanıyor, ardından kuvvetle dalgalanan sular başlıyordu. Onlarca yıldır kullanılmayan ve hizmet dışı olan bir deniz feneri, sahilde yalnız başına duruyordu. Onun arkasında, bir zamanlar sönmüş bir volkana ev sahipliği yapan isimsiz ve daha küçük bir dağ vardı.

Gerçekten güzeldi ama bir o kadar da kasvetliydi.

Kale varlığına bir konut mülkü olarak başlamış, daha sonra yalnızca bazı bölümleri hapishane olarak kullanılan terk edilmiş bir yapı halini almıştı. En sonunda bir akademik kuruma dönüşene dek tarihin büyük bir kısmına tanıklık etmişti. Günümüzde üniversitenin tamamı kalenin içinde kuruluydu. Muhteşem kahverengi ve gri taşlarla metallerden inşa edilmiş yapısı, uçuruma yakın konumuyla sonsuz denize karşı nefes kesici bir manzara sunuyordu. Gerçekten ilham verici ve çarpıcı bir yerdi. Çok az kişinin hayatında karşılaşabileceği bir fırsattı.

Arkasından gelen sesler ve açılan kapı onu bir anda kendine getirdi. Dönüp baktığında aynı binada yaşadıklarını bildiği bir öğrencinin odadan çıktığını gördü. Ortak alanda birkaç kez karşılaşmışlardı. Birbirlerine nazik bir gülümsemeyle selam verdiler.

"Bayan Salazar." Danışmanı Doktor Bayne, onu içeri çağırdı. Yaşlıca, tombul bir beyefendiydi. Beyaz saçları, palabıyığı, sıcak gülümsemesi ve parıltılı gri gözleriyle eski çağlardan kalma bir büyükbabayı andırıyordu.

Salem bir tarafında aynı deniz manzarası, diğer tarafında kitap dolu bir kütüphane bulunan küçük ofise girdi. Tamamen ahşap ve kahverengi tonlarıyla dekore edilmişti. Odayı eski kâğıtlar ile bergamot ve yasemin aromalı mumların kokusu sarmıştı. Salem bu mumların mezun olan bir öğrencisi tarafından hediye edildiğini biliyordu. Neredeyse tatlı bir havası vardı.

Doktor Bayne kâğıtlarla dolu masasının arkasına oturdu. Salem, kızını kaybetmeden ve kederinden hafifçe delirmeden önce onun harika bir profesör olduğunu duymuştu. Bunu anlayabilirdi. Belki de ona karşı hafif bir yakınlık hissetmesinin nedeni buydu. Hem bu hem de adamın davranışlarından dolayıydı. Üniversite onu tamamen kaybetmek istememişti, bu yüzden yönetim kurulu onu genç öğrencilere rehberlik etmek üzere danışman olarak işe almıştı. Salem'in ablasının onunla ilgili notlarına inanılacak olursa, bu işi neredeyse on yıldır çok iyi yapıyordu.

Onunla yaşadığı bir haftalık deneyim şu ana kadar epey güzeldi. Doktor Bayne onu dinlemiş, harika sorular sormuş ve onu asla küçümsemeden veya umursamaz davranmadan Salem'in kendisi için uygun gördüğü seçimleri yapması için ona rehberlik etmişti. Onun geleceğiyle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu ve bu Salem'e çok yabancı bir kavramdı.

"Peki ilk hafta nasıl geçti?" diye sordu Doktor Bayne sıcacık bir ses tonuyla. Yuvarlak gözlüğünün ardındaki gözleri parlıyordu.

Salem gülümsemeye çalıştı. "Beklenebileceği kadar iyi, sanırım."

Kaşları hafifçe çatılan profesörün gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar derinleşti. "Memnun olmadığın bir ders mi var?"

Salem başını iki yana salladı. "Hayır, hepsi harika. Hepsini

öğrenmekten gerçekten keyif alıyorum." Gerçekten de öyleydi. Kriminolojiye Giriş, Adli Tıpa Giriş, Psikoloji ve kendi seçtiği ek bir ders olan Mağdur Bilimi derslerini alıyordu. Lise ile üniversite arasında verdiği bir yıllık arada, özellikle adli tıp üzerine çevrimiçi bir kursa katılmıştı ve bu ona çok yardımcı olmuştu.

"Sorun ne o halde?"

Nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Kendini huzursuz hissediyordu. Belki de sebebi, bazen arkadaşlarının ona attığı o bakışlardı. Sanki hayatının her detayını biliyorlarmış ve bunu açık açık konuşuyorlarmış gibi bakıyorlardı. Oysaki aslında *hiçbir şey* bilmiyorlardı. Ya da sebebi, buraya bulmaya geldiği ipuçlarının hiçbirini bulamamış olması olabilirdi. Belki de sebebi, bulduğu cesetle ilgili hiçbir haber çıkmamasıydı, sanki keşfinden sonra ceset ortadan kaybolmuştu. Fotoğraf çekmemiş olsaydı, hepsini uydurup uydurmadığını merak ederdi. Ya da belki de sebep, *Caz*'i bir daha görmemiş olmasıydı. Hem de onu aramış olmasına rağmen...

İlk dersten sonra bütün hafta boyunca ortalarda görünmemişti. Köşedeki masa boştu. Sanki aynı alaycı gülümsemesi gibi Salem ile dalga geçiyordu. Kampüste de ona raslamamıştı. Dürüst olmak gerekirse sınıflar, yatakhane bloğu ve her sabah uğradığı BBC dışında fazla bir yere gitmemişti.

Belki de asıl neden oydu.

Ya da belki de sebep, geceleri rüyalarına girerek o lanetli deniz fenerinin tepesinde durup dalgalanan saçları ve uzattığı eliyle onu çağıran ablasının hayaletiydi.

Sebep bunların hepsi ya da hiçbiri olabilirdi. Bilmiyordu.

Omuz silkti.

Yaşlı adam iç çekerek gözlüğünü çıkardı. "Bakın, Bayan Salazar. Sevdiklerinizi kaybetmenin acısının asla geçmediğini biliyorum. İnanın bana, bunu biliyorum."

Salem onun bildiğini biliyordu. Kampüsteki herkes biliyordu.

"Tavsiyemi duymak ister misiniz?" diye devam etti. "Kendi alanınızda mükemmelliğe odaklanın. Tutkulu olduğunuzu biliyorum, bu da sizi sırf mantıkla ya da artık kaybolmuş bir amaç uğruna seçim yapan çoğu öğrenciden bir adım öne çıkarıyor. Bir hedef belirleyin ve bunun için çalışın."

Salem başını salladı. Zaten bir hedefi vardı. "Teşekkürler. Öyle yapacağım. Bu yüzden sizinle Mükemmeliyet Ödülleri hakkında konuşmak istedim."

Doktor Bayne bir an hareketsiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Yönetim kurulu bu ödülleri kaldırmaya karar verdi. Bu ödüllere ilgi olmadı..."

"Son iki yıldır," diye araya girdi Salem. "Biliyorum, Doktor Bayne. Ama ben başvurmak istiyorum."

Odadaki sessizlik neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Yaşlı adam onu uzun bir süre inceledi. "Nedenini sorabilir miyim, Bayan Salazar?"

Salem yüzünü ifadesiz tuttu ve kimsenin sorgulamaya kalkışmayacağı sağlam bir neden sundu. "Bu ailemin itibarını geri kazandıracak. Başvurum alay konusu olabilir. Ama kazanırsam en azından üniversitede, Salazar adına sürülen lekenin bir kısmı tamamen olmasa bile temizlenecek."

Bu neredeyse ikna ediciydi.

"Yani bunun ablanızın ödüle başvuran son kişi olmasıyla hiçbir ilgisi yok, öyle mi? Bu ödül iki yıl önce onun anısına iptal edilmişti."

Doktor Bayne zeki bir adamdı.

"O zaman bunu devam ettirecek olanın ailem olması en doğrusu," dedi Salem. "Bu ödül, yüzyıllardır öğrencilere destek oldu. Onları başarıya teşvik etti ve onlara hem maddi hem de sosyal statü sağladı. Kazanamayanlar için bile başvurularının kabul edilmesi büyük bir olaydı. Devam etmeli."

Mükemmeliyet Ödülleri, yüzyıllar önce üniversite yönetim kurulu tarafından her okuldan kendi alanındaki bir öğrenciyi

ödüllendirmek için başlatılan bir gelenekti. Bu bir kişinin alabileceği en prestijli ödüllerden biriydi. Ancak bunun ötesinde, yönetim kurulu tarafından kazananın adına açılan bir vakıf fonuyla birlikte geliyordu ve onlara kendi miraslarını başlatma fırsatı veriyordu. Ödül sahiplerinin gelecekteki çocukları, nesiller boyunca devam eden bir aile geleneğine sahip olanlar kadar ayrıcalıklı fırsatlar elde ediyordu. Burslular için en çok tercih edilen yollardan biriydi. Böylece sonradan zengin olanlar ve mirasçı olmayanlar kendilerini değerli hissetme fırsatı buluyordu.

Doktor Bayne onun sözlerini bir süre daha düşündü, ardından başını salladı. "Yönetim kuruluyla konuşacağım. Başvurmak istediğinden emin misin? Birinci sınıflar asla başvurmaz."

Salem başıyla onayladı.

"Çok ikna edici bir dosya hazırlamanız gerekecek, Bayan Salazar. Aklınızda belirli bir proje var mı?"

Salem başını iki yana salladı. "Sadece bir fikir. Son bir yıldır bir şey üzerinde çalışıyorum. Biraz daha çalışma gerektiriyor."

"Tamam." Profesörün sesinde şüpheci bir ton vardı. "Rekabet çok şiddetli olabilir, bu yüzden bir proje hazırlamanızı tavsiye ederim. Yönetim kurulu kabul ederse, bunu daha sonra tartışabiliriz."

Salem kabul etmelerini umuyordu.

Başvurmak istemesine dair belirttiği sebepler doğru olsa da -bu, ailesinin adını ve itibarını kesinlikle geri kazandıracaktı- profesöre bahsetmediği gizli bir sebep daha vardı.

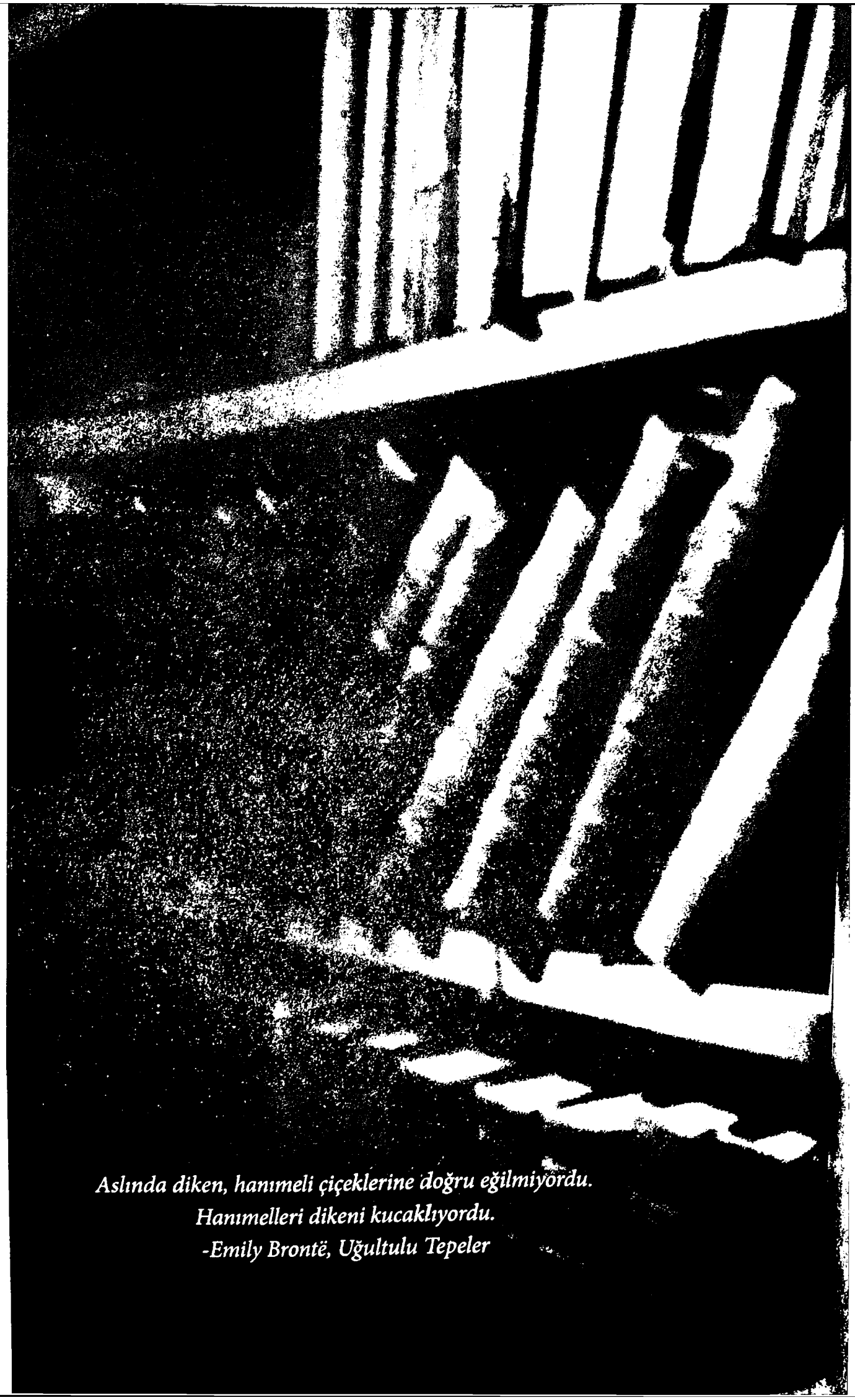
Son on yılda, üniversitede veya üniversite çevresinde toplam on öğrenci hayatını kaybetmişti. Bunların çoğu kaza veya intihar olarak değerlendirilmişti. Ablası dahil on öğrenci. Sahilde bulduğu isimsiz kızı şimdilik bir kenara bırakıyordu çünkü onun hakkında henüz hiçbir bilgisi yoktu. Onun dışında son on yılda hayatını kaybeden on öğrencinin hepsinin ortak bir özelliği vardı.

Hepsi bu ödüle başvurmuştu.

Aynı ödül, farklı zamanlar.

Ölümlerin ve ödüllerin birbiriyle bağlantılı olmaması imkânsızdı, bu kadar büyük bir tesadüf olamazdı. Bu yüzden Salem en iyi yaptığı şeyi yapmayı -gözlemlemek, araştırmak ve sonuca varmak- ve herkesin gözü önünde bu üniversitede tam olarak neler olup bittiğini ortaya çıkarmayı amaçlıyordu.

Bunun için kendini bir yem olarak ortaya atmak zorunda kalsa bile bunu yapacaktı.

Aslında diken, hanımeli çiçeklerine doğru eğilmiyordu.
Hanımelleri dikeni kucaklıyordu.
-Emily Brontë, Uğultulu Tepeler

BEŞİNCİ BÖLÜM

SALEM

Rutin denen şeyde bir güzellik vardı. Yerleşmenin getirdiği sakinlik, aşinalığın verdiği huzur, öngörülebilirliğe duyulan derin minnettarlık... Rutin bunların hepsini sunuyordu. Salem rutinleri severdi. Çocukken gününü adım adım gösteren yazılı bir rutin duvarında asılı dururdu. Gününü ufak tefek değişikliklere çok yer bırakmadan, metodik bir şekilde geçirmeyi severdi. Bu, onu gerçekliğe bağlayıp ona sağlam bir zemin hazırlamış ve istediği yolda ilerlemeye devam etmesini sağlamıştı.

Yeni bir rutin bulup ona alışmak, Salem'in yavaş yavaş rahatlamasını sağlıyordu.

Mortimer'da ikinci haftasıydı ve ilk birkaç günün aksine, olağan dışı hiçbir şey olmamıştı. Binadaki diğer kızlar gibi her sabah odasmda uyanıyordu. Hızlıca bir duş alıp saçlarını topuz yapıyordu.

Üniversitenin kıyafet kurallarına uygun bir şeyler giyiyordu.

Evet, lisans öğrencileri için bir kıyafet yönetmeliği vardı. Beyaz gömlek herkes için zorunluydu. Kızlar etek veya pantolon arasında seçim yapabiliyor, bunlara uygun bir ceket giyebiliyordu. Renkler fakültelerine göre belirlenmişti.

Fen Fakültesi öğrencileri istedikleri herhangi bir mavi tonunu giyiyordu. Sanat öğrencileri yeşilin herhangi bir tonunu

giyiyordu. Hukuk öğrencileri kahverengi tonlarından seçim yapıyordu. İşletme öğrencileri gri tonları giyiniyordu. Kırmızı tonlar ise desteklenmiyordu. Bu öğrencileri birbirinden ayırmak ve kaybolan herkesin arkadaşlarına geri dönmelerini sağlamak için, basit ama etkili bir görsel yardımcıydı.

Salem mavi giyiyordu. Bu rengi sevdiğinden, nefret ettiği bir durum olduğu söylenemezdi. Mavi rengin inanılmaz bir çeşitliliği ve derinliği vardı. Hüzünlü, canlı, tutkulu veya herhangi bir şey olabilirdi. Ancak kırmızıların aksine dikkat çekici değildi. Renk skalasının tam ortasındaydı ve Salem bunu seviyordu. Bu kendine bakış açısıyla tam olarak örtüşüyordu. Rutinleri seven birine yakışıyordu.

Fakat bu akşam rutinin dışına çıkmıştı.

Kapısının altından bırakılan bir broşürde yazdığına göre o gece şenlik ateşi gecesiydi ve tüm birinci sınıf öğrencileri davet edilmişti. BBC'de karşılaştıklarında Aditi'nin söylediğine bakılırsa bu bir tür geçiş ritüeliydi. Her yıl, son sınıf öğrencileri ormanda bir kamp ateşi yakarak yeni gelenleri karşılıyorlardı. Aptalca oyunlar oynanıyor, sarhoş olunuyor, flört ediliyordu. Yani kısacası üniversite hayatı yaşanıyordu.

Salem gitmek istemiyordu ama bilgiye açtı ve kulak misafiri olmak onun özel yeteneğiydi. Fırçayla serpiştirilmiş gibi arka plana karışabilirdi. Bu yüzden gitmesi gerektiğini biliyordu. Sarhoş insanlar farkında bile olmadan önemli bir şeyi ağzından kaçırabilirdi.

İşte bu yüzden oradaydı. Ormanda, yüksek sesli müziğin geldiği yöne doğru yürüyen yaşıtlarını takip ediyordu. Uzun ağaçlar, yukarıdaki gökyüzünden arada bir minik parçalar gösteriyordu. Şaşırtıcı derecede berrak gecede minik yıldızlar parıldıyordu. Yakındaki denizin kokusu, etrafını saran yeşilliğin ve bir yerlerde yanan odunun kokusuna karışıyordu. Yürürken hafif bir meltem saçlarını havalandırıp onlarla oynadı.

Bu gece saçlarını açık bırakmış, özgürce dağınık kalmasına izin vermişti.

"Salem!"

Adını duyup arkasını döndüğünde Aditi'nin yanında başka bir kızla koşarak ona doğru geldiğini gördü. Doktor Bayne'in ofisinden çıkarken gördüğü kızdı.

"Ah, gelmeye karar vermene çok sevindim." Aditi gülümsedi. "Bu Melissa. Sanat tarihi sınıfımdan."

Melissa elini uzattı ve Salem ona uzatılan eli sıktı. "Salem Salazar."

Salem, diğer kızın kahverengi gözlerinin hafifçe büyüdüğünü gördü. "Salazar, hani şu adam gibi..."

"Evet." Salem elini geri çekti. Ablası öldükten sonra babasının birkaç ay içinde kontrolden çıkıp bir adamı öldürmesi, ardından silahı kendine doğrultarak hayatına son vermesi, geride kalan annesiyle kendisini borçla ve utançla baş başa bırakmasının acısıyla daha ne kadar yaşayacağını merak etti.

"Çok üzgünüm," dedi Melissa aceleyle. "Bunu söylememeliydim. Düşüncesizce davrandım."

Salem alışık olmadığı samimi özür karşısında biraz tedirgin olmuştu, bunu bir kenara itip yürümeye devam etti. "Daha önce duymadığım bir şey değil."

Birkaç saniyelik garip bir sessizlikten sonra sıcak ve sevgi dolu bir ailesi olan neşeli Aditi, dostça omzuna dokundu. "Bu zamana kadar saçlarını açık görmediğime inanamıyorum! Muhteşem görünüyorsun, kızım!"

Salem yan gözle ona baktı. Eli istemsizce buklelerine gitti ve kıza hafif bir gülümseme gönderdi. Annesinin küçüklüğünden beri öğrettiği o içselleşmiş nezaket refleksi devreye girmişti. "Teşekkürler. Sen de."

Aditi, Salem'in hiç inanmadığı masallardaki prensesler kadar güzeldi.

Siyah deri ceketini ve kalın botlarla kombinlediği şortunu işaret ederek, "Kıyafetlerine bayıldım," dedi Melissa. Siyah rengi, etrafa en iyi şekilde uyum sağladığı ve giymeyi özlediği için seçmişti.

Kız çaba gösteriyordu, bu yüzden Salem de aynısını yaptı. "Tarzın çok... sanatsal."

Bohem tarzı uzun bir elbise giymiş ve ablasının sevdiği gibi uzun, sallantılı küpeler takmış olan Melissa kızardı.

Aditi gülümsedi. "Onun tarzı bu. Bir güzel sanatlar öğrencisinden başka ne beklenir ki!"

En sonunda orman geniş bir meydana açıldı. Ortasında kocaman bir kamp ateşi yanıyor, alevler çatırdıyordu. İnsanlar etrafta gezinip birbiriyle konuşuyor, dans ediyor, içki içiyor ve genel olarak keyifli vakit geçiriyorlardı.

"Hadi." Aditi, Salem ve Melissa'yı kolundan tutup açıklığın sağ tarafına sürükledi. "İyi şeylerin tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Nasıl olduğunu bilmek ister miyiz?" Melissa, Salem'in aklındaki soruyu sordu.

Aditi omuz silkti. "BBC'de çalışıyorum. Bana sorarsan, bir şeyleri öğrenmek için en iyi yer orası."

Salem'in kaşları havaya kalktı. Bu açıdan düşünmemişti. Aditi'nin ölümler hakkında bir şeyler biliyor olması mümkün müydü? Önemli olduğunu düşünmediği bir şeyler duymuş olabilir miydi? Onunla tercihen başka bir zaman, yalnızken konuşması gerekiyordu.

En az yirmili yaşlarının sonlarında, şapkasını ters takmış ve bir yerden getirmiş olduğu büyük bir dondurucunun yanına oturan bir adamın önünde durdular. Tekerlekler hâlâ alt kısmına takılıydı.

"Manny," diye selamladı Aditi. "Soğuk olanlardan üç tane, lütfen."

Adam sessizce dondurucuyu açarak kapağı kapalı üç geri dönüştürülebilir bardak çıkardı. Aynı sessizlikle bardakları uzattıktan sonra dondurucuyu kapatıp yerine oturdu.

Salem opak beyaz bardağa baktı, onu içmeyeceğini biliyor-

du. *Asla.* Buradaki insanların bu kadar dikkatsiz davranmalarını anlayamıyordu. Sonuçta bir içeceğe birkaç damla bir şey karıştırmak, birini uyuşturmak ya da zehirlemek çok kolaydı.

"Dostum, senin burslu bir öğrenci olduğunu sanıyordum," diye tısladı Melissa, Aditi'ye. "Sana o şeyleri nasıl öylece verdi ki?"

Aditi kapağı açarak şüpheli sıvıyı dikkatlice kokladı. "Bu sabah çocuklardan biri sanki bir şifre kullanıyormuş gibi 'Manny'yi arayacağından ve 'soğuk bir tane' isteyeceğinden bahsediyordu. Sadece işe yarayıp yaramayacağını görmek istedim."

Salem bardağının kapağını açıp içeceği kokladı. Şüphe uyandıracak kadar yavandı. "Bu da ne böyle?"

Melissa ikisine de bir bakış attı. "Kimin umurunda? Bu bir parti ve Mortimer'da bedava içki alıyoruz! Hadi bakalım, bebeğim!"

Ardından içkiyi bir dikişte içti.

Salem merakla izleyerek kızın içeceği bitirmesini bekledi.

"Bir çeşit limonata."

Evet, tabii. Hatta bir yerlerde domuzlar da uçuyordu. Limonatadaki narenciye tadını maskelemek neredeyse imkânsızdı. Ancak onu nötralize edecek kadar güçlü bir şey eklenmiş olması gerekiyordu. Salem bunu kendi üzerinde denemeye niyetli değildi ama merakı onu içeceği yanında tutmaya ve belki yarın laboratuvar teknisyenlerinden birine test ettirmeye itti. Hafta sonu olduğundan laboratuvarlar muhtemelen boştu. Melissa'yı izlemek, ona neye bakması gerektiğini anlaması için yeterli ipucunu verecekti. Kız hastalanır veya bayılırsa, bir tür tecavüz ilacı olabilirdi. Ölürse zehir ya da...

"Onu içmek istediğinden emin misin?" diye sordu Salem.

Melissa başını sallarken Aditi kıza merakla baktı. Tamam, onu durmasını isteyecek kadar iyi tanımıyordu.

İçkileri ısmarlayan ve temin eden kişi Aditi olmasına rağmen, garip bir şekilde sadece bir yudum alıp içkisini elinde tuttu ve bir daha hiç dokunmadı. Salem nedenini sormak istese de

kızla zaten bir konuşma yapması gerektiğinden dolayı sözlerini geri yutup etrafına bakındı.

Birinci sınıftan son sınıfa kadar her yaştan öğrenci etrafta dolaşıyordu. Kendi kendini kraliçe ilan etmiş bir grup birinci sınıf kız öğrenci, yakışıklı ve havalı gençlerle gülüşüp sohbet ediyordu. Bu tipleri kilometrelerce uzaktan tanırdı, hayatı boyunca sosyal ortamlarda sıkça görmüştü. Zengin, golf tutkunu, parlak gülüşlü ama ruhu hasta tiplerdi. Onlara karşı bir kin beslemiyordu, sadece varlıkları kendisini huzursuz ediyordu.

On dört yaşındayken ailesinin onu sürüklediği lüks bir partide, bunlar gibi adamlardan biri karanlık bir köşede ona asılmıştı. Zaten böyle etkinliklere katılmaktan hep nefret ederdi ama o gece en kötüsü olmuştu. Regl dönemindeydi. Kramplarını biraz olsun hafifletmek için sessiz bir köşe aradığı sırada bir çocuk aniden ortaya çıkıp onu duvara itmiş ve dudaklarına zorla bir öpücük kondurmuştu.

Yalnızca bir anlığına hissettiği o felç edici korkuyu hatırladı. İçgüdüleriyle harekete geçip çocuğun yüzünü tırmalamış, dudaklarını ısırmıştı. Ağzı çocuğun kanının keskin ve metalik tadıyla dolarken çocuk çığlıklar atarak kaçmış, ona "*Deli sürtük!*" diye bağırmıştı. Partideki herkes Salem'e suçlayıcı bakışlar atarken ablası sessizce yanına gelmişti. Elini tutmuş ve o çocuğun hasta bir avcı olduğunu, hak ettiğini bulduğunu herkese açıkça göstermişti. Mükemmel bir üne sahip olan mükemmel Olivia Salazar'ın bu kadar ciddi bir şeye kefil olması, durumu hızla tersine çevirmişti.

Bu ablasının ona açıkça yardım ettiği ilk ve son seferdi.

Tüm kusurlarına rağmen Olivia, en sonunda iyi bir kız kardeş olmuştu.

Başarısız olan Salem'di.

Salem göğsündeki ağır yükü atmak için derin bir nefes aldı ve bakışlarını o erkeklerden ayırarak kırmızıya boyanmış anılardan uzaklaşmaya çalıştı. Çocuğun yaptığı şey yanlıştı ama bu içindeki karanlık bir şeyi tetiklemişti. O olaydan sonra kö-

şeye kıstırılmayı, tutsak edilmeyi ve tutkulu bir öpücükle şaşırtılmayı hayal etmeye başlamıştı. İlk başta kendi beyninden tiksinmişti, yanlış kabul edilen bir şeyi nasıl isteyebileceğini anlamamıştı. Ancak yeterince zaman geçtikten ve bu konu hakkında yeterince araştırma yaptıktan sonra bunun beyninin başa çıkma, gücü geri alma ve cinsel eğilimlerini yeniden şekillendirme yöntemi olduğunu fark etmişti. Sınırlarım bilen ve onu zorlarken bu sınırlara saygı duyacağına güvendiği bir partner tarafından şaşırtılmaya *rıza gösterme* fikri, yaşam deneyimlerine bir tepkiydi. Sabit tutulmayı, yönlendirilmeyi ve sahiplenilmeyi hayal ediyordu... Fakat bunu kendi rızasıyla istediğini biliyordu. Fark yaratan şey tam da buydu.

Zengin tiplerden tamamen farklı bir grup erkek, bir köşede durup kafa kafaya vermişti. Ellerinde içkilerle, görünüşe göre önemli bir şey hakkında konuşuyorlardı. Farklıydılar. Tavırları ve etraflarındaki hava gerçekten de ortama uymuyordu.

"Aman Tanrım, o da burada."

Melissa'nın neredeyse bir çığlık gibi çıkan tiz fısıltısı, Salem'in dönüp bakmasına neden oldu. Kız gözleriyle bir şeyi takip ederken saçlarının köklerine kadar kızarmıştı. Aditi yumuşak bir ıslık çaldı. Salem görünüşte aklı başında gibi duran bu iki kızın, bu tepkiyi vermelerine neden olan şeyi görmek üzere bakışlarını takip etti.

O.

Caz.

Onu neredeyse on gündür görmemişti ve şimdi uzaktan bakarken her ayrıntısını içine çekercesine izliyordu. Adamın sırtı onlara dönüktü. Salem yüzünü göremediği için üzüldü. Gerçekten görmek istiyordu. Işıkta nasıl göründüğünü görmek istiyordu, belki de kafasında onu abartmıştı. Belki de sıradan biriydi ve o anki ışık onu iyi göstermişti.

Yine de bu bir şeyi değiştirmezdi. İçsel tepkileri adamın görünüşünden kaynaklanmıyordu.

"Ne yakışıklı bir adam," diye fısıldadı Aditi. Sesinde kadınsı bir hayranlık vardı.

Salem de durdukları yerden bunu takdir edebiliyordu. Açıklıktaki en uzun adamlardan biriydi. Geniş ve kaslı sırtı, yıpranmış deri ceketiyle iyice belirginleşmişti. Dövmeli parmaklarını omuzlarına dökülen koyu renk, dalgalı saçlarının arasından geçirdi. Salem'in daha önce izlediği erkek grubuna katılıp bir şekilde uyum sağladı. Hepsinde farklı, rahatsız edici bir hava vardı. Onda, her an ortaya çıkmaya hazır bir tehlike havası da vardı. Gölgelerin içinde gizleniyor, yalnızca ışığın onu açığa çıkarmasını bekliyordu.

"O kim?" Aditi'nin sahildeki o geceden beri günlerdir kafasını kurcalayan soruyu sorduğunu duydu.

"Cazimir Van der Waal," diye cevapladı Melissa ve Salem gözlerini kırpıştırdı.

Cazimir.

Tam adı buydu.

*Van der Waal.**

Tabii ki adı buydu.

İsmi evrendeki atomlar arasındaki kuvveti temsil ediyordu. Atomlar birbirine yaklaştıkça güçlenir, uzaklaştıkça zayıflardı.

"Kahretsin, herkesin bahsettiği adam bu mu?" diye sordu Aditi şaşkın bir sesle.

Salem ne hakkında konuştuklarını merak ederek kızlara baktı. Bir şeyi mi kaçırmıştı? Neden herkes ondan bahsediyordu?

"Evet," diye onayladı Melissa. "O."

"Durun, neyi kaçırıyorum?" Salem şaşkınlığının sesine yansımasına izin verdi.

Aditi ona baktı. "Şey, o bir yüksek lisans öğrencisi. Resmin özel bir türü üzerinde uzmanlaşmış."

Salem kaşlarını çattı. "Ama o benim psikoloji dersimdeki asistan."

"Garip olan da bu," diye ekledi Melissa. "Geçen yıl birden-

* *Van der Waals* Kuvveti ya da *Van der Waals* Etkileşimi, moleküler fizik ve kimyada atomlar veya moleküller arasındaki mesafeye bağlı bir etkileşimdir. (ç.n.)

bire ortaya çıktı. Doktor Merlin'in asistanı oldu ve bu da tahmin edebileceğin gibi birçok öğrencinin hayalini kurduğu bir pozisyon."

Salem merakla devam etmesini işaret etti.

"Bazıları ailesinin bağlantılarını kullandığını, Doktor Merlin ile kişisel bir ilişkileri olduğunu söylüyor. Bazıları birini öldürüp hapse girdiğini ve tüm dövmelerini orada yaptırdığını söylüyor. Bazıları ise onun gizli kimliği olan bir tür casus olduğunu söylüyor. Mesele de bu. Kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyor. Her neyse, birdenbire ortaya çıktı ve Güzel Sanatlar Fakültesi'ni kasıp kavurdu."

Salem insanların yaptığı şeyi yaptığını fark etti. Birinin arkasından konuşmak, saf dedikodulara kapılmak... Ancak kendine engel olmayı başaramadı.

Aditi içkisini ateşe attı. "Birkaç ay önce tablolarından ikisinin bir açık artırmada, milyonlarca dolara gizlice satıldığı söyleniyor. Çalışmalarını şahsen hiç görmedim."

"Ben de öyle," diye araya girdi Melissa. "Görünüşe göre sanatı konusunda çok gizemli davranıyor. Sadece danışmanının ve bazı öğretim üyelerinin görmüş olduğu söyleniyor. Ayrıca onun olağanüstü yetenekli olduğunu da söylüyorlar."

Aditi başını salladı. "Herkes mezun olmadan önceki son projesini bekliyor çünkü o proje halka açık olacak. Caz Van der Waal gelecekteki büyük yıldız, Salem."

Psikopat Ressam.

Salem genç adamın başının arkasına baktı. Onun hakkında öğrendiği her şey, sonsuz merakını daha da körüklemişti.

Melissa rüyadaymış gibi iç çekti. "Daha birkaç gündür buradayız ama o şimdiden Güzel Sanatlar Fakültesinde bir efsane haline geldi. Profesörler yıllardır onun kadar yetenekli birini görmediklerine yemin ediyorlar. Ama o biraz... Kibarca söylemek gerekirse, dengesiz."

Salem bile ona dair çok az şey görmesine rağmen bunu düşünmüştü. Yine de sordu. "Dengesiz mi?"

Melissa yüzünü buruşturdu. "Şey, kesin olarak söyleyemem ama onun hakkında çok fazla söylenti var. Gizemli tavırları da bu söylentileri besliyor. Hep o adamlarla takılıyor ve hepsi... biraz tuhaf. Ama kendi alanlarında çok başarılılar. Söylentiler topluluk baskısından gizli örgütlere, tarikatlara ve daha fazlasına kadar uzanıyor."

"Gizli örgütler mi?"

"Evet. Söylentilerden biri, güç için ruhunu bir tür tarikata sattığı ve onların da ona... bazı şeyler yaptırdığı yönünde."

Salem hareketsiz kalıp tüm dikkatini konuşmaya verdi. Zihninde belli belirsiz bir anı canlanırken kalbi göğsünde çarpmaya başladı.

Beni bunu yapmaya zorluyorlar.

"Bu çok saçma," dedi Aditi gülerek. "Sanki kampüste öğrencilerle *Faust** anlaşmaları yapan gizli bir grup varmış da bundan bizim haberimiz yokmuş gibi. Burada dedikodu ışıktan bile hızlı yayılır."

Melissa onun kahkahasına eşlik ederken Salem kendini zorlayarak hafifçe gülümsedi. Fakat adamın sırtına bakarken omurgasından bir ürperti geçmişti. Onu tanıyor olsaydı, belki de ona bu söylentiler hakkında soru sorardı. Söylentilerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu ama onun karanlık bir şeye bulaştığını biliyordu.

Şiddetli bir rüzgâr ateşi körükledi. Bazı erkekler alkışladı. Sağındaki bir kız çığlık attıktan sonra kıkırdadı.

Hemen sonra, sanki sesin çağrısına kulak vermişçesine Caz kaşlarını çatıp o tarafa döndü. Bakışları kalabalığın arasında gezinirken Salem'in üzerine takıldı ve göz göze geldiler.

* Alman bir simyacı olan *Johann Georg Faust*, aynı zamanda bir Alman efsanesine de konu olmuştur. Bu efsaneye göre *Faust*, şeytanla anlaşma yapar ve sonsuz ilim ile dünyevi zevkler uğruna ruhunu takas eder. Bu efsane yıllar boyunca birçok edebi, sinematik ve müziksel esere temel oluşturmuştur. Ayrıca dünyevi güç ve başarı uğruna manevi değerlerden vazgeçen hırslı kişiler için kullanılan bir tabir haline gelmiştir. (ç.n.)

Gözlerinin rengi seçilemeyecek kadar uzaktaydı. Ancak bakışlarından yayılan yoğunluk ve derinlik hemen hissediliyordu.

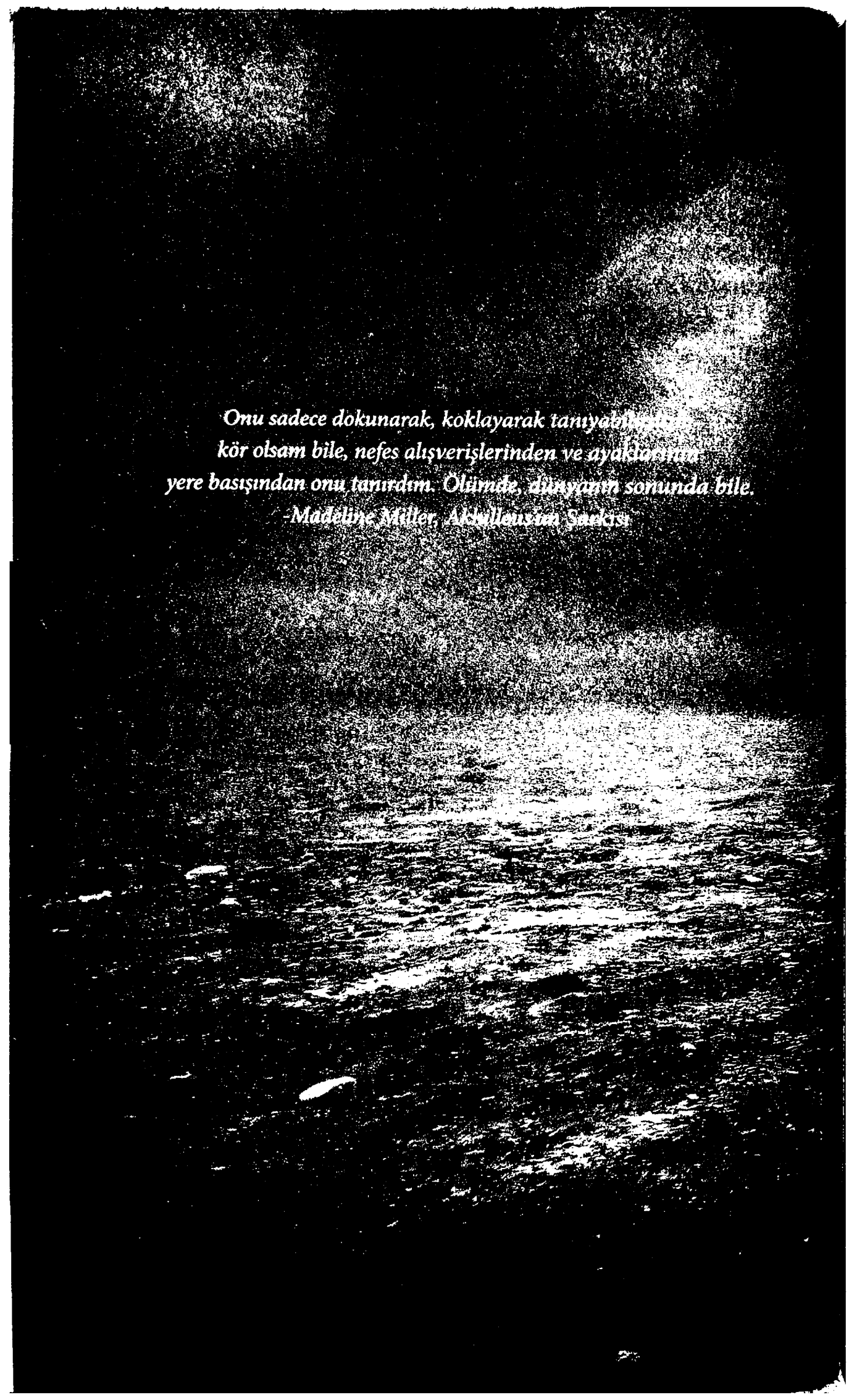
Ateş aralarında titreşerek yüzünün bir yanını yükselen alevlerle gizledi ve sonra tekrar açığa çıkardı.

Uyumluydu. Yüzü; sesi, vücudu ve etrafa yaydığı yoğun enerjisiyle uyuşuyordu. Onu yanlış hatırlamamıştı. Aydınlatmanın suçu yoktu.

Aynı keskin çene hattı, güçlü koyu renk kaşlar, açık renk gözler ve içlerinde parıldayan ateş... Yansımalar ona uğursuz bir hava katıyordu.

Dudaklarının bir kenarını yukarı kaldıran aynı küçük, alaycı gülümsemesi ve aralarındaki alevler yüzünden yarısı gölgelerle kaplanan yüzüyle, genç kızı çağırmaya gelen ve derinliklerine sürüklemeye hazır karanlık bir yeraltı prensi gibi görünüyordu.

Duzenleme
Nyozlem

Onu sadece dokunarak, koklayarak tanıyabilirdim.
kör olsam bile, nefes alışverişlerinden ve ayaklarının
yere basışından onu tanırdım. Ölümde, dünyanın sonunda bile.
-Madeline Miller, Akhilleus'un Şarkısı

ALTINCI BÖLÜM

CAZ

Yılanlar rüzgârda dans ediyordu. Vahşi, dizginlenmemiş ve ateşin ışığıyla aydınlanmış halleriyle yeni avlarını arıyorlardı. Altın renkli gözlerin büyüsüne kapılan kurbanların tenine dişlerini geçirmek için hazır bekliyorlardı.

O gece sahilde, onu kendine çeken şey saçlarıydı. Cesedin üzerine eğilmiş haldeyken telefonun feneriyle aydınlanmış saçları, bir işaret fişeği gibi parlıyordu. Denizden çıkıp ölülerin üzerinde süzülen o efsanevi yaratıklardan biri gibi görünüyordu. Bir tanrıçaya benziyordu.

Ve o anda, onun ilham perisi olmuştu.

Son birkaç yıldır rol yapmanın, yükümlülüklerin ve kendisinden çok daha büyük şeylerin ağırlığı altında kaybettiği ilham perisi... Onu, bu kahrolası üniversitenin gördüğü en iyi öğrenci olmaya iten kıvılcımı ve tutkuyu kaybetmişti. Çok şey kaybetmişti.

Artık onu yeniden bulma vakti gelmişti.

Geçen yıl hiçbir şey yapmamıştı. Herkes onun sanatını gizli tuttuğunu düşünüyordu, sanatını icra ederken gerçekten öyle davranmıştı. Ancak onlar, adamın bir başyapıt yarattığını ve bunu deli gibi bir köşede sakladığını sanıyorlardı. Oysa hiçbir şey yapmamıştı. Denemeler yapıp tuvalleri mahvetmiş, hayal kırıklığıyla onları yakıp parçalamıştı. Bir yıl boyunca herkesin

ondan beklediği o şaheseri yaratmak için çabalamıştı. Öyle çarpıcı bir eser olacaktı ki, eskiden olduğu kişiden geriye sadece küllerinin kalabilmesi ve olması gerektiği gibi özgürce uçabilmesi için adamı şöhrete taşıyacaktı.

Ancak önce kafesleri yıkması gerekiyordu.

Ve o kız, bilerek ya da bilmeyerek onun ilk aracı olmuştu.

"Ödüller için başvuruları tekrar açıyorlarmış," dedi Baron. Caz'in dikkatini yeniden, aradığı cevaplar uğruna yavaş ve hesaplı adımlarla sızdığı gruba geri çekmişti.

"Siktir." Eric dişlerini sıktı. Sarı saçları ateşin ışığında neredeyse beyaz görünüyordu. Caz suyundan bir yudum aldı -suyun gerçekten su olduğunu biliyordu çünkü kendi bardağını taşıyordu ama kimse bunun farkında değildi- ve bir hafta önceki son etkileşimleri aklının bir köşesinde duran adama baktı. Öfkesini kontrol etmesi yıllar boyunca çok zaman almıştı. Zihinsel devresi her an patlamak üzereydi ve bir noktada bu hiç de komik değildi. Bir zamanlar Eric'in savurduğu gibi bir tehdit, Caz'in onu yere sermesine neden olurdu. Kendi gücünün farkındaydı. Neler yapabileceğini, neyin tehlikede olduğunu biliyordu. Onu engelleyen ve kontrol altında tutan tek şey buydu.

Baron'ın sözlerine odaklandı.

"Ne zaman?"

Baron ona bir bakış attı. Tüm tavırlarına rağmen adam aptal değildi. Caz'de bir şeyler olduğunu biliyordu ve haklıydı. Caz tam da bu nedenle onun yanında her zaman dikkatli davranmıştı.

"Haftaya."

Caz başını salladı. Başvuruların yeniden açılması tek bir anlama geliyordu, yakında bir grup toplantısı olacaktı.

Kan damarlarında hızla akarken sarhoş edici bir his tüm bedenini kapladı.

İşte buydu. Beklediği şey buydu. Bir fırsat... Bu gitmek zorunda kalmadan önceki son hamlesi, cevapları bulma şansını tamamen yitirmeden önceki son çırpınışıydı.

Başarılı olmak *zorundaydı.*

Arka planda çalan müzik aniden kesildi. Herkes dönüp baktığında kalabalığa el sallayan o aptal son sınıf öğrencilerinden Derek'i gördü.

"Şenlik ateşi gecesine hoş geldiniz, birinci sınıflar!"

Kalabalıktaki herkes bağırdı.

Kahretsin, onlardan çok da büyük olmamasına rağmen bu saçmalık için kendini fazla yaşlı hissediyordu. Üniversiteye göre kâğıt üzerinde yirmi altı yaşındaydı. Gerçekte ise iki yaş daha küçüktü. Oysa kalabalıkla kıyaslandığında kendini antika gibi hissediyordu. Şenlik ateşi gecesine gelmesinin tek nedeni, en azından kâğıt üzerinde kendisiyle aynı yaştaki başka bir yüksek lisans öğrencisi olan Baron'ın bir nedenden dolayı gitmek istemesiydi.

Üstelik bir parçası, *onun* da orada olup olmayacağını merak etmişti. Onun olağandışı görünüşlü küçük engerek tanrıçası. Kendi sebepleri uğruna tehdit yoluyla bir şekilde girmeyi başardığı derse gelmiş olan o kız.

Salem Salazar.

Bilimi seven, cesetlerden korkmayan, yaptığı işte çok yeni ve çok nahif olan bir kızdı. Her yerde kim olduğunu ilan ettiği için tahmin etmesi o kadar da zor değildi. İsimler ilmek gibiydi ve o da kendi ismini boynuna yakın tutuyordu.

Küçük aptal. Caz başını iki yana salladı.

Derek tekrar bağırmadan önce gürültünün yatışmasını bekledi. "Bu her son sınıfın, birinci sınıflar için yaptığı eski bir gelenek. Mortimer'da biz bir aileyiz."

Caz her kelimeden sızan saf pislik karşısında neredeyse gözlerini devirecekti. Derek'in parti vermeyi sevmesinin tek nedeninin, gözlerinde yıldızlarla ona bakan kızları taciz etmek olduğunu biliyordu. Kızlar bir prensle öpüştüklerini düşünürken o sadece fırsat kolluyordu. Derek, kızları baştan çıkarıp kendine

âşık ettikten sonra çöp gibi atmakla meşguldü. Bu Caz'i ilgilendirmezdi ama bir gün içlerinden birinin, taşaklarına tekme atıp onları kullanılmaz hale getirmesini diliyordu.

"Birbirimizi daha iyi tanımak için bir oyun oynayalım. Kimler var?"

Caz kızların çoğunun el kaldırdığını gördü. Sadece onun ilham perisi ve yanındaki koyu tenli kız dahil olmamıştı. Bu onu garip bir şekilde memnun etti.

Önündeki katlanmış notların bulunduğu kâseyi işaret ederek, "Hadi, kızlar. Kâseden bir tane seçin," dedi Derek.

"Yine mi bu saçmalık?" diye mırıldandı yanındaki Baron. Caz de aynı fikirdeydi. Bu çocukça bir davranıştı. Ancak belki de çoğunlukla katı ve sosyal disipline sahip ailelerden gelen, ilk defa üniversiteye başlayan öğrencilerden beklenen bir şeydi. En meritokratik* kurumlardan birinde olmaları bile bunu değiştirmiyordu. Bunu biliyordu çünkü defalarca görmüştü.

Oyun ne kadar aptalca olsa da bu genç grubun en çok eğlendiği şeydi.

"Hadi, utangaçlık etmeyin." Derek ve grubu, birkaç kız öne çıkıp kâğıt seçerken tezahürat yaptılar. "Üzerlerinde bazı meydan okumalar var. Çok çılgınca değil, merak etmeyin. Meydan okumayı tamamlayın ve eğlenin. Tamamlamazsanız sizin için başka bir şey seçeriz ama çok daha kötüsü olabilir. Görevlerini tamamlayan herkes, benim evimde düzenlenecek özel bir partiye davet edilecek."

Etrafındaki erkekler bağırdı. Caz sıkıntısını kendine saklayarak suyundan bir yudum aldı ve kıza odaklandı.

"Salem Salazar," dedi Baron onun bakışlarını takip ederek.

Onun adını zaten biliyordu. Ancak diğerlerinin de bilmesinden hoşlanmamıştı.

Siktir.

"Olivia Salazar gibi mi?" diye sordu Eric onaylamak istercesine.

* Yönetim gücünün, yetenek ve kişilerin bireysel üstünlüğüne, yani liyakate dayandığı yönetim biçimidir. (ç.n.)

Ninova

"Evet ama aklından bile geçirme. O dokunulmaz."

Bir kez daha siktir.

O dokunulmazdı. Ona ilgi duymuyordu, yine de onun yasak olduğunu bilmek hoşuna gitmemişti. Ne yapması ve ne yapmaması gerektiğinin söylenmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştı.

"Neden onu henüz kapmadılar sence?" Baron kuru bir sesle güldü. "Ablası ona dokunulmazlık sağladı." Ölen kişinin ailesi dokunulmazdı.

Caz bakışlarını sabit tutarak kızı izledi. Diğer kızların görevlerini tamamlamasını izlerken ara sıra bakışlarını ona çeviriyor, gözleri kısa süreliğine buluştuktan sonra tekrar oyunlara odaklanıyordu.

Etraflarındaki kızlar üstlerini çıkarıyor, kucak dansı yapıyor, tek başına ormana yürüyor, hatta birini öpüyordu. Hepsi üniversite düzeyinde basit cesaret görevleriydi, oyunun bir parçasıydı. Derek genellikle içlerinden birini seçer, oyunu manipüle ederek onu öpmek zorunda bırakır ve eve kadar onunla oynardı.

Kızlar cesaret görevlerini tamamlayıp eğlencelerine dönerken erkekler ıslık çalıyor ve alkışlıyordu. Derek'in oynayabileceği çok fazla kız kalmadığının farkına vardığında omurgasının dibinde bir gerginlik oluştu. Caz bakışlarını çocuğa çevirerek onu sessizce izledi ve anladı.

Pislik, kıza karşı bir hamle yapacaktı.

Onun küçük ilham perisine.

Hayatta olmaz.

Bu fikre neden bu kadar karşı olduğunu anlamıyordu. Onu tanımıyordu, sanatının dışında ona hiçbir şekilde ilgi duymuyordu. Oysa hisleri, sanatına karşı hissettiklerine benziyordu. Onu gizli tutup saklama, meraklı gözlerden uzak tutmak arzusu hissediyordu.

Parmakları içindeki gerilimi atmak için bir kalem ya da fırça, herhangi bir şeyin ihtiyacıyla kaşınıyordu çünkü kızların sayısı birer birer azalmaya başlamıştı. O başka biri olsaydı,

onunla oynanmaması gerektiğini kolayca belli ederdi. Sadece yanına gidip kolunu omuzlarına dolaması bile mesajı açık, net bir şekilde iletirdi. Buradaki tüm güç ve nüfuza rağmen öğrenciler kendisiyle uğraşmazlardı.

Ancak kafeste kilitliyken içten içe hırlamak dışında hiçbir şey yapamıyordu.

Sayılar tek tek azaldı, en sonunda sadece o ve arkadaşı kaldı. Derek önce arkadaşına yaklaştı. Yüzündeki gülümseme, Caz'in yumruğunu indirmek istediği türdendi. Hatta kanı tuvale sıçrayıp Caz'in koridorlarda bir uyarı olarak sergileyeceği bir tabloya dönüşebilirdi.

Küçük ilham perisinin bakışlarına bakılırsa, o da fazla etkilenmemişti. Fakat çoğu şeye böyle bakıyordu. Onu anlamak zordu. Gözlemleyebildiği kadarıyla Salem'in tavrı kapalı, adeta buz gibiydi. Hayatı da tıpkı incelediği ceset gibi soğukkanlı, mesafeli ve kayıtsızca değerlendiriyordu. Acaba bu bir maske miydi, yoksa gerçekten bundan fazlası mı vardı? Merak ediyordu.

Salem'in arkadaşı isteksizce bir kâğıt seçip açtı ve iç geçirdi. "Bir erkek için otuz saniye boyunca seksi dans et."

Salem'in onu desteklemek için sırtını okşamasını izledi. Kız doğru erkeği bulmak amacıyla etrafına baktı ve gözleri içeceğini yudumlayan Baron'ın durduğu noktaya kaydı.

Minicik bir periye benzeyen kız pek de özgüvenli olmayan bir tavırla Baron'a doğru yürürken Eric yumuşak bir ıslık çaldı. Kız, Baron'ın önünde durdu ve omuzlarını dikleştirip dans etmeye başladı. Caz kızı değil, Baron'ı izliyordu. Çenesinin sıkı bir şekilde kenetlendiğini gördüğünde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Soğuk ve mesafeli Baron Nathaniel Whitmore, dans eden bu küçük periden etkilenmişti. Zırhında bir çatlak ortaya çıkmıştı.

Ne kadar ilginç.

Bu bir gün işe yarayabilirdi.

Dans sona erdiğinde genç kız, onu hafif bir şaşkınlıkla izle-

yen arkadaşlarının yanına koşar adımlarla geri döndü. Herkes alkışladı.

Caz, Baron'ın yüz hatlarını düzeltmesini izledi. Ardından tekrar topluluğa odaklandı. Derek son kalan kıza döndüğünde yüzünde zafer dolu bir gülümseme vardı.

Kızın ona, "Teşekkürler ama ben oynamayacağım," dediğini duydu Caz. Eğer sıcaklık sesler yüzünden düşebilseydi, hepsi titrerdi. Sesinde sıcaklık yoktu. Bu Caz'in karşılaştıkları cesedi hatırlamasına neden oldu. Soğuk ve hareketsiz.

Sanki başka dünyadan gelmişti.

Kahretsin, çizim yapması gerekiyordu.

Kalabalık onu yuhalayarak ikna etmeye çalıştı. Ancak ona nefes aldıran ve kulağına fısıldayan kişi, dans eden peri arkadaşıydı. Kız başını sallayıp saç köklerine bağlı yılanları dans ettirdi ve son kâğıt parçasını aldı.

Üzerinde yazanı okuduktan sonra Derek'e soğuk bir bakış attı. "Hayır."

Derek sanki bunu bekliyormuş ve kız onun tuzağına düşmüş gibi gülümsedi.

Caz, bir tuvalin yarısını boyamak için ne kadar kan akması gerektiğini zihninde hesapladı.

Bu çok *saçmaydı*. Bu kızı tanımıyordu, böyle şeyler hissetmemeliydi. Fakat kız onun ölmüş yaratıcılığına yeniden hayat vermiş, parmaklarının altında ilham kaynağı haline gelmişti. Kızın soğukluğu, içindeki ateşi gitgide körüklüyordu.

"Bu durumda," dedi Derek sırıtarak. "Birinci sınıf öğrencisi olmayan, kulağında *piercing* olan birini öp."

Derek kulak *piercing*'i olan ve birinci sınıf öğrencisi olmayan tek kişiydi. Ne yaptığım biliyordu.

Fakat Salem'in ne yaptığını bilmiyordu.

Salem etrafına bakmadı, tereddüt bile etmedi.

Gözleri doğrudan Caz'e yöneldi, onu yıldırım gibi çarpıp yerinde dondurdu. Zihninde dev bir tuvale resmedilmiş o görüntü canlandı. Altın rengi gözleri ve yılan saçlarıyla erkekleri

bakışlarının karşısında çaresiz aptallara dönüştüren buz gibi bir tanrıça.

Eric yine ıslık çaldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Baron.

Derek'in yüzündeki gülümseme solarken Salem ateşin etrafından dolanıp okyanustaki bir fırtına gibi *onun* tam karşısında durdu. İstese de istemese de onu derinliklere sürüklemeye hazırdı.

Kız kişisel alanına girdiğinde Caz onun ne kadar minyon olduğunu fark etti. Kız başını geriye eğdi, başının tepesi onun çenesine uzanıyordu ve saçındaki bukleler neredeyse göğsüne değiyordu. Caz, kızın buklelerine dokunma ve saçlarının yumuşaklığını parmakları arasında hissetme arzusunu kontrol etmek için elini yumruk yapmak zorunda kaldı. Bu arzu, parmaklarını titretmeye başlayan bir ihtiyaç haline gelmişti.

Yine de hareketsizce durdu.

Kızın gözlerindeki parlak altın rengi, daha önce hiç kimsede görmediği ve taklit etmek istediği o renk tonu adamı esir almıştı.

Herhangi bir tepki vermesine fırsat kalmadan kız parmak uçlarında yükselerek habersiz dudaklarına bir öpücük kondurdu. Yumuşacık dudakların bir anlık dokunuşu, meyvemsi bir tat ve ardından gelen karıncalanma... Sonra hepsi yok oldu.

Kızın ayakları tekrar yere basarken Caz dudaklarını yaladı ve kızın ardında bıraktığı çilek tadını tattı.

"Bu öpücük değil!" diye bağırdı birisi uzaktan.

Salem tek kelime etmedi ama gözlerindeki o bakış, Caz'i daha da canlandıran, ateşleyen ve etkileyen soğuk bir vaatti.

Genç kız, göremediği oyuncularla ve bilmediği hamlelerle anlamadığı oyunlar oynuyordu. Önce sahilde fotoğrafını çekmişti, şimdi de bunu yapmıştı.

Caz ondan uzak durmasını istemesine rağmen kız bu talebini kasten görmezden gelmişti.

Salem ona meydan okumuştu ve Caz de bu meydan okumaya seve seve karşılık verecekti.

Ölüm darbesi bir sevgilinin çimdiği gibidir.
Acıtır ve arzulanır.
-William Shakespeare, Antonius ve Kleopatra

YEDİNCİ BÖLÜM

SALEM

Ne?
Neden?
Nasıl?

Aditi ve Melissa ile yurda geri dönerken sorular kafasında dönüp duruyordu. Aditi de onun kadar sessizdi. Melissa ise ikisine yaslanmış bir halde yürürken kelimeleri geveleyerek konuşuyordu. Hem Salem hem de Aditi, içkide bir sorun olduğundan şüphelenmekte haklıydılar. İçkiye ilaç katılmıştı ve Salem daha sonra bunun ne olduğunu öğrenecekti. Bu gece zihinsel olarak çok yorgundu.

Bu hiç ona göre değildi.

Aceleci ya da pervasız biri değildi. Mantıklıydı. Dayanıklıydı. Becerikliydi. Dışarıdan bakıldığında bu gece de öyle görünmüştü. Oyunu oynayan adamı öpmek istemeyerek hemen başkasını değerlendirip hedef alan biri gibi davranmıştı. Oysa içten içe bunun makul bir seçim olmadığını biliyordu. Bunun arkasında, Caz'in yüzündeki o sırıtışı silmek dışında başka hiçbir neden yoktu.

Üstelik bunu muhteşem bir şekilde başarmıştı.

Neredeyse gurur duyuyordu.

Bunun dışında bile şaşırtıcı ve alışılmışın dışında bir gece olmuştu. Sadece dışarı çıkıp sosyalleşmekle kalmamıştı. Uzun

zamandır ilk kez arkadaşlık gibi bir şey hissetmiş, bir meydan okumaya cevap vermişti. Ayrıca itiraf etmek istediğinden daha fazla zihnini meşgul eden, hakkında hiçbir şey bilmediği ve bildiği şeylerin de tamamen güvenilir olmadığı bir adamla öpüşmüştü. Tehlikeli bir havaya ve daha da tehlikeli bir ağza sahip olan tehlikeli bir adamdı. Salem, adamın dudaklarında kalan parlatıcıyı yaladığını gördükten sonra onu daha yoğun tatmak istemişti. İşte bu yüzden, bu dürtülere direnmesi gerekiyordu. Adam onu normalin dışında hissettiriyor, normalin dışında davranmasına neden oluyor ve vücudunda normalin dışında tepkiler uyandırıyordu.

Yurt binaları görünmeye başlamıştı. Üçer binadan oluşan iki sıra halindeydiler ve tüm akademik alanı kaplayan kaleye göre daha yeniydiler. Sağdaki sıra kızlara, soldaki ise erkeklere aitti. Tüm binalar ana kaleye uyumlu olacak şekilde inşa edilmişti. Kahverengi taşları, cilalı ahşapları ve metal kapıları vardı. Kapalı ve soğuk günlerde kasvetli bir hava yaratıyordu, yine de kesinlikle *eski* hissettiren bir estetiğe sahipti. Muhtemelen amaç da buydu.

Kızların kaldığı binanın ortak girişine yaklaştıklarında Salem, uyuşturucu verilmiş bir kızın ağırlığının yarısını taşıyarak yokuş yukarı yürümekten ciğerlerinin yandığını hissetti.

Salem'in düşüncelerini tekrarlayarak, "Bana daha fazla egzersiz yapmam gerektiğini hatırlat," dedi Aditi.

Belli ki her ikisi de ağır yük taşımaya alışık değildi ve ikisi de ufak tefek oldukları için bu epey zordu. Aditi, bir altmış beş boyundaki Salem'den bile daha kısaydı.

Birkaç ay önce üniversite, uzun mesafelerde öğrencilere yardımcı olmak amacıyla kampüse golf arabaları getirmeyi denemişti. Ancak zemin buna uygun değildi. Ya taş döşeli bir yoldu ya da topraktı. Bazı yerleri düz, bazı yerleri eğimliydi ve hiçbiri golf arabası fikri için uygun değildi. Birkaç ay ve birkaç devrilmiş arabadan sonra fikir reddedilmişti. Böylece çoğunlukla fiziksel olarak formda olan genç öğrenciler, eski

usul ulaşım araçlarına, yani ayaklarına geri dönmek zorunda kalmışlardı.

O golf arabaları şu anda gerçekten çok işe yarardı.

Girişe yaklaştıklarında partilemek yerine ders çalışmayı tercih eden Melissa'nın yan komşusu kapıda onları bekliyordu. Aditi öngörülü davranarak yardım etmesi gerekebileceğini düşünmüş ve kızın iletişim bilgilerini almıştı. Aditi, kişiliği sayesinde muhtemelen kampüsteki herkesi tanıyordu. Salem ise kendi katında kimlerin yaşadığını bile bilmiyordu.

"Onu odasına kadar götüreceğim." Arkadaşı öne çıktı, yuvarlak yüzü endişeyle buruşmuştu. "Burada biri birine nasıl uyuşturucu verebilir ki?"

Salem alaycı bir şekilde güldü. "Zenginlerin suç işlemediğini mi sanıyorsun?"

Üzerinde keskin bir bakış hissettiğinde dilini ısırdı. Bu alışkanlığı konuşmaya başladıktan sonra edinmişti. On üç yaşından on sekiz yaşına kadar yaklaşık beş yıl boyunca kimseyle tek kelime etmemişti. Başlangıçta bu bir isyan, küçük bir travmatik olayın ardından verdiği bir tepkiydi. Dilini tutmasının ve asi tavırlarını kontrol etmesinin söylenmemesi hoşuna gitmişti. Eğer söylediklerini anlamazlarsa, onlara üstünlük sağlayacağını düşünmüştü. On üç yaşındaki Salem'in, kimsenin bunu fark etmediğini anlaması tam sekiz gün sürmüştü. Doğru zamanlarda başıyla onaylayıp gülümsediği ve başını iki yana salladığı sürece, ailesi bunu fark etmemişti. Ablası da kendi ergenlik dramasına dalıp onları geride bırakmıştı. Salem'in hiç arkadaşı olmamıştı, en azından onu fiziksel olarak görecek hiç kimsesi yoktu. Bu yüzden konuşmayı bırakmaya karar vermiş ve sözlerini tek bir arkadaşına yazarak aktarmıştı. Sahte bir arkadaşa.

Yirmi yıllık, tuhaf anılarla dolu bir hayatı vardı.

Onları kafasından silip atarak sessizleşti, Melissa'nın arkadaşının kollarına geçmesine yardım etti. Girişten yukarı kısa bir asansör yolculuğu gerekiyordu ve henüz içeri girmek istemiyordu.

Hissettiği huzursuzluk on katma çıkmıştı.

Omuzlarını esneterek, "Yorgunluktan bittim," diye inledi Aditi. "Neyse ki yarın izinliyim."

Salem gözle görülenden daha fazlasına sahip olduğunu düşündüğü kıza baktı ve bir süredir merak ettiği bir şeyi sordu. "Neden çalışıyorsun?" Sonra bunun kulağa nasıl geldiğini fark edip ekledi. "Kırmak ya da incitmek istemiyorum. Sadece merak ediyorum çünkü üniversite tam burslu öğrencilerin tüm masraflarını karşılıyor."

Aditi kapının yanındaki taş duvara yaslandı. "Sadece bir saat bile olsa her zaman çalıştım. Mesele para değil, kendimi disipline etmek. Ama şimdi BBC'yi seviyorum. Kulak misafiri olduğum şeylere inanamazsın! Benim gibi meraklı birine göre burası mükemmel bir yer." Bir kıkırdamayla sözlerini bitirdi.

Bu yeni bir bakış açısıydı ve Salem diğer kıza bunun için minnettardı. Ancak aklı, kulak misafiri olma kısmında takılmıştı. Etrafına bir kez bakarak kimsenin gizlenmediğinden emin olduktan sonra tekrar kıza döndü. "Sahilde bulunan cesetle ilgili bir şey duydun mu?"

Aditi donakaldı ve gözlerini hızla etrafta gezdirdi. "Burada olmaz," diyerek giriş kapısını açtı. "Yarın saat onda kütüphanenin önünde buluşalım."

Salem başını salladı ve Aditi'nin içeri girmesini izledi.

Salem de birkaç dakika sonra onu takip etti. Gece yarısını çoktan geçmişti, hava gittikçe soğuyordu. Sıcak ve rahat yatağında olabilecekken dışarıda oyalanmanın bir anlamı yoktu. Derin bir nefes çekerek üç binanın ortak kullandığı devasa lobiye girdi. Her birinde bir binanın adının yazılı olduğu üç asansör ve üç merdiven vardı. Ortak bir girişe sahip olmanın mantığını anlamıyordu ama bunun insanları kaynaşmaya, iletişim kurmaya teşvik etmekle bir ilgisi olduğunu tahmin ediyordu.

Koyu, dağınık bir yazı tipiyle "Uçurum Kanadı" yazan mer-

divenlere doğru ilerledi. Diğer ikisinde ise "Orman Kanadı" ve "Kasaba Kanadı" yazıyordu. Bunların, binaların baktığı manzaraları ifade ettiğini varsaydı ve bu oldukça kullanışlıydı.

Merdivenleri çıkmaya başladı. Odası üçüncü katta olmasına rağmen her zaman merdivenleri kullanırdı. On iki yaşmdayken büyükbabasının vefatından kısa bir süre sonra büyükannesinin cenazesinde kazara tabutun içine hapsolduğundan beri böyleydi. Junie'yi aramak için girip içine düşmüştü. Cenaze evi müdürü Junie'nin havlamalarını ve onun çığlıklarını duyup kapağı açana kadar sadece birkaç dakika geçmişti ama ona bir ömür gibi gelmişti. Tüm olay herkesin dikkatinden kaçmıştı. Cenaze evi müdürü, işine ciddi zarar verebileceğini bildiğinden dolayı kimseye bir şey söylememişti. Salem de kimseye bir şey söylememişti çünkü anlatacak kimsesi yoktu. Tüm süre boyunca Junie'ye sıkıca sarılıp kendini sakinleştirmeye çalışmıştı.

Çocukken çukura düşmesine eklenen o masum olayın da etkisiyle ortaya çıkan şiddetli klostrofobisini dünyada yalnızca iki kişi biliyordu ve bunlardan biri ölmüştü.

Salem o günden beri asansörlere, küçük odalara ve kendisini sıkışmış gibi hissettiren yerlere hiç girememişti. Bu travmanın bir sonucu muydu? *Muhtemelen.* Bunu bilmek gerçekliğini değiştirmiş miydi? *Hayır.*

Merdivenler, ana kalenin temasına uygun olarak sadeydi. Geniş taş basamaklar ve bir kattan diğerine çıkan metal bir korkuluktan ibaretti. Sonunda kendi katında durdu.

Sahanlık, toplam on odanın bulunduğu birden fazla koridora açılıyordu. Diğer katlarda veya binalarda kaç oda olduğunu bilmiyordu. Ancak kendi kapısına doğru yürüyüp dekorasyona daha uygun eski moda bir kilidin yanında bulunan tarayıcıya parmak izini okutarak kapıyı açtığında, bu odayı aldığına memnun olduğunu hissetti. Yurt binaları sosyal merdivenin en alt basamağındaki öğrenciler tarafından işgal edilmiş olsa da özellikle kendi binasında, daha üst basamaktaki kişilerin böyle bir manzaraya sahip olduğunu sanmıyordu.

Kapıyı arkasından kilitleyerek girişin tam karşısındaki büyük pencereye doğru yürüdü ve karanlık geceye baktı. Kampüsün ötesinde, uçuruma doğru giden boş alanı görüyordu. Birkaç kez yürüdüğü, denize keskin bir dönüşle uzanan ve yan tarafında küçük bir deniz fenerinin bulunduğu bir yerdi.

Oda epey genişti. Çift kişilik yatak, küçük bir dolap, bir masayla sandalye, mini buzdolabı ve basit bir banyo vardı. Her bina sakini, odasını istediği gibi dekore etmekte özgürdü. Örneğin yatağının karşısındaki duvara televizyon asmak için yer vardı.

Salem ise bunun yerine bir cinayet panosu kullanıyordu.

Panoya doğru ilerledi. Gözleri resimlerde, gazete kupürlerinde, el yazısıyla yazılmış notlarda ve birbirine bağlanan iplerde gezindi. Hepsi tam da yüzüncü kez göreceği şekilde oradaydı. Tüm bunları çok uzun zamandır değerlendiriyor, analiz ediyor ve anlamaya çalışıyordu. Panodaki her şeyi uykusunda bile yeniden canlandırabilecekmiş gibi hissediyordu.

On cesedin fotoğrafı vardı. Bazıları suç mahallerinde, bazıları otopsi sonrası, bazıları ise daha hayattayken çekilmişti. Tarihler ve veriler, ölüm nedenleri ve örüntüler, polisler ve dedektifler tarafından bulunan her şey vardı. Bunlara nasıl mı erişmişti? Geleneksel yolları izlemişti. Farklı ofislerde en düşük seviyede çalışan, arka odaya kimlerin girdiğini umursamayan ve hangi dosyaya erişildiğini bilmeyen veri memurlarını rüşvetle ikna etmişti.

On farklı ölüm yaşanmıştı. Sahildeki cesetle birlikte sayı on bire çıkmıştı. Üstelik onları birbirine bağlayan hiçbir şey yoktu. Hepsinin Mortimer'da öğrenci olması ve prestijli Mükemmeliyet Ödülleri'ne başvurmuş olmaları dışında hiçbir şey yoktu. Hepsi farklı geçmişlere, farklı sosyal statülere ve farklı kültürlere sahip insanlardı.

Gözleri her sabah uyandığında ve her gece uyumadan önce olduğu gibi her şeyi taradı. Özellikle de gülümseyen bir fotoğrafa takıldı.

Ablası.

Olivia. Bir zamanlar insanları avucunun içine alan geniş ve güzel gülümsemesine baktı. Olivia. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirme hayalleriyle dolu parlak, ışıltılı gözlerini inceledi. Olivia. Hissettiklerini tümüyle yansıtan, hayat dolu, çarpıcı ve canlı yüzünü izledi.

Salem bir zamanlar ablasından ve onun olduğu her şeyden nefret etmişti. Yine de bir yanı onu sevmişti ve büyüdükçe anladığı üzere, nefretinin kendi özgüven eksikliğinden kaynaklandığını fark etmişti. Olivia, Salem'in asla olamayacağı her şeydi. Aydınlık, parlak, *arzulanan.*

Ablası onun için hiçbir şey yapmamıştı, hatta ona açıkça sevgisini bile göstermemişti. Fakat her nasılsa Salem'in ihtiyaç duyduğu her an yanında olmuştu ve bu, o zamanlar ona olan nefretini iyice artırmıştı.

Ancak Salem, en çılgın hayallerinde ve ölü şeylere olan tutkusunda bile Olivia'nın öldüğünü hayal etmemişti. Ölüm ve Olivia birbirine hiç uymuyordu. Bu yüzden ablasının ölümü sadece onu derinden sarsmakla kalmamış, aynı zamanda hiç mantıklı da gelmemişti. Eğer bir kaza, hastalık, başarısız bir soygun ya da aşırı yaklaşan bir takipçi olsaydı Salem bunu kabul edebilirdi. Fakat bunların hiçbiri değildi.

Olivia intihar etmişti.

Bir sabah annesiyle normal bir şekilde konuşmuş, sonra da deniz fenerinin bulunduğu uçurumun diğer tarafındaki kayalıklardan atlamış halde bulunmuştu. Babası kapsamlı bir soruşturma yapılmasını sağlamıştı ama herhangi bir cinayet izine raslanmamıştı. Daha öncesinde buluştuğu herhangi biri, kayıtlarda garip telefon görüşmeleri veya kameralara yakalanan kimse yoktu. Ancak ortada bir not da yoktu ve bu Salem'i rahatsız ediyordu.

Olivia yazı yazmaya bayılırdı.

Gün yüzü görmemiş çocuklar için kısa öyküler yazmıştı. Bu öyküler hâlâ evde toz toplayan dizüstü bilgisayarında taslaklar halinde duruyordu.

Mortimer'a gittikten sonra Salem'e derslerinden, profesörlerinden, hoşlandığı çocuklardan, oyunlardan, insanlardan, üniversiteden ve üniversite tarihinden bahseden uzun e-postalar yazardı. Buna rağmen Salem asla aynı uzunlukta veya coşkuyla yanıt vermezdi. Sanki Olivia'nın her şeyi kayıt altına alması gerekiyormuş ve bunları okuyacak birine ihtiyacı varmış gibiydi. Hem bunu, konuşmayı bırakmış ve hiç arkadaşı olmayan küçük bir kız kardeşten daha iyi kim yapabilirdi ki? Ne de olsa Salem onun sırlarını paylaşabilecek ya da paylaşacak değildi. O bir kasaydı.

Salem, Mortimer hakkında bildiklerinin çoğunu o mektuplar sayesinde biliyordu.

Ayrıca Olivia'nın ölümünden bir hafta önce gelen sonuncu mektup, yeterince masumdu. Salem'e hiçbir şey ifade etmeyen, kütüphaneyle ilgili yerel bir efsane hakkındaki uzun paragrafın ortasına gizlice yerleştirdiği bir satır hariçti.

Beni bunu yapmaya zorluyorlar.

O sözleri ve bunların ne ima ettiğini her düşündüğünde olduğu gibi vücudunda bir ürperti hissetti.

Ablasının ölümü babasını yıkmış, onu asla geri dönmediği bir yola sürüklemişti. Ailesini ve itibarlarını zedelemiş, annesi için dayanılmaz kayıplara yol açmıştı. Salem'in de içinde bir şeyleri kırmıştı ama bunu kimseye itiraf etmeyecekti.

Salem, Mortimer'a gelme amacını zihninin ön saflarına yerleştirerek yatağa girmeye hazırlandı. Ablasına ne olduğunu, diğer ölümlerin ardındaki hikâyeleri ve bunların birbirleriyle bağlantılı olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Gerçeği bulmak istiyordu.

Varlığının her zerresi benim için kendi varlığım kadar değerlidir;
hastalansa, mahvolsa da canımın canıdır benim.
-Charlotte Brontë, Jane Eyre

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SALEM

Salem ertesi sabah, saat tam 9:45'te kütüphane binasının önünde Aditi'yi bekliyordu. Huzursuz bir uykunun, geriye yalnızca silik izler bırakan ve neredeyse hiç hatırlayamadığı rüyaların ardından kendini çok kötü hissediyordu. Sanki gözleri yanıyordu, ayrıca gözlüğü yüzüne ağır geliyordu. Vücudu maraton koşmuş gibiydi. Tek istediği, muhtemelen çoğu öğrencinin yaptığı gibi biraz daha uyumaktı. Bu yüzden kampüs neredeyse bomboştu, ortalıkta dolaşan birkaç kişi ve kütüphanede bulunan bir avuç insan dışında kimse yoktu.

Salem akşamdan kalma, gözleri kızarmış bir çocuğun öğrenci kartını kullanarak kütüphaneye girmesini ve başını kaldırıp gökyüzüne bakmasını izledi. Hava ruh halinin tam tersine parlak ve güneşliydi, bu yüzden bulutların gökyüzünü kaplamasını diledi.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Aditi'nin sesi üzerine kızın elindeki BBC logolu karton bardağa baktı.

"İçinde uyuşturucu yok, değil mi?" diye sordu Salem şakayla karışık. Önceki geceki fiyasko henüz aklından çıkmamıştı.

Aditi'nin çınlayan kahkahası etrafta yankılandı. "Çok komiksin. Kafeye uğrayıp bize enerji verecek bir şeyler aldım. Eğer senin gecen de benimki gibi geçtiyse, buna ihtiyacın olacak."

Salem bir yudum aldı, fındık ile kahve aromalarının dilinde patlamasıyla neredeyse inleyecekti. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

"Rica ederim." Aditi de gülümseyerek kendi içeceğini yudumladı. "Bu arada Melissa'yı kontrol ettim. Durumu iyi ama muhtemelen bütün gün uyuyacak."

Salem, Aditi'nin insan ilişkilerindeki becerisine hayran kaldı. Melissa'yı kontrol etmek aklına bile gelmemişti. Bu yapması gereken bir şey miydi? Bunu daha sonra düşünmek üzere not ederek kütüphaneye doğru yürüyen diğer kıza katıldı.

Öğrenci kimliklerini kullanarak binaya girerken, "Peki neden burası?" diye sordu Salem.

Mortimer Üniversitesi kütüphanesi, dünyanın en zengin ve kapsamlı akademik kütüphanelerinden biri olarak biliniyordu. Herhangi bir akademik alanda yayınlanmış kitap, dergi veya makalenin fiziksel ya da dijital olarak bulunmaması imkânsızdı.

Binanın kendisi de köklü bir geçmişe sahipti. Bir zamanlar savaş esirlerinin veya rehinelerin tutulduğu bir hapishane olduğu söyleniyordu. Birçok kişi bu duvarlar arasında son nefesini vermişti ve kampüsün en lanetli binası olduğu söyleniyordu. Yine de Salem cesetlerin nereye gömüldüğünü, hatta gerçekten gömülüp gömülmediklerini merak ediyordu. Kim bilir, yakılmış ya da denize atılmış olabilirlerdi. Geçmişte yaşamış yabancı insanların isimsiz mezarlarının üzerinde yürüdükleri düşüncesi, vücudunda hafif bir ürperti yarattı.

Üniversite binayı devraldığında burayı kütüphaneye dönüştürmek amacıyla üzerine yeni yapılar eklenip yenilenmişti. Zamanla üç katlı devasa bir yapıya dönüşmüş, yüz binlerce metrekareye yayılmıştı. Hem orijinal hem de daha yeni yapılmış olan akademik kulelere yeterince yakındı. Ancak ana yapıların bir parçası olarak görülmeyecek kadar da uzaktı.

Daha derinlere ilerledikleri sırada, "Cumartesi günleri kimse buraya gelmez," diye açıkladı Aditi.

Kütüphaneci girişin karşısındaki büyük tezgâhın arkasında müstehcen bir aşk romanı okuyordu. Kadının arkasındaki duvarda yer alan iki kapı yüksek tavanlı, uzun ve salon benzeri geniş bir alana açılıyordu. Her iki yandaki uzun pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, tavandan sarkan zarif avizelerin kristallerinde parıldıyordu. Uzun ahşap masalar ve sandalyeler, alanın büyük bir kısmını kaplıyordu. En uçta birkaç bilgisayar, yazıcıyla fotokopi makinesi vardı. Sol ve sağ duvarlarda doğal ışığın içeri girmesini sağlayan uzun, cam ve demir pencereler vardı. Yanlardaki küçük kapılar, her kapının yanındaki haritada açıkça belirtilen farklı bölümlere sahip farklı katlara açılıyordu.

Burası gerçekten de çalışma ve araştırma için inanılmaz bir yerdi. Aditi modern ve şık monitörlerin uyku modunda beklediği bilgisayar bölümüne yöneldi. Salem, Aditi'nin tam olarak ne yaptığını merak ederek peşinden gitti ve şimdilik onun liderliğini takip etmeye karar verdi.

Aditi şaşırtıcı derecede rahat sandalyelerden birine oturup Salem için de bir tane çekti. Salem yanına yerleşti.

"Bunun garip olduğunu biliyorum," dedi Aditi. "Ama sadece bana güven. Çantamda bir defter var. Onu çıkarıp açık bırak."

Salem istenileni yaptı ve Aditi'nin arama motoruna bir şey yazarak tarayıcıyı mor renge çevirmesini izledi.

"Ne yapıyorsun?"

Aditi ona baktı. "Kampüste verilerimizi takip etmedikleri tek yer burası," diye açıkladı. "Burası halka açık bir alan ve incelenecek çok fazla şey olduğundan dolayı sadece yasadışı olan veya yasaklanmış kelimeleri izliyorlar, geri kalanını ise görmezden geliyorlar. Üniversitenin kablosuz bağlantısını kullanarak telefonunda veya dizüstü bilgisayarında aradığın her şeyi takip edebilirler."

"Peki tam olarak neden takip edilmememiz gerekiyor?" diye sordu Salem. Varlığından bile haberdar olmadığı mor tarayıcıdaki yanıp sönen imlece bakıyordu.

"Sadece bir önlem," diye onu rahatlattı Aditi. "Bazı tuhaf şeyler duydum ve güvenlik konusunda fazla dikkatli olmak diye bir şey yoktur."

Salem kızın zekâsını takdir ederek tamamen ona döndü. Aditi'nin mutlu ve uysal görünüşünün ardında keskin zekâlı, gözlemci bir kız saklanıyordu. "Sen bir teknoloji dehası mısın? Bunu yapmayı nereden biliyorsun?"

Diğer kızın yüzünün kızardığını gördü, tıpkı önceki gece olduğu gibiydi. Ancak Aditi bunun üzerinde durmadı. "Keşke öyle olsaydım. Teknoloji meraklısı bir arkadaşım bana bir süre önce bundan bahsetmişti."

Salem konuyu kapattı. Kızın rahatsız olduğu belliydi.

"Peki sahildeki cesetle ilgili bir şey duydun mu?" diye sordu konuya geri dönerek.

"Evet." Aditi'nin yüzü karardı. "Şey, hamileydi."

Salem bu haber karşısında gözlerinin hafifçe büyüdüğünü hissetti.

İşte bu beklenmedik bir şey.

O geceki kızı hatırlamaya çalıştı. Karanlık olmasından ve bedenin pozisyonundan dolayı karnı pek görünmüyordu. Hamileliği henüz çok ilerlemiş olamazdı. Yine de bu yeni bir şeydi.

"Emin misin?" diye sordu doğrulamak amacıyla.

Aditi başıyla onayladı. "Eminim. Birkaç gece önce BBC'ye yerel bir polis geldi. Acil bir işi olan diğer kızlardan birinin yerine geç saatlere kadar vardiyadaydım. Uzun hikâye. Neyse, ekipmanların bulunduğu bölümü biliyor musun?"

Salem başını sallayarak sessizce devam etmesini işaret etti.

"Polis oranın boş olduğunu düşünerek bir telefon görüşmesi yapmak için ö tarafa geçti. Mekândaki tek kişi bendim, bu yüzden makinenin arkasına geçip içecek hazırlarken onun bu konuda konuştuğunu duydum."

Aditi bilgisayara döndü ve tarayıcıya üniversitenin portal adresini yazarak hızla öğrenci giriş sayfasına gitti. Sayfanın

altında Salem'in hiç fark etmediği küçük bir işaret vardı. Aditi'nin o işaretin üzerine tıklayıp onları farklı bölümlerin yazılı olduğu tamamen yeni bir sayfaya yönlendirmesini hayranlıkla izledi.

"Bu arkadaşımın bana bahsettiği arka planda çalışan öğrenci kimlik sayfası," diye açıkladı Aditi. Ardından *Güzel Sanatlar Fakültesi*'ne tıkladı. Farklı yılların bulunduğu bir sayfa açıldı. Salem'in ekranda görebildiği son yıl 1990'dı, daha eski yıllar muhtemelen bir sonraki sayfadaydı. Aditi "*Mevcut Yıl*" yazan yere tıkladı.

Sayfa yüklendiğinde en başta, sinir bozucu bir şekilde hiç aklından çıkmayan adamın fotoğrafı ve profili yer alıyordu.

Caz Van der Waal.

Ressam.

Salem gülümsemeyen, kayadan oyulmuş gibi duran yüze bakarken nefesini kontrol altında tutmaya çalıştı. Önceki gece boyunca onun bakışlarını üzerinde hissetmişti ama gözlerini bu kadar net görmemişti. Ne alevlerin ışığıyla oluşan ağaçların gölgeleri yüzünü kapattığında ne de ona bu kadar yakınken. Gerçi gözlerine uzun süre bakacak kadar yanında kalmamıştı.

Fakat şimdi bakıyordu.

Sıvı. Metal. Gri. Koruyucu ekipman giymeden dokunmaması gereken bir laboratuvar elementine benziyordu. Bu Mortimer semalarının alışık olduğu solgun gri değildi, çeliğin üstüne dökülmüş cıva gibi ışıltılı bir griydi. Kenarlara doğru koyulaşan, gözbebeklerine yaklaştıkça açılıp neredeyse ışıldayan bir tona sahipti. O gözlerde bir derinlik saklıydı, sırlarla dopdoluydu ama tek bir damla bile taşmıyordu. İçlerinde bir cansızlık vardı. Tıpkı cıvanın dokunduğu her şeyi içten içe eritmesi gibi...

O gözler gerçekleşmeyi bekleyen skandallardı.

Aditi ıslık çaldı. "Vay canına, adam gerçekten çok iyi."

Salem, adamın yüzüne bakmak yerine dilini ısırarak fotoğrafın altında neler yazdığını okumaya başladı.

İsim: Cazimir Van der Waal
Yaş: 24
Derece: Yüksek lisans, ileri düzey.
Uzmanlık alanı: Yağlı boya teknikleri.
Sanat tarzı: Bilinmiyor.
Diğer bilgiler: Psikoloji dersi için Doktor Merlin'e asistanlık yapıyor.
Danışman Doktor Vermont'un özel notları: Olağanüstü. Alışılagelmişin dışında olsa da sanatı güçlü duygular uyandırıyor. Işık ve gölge oyunlarındaki ustalığı derinlikli. Ancak özellikle ölüm temalarıyla birlikte bu durum rahatsız edici olabiliyor...

Cümle Caz'in özel sayfasına yönlendiren bağlantıyla birlikte yarıda kesiliyordu.

Ölüm temaları.

Onun hakkında okuduğu ve duyduğu her şey Salem'in daha derine inmek istemesine neden oluyordu. Sırf kendi merakını gidermek için vakit bulabildiği zaman daha fazlasını öğrenmeyi aklına not etti.

Aditi gülümseyen bir kızın fotoğrafının üzerine gelene kadar imleci aşağı kaydırdı. Telefonunun ışığında kumların üzerinde ölü halde gördüğü kişiydi. Bilgilere baktı.

İsim: Tanya Beauchamp
Yaş: 21
Derece: Lisans, son sınıf.
Uzmanlık alanı: Karakalem.
Diğer bilgiler: Karakalemle çalışıyor. Tarzı belirtilmemiş.
Özel notlar: VS'ye ilgisi var.

"VS de ne demek?" diye sordu Salem, Aditi'ye.

Diğer kız omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Alakasız bir soru ama bir öğrenci -bilirsin- artık burada olmadığında dosyaları güncelliyorlar mı sence? Tanya gibi ölmeleri durumunda?"

Salem bir anlığına ona baktı, beyni bu soru üzerine yoğun bir şekilde çalışmaya başlamıştı. Bu, konuyu araştırmak için iyi bir fırsattı. "Kontrol edebiliriz," diye önerdi ve ekrana geri döndü.

"Nasıl?"

"Ablamın profilini kontrol edelim."

Uzun bir saniye boyunca sessizlik oldu. Aditi'nin bakışlarını yüzünde hissedebiliyordu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Salem başıyla onayladı. Panosuna ekleyebileceği bir şey olup olmadığını görmek istiyordu.

Salem ona ablasının okul ve yıl ayrıntıları konusunda rehberlik ederken Aditi sessizce ana sayfaya geri döndü. Sayfayı aşağı kaydırıp fotoğrafları tek tek incelediler. Salem'in kalbi her fotoğrafta daha da hızlı atıyordu. Ta ki sayfanın sonuna gelene kadar...

Birbirlerine bakıp sessizce tekrar en baştan başladılar. Sayfayı daha yavaş kaydırarak her bir fotoğrafı incelediler, sayfa sonuna gelene dek devam ettiler. Salem nefesinin kesildiğini hissederek arkasına yaslandı.

Ablasının profili orada değildi. Hiçbir şey yoktu. Ne bir isim ne bir etiket ne de bir not bulunuyordu. Sanki üniversite portalında hiç var olmamış, dosyası tamamen silinmişti.

Neler oluyordu?

"Bana bir iyilik yap." Salem öne eğildi. "Benim için başka bir sayfaya daha bak lütfen."

Salem bir kez daha rehberlik ederken Aditi onun talimatlarını takip etti. Başka bir öğrenci için Hukuk bölümünün beş yıl öncesine ait veritabanını incelediler.

Kayıptı. Bir başka ölü öğrencinin daha tüm izleri silinmişti.

Salem arkasına yaslanarak bunun ne anlama geldiğini düşündü. Bu durum, üniversitenin bu insanları sanki hiç var olmamışlar gibi veritabanlarından sildiği anlamına geliyordu. Bu, yönetim kurulu veya teknik idari birim düzeyinde bir şey

miydi? Yönetim kurulu bunun farkında mıydı, yoksa talimatları verenler onlar mıydı? Yoksa hiç üniversiteyle alakası olmayan, sistemlerine sızan birilerinin işi miydi?

Göz kapaklarının arkasında hafif bir ağrı başladı.

Tereddütlü bir ses tonuyla, "Neler oluyor?" diye sordu Aditi.

Salem, ona anlatıp anlatamayacağını merak ederek kıza baktı. Aditi iyi birine benziyordu ve ona çok yardımcı olmuştu. Ancak Salem, birisinin onu farkında olmadan nasıl kullanabileceğini çoğu kişiden daha iyi biliyordu. Bir zamanlar saftı ama artık güvenini kazanmak çok daha zordu. Sorunun özü de buydu, kimseye güvenmiyordu.

Kendine bile.

Anda kal.

Salem başını iki yana salladı ve o anda telefonu titredi. Aşağıya baktığında tanımadığı bir numara gördü, kaşlarını çattı. Neredeyse annesi dışında kimseden telefon gelmezdi, özellikle bilinmeyen bir numaradan gelmesi çok nadirdi.

"Affedersin," diye mırıldandı Aditi'ye. Ona cevap vermekten kurtulduğuna sevinerek aramayı yanıtladı.

"Alo."

"Bayan Salazar." Diğer taraftaki Doktor Bayne'in sesi omuzlarının gevşemesini sağladı.

"Günaydın, Doktor Bayne," diye selamladı adamı. "Aramanızı beklemiyordum."

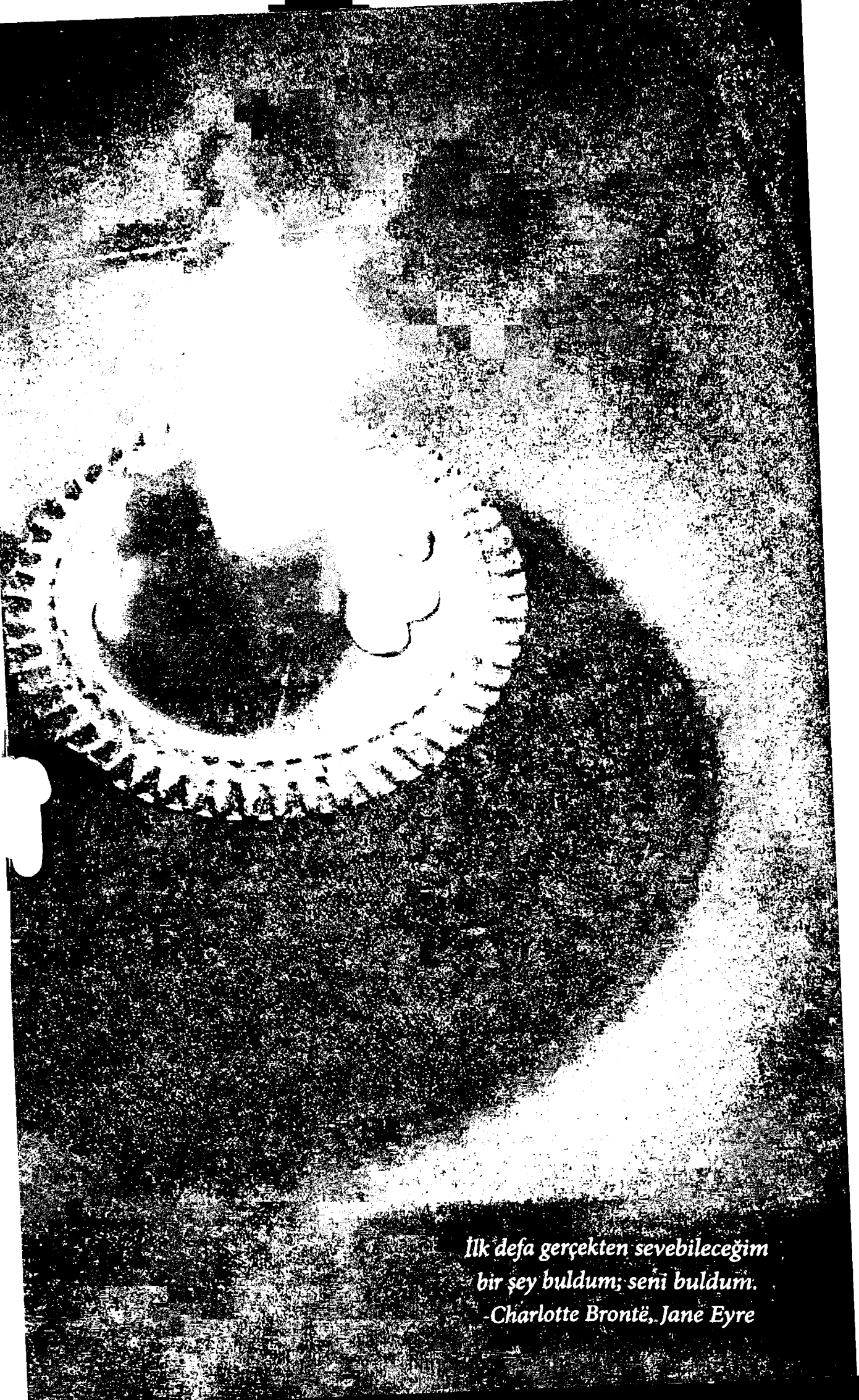
Yaşlı adam kıkırdadı. "Biliyorum. Umarım sizi rahatsız etmiyorumdur."

"Asla," dedi. Aditi'nin onu merakla izlediğinin farkındaydı.

"Pekâlâ, bir randevu ayarlayıp size pazartesi günü söyleyebilirdim," diye başladı adam. "Ama bekleyemedim. Yönetim kurulu bir toplantı yaptı ve en sonunda sizin öneriniz doğrultusunda ödüllere devam etme kararı aldı, Bayan Salazar."

Salem nefesinin kesildiğini hissetti.

"Başvurular pazartesi günü başlayacak. Hazır olun, Bayan Salazar. Bu çok zor olacak."

İlk defa gerçekten sevebileceğim bir şey buldum; seni buldum.
-Charlotte Brontë, Jane Eyre

DOKUZUNCU BÖLÜM

SALEM

Mortimer, ölüm anlamına geliyordu.

Salem bunu merakına yenik düşüp araştırdığı bir gün öğrenmişti. Ancak birinin neden bir üniversiteye ölümü çağrıştıran bir isim vereceğini anlamıyordu. Kötü bir kehanet gibi üniversite gerçekten de isminin hakkını veriyordu.

Ancak sanki bunu hatırlayan ya da umursayan tek kişi oydu. Diğer herkes ölümleri hafızalarından silmiş gibi görünüyordu. Öğrenciler, öğretmenler, kasaba halkı, hatta bir zamanlar bu haberi yüksek sesle duyuran haberler bile unutmuştu. Gerçeklik algısından ve gözlerinin önündeki somut kanıtlardan emin olmasaydı, sanrılar görüp görmediğini merak ederdi.

"Yüzyıllardır bu konudaki en temel argümanı konuşalım. Yaradılış mı, yetiştiriliş mi? Herhangi bir fikriniz var mı?" Doktor Merlin masasının etrafında dolaşırken her zamanki kadar etkileyiciydi. Sınıftaki kızların yarısı adeta büyüsüne kapılmıştı, erkeklerin yarısıysa ondan ilham alıyordu.

Salem son birkaç haftadır girdiği derslerde onu gözlemliyordu ama adamla ilgili sıra dışı hiçbir şey bulmamıştı. Kasabada büyük bir evi, söylentilere göre evli olan bir profesöre yakınlığı ve hafta sonları seminerler için dünyayı dolaştığı sosyetik bir yaşam tarzı vardı.

Tek bir dersi bile kaçırmamıştı. Ayrıca sadece aynı ortamda bulunmasıyla bile Salem'in başına bela olan asistanının da ilk haftadan sonra tek bir dersi bile kaçırmasına izin vermemişti.

Caz Van der Waal her derste masasında oturup sıkılmış gibi görünse de Doktor Merlin'in ona yönelttiği soruları yanıtlıyor, hatta bazen defterine karalamalar bile yapıyordu. Bazen profesör özellikle sinirli olduğu zamanlarda, öğrencileri onunla yarıştırarak kendilerini kanıtlamalarını isterdi.

Fakat hiçbir şey Salem'i bir yere götürmüyordu. Bu yüzden taktik değiştirmek zorunda kaldı.

Sınıfta ilk kez gönüllü olarak elini kaldırdı.

Doktor Merlin ona baktı. Yüzünde şaşkın ama Salem'in pek de hoşuna gitmeyen bir gülümseme vardı. "Evet, Bayan Salazar."

"Yetiştirilme tarzı değiştirilebilir. Yaradılış değiştirilemez."

"Bu çok basitleştirilmiş bir yaklaşım," dedi profesörün arkasından alaycı bir ses. Salem'in hem duymaktan hoşlandığı hem de onda yarattığı etkiden nefret ettiği bir sesti.

Baktığında Caz'in gözlerinin kendisinde olduğunu gördü. Onun tüm dikkatini üzerinde hissetmek, sisteminde bir şok etkisi yarattı. Şiddetli ve baş döndürücü bir şoktu. Üstelik hiç de istemediği türden...

Onun yerine profesöre odaklandı. "Düşüncelerimi sordunuz."

Doktor Merlin'in bakışları ikisi arasında gezindi. "Haklısınız. Ama Caz haklı. İnsan ruhunu incelerken işler nadiren bu kadar basit olur. Her şey için bir bağlama ihtiyacımız var."

Salem tüm sınıfın dikkatini üzerinde hissetse de geri adım atmadı. Çenesini havaya kaldırıp Caz'e anlamlı bir şekilde baktı. "O halde neden siz açıklamıyorsunuz?"

Caz sinirlerini bozan o alaycı sırıtışı yüzüne yerleştirdi. "Memnuniyetle. Yaradılış..." Sınıfı gözden geçirdi. "Dışsal değişikliklerden büyük ölçüde etkilenebilir. Herhangi bir insanı en çok etkileyen şey ailesel, sosyal, tıbbi ya da adalet sistemiyle

ilgili faktörler olabilir. Verilere bakın. Dünyadaki psikopatların sayısı, işlenen suçların sayısından çok daha fazla. Aile destek sistemi, tıbbi bakım veya kanun korkusu nedeniyle bile dürtülerini kontrol altında tutuyor olabilirler."

Salem onun bir asistan olduğunu ve muhtemelen birinci sınıf dersini ezbere bildiğini biliyordu. Yine de biraz aptal olamaz mıydı?

Salem dişlerini sıkarken Caz konuşmayı kesip gözlerini ona çevirdi. "Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"

"Dışarıdan ne yaparsanız yapın, aile sevgisini ya da kanun korkusunu veya tıbbi bakımı ekleyin, bir kişinin doğuştan sahip olduğu özellikler kaybolmaz. Dış faktörleri ortadan kaldırırsanız, insanlar doğdukları hallerine geri dönerler."

Sınıfta ilk kez bu kadar çok konuşmuştu, hatta uzun süredir ilk kez bu kadar çok konuşmuştu.

Buz gibi bir ses tonuyla konuşurken adamın gözlerinin alev aldığını gördü. Salem ona meydan okuyor, karşı çıkması için açıkça kışkırtıyordu.

"Ama kontrol altına alınabilir, değil mi?"

Etkileyici bakışları, derin ve gürleyen sesi, çarpıcı yüz hatları... Tüm bunların birleşimi, o tanıdık bakışlarla baktıkça Salem'in kalbinin hızla çarpmasına sebep oluyordu çünkü o ifadeyi kendi yüzünde de birkaç kez görmüştü. Bu zihinsel olarak bir şeyi parçalayıp açarak içini inceleyen ve onunla ilgili ortaya çıkarılması gereken her şeyi ortaya çıkaran bir bakıştı. Adam ona öyle bakıyordu.

Doktor Merlin'in yavaş alkışı gerginliği bozdu. "Gördünüz mü? İşte ben de bundan bahsediyordum." Salem ona bakan adamı aklından çıkarmaya çalışarak profesöre döndü. "Bu sonsuz bir tartışma. Eğer doğuştan öyle olmasalardı ya da yeterince sevgi ve destek görselerdi, yine de birisi böyle bir şey yapar mıydı?"

Doktor Merlin elini kaldıran bir sonraki öğrenciye geçti. Salem ise yan taraftan kendisini inceleyen adamı anlamayarak ve görmezden gelerek gözlerini karşıya dikti.

"Girin." Doktor Merlin'in ofis kapısının ardından gelen sesi, Salem'in derin bir soluk vermesine neden oldu.

Salem onun hakkında bir şeyler öğrenmek için bir yol bulması gerektiğini biliyordu, şüphelerini doğrulayacak *herhangi bir şeye* ihtiyacı vardı. Bu yüzden derslere daha fazla katılmaya, dudaklarının eğimini hesaplayarak adama flörtöz gülümsemeler göndermeye ve çoğu kadın gibi ondan çok etkilenmiş gibi davranmaya başlamıştı.

Son birkaç gündür profesör de onun gülümsemelerine karşılık vermeye başlamış, gözleri gereğinden biraz daha fazla onun üzerinde kalmıştı. Ayrıca bugün, son dersten sonra Salem onunla özel olarak konuşmak istediğini söylediğinde profesör oditoryumun hemen arkasındaki binada yer alan ofisine gelmesini istemişti.

Salem derin bir nefes alıp ofise girdi. Ablasının mektubunda anlattığı gibi ofisi onun gözlerinden gördü.

Ah, Salem. Muhteşem bir manzarası var. Pencerenin hemen karşısında güzel, çok süslü bir masa var. Masaya oturup bana notlar yazdırıyor. Ben de yan taraftaki bir koltuğa oturuyorum ve oradan deniz fenerini görebiliyorum. Çok güzel!

İçerisi ablasının tarifiyle aynıydı. Mektupta olduğu gibi geniş ve rahat bir odaydı. Buna bir şömine, ödüllerle dolu bir raf ve kitaplıklar eklenmişti.

Doktor Merlin, önünde bir deste belgeyle masanın arkasındaki yerinden ona baktı. "Benimle konuşmak mı istemiştiniz, Bayan Salazar?"

Salem o sahte gülümsemelerden birini daha takındı. "Lütfen bana Salem deyin, Doktor Merlin."

"Salem." Adam da ona gülümsedi ve Salem'in midesindeki o bulantı hissi geri döndü. Profesör koltuğu işaret etti. "Lütfen otur. Senin için ne yapabilirim?"

Salem iki yıl önce ablasının oturduğu aynı koltuğa otur-

duğunda ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Tıpkı rüyalarında olduğu gibi sanki biri ensesinde nefes alıyordu. Deniz fenerine bakarak ablasının son haftalarında -kim bilir belki de günlerinde- ne gördüğünü düşündü ve bu his iyice yoğunlaştı.

Her şeyi hazırlayıp planlamıştı. İlerlemek için tek yolun bu olduğunu bilerek derinlerdeki özgüvenini topladı. "Dönemin yeni başladığını ve teknik olarak birinci sınıf öğrencisi olduğumu biliyorum. Ama adli psikoloji dersini daha önce almıştım. Ailevi bir trajedi yaşadıktan sonra bir yıl ara vermek zorunda kaldım."

Doktor Merlin'in yüzü, gerçek yüzünün üzerine taktığı anlayışlı bir maskeye dönüştü. "Duymuştum. Bunun için çok üzgünüm. Başınız sağ olsun."

Salem başını sallayarak hüzünlü bir maske takındı. İçinde gerçekten hüzün vardı ama kendini dışa vurmaya zorladığı kadar güçlü değildi. "Acaba tesadüfen de olsa ablam buradayken onunla tanışmış mıydınız?" diye sordu sanki bunun yazılı bir kanıtı yokmuş gibi.

Doktor Merlin'in gözlerinin kenarları hafifçe gerildi. "Sanırım benim sınıfımdaydı," diye cevapladı sakin bir sesle. "Yaşananlar çok üzücüydü. Böylesine parlak, genç bir beyin... Çok erken gitti."

Salem kucağındaki ellerine baktı, şu an pişmanlık ve kederin mükemmel bir örneği gibi görünüyordu. "Sadece onu özlüyorum, bilirsiniz. Size onun hakkında sorular sormak bana biraz... huzur verebilir diye düşünmüştüm."

Doktor Merlin'in sandalyesini geriye ittiğini duydu, adamın masanın etrafından dolaşıp yanına geldiğini hissetti. Açıkça tepki vermemek için kendini zorlayarak bedenini gevşek tutmaya çalıştı ve omurgasına yayılmak isteyen o gerginliği bastırdı.

Profesör çömelip ellerini kendi avuçlarının arasına aldı.

Salem kirli ve çirkin bir hisle doldu. Ellerini onun iri elleri arasından çekip kurtarmak, tırnaklarını yüzüne geçirip ya-

nağındaki yara izine yenisini eklemek ve sıcak, yakıcı bir duş almak istiyordu.

Aniden kafasında bir ampul yanmış gibi başını kaldırıp onun rahatsız edici derecede yakın duran yüzüne baktı ve yanağındaki yara izine odaklandı. Yara izlerini ve lekeleri iyi bilirdi, kendi başına yeterince incelemişti.

Yanağındaki yara izi yaklaşık beş santim uzunluğunda ve inceydi. Gözle görülecek kadar derin değildi ama iz bırakacak kadar derindi. Bu izleri dava dosyalarında görmüştü.

Bu bir tırnağın geride bıraktığı bir yara iziydi.

Birisi onu iz bırakacak kadar derin tırmalamıştı.

Omurgasından aşağı soğuk bir ürperti süzülürken yüzüne ifadesiz bir maske takındı. Beyni ise kontrolsüzce hızlanan düşüncelerle doluydu. Cinsel miydi, yoksa sıradan bir dokunuş muydu? Kasıtlı mıydı, yoksa kazara mı olmuştu? Cilt dokusu birinin tırnaklarının altında kalmış mıydı? Ölmüş ya da hayatta olan birinin?

Çok fazla soru vardı.

Görünüşe göre yara izine çok uzun süre bakmıştı. Profesör onun ellerini bıraktı. "Düştüm ve yerinden oynamış bir parkeyle kendimi kestim."

Normal bir insan buna inanırdı. Salem inanmadı. O yara izini nerde görse tanırdı ve bunu yapanın başka bir insan olduğunu, uzun tırnakları olan biri olduğunu biliyordu.

Boğazını temizleyip ayağa kalktı. Onunla yalnız kalamayacak kadar rahatsız hissediyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sizi rahatsız etmek istemezdim."

"Sorun değil." Doktor Merlin başını salladı ve yüzündeki maskeyi düşürüp onu dikkatle inceledi. "Bence odana dönmelisin. Hava kararıyor ve karanlıkta tek başına dolaşmak istemezsin."

Bu sözler sıradan bir endişe olarak dile getirilmiş olsa da hafif bir tehdit havası vardı.

Salem uyarıyı dikkate alıp çantasını omzuna astı ve kapıya doğru ilerledi.

O anda yan taraftaki bir şeyin parıltısı gözüne çarptı.

Şömine rafına, rafın üzerindeki küçük kâseye ve kâsenin içinde parıldayan şeye baktı.

Kırmızı bir değerli taştı. Yakut.

Bir kolye ucuna aitti. Kalp şeklinde bir kolye ucu.

Ortasında minik bir elmas bulunan, kırmızı yakuttan kalp şeklinde bir kolye ucu.

Salem'in hayatı boyunca ablasının boynunda gördüğü kolyeye aitti.

Anne ve babasının Olivia'ya on üçüncü yaş günü hediyesi olarak verdiği, her gün ve her zaman taktığı kolye.

Ne cesedi üzerinde ne de eşyaları arasında buldukları ve birinin çaldığını varsaydıkları kolye.

Ve biri çalmıştı.

Vücuduna şok dalgaları yayılırken kolye ucuna bakakaldı ve adamın onu izlediğini fark etti.

"Eski karımındı. Güzel, değil mi?"

Yalan söylüyordu.

Salem ona döndüğünde yüzündeki ifadeyi gördü.

Biliyordu.

Kolyenin ablasına ait olduğunu biliyordu.

Salem'in bildiğini de biliyordu.

Üstelik onu açıkça sergiliyordu, bu ablasının anısına bir hakaretti. Adamın oynadığı kibirli akıl oyunu Salem'i hayrete düşürdü. Adam onun kolyeyi göreceğini ve bu konuda hiçbir şey yapamayacağını biliyordu. Tabii onu ablasına bağlayan bir kanıt olmadığı sürece.

En azından onun bildiği kadarıyla.

Daha önce hiç hissetmediği bir öfke, ateş gibi kanını kaynattı. Bunu onun görmesine izin vermeyerek soğukkanlılığını korudu ve yüzüne mesafeli maskesini takındı.

"Çok güzel," diye onayladı dostane bir tavırla. Adamın göz-

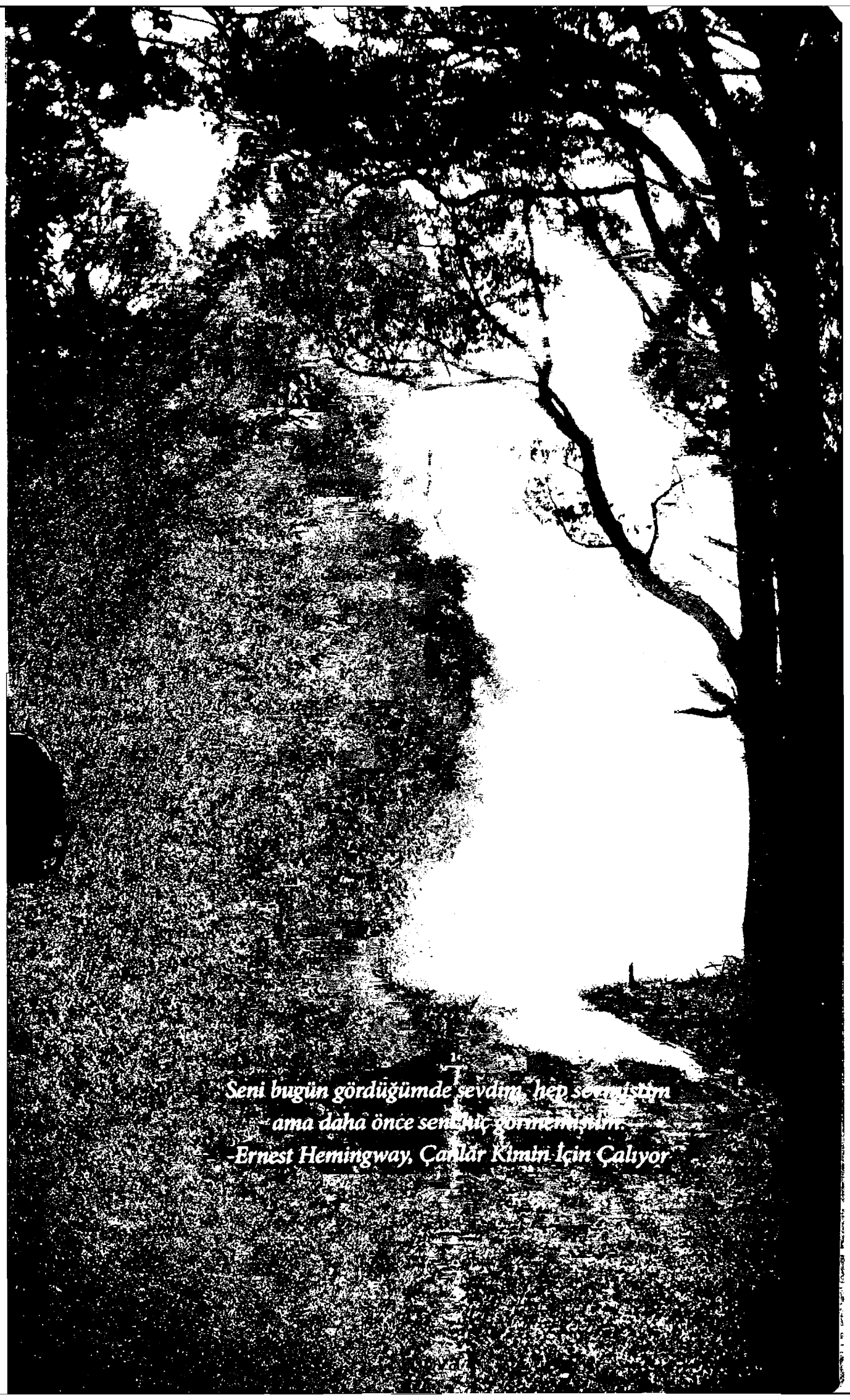
lerinde şaşkınlığı gördü. Belki de onun farklı tepki vermesini beklemişti ya da belki de kolyeyi tanımadığını düşünmüştü. Ne olursa olsun, umurunda değildi. Adamın ne yaptığını ya da kolyeyi nasıl ele geçirdiğini bilmiyordu ama öğreneceğine yemin etti.

Canavara baktı ve yüzüne gülümsedi.

"İyi geceler, Doktor Merlin."

Eğer ona kalsaydı, bu onun son gecesi olurdu.

Ve bu sözlerin ardından oradan çıkıp gitti.

1

Seni bugün gördüğümde sevdim, hep sevmiştim
ama daha önce seni hiç görmemiştim.
-Ernest Hemingway, Çanlar Kimin İçin Çalıyor

ONUNCU BÖLÜM

SALEM

Caz ile konuşması gerekiyordu.

Bu gerçekten de kaçınılmazdı. O tahammül edilmez sıritışından ne kadar nefret etse de onunla ilgili başka şeylerden nefret ettiği söylenemezdi. Fakat ne olursa olsun, onunla gerçekten konuşmalıydı. Planları için yararlı mı, yoksa tehlikeli mi olduğunu anlamaya ihtiyacı vardı. Merlin'in ofisine Doktor Merlin dışında erişimi olan tek kişi oydu ve başka neler bulabileceğini görmek için ofise girmesi gerekiyordu.

O sabah Caz'i yakalamak uğruna kendi derslerinden birini asmıştı. Güzel Sanatlar Fakültesi'nin önünde beklerken hava garipti. Aditi'nin ona gösterdiği gizli sayfada, gülünç derecede boş olan programını bulmuştu. Bir saat boyunca kütüphanede olacak ve bodrum katındaki özel stüdyosunda tablolarından biri üzerinde çalışacaktı. Üniversite kampüsündeki özel bir stüdyoya başka hiç kimse erişemezken onun neden ve nasıl erişebildiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Onunla ilgili bazı şeyler hiç mantıklı gelmiyordu. Aynı sayfada onun tüm dosyasını okumayı başarmıştı ve bazı bilgiler eksikti. Geçmişi, ailesi, önceki eğitimi ile ilgili bilgiler eksikti. Diğer tüm profillerde bulunan bilgiler -evet, iki kez kontrol etmişti- onun profilinde yoktu. Öğretim asistanı olmak için sahip

olduğu niteliklerden sanat portföyündeki örneklerine kadar, dosyalarda onunla ilgili somut hiçbir şey yoktu.

Salem, Mortimer'ı bu kadar iyi bilmeseydi onu gizli tutmaya çalıştıklarını düşünürdü. Nedenini bilmiyordu ve öğrenmek istiyordu. Çözülmemiş gizemler, cevaplanmamış sorular onu rahatsız ediyordu. Asıl amacı ablası hakkındaki gerçeği bulmak olsa da içinden gelen bir ses, içgüdüsü ya da bilinçaltının algıladığı ama zihninin henüz açıklayamadığı veriler, bunun olayla bir bağlantısı olduğunu söylüyordu.

Güzel Sanatlar Fakültesi'nin ana çift kapısında siyah bir gölge belirdi.

Elbette kıyafet yönetmeliğini çiğneyip paçayı kurtaracaktı. Gerçi tamamen çiğnemiş sayılmazdı çünkü Güzel Sanatlar Fakültesi'nde zorunlu olan koyu yeşil ceketi giymişti. Bu ceket, uzun ve geniş vücudunu bir şekilde daha da heybetli göstermişti.

Önceki gece çöken sis, tüm kampüsü kaplamışa benziyordu. Ona doğru yürürken dizlerine dolanan sis, turkuaz rengi eteğinin altına çorap giymediği için kendine küfretmesine neden oldu. Diğer öğrenciler kıyafet kurallarına uyarak mavi, kahverengi ve yeşil renklerdeki kıyafetleriyle derslere gidip geliyorlardı.

Caz yürürken elinde minicik görünen normal boyutlu telefonunda bir şeyler yazıyordu. Birine mesaj yazan başparmakları hızla hareket ediyordu.

Bir kız mıydı?

Çıktığı biri miydi?

Salem onu kütüphaneye doğru takip ederken bu soruların cevabını merak etti.

Çoğunlukla en büyük dedikodu kaynağı olan Aditi'den duyduğu söylentilere göre bir kız arkadaşı yoktu. Bazen gece geç saatlerde bazı kızlarla kampüste görülmüştü ama kimse bunu doğrulayamamıştı. Merakı, aralarındaki yoğun çekim ve tuhaf rastlantılarla birleştiğinde birinin onunla birlikte olması fikri bir şekilde ağzını ekşi bir tatla dolduruyordu.

Bundan hoşlanmamıştı.

Caz yolunu değiştirirken o da hızla rotasını değiştirdi. Geçen sefer ormana giderken olduğu gibi rahat değil, daha dik ve kararlı bir şekilde yürümesini izledi. Kütüphaneye gitmeye niyetliydi. Salem bunun stüdyosuna bir an önce ulaşma isteği mi, yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmek istiyordu. Dahası, onunla konuşması ve ona birçok şey sorması gerekiyordu. Her şeyi başlatan cesedi, ofise erişimi, her şeyi... Tabii sadece tehlikeli değilse yapacaktı. Tek bildiği, Doktor Merlin'in gerçekten yardımcısı ve onun yaptığı her şeyin bir parçası olabileceğiydi.

Caz kütüphaneye girdi, Salem de kartını okutarak onu takip etti. Koridoru ve bilgisayar bölümünü geçip Salem'in daha önce görmediği ahşap bir panelin arkasındaki kapıdan geçti. Salem bir an bekledikten sonra derin bir nefes alıp içeri girdi. Ardından kendini, muhtemelen bodrum katına inen başka bir gizli kapının bulunduğu küçük bir alanda buldu.

Bir makara sistemine bağlı olan o kapı neredeyse kapanmak üzereydi.

Kapının kilitlenmesini önlemek için elini hızla kapı ile çerçeve arasına sıkıştırarak içeri girdi ve arkasından kapanan kapının *klik* sesini duydu.

Küçük.

Aklına gelen ilk şey buydu.

Karanlık, oyuğa benzer bir alana inen merdivenlerden başka hiçbir şeyin olmadığı küçük ve dar bir alandı.

Salem kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Dar alanlarla arası pek iyi değildi. Sadece merdivenlerden inip duvarları görmezden gelmesi gerekiyordu.

Ancak duvarlar hareket etmeye başlamıştı. Yanlardan yaklaşarak onu sıkıştırıyor, eziyor ve boğuyordu.

Anılar duyularına saldırdı, duyusal aşırı yüklemenin anlık kıvılcımları tüm iç alarmlarını tetikledi.

Karanlık.

Çürüme.

Ölüm.

Cesedin keskin kokusu ve aşırı tatlı koruyucu merhem. Vücuduna değen soğuk ten.

Dışarıda gece çökerken tam bir sessizlik.

Oradan ayrılması, büyük salona gitmesi gerekiyordu. Yapmaya geldiği şeyi daha sonra yapacaktı. *Neden* gelmişti? Kendini tekrar aynı duruma sokmasının sebebi neydi? Özgürlüğe, açıklığa, havaya ihtiyacı vardı.

Nefes alması gerekiyordu.

Arkasını döndü, eli kapı kolunu bulmak için beceriksizce uğraştı. Avuçları terliyor, kapının kolu elinden kayıyordu. Ancak hiçbir şey olmadı.

Kapı üzerine kilitlenmişti.

Yine.

Bir çığlık boğazında düğümlendi.

Kapı kolunu tekrar salladı. İtip çekti, açmak için her şeyi denedi ama hiçbir şey olmadı. Tıpkı geçen seferki gibiydi. Uzun süre çığlık atmış, yardım istemişti ve yardım geç de olsa gelmişti.

Birinin duyup yardım edeceğini umarak çığlık atmak üzere tekrar ağzını açtı ama sesini kullanmak istediği tek seferde başarısız oldu. Dudaklarından uzun zamandır çıkmayan bir inilti kaçtı. Bir yetişkin olarak en son ne zaman bu kadar korktuğunu bile hatırlamıyordu.

Hayır.

Hayır.

O bundan daha iyiydi.

O bundan daha iyi değildi.

Korku onu kontrol etmiyordu.

Sadece dehşet vardı.

Taş duvarlar, kadife kaplı tahtaya dönüştü. Boya kokusu,

cenaze kokusuna dönüştü. Önündeki ahşabı itmeye çalışırken yetişkin elleri küçüldü.

Hiçbir faydası yoktu.

Alnını kapıya bastırarak gözlerini sımsıkı kapattı. Nefes almak dünyadaki en zor şey haline gelirken göğsü hızla inip kalkıyordu. Kalbi sertçe çarpıyor, kanı kulaklarında uğulduyor ve ciğerleri yanıyordu.

Sırtına bir şeyin baskı yaptığını hissettiğinde bunun gerçek mi, yoksa bir anı mı olduğunu ayırt edemedi. Gözlerini kapalı tutup bu histen kurtulmaya çalıştı. Kendine şu anda olduğunu, bir yetişkin olduğunu ve bunu başaracağını hatırlatmaya çalıştı. Sadece sakinleşmesi gerekiyordu.

Sakinleşemedi.

Sonra duydu.

Bir ses.

O ses.

Gürleyen denizlerin ve boğuk dumanın sesi. Sonsuz. Kontrolsüz. Vahşi.

Özgür.

Etrafındaki molekülleri yerinden oynatan, teninde titreşen ve beyninde karıncalanma yaratan o ses.

Zihnindeki sisi delip geçen o ses.

"Hadi, küçük engerek," dedi kulağına. Sözleri doğrudan beynine aktı ve Salem onu içine çekip kimyasını değiştirdi. "Benim için değiştir derini."

Bu tuhaf istek karşısında gözlerini kırpıştırarak açtı ve birkaç adım da olsa daha açık bir yere götürüldüğünü hissetti. Hava biraz daha hafiflemişti ama bir şeye bastırılmıştı. Soğuk bir duvara yaslı haldeydi. Gerçeklik ona yavaş yavaş, saniye saniye geri döndü.

Odanın içindeki duvara bastırılmıştı, elleri duvara dayanmıştı ve o arkasındaydı.

O *arkasındaydı.*

Vücudundaki titreme ton değiştirerek bir şekilde yoğunlaştı.

Hayatında ilk kez birinin onun savunmasızlığına tanıklık ettiğini fark ettiğinde başka bir şey onu ele geçirdi. Adamın nefes verdiğini, göğsünün daraldığını hissediyordu. Vücudu içgüdüsel olarak onunkiyle teması sürdürmek için yükseldi, onun tam zıddını yaparak nefes aldı. Her ne yapıyorsa, ciğerlerine hava girmesini kolaylaştırıyor gibi görünüyordu. Kalçası onu duvara sabitleyerek neredeyse hareketsiz hale getirdi. Adamın solukları başının üzerinden geçerken aralarındaki boy farkı iyice belirginleşti.

Adam ellerinden birini duvara dayayarak ona tamamen yaslandı ve Salem bunu izlerken duyguları değişti. Erkeksi, koyu renkli teni güzel ve sanatsal dövmelerle kaplıydı. Bu dövmelerin ön kollarından bileklerine, elinin arkasına ve parmak eklemlerine kadar uzandığını biliyordu. Bir kafatası ve birkaç rakam gibi tanıdığı birkaç desen vardı ama çoğunlukla karmaşık girdaplar gibi görünüyorlardı. Parmak uçlarında birkaç boya lekesi vardı.

Salem'in eli onunkine kıyasla daha açık, daha yumuşak ve daha minik görünüyordu.

Adamın eli onunkinin yanındaydı. Görüntü Salem'in hoşuna gitmişti. Onu büyüledi, dikkatini dağıttı.

Adamın diğer elinin saçlarının arasına, dağınık topuzunun içine girerek parmaklarının buklelere saplandığını ve kafatasını kavradığını hissetti. Saç telleri sertçe çekilirken derin bir nefes aldı. Boynunu geriye doğru eğerek omurgasını bir yay gibi gerdi.

Adamın yüzü gitgide yaklaşırken gözlerini kırpıştırdı, nefesi boğazında düğümlenmişti. Çenesindeki küçük gölgeyi ve koyu yakasının altından belli olan o aynı, karmaşık kıvrımlı dövmeyi görebileceği kadar yakındı. Eğildiğinde saçları alnına döküldü, bakışları birbirine kenetlendi.

"Kahretsin," diye küfretti. Salem de onunla aynı fikirdeydi.

Bu her neyse, heyecan vericiydi. Salem hissetmişti ve belli ki o da hissediyordu.

Elektriğe kapılmış gibi hissediyordu. Vücudu tanımadığı bir melodiyle uğulduyordu. Hisler teninde gezinirken ardında tüyleri diken diken eden, tenini pütür pütür yapan bir iz bırakıyordu. Kapıya bastırılmış göğüsleri ağırlaşmıştı.

Bu temel biyoloji miydi? Vücut kimyası mıydı? Adamın feromonları bir şekilde onun beyninde bir tepkiyi mi tetikliyordu?

Boya ve toprak kokuyordu. Öyle baş döndürücü bir kombinasyondu ki, her nefes alışında içine işlediğini hissediyordu. Derin nefesler alarak kokusunun ciğerlerine dolmasına, kanına sızmasına ve tüm vücudunu sarmasına izin verdi.

Lisedeyken bir çocukla beceriksizce bir deneyim yaşamıştı. Birkaç öpücük, oraya buraya dokunuşlardan ibaretti. Ne aklında şiir yazdıracak bir his uyandırmıştı ne de bedeninde böylesi tepkiler yaratmıştı. Üstelik Caz'e dokunmuş bile sayılmazdı. Ona dokunan, onu kendisiyle duvar arasında sıkıştıran Caz'di. Salem ise kendini denize düşmüş bir elektrik teli gibi hissediyordu.

Hissettiği paniğin kalıntıları, onu içine hapseden duvarlar gibi bilincinin kenarlarından sızmaya devam ediyordu. Fakat Caz hepsinden daha büyüktü, daha fazla yer kaplıyordu ve daha çok dikkat istiyordu. Ona odaklandığı, onu kokladığı ve onu gördüğü sürece nefes almayı başarabilirdi.

Caz'in çakmaktaşı grisi gözleri yüzünde gezindi. Salem'in pozisyonu, duvarla onun arasında sıkışmış olması, başı geriye düşmüş bir haldeyken onu neredeyse ters açıdan izliyor olması durumu daha da garipleştiriyordu.

Caz öne eğildi. "Bir dahaki sefere paniklediğinde," diye mırıldandı başının yan tarafına doğru. Ilık nefesi kahve ve nane kokuyordu. "Bunu görmek istiyorum."

Salem gözlerini kırpıştırdı, yakınlıktan tedirgin olmuştu ve sözlerine nasıl tepki vereceğinden emin değildi. Sadece ikisi olduğunda farklı davranıyordu. İnsanların onun hakkında söylediği gibi daha dengesiz görünüyordu. Sınıfta onunla tartışıp atışması sanki bir gösteriydi, bir izleyici kitlesi için defalarca

yaptıkları bir dansa benziyordu. Bu yalnız olduklarında daha farklıydı. Daha gerçekti. Bu yüzden böyle tuhaf şeyler söylediğinde ona nasıl cevap vereceğini gerçekten bilmiyordu.

"Paniklemiyordum," diye ağzından kaçırdı ve kendisi bile buna inanmadı. Paniklemişti ve o da buna tanık olmuştu. Caz'in bundan bahsetmeyecek kadar centilmen olduğundan şüpheliydi. Yine de sesi neyse ki az önceki korkusundan arınmıştı. Yüzüne herkesin ondan beklediği o etkilenmemiş ifadeyi yerleştirmeye çalıştı.

"Ve ben de seni öpmek istemiyorum," dedi Caz açıkça. "İkisi de doğru değil."

Bu açıklama karşısında afallayan Salem tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Neden beni öpmüyorsun?"

Caz bir süre sessiz kaldı. "Burada bir şey yaşanamaz."

Bu Salem'i iyice şaşırttı. Ona doğru düzgün bakmak için dönmeye çalıştı ama Caz onu zahmetsizce durdurdu.

Salem başını kaldırdı ve gevşemiş topuzundan kaçmış bir bukleyi çekiştiren adama baktı. Gözleri yoğun bir şeyle parlıyordu, gözbebekleri büyümüştü. Bir süre sonra taktığını bile unuttuğu gözlüğü çıkarıldı.

"Kıpırdama," dedi Caz. Sessizliğin ardından söylediği ilk kelimeydi.

Salem, tıpkı o zaman yaptığı gibi nedenini bilmeden itaat etti ve Caz cebinden bir şey çıkardı.

Bir kalem.

Birini fiziksel zarar vermekle tehdit ettiği kalemle aynıydı.

Yutkundu. Kalemin ucu, saç buklesinin kıvrımlarını takip ederken adamın dikkati yalnızca o hareketteydi. Ardından kalemi gözlerinin tehlikeli derecede yakınına, kaşının kenarına dayadı.

Salem gözlerini bile kırpmadı, bakışları adamın odaklanmış yüzünde gezindi. Kalem kaşlarını, göz kapaklarını, burnunu, aralık dudaklarını, çenesini, boynunu ve gömleğinin yakasını takip ederken de hareketsiz kaldı.

Kalbinin, tam orada, kalemin birkaç santim altında gümbür gümbür attığını hissediyordu.

Tehlike mi, yoksa arzu yüzünden mi olduğunu bilmiyordu. Adam bir yabancıydı, amaçları ve tepkileri belirsizdi. Belki de bazı ölümlere doğrudan karışmış veya bunlar hakkında bir şeyler biliyor olabilirdi. O eşsiz kızıla ulaşmak için gizlice insan öldürüyor olabilirdi ya da hiçbirine karışmamış olabilirdi. Üstelik her nedense, çarpık zihni onun gizemini daha da çekici buluyordu. Tıpkı alevlere çekilen bir güve gibi adamın, kendi karanlığını çağıran karanlığına çekiliyordu.

Onunla konuşmak istediği için peşinden geldiğini hatırladı. Fakat şaşırtıcı bir panikatağın ve daha da şaşırtıcı bir şekilde gerçekliğe dönüşün ardından orada öylece dururken adamın sanki onu hafızasına kazımak istercesine yöneltmiş olduğu tüm dikkati onu bir uyuşturucu gibi etkiliyor, kelimelerin boğazında düğümlenmesine neden oluyordu.

Ağzını açıp kapattı. Tekrar açtı, tekrar kapattı.

"Senden kıpırdamamanı istemiştim," dedi alaycı bir sesle. "Konuşabilirsin."

Ne kadar da centilmendi.

Salem dudaklarını ıslatmak için yaladığında kullandığı ballı dudak parlatıcısının tadını aldı. "'*Burada bir şey yaşanamaz*,' derken ne demek istedin?"

Güzel ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Burada bir şey olmasını mı istiyorsun?"

"Hayır," dedi Salem.

Gülümsemesi kızın nefret ettiği o sırıtışa dönüştü. "O zaman o güzel küçük kafanı bunlara yorma."

"Peki ya sahildeki ölü kız?"

"Ne olmuş ona?"

"Onu tanıyor muydun?"

Caz'in gözleri biraz önce üzerine bir şeyler çizdiği deri üzerinde gezindi ve kalemin ucunu tekrar çenesinin üzerine koymadan önce çizdiklerini sildi. "Evet."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Caz omuz silkti.

Salem onun siluetine bakarken sözleri zihninde tarttı, onları nasıl söyleyeceğini ve gerçekten söyleyip söylememesi gerektiğini merak etti.

"Onu bunu yapmaya zorladılar mı?"

Durdu.

Kalem, eli, tüm vücudu, her şey durmuştu.

Kalemin ucu göz kapağının hemen yanındaydı.

Caz'in gözleri kalemle takibe başladığından beri ilk kez onunkilere kilitlendi. Yüzündeki hafiflik yerini sert, yoğun bir şeye bıraktı. Düğmeye basılmış gibi değişen bu hâli -hayalinde canlandırdığı, ona yeraltı dünyasının karanlık prensi adını taktığı hali- hem korkutucuydu hem de heyecan vericiydi. "Kimler?"

Salem sessizliğini koruyarak her zamanki gibi diğer tarafın önce pes etmesini bekledi. Daha önce bu yöntem onda işe yaramamış olsa da bu kez bir şey bilmediğini onun fark etmeyeceğini umuyordu. Sabırla bekledi, tepkilerini ve en küçük mimiklerini dikkatle izledi. Ancak genç adam hiçbir şey belli etmedi, yalnızca sessiz bir yoğunlukla karşılık verdi.

Saniyeler dakikalara dönüşürken ikisi de ne sessizliği bozdular ne de bakışlarını kaçırdılar. Salem onun her zamanki yöntemlerine boyun eğmeyeceğini fark etti. O farklıydı, tepkileri öyle söylüyordu ve bilgi toplamak için onunla farklı yöntemler denemesi gerekecekti.

Salem ona sokularak aralarındaki minik boşluğu kapattı ve boynunu uzun süre eğik tutmaktan kaynaklanan tutulmayı görmezden gelerek kirpiklerinin altından ona seksi olduğunu düşündüğü bir bakış attı. "Söyle bana," diye fısıldadı. Filmlerde gördüğü gibi seksi olmaya çalışıyordu. Bu saf bilimdi. Daha alçak bir tını, daha boğuk bir doku, daha hırıltılı bir ses... Hepsi bir araya gelerek baştan çıkarıcı bir kombinasyon oluşturuyordu.

Caz'in dudaklarının bir kenarı seğirdi. "Çok tatlısın." Kalemin ucunu burnuna dokundurduktan sonra boynuna kaydırdı. Bu kez gömleğinin yakasında durmayarak yanından geçti ve sağ göğsünün hemen üzerinde kıvrıldı. Kalemin ucu, dikleşmiş ve adeta bir gemiyi eve çağıran fener gibi öne çıkmış olan memesinin ucuna gittikçe yaklaşırken varlığının çok daha yoğun bir şekilde farkına vardı.

Caz farkında bile olmadan meme ucunun başladığı yerin tam kenarında durdu ve kulağına fısıldamak için yaklaştı. Sesi, en sevdiği uyuşturucu misali damarlarına akarak Salem'i geri dönüşü olmayan bir bağımlılığa sürükledi.

"Senin seksi oyununu çok daha sert oynayabilirim, küçük engerek. Benimle oynadığın oyunlara dikkat et."

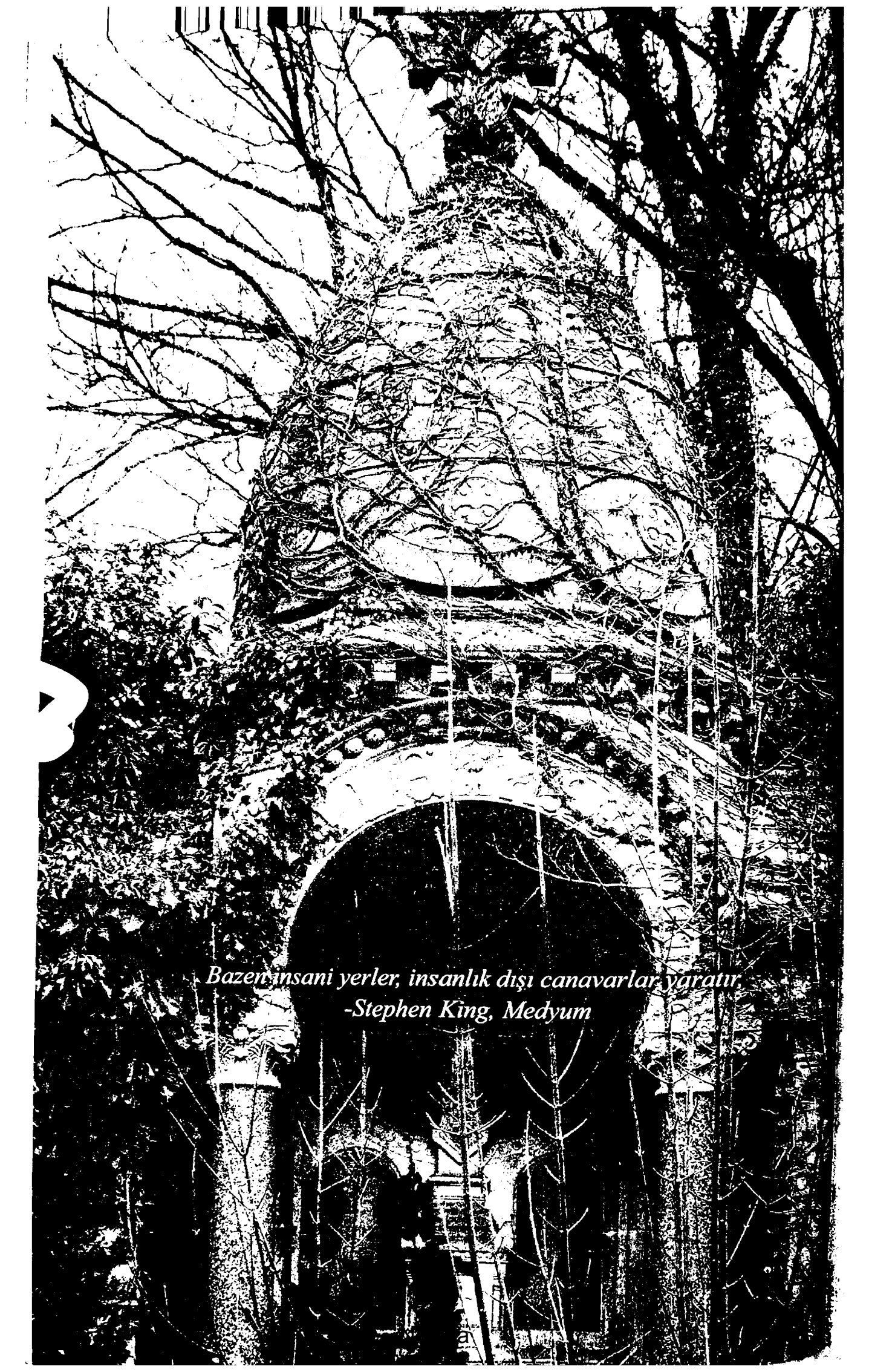
Salem'in kalçasında bir şey titreşti. Ne zaman bu kadar derin nefes almaya başladığının ya da gözlerini kapattığının farkında olmadan hafifçe soludu.

Titreşim geri döndü ve gözlerini açtığında Caz'in telefonunu çıkardığını gördü. Adamın gözleri bir anlığına onunkilere kilitlendikten sonra gelen mesaja baktı.

Çenesi gerilirken elini uzun saçlarının arasından geçirip telleri geriye itti.

"Beni dinle ve bunu dikkatlice yap," dedi ciddi bir şekilde. "Kendi iyiliğini düşünüyorsan, bir daha peşimden gelmezsin. Bu senin ikinci uyarın."

Ardından tek bir kelime etmeden uzaklaştı. Kapıyı açtı ve onu dışarı çıkardıktan sonra kapıyı arkasından tekrar kilitledi. Salem ise orada, son birkaç dakika içinde neler olduğunu anlamaya çalışarak öylece donup kalmıştı.

Bazen insani yerler, insanlık dışı canavarlar yaratır
-Stephen King, Medyum

ON BİRİNCİ BÖLÜM

CAZ

"Sana benimle bu şekilde iletişime geçmemeni söylemiştim."

Caz içinde biriken öfkeyi hissederek ormanda yürürken eski terk edilmiş binanın önündeki açıklığa ilerledi. Öfkesi yıllar boyunca kontrol etmek için en çok çabaladığı şeylerden biriydi. Bir zamanlar başka bir hayatta, bu huyu onu iki elinin parmaklarının sayısından çok daha fazla kez belaya sürüklemişti. Ona iyi gelen tek şey, iki zıt sanat dalı olmuştu. Biri tek bir yerde sabit kalıp tuvaliyle baş başa olduğu zamanlardı. Diğeri ise sürekli hareket halinde olduğu ve dövüş teknikleriyle harmanladığı bir disiplindi. Şehirdeki spor salonlarından birinde düzenli olarak antrenman yapıyordu. Öfkesini bir yerde dışa vurabildiğinden dolayı memnundu, böylece hedefe odaklanabiliyordu.

Sabahın erken saatlerinden itibaren ormana sızmaya başlayan pus, zemini tamamen yoğun ve beyaz bir sisle kaplamıştı. Nem pantolonuna işliyordu. Terk edilmiş bina bir zamanlar bir tür ibadethaneydi. Burayı iki yıl önce tesadüfen bulmuştu. Bilinen patikalardan tamamen uzaktı ve ormanın fazla derinlerinde yer aldığından, meraklı öğrenciler büyük olasılıkla uydurma olan yerel efsaneler yüzünden doğal olarak buradan uzak durmuştu. Artık buraya kimse gelmiyordu.

Gizli veya kötü niyetli bir şey için mükemmel bir buluşma yeriydi. Mortimer'da geçirdiği süre boyunca orada başka bir insan görmemişti.

Mortimer. Lanet olası Mortimer. Bu yerden varlığının her zerresiyle nefret ediyordu. Yine de her gün aksini oynamak zorundaydı ve bu durum sinirlerini gittikçe yıpratıyor, içten içe kaynayan öfkesini körüklüyordu.

Açıklığa doğru yürürken içi öfkeyle doluydu. Hayatının en yoğun, en tahrik edici anlarından birinden koparılmak canını sıkmıştı. Kızın paniklemesi de dokunuşuna verdiği tepki de beklenmedikti. Kapıya yaslanmış halde titrediğini görmek, neredeyse onu çevirip gözlerinin içine bakmak istemesine neden olmuştu. O kibirli bakışların ve mesafeli duruşun ötesinde bir şey görmek istemişti. Etrafına bir pelerin gibi sardığı o dokunulmaz havanın, yaklaşanı dondurmakla tehdit eden soğukluğunun ardında bir şey görmek istemişti.

Bunu yapmamaya çalışmıştı. Gerçekten, gerçekten denemişti. Fakat işte oradaydı, kapıya yaslanmışken titremiş ve ondan hiç beklemediği bir şekilde inlemişti. Dış kabuğunu sıyırmış, içindeki o büyüleyici gerçeği ona göstermişti.

Hipnotize eden bir iğne gibi kanına karışarak kafasına, kalbine ve aletine hücum etmişti. Daha önce hiç Salem kendini sakinleştirmeye çalışırken arkasında durduğu zamanki kadar sertleşmemişti ve zihinsel olarak da hiçbir zaman onun yanında olduğu kadar uyarılmamıştı.

Bu mest ediciydi.

O, mest ediciydi.

Ve Caz'in tek istediği o anı yakalamaktı. Onun korkusunu, dönüşümünü ve kabuğundan sıyrılışını yakalamak istiyordu.

Yani evet, sinirlenmişti.

Ayrıca kendisini sorguya çekerken tam olarak ne bildiğini, "onlar" derken neyi ve kimi kastettiğini anlamaktan uzaklaştırıldığından dolayı da sinirlenmişti. Bir parçası ona sormak istese de bu konuşmayı başlatmanın Pandora'nın kutusunu açmak

olacağını ve kimsenin, özellikle genç kızın buna hazır olmadığını biliyordu.

Yani evet, açıklıktaki adama ve genel olarak hayata sinirliydi.

Eric gergin bir şekilde oturduğu sunaktan aşağı atladı. Yerdeki izmaritlerden anlaşıldığı üzere üçüncü sigarasını içiyordu.

Caz'in sert sözleri üzerine sigarayı yere attı ve ellerini masum bir hareketle havaya kaldırdı. "Önemli olmasaydı mesaj atmazdım. Bazı sorunlarımız var, dostum."

Caz derin bir soluk verirken ellerini beline koydu. Eric böyle buluşmaların ne kadar riskli olduğunu biliyordu, özellikle de son birkaç yıllık geçmişleri göz önüne alındığında her şeyin farkındaydı. Caz'in sırlarını bilip de hayatta kalan tek kişi Eric'ti. Yine de bu Caz'in paylaşmaktan mutlu olduğu bir yük değildi çünkü adama zerre kadar güvenmiyordu. Ancak bu gerekli bir kötülük, berbat bir şans ve düpedüz tesadüfün bir birleşimiydi. İnternet üzerinden karanlık işler çevirmesi amacıyla tuttuğu adam, Mortimer'da ortak bir ilgi alanını paylaştığı kişiyle aynıydı.

Eric'in ağzını açıp da neler yapacağını söyleyerek tehditler savurduğu gün -yani Caz'i ve amacını riske attığı gün- gizemli bir şekilde ortadan kaybolacağı gün olabilirdi. Caz'in bunu gerçekleştirmekte hiçbir sorunu yoktu. Ne de olsa daha önce de yapmıştı ve bu son olmayacaktı.

Elinden geldiğince sabırlı olmaya çalışarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Baron seni araştırıyor," dedi Eric.

Kahretsin.

Bu ciddiydi.

Henüz hazır değildi.

Caz ileri doğru bir adım attı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Evine dinleme cihazı yerleştirdim," dedi Eric. Aceleyle onu bilgilendirmeye çalışıyordu. "Onları izliyorum, sadece kıçımızı kollamak için. Şüphelenecek bir şey yoktu. Ama dün

gece bir telefon aldı. Sadece senin adını ve araştıracağını söylediğini duydum."

Kahretsin, bu iyi değildi. Baron zeki olduğu kadar da tehlikeli bir şerefsizdi. Ölümcül bir kombinasyondu. Bir dost olarak becerikli, bir düşman olarak çirkindi.

Sanki bu kadarı yeterli değilmiş gibi, "Dahası var," diye devam etti Eric. "Yurttaki birinden Salazar'ın odasına erişim sağlamasını istedi."

Caz'in çenesi kasıldı. "Neden o? Bize onun dokunulmaz olduğunu söyleyen oydu."

Eric yutkundu. "Evet, bir şey değişti. Ne olduğunu bilmiyorum, herhangi bir yerde başka hareket yok. Ama Baron o telefonu aldı ve hemen plan yapmaya koyuldu."

Siktir.

Salem bir şekilde, bilerek veya bilmeyerek aslanın inine girmişti. Ablası ölmüş ve ona dokunulmazlık kazandırmıştı ama o bunu paramparça etmek üzereydi.

"Ben hallederim," dedi Eric'e. Yapmamalıydı. Karışmaması gerektiğini biliyordu. Ancak her ne yapıyorsa onu durdurmalıydı, yoksa sonunda o da bir başka istatistik olacaktı. Ya da daha kötüsü Caz'in planlarını mahvedecekti.

Dakikalar önce ona nasıl hissettirdiğini hatırladı. Saçları avucundaydı, bedeni onunkine sokulmuştu. Fazlasıyla vahşi, buz gibi enerjisi ürperticiydi. Bu nedenle Caz bir şekilde onun ne kadar minyon ve kırılgan olduğunu, ne kadar kolay parçalanabileceğini hiç fark etmemişti. Her ne kadar aksi umurunda olmasa da ilham perisine bir şey olmasma izin veremezdi. En azından onunla işi bitene dek olmazdı.

Korumacı bir tavır sergilemesi şaşırtıcı olmasa da lanet olsun, rahatsız ediciydi. Eric'e odaklandı. "Benim durum ne olacak?"

"Biraz zaman kazanmak için yeterli güvenlik duvarım ve dikkat dağıtacak birkaç şeyim var," diye itiraf etti Eric. "Ama bu bize sadece zaman kazandırır, Caz. Söz konusu bir şeyler

bulmaya gelince Baron tam bir boğa, bunu biliyorsun. Onu sonsuza dek durduramam."

Caz biliyordu. Fakat ihtiyacı olan tek şey zamandı.

"Onu ne kadar oyalayabilirsin?" diye sordu. Bir plan oluşturmaya ve planı hızlandırmaya çalışıyordu.

"Belki bir ay. En fazla iki."

Yeterince uzun değildi.

Başıyla onayladı. "Elinden geleni yap. Beni haberdar et. Başka bir şeyler bulmaya çalışacağım."

Diğer adamın yüzü ciddi görünüyordu. "Yaptıklarını neden yaptığını biliyorum ama onu tanıyordum. Senin için bunu istemezdi. Sence buna değer mi?"

Caz, Eric'e bir bakış attı. "Bunu bana bir daha sorma."

Ona açıklama yapmanın bir anlamı yoktu. Caz ilk sorduğunda ve ikincisinde de açıklama yapmıştı ama üçüncüsünden sonra vazgeçmişti. Mortimer'a aklında bir görevle gelmişti ve bunun için ne gerekiyorsa yapmaya, ne gerekiyorsa feda etmeye hazırdı.

Sadece bunun için bir gruba katılıp aralarına sızmıştı. Sevdiği ve kaybettiği biri hakkında cevaplar almak uğruna onların emirlerini yerine getiriyor, zaman kolluyordu. Gerçeğe ihtiyacı vardı ve ona ulaşmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Başka hiçbir şey umurunda değildi.

Sarışın adam bu cevabı bekleyerek iç çekti. "Tamam, sen bilirsin. Sadece şunu bil, eğer bu plan elimizde patlarsa -ki gidişata bakılırsa yakında patlayacak- ortadan kaybolurum."

Eric bunun üzerine açıklığı terk ettiğinde Caz sunağın üzerine atlayıp kararan gökyüzüne baktı. Görünürde yıldız yoktu, ay bulutların arkasına saklanmıştı ve hiçbiri artık ilham verici gelmiyordu.

Sadece yılan gibi saçlar ve altın rengi gözler ona ilham olabiliyordu.

Yine de bakmaya, ona yalnız olmadığını hissettiren tek yıldızı aramaya devam etti. Ağabeyinin ona anlattığı, çocukluk-

larını geçirdikleri evin çatısından uçsuz bucaksız gökyüzünde birçok gece birlikte izledikleri bir yıldızdı.

Öldüğümüzde ne olur?

Küçükken bir kere bunu ağabeyine sormuştu.

Caz göğsünün sol tarafına, ceketinin altına dokundu ve yıldızı tekrar aradı. Ancak hiçbir yerde bulamadı. Göğsünde, tam elinin durduğu yerde hem anı hem de vaat olan dövmenin hemen üstünde bir sızı hissetti.

Gökyüzüne uçup birer yıldız oluruz.

Orada lanetli bir adam olarak otururken bir zamanlar olduğu masum küçük çocuğu hatırlamak tuhaftı. Küçük Caz için ölüm, gökyüzünde parlayan yıldızlardı. Bulutların onları göz açıp kapayıncaya kadar yok edebileceğini hiç düşünmemişti.

Telefonu titrediğinde cebinden çıkarıp mesaja baktı.

Toplantı cuma günü. Gece yarısı.

Lanet olsun.

Biri Baron'ı aramıştı ve şimdi de Caz bir mesaj alıyordu.

Bir yıldır ilk kez şehre geliyorlardı. Görünüşe göre işler fazlasıyla ilginçleşiyordu.

BİRİNCİ KISMIN SONU

İKİNCİ KISIM

ÇÜRÜME

Ölmüş bile olsa, onun cansız eline dokunmayı, başka bir kadının yaşayan eline dokunmaya tercih ederdim.
-George Eliot, Middlemarch

ON İKİNCİ BÖLÜM

MEÇHUL

Kız bir tehdit olabilirdi.

Olmamalıydı. Onların kadınlarından biriyle olan bağlantısının ötesinde radarlarına bile girmemişti. Kendi halinde yaşaması, hayatını diğer öğrenciler gibi geçirerek anılar ve bağlantılar biriktirip üniversiteden ayrılması gerekiyordu.

Oysa göze çarpmış, dikkatlerini çekmişti. Hatta bunu neredeyse talep etmişti.

Önce sahildeki kadını bulmuştu.

Sonra da genel halk için var olmayan başlıkları aramıştı.

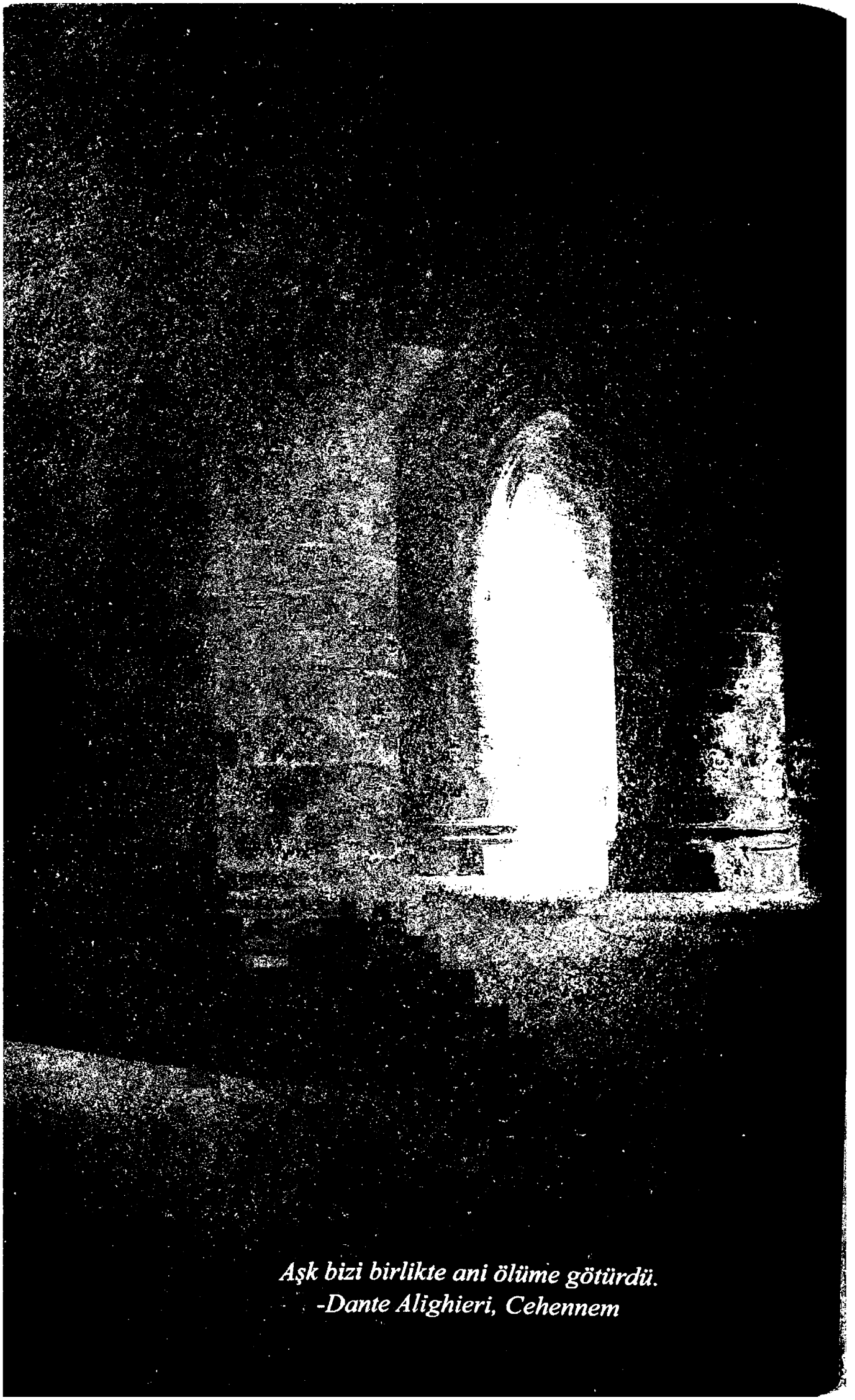
Onun zarar veremeyeceği kadar eski, organize ve gizliydiler. Fakat uzun yaşamalarının nedeni bile saklamaya yemin ettikleri sırdı. Yüzyıllar boyunca söylentiler ve fısıltılar olmuştu, elbette olmuştu. Yüzlerce yıl boyunca kolektif bilince sızmamaları imkânsızdı.

Ancak sessiz kaldılar. Beklediler, izlediler ve kazandılar.

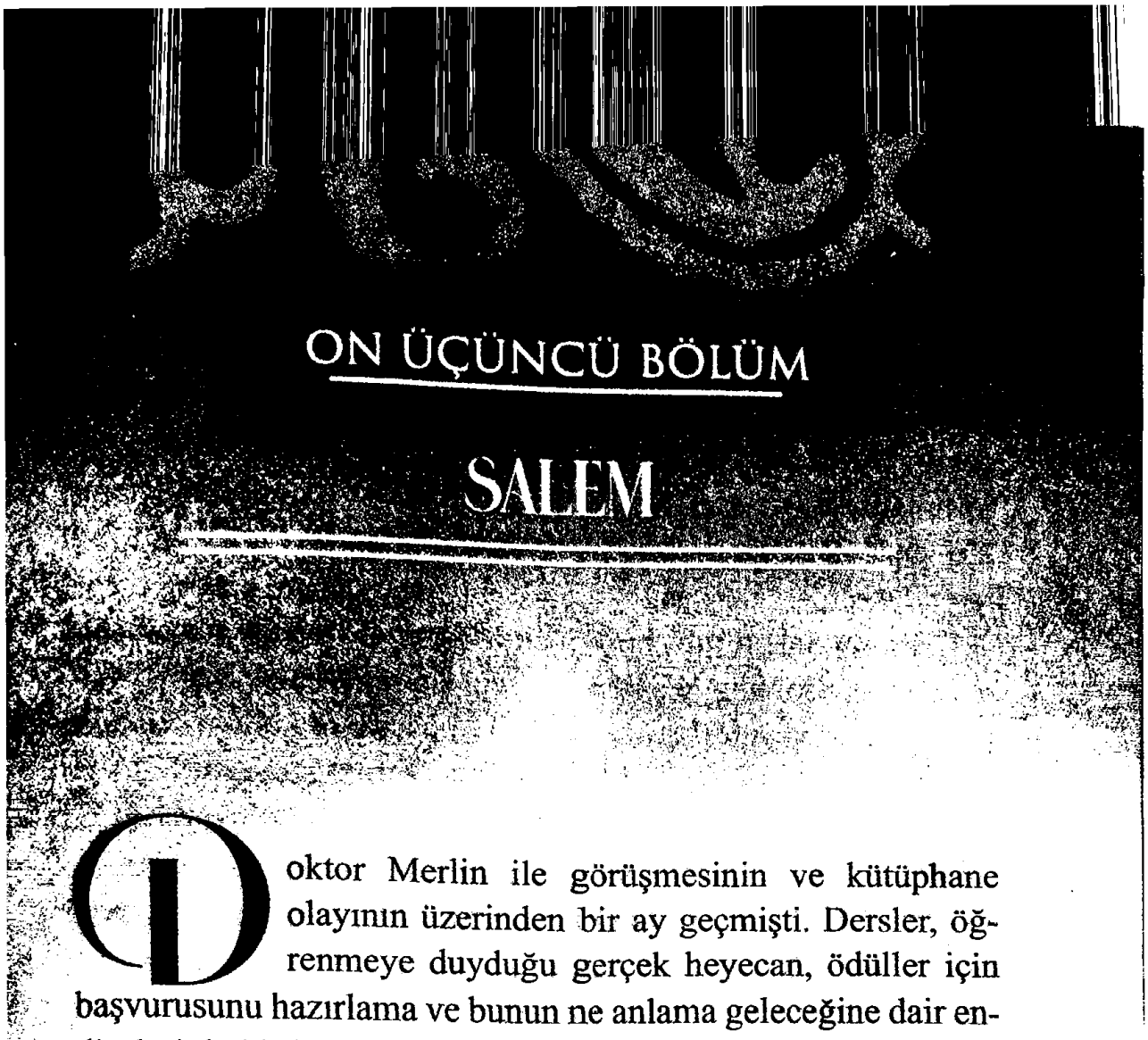
Dünyadan saklandılar. Varlıklarına yönelik her türlü tehdidi etkisiz hale getirdiler.

Neyse ki kız henüz bir tehdit olarak görülmüyordu. Yine de ona dikkat edilmesi gerekiyordu. Üstelik eğer iyi oldukları bir konu varsa, o da izlemekti.

Her zaman izliyorlardı.

Aşk bizi birlikte ani ölüme götürdü.
-Dante Alighieri, Cehennem

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

Doktor Merlin ile görüşmesinin ve kütüphane olayının üzerinden bir ay geçmişti. Dersler, öğrenmeye duyduğu gerçek heyecan, ödüller için başvurusunu hazırlama ve bunun ne anlama geleceğine dair endişeleriyle birlikte günler ilerlemişti. Yeni bilgiler bulmaya çalışma ve beklenmedik bir şekilde iki kızla bir tür yoldaşlık kurma arasında Salem zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştı.

Derslerine ve rutinlerine alışmıştı, bunların hepsi bir şekilde hayatına değer katıyordu. Bölümündeki tüm birinci sınıf öğrencilerinin haftada iki kez laboratuvar günleri vardı, bunlar Salem'in en sevdikleriydi. Suç mahalli incelemesi ve olayı yeniden canlandırma hakkında bilgi edinmek için zaman harcamak, büyürken kendisi için her zaman hayal ettiği şeydi.

Son dersi olan laboratuvar saatinden sonra Fen Fakültesi'nden çıkıp Güzel Sanatlar Fakültesi'ne doğru yürümeye başladı. Saç tokası dağınık topuzunun altında kopmak üzere olduğu için çantasında klipsli bir toka aradığı sırada birine çarptı.

"Hey, dikkat et!"

Bu kadınsı sesi tanıyordu.

Off.

Lara ve çetesi tertemiz beyaz gömlekleri, kısa gri etekleri ile uyumlu topuklu ayakkabıları ve kristal gibi parlatılmış

mükemmel düz, güzel saçlarıyla karşısında duruyordu. Salem bir kıskançlık hissetti. Önündeki kız grubu tam anlamıyla baş döndürücüydü, insanları durdurup dizlerinin üzerine çöktürecek türdendi. Hoşuna gitmeyen şey, bunun farkında olup diğer insanlara hükmetmek için kullanmalarıydı. Ancak belki de onları suçlayamazdı. Hayatları boyunca bunu öğrenmişlerse, hiç tereddüt etmemeleri gayet doğaldı.

Lara da Salem gibi birinci sınıf öğrencisiydi ve sosyal açıdan birbirlerini tüm hayatları boyunca tanıyorlardı. Babası ölene kadar ebeveynleri çok iyi arkadaştı. Lara'nın ailesi hem ablasının hem de babasının cenazelerine katılmıştı. Yani Lara'yı tanıyordu. Yeni çetesi bilmese bile Lara da onu tanıyordu.

Başka biri olsaydı Salem özür dilerdi çünkü hatalıydı, nereye gittiğine dikkat etmemişti. Tabii Lara da yana çekilip çarpışmadan kaçınabilirdi. Ancak söz konusu o olduğu ve Lara ona asla iyi davranmadığı için Salem çenesini yukarı kaldırdı ve ona has ilgisiz bakışıyla hepsini hizaya getirdi.

Lara başım iki yana salladı, güneşte parlayan saçları zarif omuzlarına muhteşem bir şelale gibi dökülüyordu.

"Senin sorunun ne biliyor musun, Salazar?" Kendi çevrelerinde alışıldık olan o zarif tonda konuşuyordu. Yumuşak ve görünüşte nazikti ama altında bir keskinlik taşıyordu. "Bu, işte bu. İnsanları umursamıyorsun ve bunun seni bir şekilde üstün kıldığını düşünüyorsun. Flaş haber! Öyle yapmıyor."

Salem karşılık verip ona fikrini umursamadığını söylemek istedi ama bu yangına körükle gitmek olurdu. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu ve aklından geçenleri söylememek için yanağının içini ısırdı. Bileğindeki saate baktı, ablasına ait basit ama güzel bir aksesuardı.

Geç kalıyordu.

"Çekil," dedi Lara'ya sadece.

Diğer kız yüksek sesle iç çekti. "Bazen keşke ölen ablan değil de sen olsaydın diyorum. Olivia çok iyiydi. Dünya o yaşarken ve sen olmadan çok daha iyi bir yer olurdu."

Lara'nın arkasındaki kızlardan biri bu acımasız sözler karşısında nefesini tuttu. Salem içten içe kendini hazırladı, içinde oluşan en ufak bir irkilmenin bile dışarıya yansımasına izin vermedi. Lara'nın söyledikleri yeni değildi. Salem bunu zaten neredeyse her gün, hafta sonlarıysa iki kez kendine söylüyordu. Ablası yerine o ölseydi, dünya çok daha iyi bir yer olurdu ve kimsenin onu özlemeyeceğini biliyordu. Kimsenin hayatına bir değer katmıyordu.

"Tanrım. Hiçbir şey hissetmiyorsun, değil mi? Seni soğuk sürtük," diye çıkıştı Lara.

Bu da yine, Salem'in daha önce kendisine söylemediği bir şey değildi. Bir keresinde, bir sosyal etkinlikte Lara'nm o zamanki erkek arkadaşı ona asılmıştı ve Salem onu reddedip Lara'ya haber vermişti. Salem durumu umursamamış olsa da aileleri arkadaştı, durum tam tersi olsaydı bunu bilmenin hoşuna gideceğini düşünmüştü. Lara'nın hoşuna gitmemişti ve o zamandan beri Salem ile uğraşıyordu.

Salem, birinin koluna girdiğini hissetti ve Aditi'yi yanında gördüğünde şaşkınlıkla baktı.

"Sanırım bir parmağında senin tüm vücudundan daha fazla kaliteye sahip olan buz kraliçesi demek istedin." Genellikle mutlu görünen kız, Lara'ya dik dik baktı.

"Hayır, ablasının ve babasının cenazesinde tam da şu anda göründüğü gibi görünen soğuk sürtükten bahsetmiştim." Lara onlara burun kıvırarak baktıktan sonra Salem'e döndü. "Artık burslu veletlerle mi takılıyorsun? Salazarlar gerçekten battı. Çok yazık."

"Terbiye öğretilen dersi kaçırmış olman çok yazık," diye dalga geçti Aditi.

Salem neredeyse ona bunun bir küfür olduğunu söyleyecekti. Üst sınıftan bir kıza terbiyesiz demek en büyük darbeydi.

Aditi bir cevap beklemeden onu kenara çekip Güzel Sanatlar Fakültesi'ne sürükledi. "Ah, o sürtük beni çileden çıkarıyor."

Salem ona baktı. "Neden?"

Aditi güzel gözlerini devirdi. "BBC'ye geldiğinde bana bir pislik gibi davranmasının ve arkadaşıma hakaret etmesinin dışında mı?"

Salem aniden durdu ve diğer kızın da durup ona bakmasına neden oldu.

"Benden mi bahsediyorsun?" diye sordu. Sadece teyit etmek istiyordu.

Aditi tekrar gözlerini devirerek ellerini Salem'in omuzlarına koydu. "Evet, senden bahsediyorum. Sen benim arkadaşımsın, Salem. Ve arkadaşlar, başkalarının arkadaşlarına hakaret etmesine izin vermezler."

Midesinde garip, içten içe kabaran bir kıpırtı vardı. Kelimeler sessizce beynine yerleşti.

Bir *arkadaşı* vardı ve arkadaşı onu savunmuştu.

Bu onun için çok şey ifade ediyordu.

"Tamam." Boğazına takılan yumrudan kurtulmaya çalışarak hızla gözlerini kırpıştırdı. Bu da garip bir tepkiydi.

Diğer kız ona öyle içten bir şekilde gülümsedi ki, yüzü bir anda ışıldadığında bu kasvetli yerde nadir görülen güneş ışığını bile telafi etti. "Güzel. Hadi, Melissa bizi öldürmeden gidelim. Ne kadar sabırsız olabileceğini biliyorsun."

Salem başım salladı. Melissa şimdiye dek tanıştığı en sabırsız, en fevri insandı. Fakat aynı zamanda nazikti.

"O da bizim arkadaşımız. Biliyorsun, değil mi?" diye ekledi Aditi. Sanki aynı düşünce treninde olduklarını biliyordu. "Uyuşturucu etkisindeki kıçını yokuş yukarı sürüklediğimiz günden beri. O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyor olsa da tam bir bağ kurma deneyimiydi." Sözleri bir kıkırdamayla sona erdi.

Salem o anları hatırlayınca dudaklarının seğirdiğini hissetti. Çılgın bir gece olmuştu. Şenlik ateşi, meydan okumalar, yarı baygın bir kızla yurda kadar yürüyüş... Uyuşturucuyu araştırmaya ve etrafta soruşturmaya başlamış olsa da hiçbir sonuç alamamıştı. Ancak gerçeği söylemek gerekirse, zengin oğlanların

bunları ucuz tedarikçilerden alması zor değildi. Dünyanın dört bir yanındaki vakaları biliyordu ve Melissa o gece arkadaşlarının onu güvenli bir şekilde geri götürdüğü şanslı kişilerden biriydi.

Burada şimdiden bazı anılar biriktirmiş olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Üstelik onları, Mortimer'dan önceki anılarından daha büyük bir sevgiyle hatırlıyordu.

Güzel Sanatlar Fakültesi binası görüş alanına girdi. Kalenin iki kulesi yukarı uzanıyor, tam ortada devasa bir duvar ve çift kanatlı bir giriş kapısı yer alıyordu. Önünde ise etrafına su püskürten, kanatlar, uzuvlar, silahlar ve dehşetle donmuş canavar suratlarının heykelleriyle süslü, büyük ve yuvarlak bir çeşme vardı.

Bu kadar büyük ve ayrıntılı bir çeşmenin bulunduğu tek bloktu. Salem her seferinde içeri girmeden önce onu seyretmekten kendini alamıyordu.

Salem son bir ay boyunca haftada birkaç kez oraya gitmişti. Çoğunlukla dersleri bittikten sonra Aditi ve Melissa'yı beklemek içindi çünkü onun programı onlarınkinden yarım saat daha erken bitiyordu. Ayrıca hava dışarıda o kadar uzun süre beklenemeyecek kadar soğuktu.

Programlarını ayarlayan ve Salem'in onlarla orada buluşmasını öneren kişi Melissa olmuştu. Kızlarla buluşup şehre inmek, yürüyerek yaklaşık yirmi dakika mesafede bulunan diğer popüler kafelerden birine gitmek rutinine yeni eklenen bir şeydi. Onlar dersler ve diğer şeyler hakkında konuşurken Salem de ara sıra sohbete katılıyor, yirmi dakika on dakika gibi geliyordu.

Bu Salem için yeni bir deneyimdi ama rutinine eklemekten mutluydu. Çok fazla konuşmasa da onu kendi çevrelerine kabul eden ve değişmesini istemeyen bu iki kızla birlikte olmak hoşuna gidiyordu.

"Babam arıyor," dedi Aditi çalan telefonuna bakarak. "Bana bir saniye izin ver."

Kız konuşmak üzere birkaç adım uzaklaşırken Salem fuayede durup etrafına bakındı.

Kalenin bu bölümüne ilk kez girdiğinde kendi bulunduğu bölümden ne kadar farklı olduğunu fark etmişti. Fen Fakültesi'nin giriş alanı, merdivenlerle asansörlere açılan koridorlara ayrılıyordu. İç mekânlarda ise duvarlara asılmış pano ve sertifikalar vardı. Genel olarak havalı, minimal bir hava hissediliyordu. Güzel Sanatlar Fakültesi ise tam tersiydi.

Burası genç yeteneklerin bir müzesiydi. Dünyanın en iyilerine rakip olabilecek bir galeriydi. İnsan yaratıcılığının mükemmelliğinin abartılı bir sergisiydi.

Fuaye, her iki tarafında üst katlara çıkan devasa merdivenlerin bulunduğu geniş ve kocaman bir salondan oluşuyordu. Her merdiven sahanlığı görünür durumdaydı, merdivenlerin arkasında gözden uzak dört kapı vardı.

Duvarlardan kubbe şeklindeki tavana kadar her yer sanat eserleriyle kaplıydı. İç mekânın mimarisi bile adına yakışır bir şekilde barok tarzındaydı. Bunu biliyordu çünkü babasının bir keresinde bir müşteriyle bu konu hakkında konuştuğunu duymuştu. Tavanlar meleklerden şeytanlara, doğaldan yapaya, aydınlıktan karanlığa kadar her şeyi içeren duvar resimleri ve imgelerle boyanmıştı. Her şeye bir alan ayrılmıştı. Birkaç metrekarede bir değişen canlı renklerle fırça darbeleri, farklı tarz ve sanatçıların ilginçliklerinin bir karışımı misali sonsuza dek orada sergilenecekti.

Tavanın ötesindeki duvarlarda bir müzedeki gibi sanat eserleri asılıydı. En küçüğü avucunun büyüklüğündeydi, en büyüğü ise neredeyse dört buçuk metre genişliğindeydi. Çerçeveler de aynı ihtişamla şekillenmişti. Zarif ve metalikti. Bronz, bakır, altın ve türlü alaşımlardan yapılmışlardı. İnsanlığın bildiği her türlü metalik ışıltıyla parlıyorlardı.

Girişten merdivenlere kadar her ziyaretçiyi heykeller karşılıyordu. Kale bloklarının yüksek tavanlarından devasa avizeler sarkıyordu. Bazı yerlerde duvarlara demirden yapılmış şam-

danlar asılmıştı, pratik kullanımdan çok dekoratif amaçlıydılar.

Binanın basit bir haritası, el yapımı suluboya ile boyanmış şekilde tam ortada asılıydı. Farklı bölümler ve sınıflar işaretlenmişti.

İçerideki her şey sıcaklıkla doluydu, neredeyse duyularını boğacak kadar yoğundu.

Ayrıca, şaşırtıcı bir şekilde bunu çok sevmişti.

Ellerini ovuşturarak ısıtmaya çalışırken ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti.

Oydu. Caz.

Artık bu hisse aşinaydı.

Boynunu çevirip merdivenlere baktığında genç adamı birinci katın sahanlığından kendisine bakarken gördü. Kayıtsızca korkuluğa yaslanmıştı, kendi topraklarının efendisi gibi onu izliyordu.

Tablolarının bu alanda sergilenmediği söylenen *Psikopat Ressam*. Evet, merakına yenik düşüp sormuştu.

Ona karşı verdiği tepkiden nefret ediyordu. Adamın kendine özgü uyarıcı tarzı, sinir hücrelerini etkileyip Salem'i aptallaştıran bir uyuşturucu gibiydi. Hareketlerinin tuhaflaşmasına neden oluyordu. Mesela yapmamasını söylediği halde onu takip etmeye çalışıyordu. Ya da onu hiçbir yere varmayan ateşli bir tartışmaya çekmek için sınıfta konuşuyordu. Davasıyla hiçbir ilgisi olmamasına ve tamamen *onunla* ilgili olmasına rağmen, pek de yasal olmayan yollarla onun hakkında bilgi toplamaya uğraşıyordu.

Caz Van der Waal bir bilmeceydi. Denklemdeki bilinmeyen bir değişken, çözülmemiş bir gizemdi. Salem ise bunları her zaman eşit ölçüde sevmiş ve nefret etmişti.

Kütüphane olayından ya da her ne yaşandıysa ondan sonraki gün Sanat Fakültesi'nden çıkarken adamı yine köşeye sıkıştırmıştı ve o piç kurusu Salem'i kovalaması gereken bir sinekmiş gibi başının üstünden tutup kenara itmişti. Tamamen dehşete kapılmış bir şekilde yolun ortasında durduğunu, birkaç kişinin

olaya tanıklık ettiğini fark ederek çenesini dikleştirip uzaklaştığını hatırlıyordu.

Bir dahaki sefere onunla konuşmaya çalıştığında bunu ders sonrası daha özel bir ortamda yapmıştı. Ancak Caz diğer öğrencilerle konuşmaya başladığı için sonuç alamamıştı.

Bundan sonra bir süre ona yaklaşmayı bırakıp başka şeylere odaklanmıştı, bu yüzden *onun* kendisine ilgi gösterdiğini görünce ne kadar şaşırdığını tahmin etmek zor değildi.

İlk başta binaya geldiğinde Caz onun yine kendisi için geldiğini düşünmüştü.

❦

"Uzak duramadın mı, küçük engerek?" diye sormuştu. Dudaklarında o sinir bozucu sırıtış, gözlerinde ise tanımlayamadığı bir bakış vardı. Ateşli bir halde gözlerini üzerinde ağır ağır gezdirerek görünen her santimini taramıştı.

Salem sanki önemsiz biriymiş gibi onu baştan aşağı süzmüş ve kibirli bir şekilde kaşını kaldırmıştı. "Pardon da sen kimsin?"

Bunun üzerine adamın gözleri kararmış, içlerine vahşi bir parıltı yerleşmişti. "Meme uçların ağzım için yalvarmadığında tekrar sor."

Bu çok uygunsuzdu ama ondan gelmesi şaşırtıcı değildi. Adamın bedeninde nezaket veya kibarlık duygusu yoktu. Kaba, terbiyesiz ve acımasızdı.

Salem hemen kollarını kavuşturmuş, vücudunun tepkisini ele veren beyaz gömleğine lanet okumuştu. Caz de gülerek yanından geçip gitmişti.

❦

Gizemli, kafa karıştırıcı, tahrik edici piç. İşte o böyleydi. Ne zaman kişisel bir etkileşimde bulunsalar, aralarındaki gerilim hissedilir hale gelene kadar artıyordu. Ona bilmeceler ve kaçamak cevaplar verip duruyordu. Salem'in bir yanı bu oyunu oynamaktan keyif alıyor, bu atışma zihnini daha önce hiç olmadığı kadar harekete geçiriyordu. Fakat bir diğer yanı ise

laboratuvardan bir tür gerçeklik serumu çalıp ona *tek bir soruyu* düzgünce cevaplatmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Elbette bunu yapmayacaktı ama *düşünmenin* bir zararı yoktu.

Ancak kısa bir süre sonra Caz, onu Aditi ve Melissa ile görmüştü. Ardından fuayede ona yaklaşmayı bırakmıştı. Bundan hoşlanmış mıydı, yoksa nefret mi etmişti bilmiyordu.

Bu sırada Aditi telefon görüşmesini bitirip yanına geldi ve adamın utanmadan onu izleyerek durduğu yere baktı.

"Bu çok garip bir ön sevişme," diye mırıldandı kız.

Salem farkında olmadan girmiş olduğu bakışma yarışını bozarak ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

Bu ön sevişme değildi. Elbette bir tür oyundu ama *o tarz* bir şey değildi. Uzaklaşıp gitmek ya da pişman olacakları bir şey yapmak istemeden birbirleriyle *konuşamıyorlardı.*

Aditi bir kez daha gözlerini devirdi. "Akıllı bir kız için bazen çok aptal olabiliyorsun, Salem." Bunu söylerken sesinde hiç kötü niyet yoktu. "O iriyarı ve yakışıklı adam her lanet gün, tam da bu saatte orada dikiliyor. Neden?"

Salem bunu düşünmek istemiyordu. Omuz silkti. "Belki de sadece orayı seviyordur."

Aditi iç geçirdi. "Ah, benim saf küçük çiçeğim. Belki de sadece manzarayı seviyordur," diye tahminde bulundu. "Bunun bizim rutinimiz olduğunu biliyor ve orada durup sana bakıyor. Hem bu sadece burada da olmuyor. İkinizin psikoloji dersinde ne yaptığınızı duymadığımı sanma. Benim katımdaki kızlardan biri ikinizin birbirinizle atışmasını izlemenin, çiftleşme dansını izlemek gibi olduğunu söylüyor. Ama bunun dışında sanki seni canlı canlı yiyecekmiş gibi bakıyor. Bu kadar yakışıklı olmasaydı, gerçekten ürkütücü olurdu."

Ürkütücü olmalıydı ama değildi. Üstelik bunun genel çekiciliğiyle bir ilgisi yoktu, daha çok onunla ilgiliydi. Şüpheli koşullarda tanışmış olmalarına ve her zaman biraz dengesiz bir havası olmasına rağmen bu genç kıza iğrenç gelmiyordu. Vücudundaki uyarı sinyallerini tetiklemiyor, içini endişeyle kapla-

mıyordu. Salem bu hissin nasıl bir şey olduğunu herkesten çok daha iyi bilirdi.

Anda kal.

Yanağının içini ısırdı ve kendini toparlayıp yukarı baktı.

Ancak bir anda donakaldı.

Yalnız değildi.

Bunu bir rutin haline getirdikleri bir aydır ilk kez, merdiven sahanlığında yalnız değildi.

"O da kim?" Aditi zihnindeki soruyu tekrarladı. "Muhteşem. Onu burada gördüğümü sanmıyorum."

Hem de yanındaki bir kadındı. Ona çok yakın duran bir *kadındı*. Ona gülümseyen bir *kadındı*. Salem'in hiç dokunmadığı koluna elini koyan bir *kadındı*.

Salem o elin, kadının narin kolundan kesildiğinde nasıl görüneceğini merak etti.

Ardından daha kötü bir şey oldu.

Caz elini kaldırdı ve kadının saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Onun saçlarını kavramış olan aynı el, buklelerini okşamış olan aynı dövmeli parmaklar ve onu duvara sabitlemiş olan aynı kolla yapmıştı.

Bir şey, buz gibi bir şey karnının derinliklerine yerleşti. Kanı adeta buz kesmişti. İliklerine kadar işleyen soğuk, omurgasını dimdik hale getirmişti. Buzun yakıcılığı içten içe alev alıyor, organlarını kömüre çeviriyor ve onları bedeninden söküp atmak istemesine neden oluyordu.

Belki de Lara'nın onu suçladığı gibi soğuk bir sürtüktü.

Ona ne oluyordu böyle?

"Tamam, artık o kızdan nefret ediyoruz," diyen arkadaşının sesini duyduğunda ona döndü.

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı ve içindeki buzun dışarıya yayılmasına izin verdi. "Kimin umurunda?"

Melissa'nın onlara doğru geldiğini gördüğünde Aditi'nin anlamlı bakışını görmezden gelerek, "Gidelim," diye mırıldandı.

Çıkışa kadar her şeyi görmezden geldi. Ta ki bir kez arkasını dönüp merdiven sahanlığının boş olduğunu, hem Caz'in hem de *kız arkadaşının* gittiğini görene kadar...

Ah, siktir et onu.

Salem Salazar umursamazdı.

Evet, siktir et onu.

"Her şeyi başlatan saati ya da yeri veya bakışı ya da sözü ayırt edemiyorum. Çok zaman önceydi. Başladığını anlamadan kendimi ortasında buldum."
-Jane Austen, Gurur ve Önyargı

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

Uzun saçlar rüzgârda ağır çekimde uçuşuyordu. Tutamlar genişçe açılmış, havada asılıymış gibi duruyordu. Kanlı ayaklar yerden birkaç santim yukarıda süzülüyordu, sanki yerçekimi fiziksel maddeler üzerindeki etkisini yitirmişti.

Fakat Salem'i olduğu yerde sabit tutuyordu.

Uçurum, azgın denizin önünde karanlık bir şekilde yükseliyordu. Ay ışığı etrafı ürkütücü bir parıltıyla aydınlatıyordu. Görme duyusu hariç tüm duyular sessizleşmişti.

Sırtı ona dönük olan kız kollarını kaldırdı ve havada süzülerek dönüp ona baktı.

Salem şaşkınlıkla bir adım geri atmaya çalıştı ama hareket edemedi.

Kızın yüzünün yarısı çürümüştü. Derisi soyulmuş, et olması gereken yerlerde kemikler ortaya çıkmıştı. Bir zamanlar güzel olan yüzü korkunç bir hal almıştı. Ağzı sanki bir şey söylemek istercesine açıldı ve daha fazla et parçası yere düştü.

Salem, Olivia'nın yardım istercesine uzattığı kırmızı parmaklarını dehşetle izledi. Boğazından boğuk, hırıltılı bir çığlık yükseliyordu. Uzattığı elindeki parmakları, sanki etrafındaki hava asidik hale gelmiş gibi hızla çürümeye başladı. Salem onu güvende tutmak için kolunu kaldırıp hareket etmeye ve ona ulaşmaya çalıştı.

"Olivia," diye seslendi neler olduğunu anlamaya çalışarak. "Olivia, konuş benimle!"

Ablasının sesi titrek ve kesik kesikti. "Sss... Ssa... Ssal..." Adını söylemeye çalıştığını düşündü.

"Evet, Salem," diye cesaretlendirdi ablasını. Gözlerinin önünde çürümesini izlemeye devam ediyordu. "Söyle bana."

"L... Öl... Dür"

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Birdenbire gökyüzünden devasa, kapkara akbabalar indi. Bunlar Salem'in daha önce hiç görmediği türden akbabalardı. Olivia'ya saldırmaya başladılar ve Salem'i görmezden gelerek ablasının ellerini, karnını ve boynunu gagaları arasına aldılar.

Salem korkudan donakalmış halde öylece duruyordu. Ablası havada daha da yukarı sürüklenerek kayalıklardan uzaklaştırıldı ve yerde kan izleri bırakarak uçuruma doğru götürüldü. Uçurumun tam üstünde havada asılı kalana dek uzaklaştı.

Ve sonra onu bıraktılar.

Ablası gözden kaybolduğu an Salem'in bedeni çözüldü. Göreceklerinden korkarak aşağı bakmak için kenara koştu.

Sahil boştu.

Akbabalar yoktu. Ceset yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Salem şaşkın bir şekilde ayağa kalktı ve gitmek için arkasını döndü. Fakat artık uçurumun kenarında değildi. Deniz feneri hemen arkasındaydı.

Uçurumun üzerinde değil, uçurum ve sahil manzarasına sahip olan deniz fenerinin hemen altındaki kayaların üzerinde duruyordu. Nasıl?

Bir şeyi, birini bekliyordu. Korkmuştu, tedirgindi ama onlarla buluşacağı için heyecanlıydı.

Ne?

Kim?

Bu onun hissettiği bir şey değildi. Salem korku değil, şaşkınlık hissediyordu. Aşağı baktı ve kendisine ait olması gereken ellerin yerinde bir erkeğin temiz, koyu tenli ellerini gördü. Ken-

di bedeninde değildi. Başka birinin bedenindeydi ve hissettiklerinin başka birine ait duygular olduğunu anlayabiliyordu. Bir erkeğe ait duygulardı.

Kime?

Bir çığlık havayı deldi ve birinin uçurumdan atlayıp aşağıdaki sahile çakıldığını gördü. Ona ulaşmak, hayatta olup olmadığını kontrol etmek için koşmaya başladı. Ancak bu sefer akbabalar gagalarıyla onun kollarına ve boynuna yapışmıştı.

Adamın boynuna.

Mücadele etmeye, kaçmaya çalıştı ve çürümüş haldeki ablasının akbabalardan birinin arkasında belirdiğini gördü. Gözleri oyulmuştu, geride sadece boşluklar kalmıştı ama havada net bir şekilde yankılanan tek bir kelimeyi haykırıyordu.

"SAKIN!"

Salem odasında sıçrayarak uyandı, az önce gördüğü o canlı rüyadan dolayı göğsü hızla inip kalkıyordu. Gecenin soğuğunda bile terden sırılsıklam olmuştu. Battaniyesini yere atmıştı, saçları boynuna yapışmıştı.

Masasının üzerindeki saat sessizlikte tik tak ediyordu.

Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi. Hızla atan kalbini bilinçli olarak yavaşlattı, ıslak avuçlarını yanaklarına bastırarak kendini toparlamaya çalıştı.

Birkaç dakika sonra normal nefes almaya başladığında karanlıkta banyoya gidip pijamalarını çıkardı ve musluğu açarak soğuk suyun akmasına izin verdi.

Duşun altına adım attığında buz gibi suyun soğukluğu ilk anda irkilmesine neden olsa da kısa sürede alıştı. Zihni yavaş yavaş açılmaya, kendine gelmeye başladı. Bu taktiği ilk birkaç rüyadan sonra keşfetmişti. Soğuk duşlar onu gerçeğe çok daha çabuk döndürüyordu. Hızlıca duşunu alıp çıktı. Her zamanki ritüelini yerine getirerek üzerine bir havlu sardı ve aynanın üzerindeki ışığı açtı.

Gözleri şişip kızarmıştı. Beyazın üzerindeki kılcal damarlar

belirginleşmiş, altın rengi ise büyümüş gözbebeklerinin gölgesinde kaybolmuştu. Uykusuzdu ve bunun için ilaç alabilirdi ama almak istemiyordu. İlaçlar duyularını köreltiyordu.

Esneyerek gözlerini ovuşturdu. Saatin kaç olduğunu bilmediği halde sabah rutinine başladı. Dişlerini fırçaladı, saçlarını kuruttu ve cildine nemlendirici sürdü. En sonunda yapacak başka bir şey kalmadığında odaya geri döndü.

Sessizlikte devam eden tik tak sesini duyunca saate baktı.

4:13.

Şafak vakti.

İçini çekerek günlüklerinden birini çıkarıp masaya oturdu. Günün ilerleyen saatlerinde yavaş yavaş unutacağını bilerek rüyayı hatırladığı şekliyle hızla kayda geçirdi. Bunu yapmaya, rüyaların hiçbir anlam ifade etmediğini bilmesine rağmen rüyaların kayıtlarını tutmaya onları görmeye başladıktan hemen sonra başlamıştı. Veri tutmak içselleştirdiği bir alışkanlıktı, bu yüzden artık onu şaşırtmıyordu.

Rüyalar babası öldükten kısa bir süre sonra başlamıştı ve o zamandan beri neredeyse her hafta görmeye devam ediyordu. Ancak eskiden daha soyut, çok daha belirsiz ve çok daha az kanlıydılar.

Mortimer'a geldiğinden beri rüyalar bir şekilde daha canlı, daha ayrıntılı ve daha yoğun hale gelmişti. Uçurumu ve deniz fenerini o kadar sık görmüştü ki, artık kendisini fazla rahatsız etmiyorlardı. Bu mantıklıydı, beyni artık daha önce sahip olmadığı görsel referanslara sahipti.

Ancak bu rüyayı yazarken onu şaşırtan şey hareketsizlikti. Hareket edememe hissi, rüya felcinin inanılmaz derecede gerçek gibi görünmesi... Belki de beyni, zaman geçtikçe ve hiçbir ipucu bulamadıkça çaresizlikle bu şekilde başa çıkıyordu. Belki de başka bir şeydi. Bilmiyordu.

Akbabalar ise yeniydi.

Onları hatırlamaya çalışırken kalemi duraksadı, hafızası çoktan silinmeye başlamıştı. Nasıl göründükleri, ne yaptıkla-

rı, kaç tane oldukları... Hepsi yakalayamadığı birer iz haline gelmişti.

Neden akbabalar? diye yazdı sayfalara. *Leşçil oldukları ve çürümüş etle beslendikleri için mi, rüyamda çürüyen et olduğu için mi? Yatmadan önce çürüme hızlarını okuduğum için mi? Yoksa başka bir sebebi mi var? Beynim neden başka bir yırtıcı kuş yerine akbabaları kullanıyor? Bunun bir sebebi olmalı, değil mi?*

Parmakları tekrar duraksayarak sayfanın üzerinde asılı kaldı. Rüyadaki Olivia'nın, o son kelime dışında ona ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu.

"L... Öldür?"

Bu hiç mantıklı değildi.

Sal, belki Salem demekti. Sondaki öldür ise belki ayrı bir kelimeydi, belki de değildi.

Peki L?

O da neydi?

Birkaç dakika bunun üzerinde düşündükten sonra sinirlenerek günlüğü kapattı. Günlüğünü özenle düzenlenmiş rafa geri koyup daha kalın giysiler giymeye karar verdi. Mortimer'da geçirdiği iki ayda hava soğumuştu. Yağmur durmuş olsa da gri gökyüzü ve keskin rüzgârlar artık olağan hale gelmişti.

Ekose eteğini, çoraplarını ve kolsuz bluzunu giydi. Kıyafetini botlarıyla tamamladıktan sonra fermuarlı ceketini üzerini geçirip atkısını boynuna doladı. Saçlarını dağınık bir topuz yaptı. Gözlüğünü, saatini ve küpelerini takarak telefonunu aldı. Ardından odasından çıktı.

Sabahın bu saatlerinde olması beklendiği gibi bina tamamen sessizdi. Dışarı çıktığında loş ışıklı sokaklarda da aynı sessizliği buldu. Saatlerce hiçbir yer açılmayacaktı, tüm kasaba bir süreliğine hayalet kasaba gibi olacaktı. Nereye gittiğini bilmeden sokakta yavaşça yürümeye başladı.

Üniversitenin ana kapıları ve yan taraftaki güvenlik görevlisi kulübesi görüş alanına girdi. Uykulu bir güvenlik görevlisini

başıyla selamlayıp BBC'yi geçerek küçük kapıdan dışarı çıktı. Güvenlik görevlisi onu tanıyordu çünkü neredeyse her sabah dışarı çıkıyordu. Adam bunu garip bulduysa da hiç belli etmemişti.

Son iki aydır huzursuzluğu geçmemişti, hatta son birkaç hafta içinde tahmin etmediği nedenlerden dolayı iyice artmıştı.

Birincisi, üniversiteye geldiğinde sahip olduğu bilgilerin ötesinde artık hiçbir şey bilmiyordu. Özellikle başlangıçta bir şeyler öğrenebileceğini ummuştu ama öğrenememişti. Ayrıca her nedense, denediği her fırsatta sanki bir şeyler onu engelliyormuş gibi hissediyordu. Belki de onu engelleyen kendi kötü şansıydı.

İkincisi, Doktor Merlin hakkında elinde hiçbir kanıt yoktu. Yanlış bir şey olduğuna dair içgüdüleri dışında eli boştu. Onunla ilgili bir şeyler bulmaya çalıştığında karşısına sadece temiz kayıtlar ve övgü dolu sözler çıkmıştı. Onunla tekrar konuşmaya çalışmıştı ama profesör sınıf dışında onu tamamen görmezden gelmişti. Ayarlamaya çalıştığı randevulardan kaçınmış, onu yakalamaya çalıştığında ofisinden aceleyle çıkmış ve herhangi bir sorusu olduğunda onu sinir bozucu asistanına yönlendirmişti. Yine de bazen Doktor Merlin'in ona o kendini beğenmiş gülümsemesiyle baktığını fark ediyordu. Ayrıca onun ofisine girmeye çalışmıştı ama üç numaralı nedenden dolayı bu imkânsızdı.

Üçüncüsü, Caz'di.

Hayatının felaketi, başının belası ve kanındaki delilik haline gelen Caz.

İki ay. Onunla sahilde tanışalı iki ay olmuştu. İki aydır Salem'i kasıtlı olarak çileden çıkarmaya çalışıyordu ve bu hiç de kolay bir iş değildi. Salem Salazar kolay kolay sinirlenmezdi ama bir şekilde Caz onu sinir etmeyi başarmıştı. Bunun nedeninin sesi mi, kişiliği mi, tuhaf davranışları mı, yoksa hepsinin birleşimi mi olduğunu bilmiyordu. Ancak bir şekilde, adam onun hem ilgisini çekmeyi hem de sinirlerini bozmayı başar-

mıştı. Zihni hangi yöne savrulmak istediğine bir türlü karar veremiyordu.

Üstelik bu his gitgide büyümüştü. Ta ki aniden onun başka bir kızın saçma dokunduğunu görene kadar.

Bu onun duraksamasına neden olmuştu.

Her *ne hissediyorsa*, hiçbirini eyleme dökmemişti.

Arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrıldıktan sonra odasına gidip neden öyle hissettiğini düşünmeye çalışmıştı ve bunun rutinlerinde yaşanan rahatsız edici bir değişiklikten başka bir şey olamayacağını fark etmişti. Belki de bu yüzden sinirleri bozulmuştu. Ya da belki de onun başka bir kızla konuşmasından hoşlanmamıştı, nedenini kendisi de bilmiyordu.

Bu yüzden onun varlığını görmezden gelmeye, derslerdeki konuşmalarına kulak tıkamaya ve ona *bakmayı* bile reddetmeye karar vermişti. Peki tüm bunları yapmayı denediğinde ne olmuştu? O *daha sert* bir şekilde karşılık vermişti. Konuşmadan ya da hiçbir şey yapmadan sadece yakınında durup onu izliyor, haritalıyor ve sanki bir şey uğruna yazılmış bir ağıtmış gibi onu ezberine kazıyordu.

Üstelik iki ay boyunca bu durum daha da yoğunlaşmıştı.

Yoğunlaşmış, yoğunlaşmış ve yoğunlaşmıştı.

Öyle ki, Salem ya kendi saçlarını yolacaktı ya da onun yüzünü parçalayacaktı.

Adam ona herhangi bir konuda net bir cevap vermeyi bile reddediyordu. Fakat Salem sonunda onunla konuşmak istemediğine karar verdiğinde ne yapıyordu? Baktığı *her yerde* karşısına çıkıyordu.

Salem kütüphaneye mi gidiyordu? Adam da tesadüfen bodrumda bulunan stüdyosuna, tesadüfen onun bulunduğu koridordan veya masanın yanından geçip gidiyordu. Salem yürüyüşe mi çıkıyordu? O da tesadüfen yakınlarda dolaşıyor oluyor ve "tesadüfen" kızın yoluna çıkıyordu. Salem derslere mi katılıyordu? O da paylaştıkları derste hep oradaydı. Kendi köşesinde oturuyor, genç kızı küçük tartışmalara çekmeye çalışıyordu.

Gözleriyle öyle meydan okumalar gönderiyordu ki, Salem'in bunlara sırt çevirip uzaklaşması gitgide zorlaşıyordu. Birbirlerini görmedikleri tek bir gün bile geçmiyordu ve Mortimer gibi büyük bir üniversitede, bu kadar çok rastlantı tesadüf olamazdı.

Adam bunu kasten yapıyordu. Neden? Salem bilmiyordu ve sebebini de öğrenemiyordu. Çünkü Caz, Salem bir paryaymış gibi onunla konuşmayı *reddediyordu*.

Normal seyreden tansiyonundaki yükselişin tek sorumlusu oydu.

İki aydır böyle devam ediyordu. Onu sürekli aynı yerde döndürüp durması, hem ondan uzak durup hem de onun uzaklaşmasına izin vermemesi Salem'i *çıldırtıyordu*.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Bir şeylerin kırılması gerekiyordu.

Bir şeylerin parçalanması gerekiyordu.

Kendi kendine başını sallayarak aralıklı sokak lambalarının güçlükle aydınlattığı taş sokakta tek başına yürüdü. Sis etrafı daha da karartıyor, onu buz gibi bir sarılışla içine çekiyordu.

Yürümeye devam ederken kollarını kendine doladı ve en son ne zaman kucaklandığını hatırlamaya çalıştı. Babasının cenazesinde annesi başka bir omuz bulana kadar birkaç dakika ona sarılmıştı ve Salem bir dizi nazik, formalite icabı sarılma da almıştı.

Aditi'nin bazen başka insanlara sarıldığını görmüştü ve kızın ona da aynısını yapmasını engelleyen tek şeyin kendi soğuk tavırları olduğunu biliyordu. İstese harika bir şekilde kucaklanacağını biliyordu ama bunu nasıl isteyeceğini bilmiyordu.

Ayrıca derinlerde bir yerde, nasıl hissettirdiğini merak ediyordu. Bedeninde endorfin salgılatan, stresini bir nebze olsun hafifleten, sıcak, sıkı ve güzel bir sarılma nasıl hissettirirdi? Belki birkaç saat iyi bir uyku bile uyuyabilirdi. Belki mutlu bile olabilirdi. Bunu yapabilecek durumda mıydı? En güzel

hormonları salgılasa bile sisteminde bunu hissetmesini engelleyecek bir şeylerin bozuk olması fazlasıyla olasıydı. Bu hipotezi hiç test etmediği için kesin olarak söyleyemezdi.

Muhtemelen asla da test edemeyecekti. Birini kendine bu kadar yaklaştırmayı hayal bile edemiyordu.

Peki ya buna izin vermek zorunda değilsen? diye fısıldadı içinden bir ses. *Ya biri senden izinsiz bunu yaparsa?*

Aklına sıcak bir bedenle sağlam bir duvar arasında hareketsiz kalışının anısı geldi. Caz onun fiziksel olarak yaklaşmasına izin vermesini beklememişti, sadece adımını atmış ve onu kendi istediği gibi şekillendirmişti. Salem de panikatağının ardından gelen kırılganlıkla buna izin vermişti.

Daha önce hiç bu kadar... canlı hissetmemişti. Kendi varlığının bu kadar farkında olmamıştı.

O zamandan beri de bir daha böyle hissetmemişti.

Bir anlığına panikatak değişkeni olmasaydı nasıl olabileceğini düşündü. O düzeyde bir yakınlık yaşamak ya da o duyguyu yeniden hissetmek, onun için mümkün olabilir miydi?

Kendini hatırlamamaya, onu düşünmemeye zorladı. Adam bunun bir tür tesadüf olduğunu açıkça belirtmişti ve onunla bir oyuncak gibi oynuyordu, daha fazlası yoktu.

Sis ve düşünceleri içinde kaybolan Salem, zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Farkında olmadan epey yürümüştü. Beyaz sisin içinde yükselen o uzun yapı uzakta siluetiyle belirene dek ne kadar uzaklaştığını fark edememişti.

Deniz feneri.

İleriye bir adım atamadan sisin içinden bir ses geldi. Daha önce duymadığı bir erkek sesiydi.

"Böyle geç saatlerde tek başına dışarıda olmamalısın."

Salem gözlerini kısarak baktı ve yaklaşan koyu şekli seçmeye çalıştı. Sonunda kampüste gri üniformasıyla birkaç kez gördüğü, şenlik ateşinde *onunla* birlikte olan ve Aditi'nin özel olarak dans ettiği adamlardan biri olduğunu fark etti.

"Ya da erken," diye düzeltti adamı. "Bakış açısına bağlı."

Adam yaklaştı, iri cüssesi üzerine doğru geliyordu. Salem ne bekleyeceğini bilemediği için gerilmişti.

"Hadi. Gideceğin yere kadar sana eşlik edeyim," dedi adam Salem'in artık sisle ilişkilendireceği bir sesle. Ardından genç kızın geldiği yöne doğru yürümeye başladı.

Salem olduğu yerde durup onun uzaklaşan sırtını izledi. "Pardon ama sen kimsin?"

Adam birkaç adım uzakta durup ona döndü. Klasik, geleneksel anlamda yakışıklıydı ve etrafına köklü bir zenginliğin kokusunu yayıyordu. Tıpkı Salem gibiydi.

Kıza doğru yürüyüp eldivenli elini uzatarak, "Baron Nathaniel Whitmore," diye kendini tanıttı. Whitmore. Bu ismi bir yerden tanıyordu. Kelime hafızasını kurcaladı ama tam olarak nereden olduğunu hatırlayamıyordu. Sosyal etkinliklerde karşılaştığı sayısız aileden biri olmalıydı. Buna şaşırmazdı.

Yetiştirilme tarzından dolayı ona uzatılan eli sıktı. "Salem Salazar."

Adam da onun elini sıktı. "Biliyorum. Epey popülersin."

Salem kaşını kaldırdı. Kendisi olsa "kötü şöhretli" derdi. Sonuçta çevrelerinde bir itibarı vardı.

"Hem Salazar olarak hem de..." Adam ona hafifçe sırıttı. "...*goldengirl01* olarak."

Salem'in eli onunkinin içinde donakaldı ve adama yeni gözlerle baktı. Endişe kemiklerine kadar işlemişti.

Bunu nasıl bilebilirdi?

Yıllardır o ismi duymamış ya da düşünmemişti. O isim çoktan gömülüp unutulmuştu.

Sekiz yıl önceki o gece tanıştığı genç çocuk, bu ismi ve onu aynı anda tanıyabilecek tek kişiydi. O olabilir miydi?

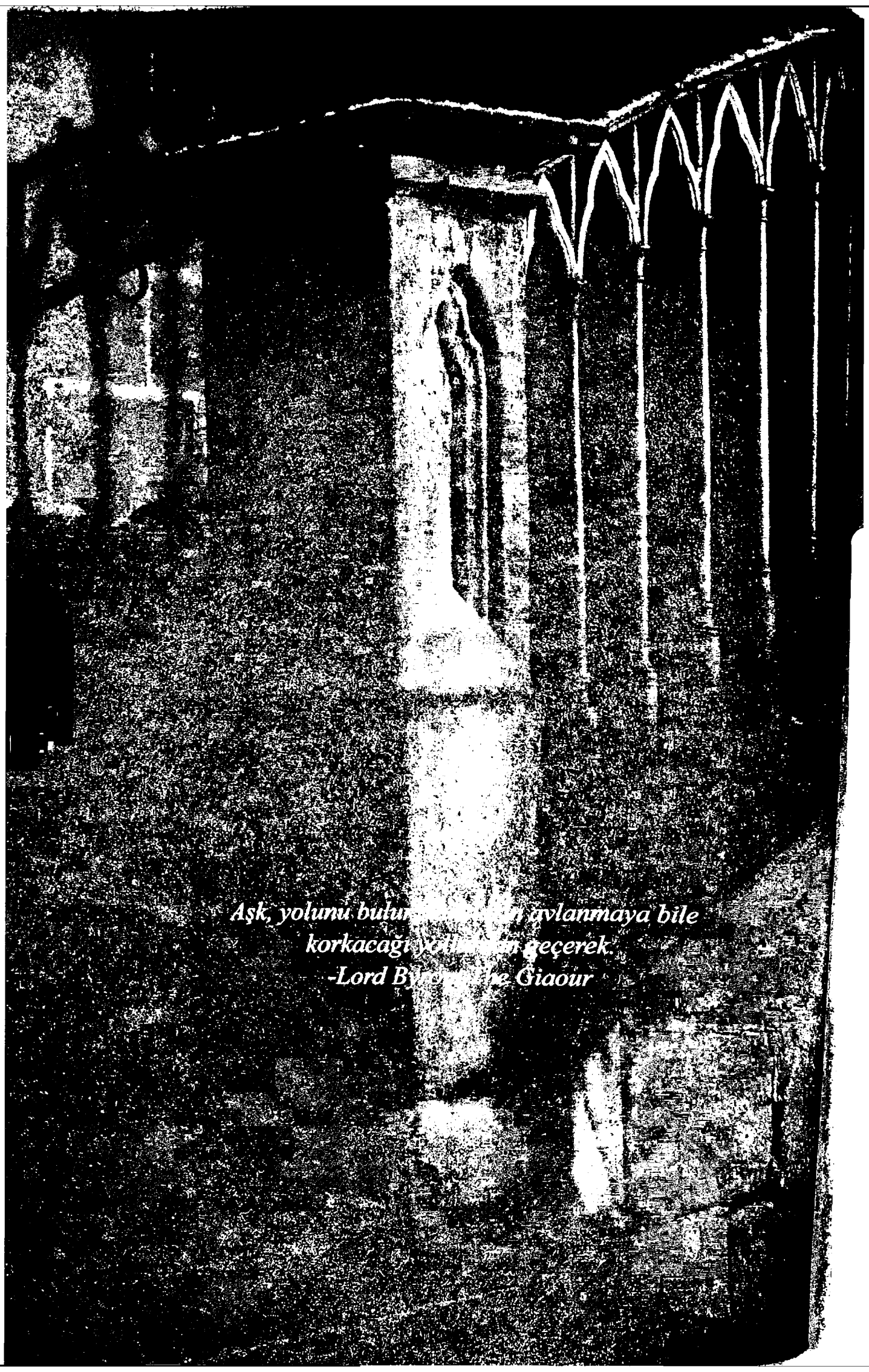
Hayır. Baron çok kibardı, o genç çocuk ise kaba saba biriydi.

Elini dikkatlice çekerek bir adım geri attı. "Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

Baron güldü. "Elbette bilmiyorsun, Salazar."

Ardından tekrar yürümeye başladı.

Salem her ne kadar istemese ve her hücresi ters yönde koşmak istese de derin bir nefes aldı. Kendini topladı ve yıllardır düşünmediği o geceyi hatırlayarak adamı takip etti.

Aşk, yolunu bulur[illegible] avlanmaya bile
korkacağı yo[illegible] geçerek.
-Lord By[illegible]e Giaour

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

SALEM

Sekiz Yıl Önce

Mortemia isimli grup tuhaftı.

On iki yaşındaki Salem gruba bir ay önce katıldolmuştu. Başvurusu hâlâ işleme alınmamış olmasına rağmen, gruptan ayrılmayı ciddi olarak düşünüyordu. Ya onda bir sorun vardı ya da onlarda bir sorun vardı. Kendini çok iyi tanıyan Salem, muhtemelen sorunun kendisinde olduğunu biliyordu. Zaten çoğu insan da öyle diyordu.

Ayrılmamasının tek nedeni, yeni arkadaşı "*morningmansion1515*" idi.

O da forumda başvurusunun işleme alınmasını bekliyordu. Salem'den sadece üç yaş büyüktü ve kendisi gibi okula gidiyordu. Gerçekten havalı bir çocuktu. Başvurusunu yaptıktan hemen sonra Salem'e bir mesaj göndererek kullanıcı adını sormuştu. Küçük kız başlangıçta biraz tereddüt etmişti. Fakat çocuk kendisi, birkaç yıl sonra üniversiteye gideceği için ne kadar heyecanlı olduğu, ailesinin iki nesildir oraya gittiği ve henüz hangi kariyer yolunu seçeceğine karar vermediği hakkında birçok şey anlatmıştı. Salem de kendini yeterince rahat hissetmeye başlayıp onunla bir şeyler paylaşmaya başlayana kadar kendi hakkında konuşmaya devam etmişti. Böylece Salem de ailesinden bahsetmişti. Daha sonra kendini ne kadar farklı ve yalnız hissettiği, hiç arkadaşı olmadığı hakkında bir şeyler anlatmıştı.

Çocuk hemen onun arkadaşı olacağını söylemişti ve Salem isteksizce de olsa kabul etmişti.

O, Salem'in tek arkadaşıydı ve grubun tek iyi yanıydı. Geri kalanı ise... tuhaftı. Onun gibi bir kızın bunu söylemesi hafife alınacak şey değildi.

Forumdaki diğer gruplardan farklı olarak bu grupta kaç üye olduğu, kaçının aktif olduğu veya yöneticilerin kimler olduğu gösterilmiyordu. Adından başka hiçbir şey yoktu. Her hafta, grubun yöneticileri bir kullanıcı adını etiketleyip ona belirli bir süre içinde tamamlaması gereken bir görev veriyordu. Görev talimatlara göre tamamlanmadıkça yeni başvuru sahibi, grup tarafından reddediliyordu.

Ancak başka hiçbir yerde, internette bile kimsenin bu grubun garipliğinden söz etmemiş olması onu düşündürüyordu. Normal gruplara bakmaya çalışmış, hatta ablasının üye olduğu Mortimer Üniversitesi grubuna bile katılmıştı ama orası tamamen farklıydı.

Mortimer Üniversitesi grubunda herkes soru soruyor, fotoğraf paylaşıyor ve yorum yapıyordu. Aktiflerdi, birbirleriyle arkadaşlıklar kuruyorlardı.

Mortemia'da ise yöneticiler olarak adlandırılan kullanıcılar dışında hiç kimse paylaşım yapmıyordu.

Onlar tarafından etiketlenmekten ve bir tür görev verilmesinden içten içe korkuyordu.

Bir akşam yemeği partisinde dışarıda dolaşırken telefonu çaldı. Cuma akşamıydı, kasabanın o tarafında yaşayan birilerinin yıldönümü ya da kutlanacak başka bir şey vardı. Annesinin onun için seçtiği kabarık elbiseden nefret ederek bahçeye kaçmıştı. Salem akşam için uygun bir şekilde giydirilmiş, saçları başını ağrıtacak kadar sıkı bir atkuyruğu şeklinde toplanmış ve isteksizliğine rağmen dışarı sürüklenmişti. Bazen sanki cam bir duvarın arkasından annesine bir şeyi yapmak istemediğini

söylüyormuş ama annesi onu duymuyormuş gibi hissediyordu. Babası ise ona sanki bir çocukmuş gibi hoşgörüyle gülümseyip konuyu kapatıyordu.

Bunu ablasına olan tavırlarıyla kıyaslamadan edemiyordu. Olivia bir şey isterse, o şey yapılırdı. Bir şeyi istemezse, kimse onu zorlamazdı.

Ağzındaki acı tadı görmezden gelerek telefonunun kilidini açtı ve mesaj bildirimine baktı. "*Morningmansion1515*" onu anlayan tek kişiydi. Gerçek adını ya da yüzünü bilmiyordu, o da Salem'in adını ve yüzünü bilmiyordu. Güvenlik gerekçesiyle grupta isim ve fotoğraf paylaşmak yasaktı. Yine de oğlanın güzel bir göğsü olduğunu biliyordu çünkü fotoğrafını göndermişti.

Ona gönderdiği son mesajı açtı.

Goldengirl01: *Bu gruba neden başvurduğumu bile bilmiyorum. Buradan çıkıp başka bir yerde konuşamaz mıyız?*

O da hemen cevap vermişti.

Morningmansion1515: *Hayır! Sana daha önce de söyledim. Kabul edilmek istiyorsam, seninle buranın dışında konuşamam. Kurallar var.*

Morningmansion1515: *Paylaştığımız onca şeyden sonra bana güvendiğini sanıyordum.*

Goldengirl01: *Burada kendimi rahat hissetmiyorum.*

Morningmansion1515: *Üzgünüm. Ama benim arkadaşım olmak istiyorsan, grupta kalmalısın. Rahat hissedeceksin, merak etme. Ben varım :)*

Midesine bir ağırlık çöktü.

Onun bu şekilde konuşmasından hoşlanmamıştı. Belki de arkadaşlar birbirleriyle böyle konuşuyorlardı? Tam olarak bilmiyordu. Konuşmalarının bazı kısımlarında bunu merak ediyordu. Hiç deneyimi yoktu. Ona bunu söylemeli miydi?

Parmakları tuş takımının üzerinde tereddütle dururken bir şey sırtına çarptı ve hem onu hem de telefonu havaya uçurdu.

"Kahretsin!"

Salem beklenmedik düşüşün şaşkınlığı ve hafif şokuyla başını kaldırdı, çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyordu. Birkaç saniye geçtikten sonra kalçasının yan tarafı zonklamaya başladı. Başını kaldırdığında birkaç metre ötede kırılmış telefonunu gördü.

"Karanlıkta ne bok yiyorsun?"

Salem duyduğu kaba sözler üzerine başını hızla çevirdi. Öfkeden kırılmış telefonunu unutmuştu. Ona çarpıp yere düşüren, telefonunu kıran ve canını yakan o aptal bir de ona küfretme cüretini mi göstermişti?

Poposunun üzerine oturup çocuğa baktı ve onun o kadar da büyük olmadığını görünce şaşırdı. Ancak partiye ait gibi de görünmüyordu. Birincisi, partiye uygun giyinmemişti ve ikincisi, kıyafetleri ona çok büyük gelmişti. Gömleği sanki başka birine aitmiş gibi ince vücudundan gevşekçe sarkıyordu. Ayrıca kot pantolonu onun için yeni alınmış olamayacak kadar solmuştu. Ablasından daha büyük olamazdı.

"Partiye davetsiz mi geldin?" diye sordu. Merakı öfkesini unutturmuştu.

"Kendi işine bak," diye çıkıştı çocuk.

Telefonu alıp ayağa kalkarken, "Sözlerine dikkat et," diye karşılık verdi Salem.

Çocuğun dudakları kıvrılırken elleri iki yanında yumruk oldu. "İstediğim gibi konuşurum ve sen de bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Şimdi, çekil."

Kız karşılık vermek üzereyken merakını daha da kabartan bir şey gördü.

Kan.

Parmak eklemlerindeydi, sanki derisi yarılmış gibi görünüyordu.

Daha önce hiç kimsenin elini böyle görmemişti. Çevresindeki hiç kimse bu kadar kanlı bir şekilde kavga etmezdi.

Çocuk kızın bakışlarını fark edince ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak gizledi. Onun yanından geçip uzaklaştı ve mülkten ayrıldı. Salem, onu bunu yapmaya neyin ittiğini bilmiyordu ama onun peşinden koşup yanında yürümeye başladı. Uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyordu. Bir gecede birdenbire boy atan oğlanlar gibi uzundu. Okulda da böyle bir şey görmüştü.

"Birine mi vurdun?"

Çocuk ona yan gözle baktı. "Dediğim gibi seni ilgilendirmez. Şimdi, kaybol."

"Öldü mü?"

Çocuk aniden durdu ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına baktıktan sonra hırladı. "Kafayı mı yedin? Sana beni rahat bırakmanı söyledim."

Salem ellerini göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen telefonumu tamir edene kadar olmaz."

Çocuğun yüzündeki ifade paha biçilemezdi. "Pardon?"

Salem ona parmağını doğrulttu. "Telefonumun düşüp kırılmasına neden oldun. Ya onu tamir edersin ya da seni herkese söylerim." Etrafta gizlice dolaştığına göre yakalanmak istemediği belliydi.

Çocuk kahkaha attı. "Kendi telefonunu kendin tamir et. Boynunda çoğu insanın ömrü boyunca görebileceğinden çok daha fazla para var." Annesinin zümrüt kolyesinden bahsediyordu. Adı gerdanlıktı ve onu takarken adını bir yerlerde birinin gerdanını sıkmış olduğu için almış olup olamayacağım merak etmişti.

Salem başını iki yana salladı. "Annemle babamdan bunu isteyemem. İçindeki mesajlar..." Cümlesine devam edemedi. Mesajlar telefonundaydı ve bunu ebeveynlerine ya da onu tanıyan birine nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Bu yabancı ise umurunda değildi.

"O zaman küçük erkek arkadaşından yardım iste," dedi çocuk açıkça. Mesajların erkek arkadaşından geldiğini varsaymıştı.

Bahçeden sesler geldiğinde henüz keşfedilmek istemediği için Salem onu ağaçların gölgesine doğru sürükledi. Ortalıkta gizlice dolaşan ve biriyle kavga etmiş olan, öğrenirse ailesini tamamen dehşete düşürecek kaba saba biriyle konuşmak biraz heyecan vericiydi.

"Yapamam," dedi sesini alçak tutarak. "O benim erkek arkadaşım değil ve telefonum olmadan onunla iletişime geçemem." Çocuk onun aptal olduğunu düşünecekti.

Çocuk karanlıkta ona uzun bir süre baktı. Salem gölgelerin içinde gözlerinin rengini seçemiyordu, sadece açık renk olduklarını görebiliyordu.

"Bana erkek arkadaşın olmadığını ama telefonunda bir oğlandan gelen ve annenle babanın görmemesi gereken mesajlar olduğunu mu söylüyorsun? Doğru mu anlıyorum?"

Salem çocuğun ses tonu karşısında çenesini kaldırdı. Babasının onun bir şeyi anlamayacak kadar aptal olduğunu düşündüğünde kullandığı aynı küçümseyici ses tonuydu.

Çocuk elini cebinden çıkardı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde ona uzattı. Gölgelerin arasından bile elindeki hafif çizikler görünüyordu. "Tamam, en azından bunu yapabilirim."

Salem ona güvenip güvenemeyeceğini merak ederek bir an tereddüt etti. Telefonunu geri verip vermeyeceğini ya da onunla kaçıp kaçmayacağını bilmiyordu. Zaten cihazda fazla bir şey yoktu. Yalnızca mesajlar ve ailesinin telefon numaraları gibi herkesin bildiği bilgiler vardı.

Çocuk onun tereddüdünü hissetmiş olmalıydı. "Yarına kadar bunu senin için tamir edebilecek bir arkadaşım var," diye onu ikna etti. "Sadece nereye bırakmam gerektiğini söyle, ben de senin için bir kutuya koyayım. Eğer telefonu getirmezsem, herkese beni gördüğünü söyleyebilirsin, değil mi?"

Doğru. Bu mantıklıydı.

Sessizce telefonu eline bıraktı ve oğlanın cebine atmasını iz-

ledi. "Doğu Akademisi'nin resepsiyonuna bırak. Salem adına, beşinci kat." Beşinci katta o ismi taşıyan tek kişi oydu. Soyadını ya da adresini bilmediğini bilmek içini rahatlatmıştı.

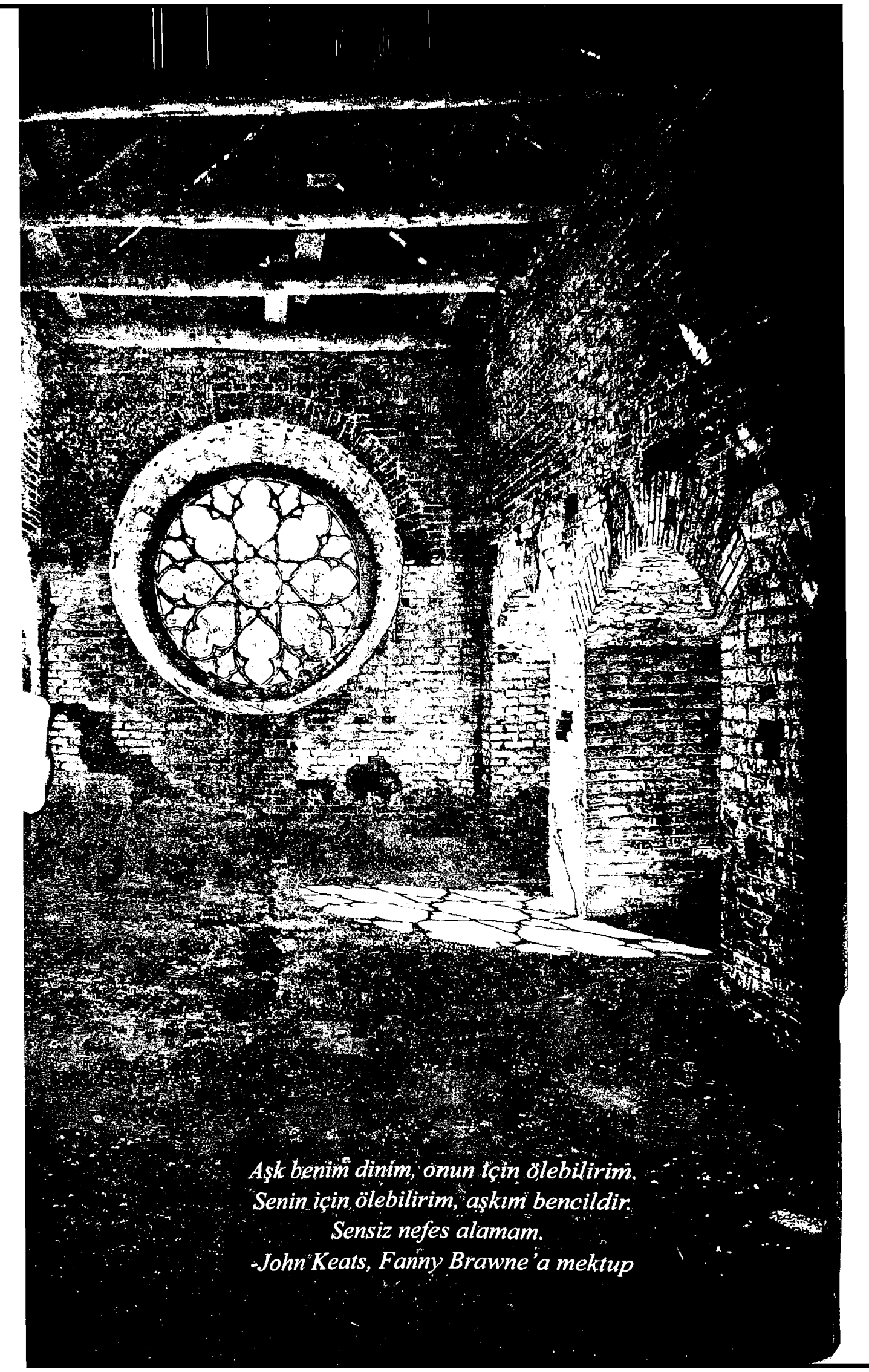
"Pekâlâ, Salem. Sonra görüşürüz."

Başını sallayarak ormanın içine doğru yürüdü ve gözden kayboldu.

Salem, çocuğu veya telefonunu bir daha görüp göremeyeceğini merak ederek partiye geri döndü.

İkisini de bir daha görmedi.

Aşk benim dinim, onun için ölebilirim.
Senin için ölebilirim, aşkım bencildir.
Sensiz nefes alamam.
-John Keats, Fanny Brawne'a mektup

ON ALTINCI BÖLÜM

SALEM

Günümüz

Oisim, geriye dönüp baktığında düşünmek istemediği anıları geri getiriyordu ve midesini kurşun gibi ağırlaştırıyordu. Baron'la sessizce yürürken ona doğrudan ne bildiğini sormalı mıydı, yoksa görmezden gelip unutmasını mı umut etmeliydi diye düşünüyordu.

Ancak her adımda ikinci seçenek giderek daha da uzak bir ihtimal gibi görünüyordu.

"Bunu nereden bildiğimi merak ediyor olmalısın, değil mi?" diye sordu Baron rahat bir sesle.

Salem ise sessiz kaldı ve başını dik tutarak içsel kargaşasını gizledi. Eğer bunu dile getirerek kabul ederse, zihninin derinliklerine gömdüğü ve asla açmak istemediği bir yarayı kanatmış olacaktı. Bunu yapmaya hazır değildi, özellikle tanımadığı bu yabancıyla.

Birkaç saniye boyunca cevap alamayan adam güldü ama daha fazla ısrar etmedi.

Üniversitenin kapılarını görene kadar o tuhaf, garip sessizlik içinde yürümeye devam ettiler.

"Eğer bilmen gerekiyorsa," diye tekrar başladı Baron. Girişten birkaç adım uzakta durup ona döndü. "Senin hakkında her şeyi biliyorum, Salem Salazar."

Salem onun gözlerinin içine baktığında gözlerinin kapka-

ra olduğunu fark etti. Hakkında her şeyi bildiğini sanmıyordu. Biliyor olsa bile daha önce hiç tanışmadığı bir yüksek lisans öğrencisinin amacının ne olabileceğini anlayamıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Amacın ne?" diye sordu adama açıkça.

"Bir amacım yok." Koyu renk gözleri parladı. "Sadece ara sıra ortalığı karıştırmayı seviyorum."

"O halde neden bana söylüyorsun?"

"Bildiğimi bilmen için."

Salem onu ölçmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı.

Yani onun çocukken tuhaf bir grubun içinde, bir zamanlar arkadaşı sandığı biriyle tanıştığını biliyordu. O zamanlar onun ilk ve tek arkadaşı olduğunu sanmıştı. Bir yetişkin olarak nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlamıyordu. Ancak yalnızlık hepsini aptallaştırabiliyordu.

O zamanlar daha iyisini bilecek yaşta değildi ve ona bazı fotoğraflar göndermişti. Bir çocuğun asla çekmemesi ya da kimseyle paylaşmaması gereken türden fotoğraflardı. Buna zorlanmıştı. Üstelik telefonu elinden alındıktan sonra gruptan çıkarılmıştı. O fotoğraflar ise internetin dört bir yanına yayılmıştı. Okuldaki herkes fotoğraflar kaldırılmadan önce onları görmüştü. Babası bu olayı ve fotoğrafları örtbas etmişti. Neyse ki yüzü görünmediği için ailesi bunu yalanlayabilmişti. Yine de adı bir kere bu olaya bulaşmış ve bir süre lekelenmişti. Birkaç ay boyunca okuldaki tüm erkekler onun kolay bir kız olduğunu düşünmüştü. Bu skandal Salem'e dünyanın sonu gibi görünmüştü. Ta ki herkes başka bir konuya geçip onu unutana kadar... Geriye dönüp baktığında her şeyin sonuçlarını anlayamayacak kadar saf olması ve bir yabancıya güvenmek gibi bir aptallık yapması onu daha çok rahatsız ediyordu.

Kendine haksızlık ettiğini bilse de geçmişi düşündüğünde kurbanın kendisi olduğunu ve başına gelenlerin yasadışı olduğunu biliyordu.

Ancak toplumlarında yasallık değişken bir şeydi. Önemli olan tek şey itibardı ve onun itibarı çürümeye başlamıştı.

O günden beri de çürümeye devam ediyordu.

Partide onu elle taciz etmeye çalışan çocuk da bunun bir sonucuydu. Ablasının onu savunması da öyleydi. O olaydan sonra annesiyle babası ona başka bir telefon vermemişti. Ancak birkaç yıl sonra, biraz daha büyüyünce alabilmişti. Salem o zamana kadar kendini izole etmiş ve konuşmayı bırakmıştı.

Hayatının o bölümünü düşünmekten hoşlanmıyordu. Daha sonra grubu veya onunla ilgili hiçbir şeyi araştırmamasının nedenlerinden biri buydu. Her şey unutulmuştu ve onun da tek istediği unutmaktı.

Ne kadar tuhaf biri olsa da bu ortama ne kadar uymasa da artık buradaydı. Konuyu tekrar gündeme getirmek rahatsız ediciydi ama bu adamın onun üzerinde ne gibi bir gücü olduğunu düşündüğünü anlamıyordu. Onun skandallara ve yalnızlığa alışkın olduğunu bilmesi gerekiyordu. Salem toplumdan korkmuyordu.

Ona umurunda olmadığını söyleyemeden ensesindeki tüyler diken diken oldu. Beyninde istemsiz tepkiler uyandıran, iliklerine kadar tanıdığı, denizin ve dumanın izlerini taşıyan o ses tam arkasından geldi.

"Burada ne oluyor, Whitmore?"

Salem arkasını dönmedi ama sesinin gergin olduğunu fark etti. Soyut olmasına rağmen tenine değen sis kadar yoğundu.

"Vay vay vay, Van der Waal." Baron kimsenin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi gülümsedi. Geçmişinden bahsederek Salem'in huzurunu fazlasıyla kaçırmıştı ve genç kız şimdi belki de gerçekten bir şeyler biliyor olabileceğine inanıyordu. "Sabah koşusuna mı çıktın?"

Caz'in aynı kütüphanede olduğu gibi arkasına geçtiğini hissetti ancak bu sefer aralarında biraz mesafe vardı. Mesafe yardımcı olmuyordu. O boşlukta bir şeyin nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Bu bir adım geri çekilip hâlâ hatırladığı gibi

ona uyup uymadığını görmek istemesine neden olan bir şeydi. Sırtındaki hücreler aniden bir mıknatısın alanına girerek hareket eden, yer değiştiren ve yeni bir yuva bulan demir parçacıkları gibiydi.

Karşısındaki yabancıya hiçbir şey belli etmemek amacıyla ellerini ceketinin ceplerinde yumruk haline getirdi ve yüzünü ifadesiz tuttu.

"Bir soru sordum," dedi ses. Neredeyse başının tepesinden konuşuyordu. Kelimelere eşlik eden nefes, dağınık topuzunun arkasına çarpıp saçlarını fark edilemeyecek kadar hafifçe kımıldattı. Yine de kızı hücrelerine dek titretmeye yetmişti. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Baron gülerek ellerini ovuşturdu. Muhtemelen bunu ellerini ısıtmak için yapmıştı ancak filmlerdeki tipik kötü adamlara benzemişti. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Gerçi cevabını çoktan bildiğimden eminim. Sende hiç incelik yok, dostum." Baron başını iki yana salladı. "İzleyen tek kişi sen değilsin. Bunu unutma."

Arkasındaki adam hırladı -*hırladı*- ama Salem bunun bir uyarı mı, yoksa tehdit mi olduğunu anlayamadı. Ses beynine nüfuz ederek içinde açıklayamadığı bir şeyler uyandırmıştı. Yeni bir histi, işitsel duyuyla birlikte gelen yeni bir tür karıncalanmaydı. Bu daha önce hiç duymadığı bir sesti. Onlarınki gibi kibar, medeni çevrelerdeki insanlar büyük hayvanlar gibi hırlamazlardı. Birbirlerini gülümseyerek zehirler, kibarlıkla sırtlarından bıçaklarlardı.

Bu adam da *kimdi?*

Baron tekrar kıkırdadı. "Bir vahşi gibi davranmak hiçbir işe yaramaz. Kafanla düşün, boynunun üzerindeki kafanla."

Herkes bir şey söylemeden birbirini ölçüp biçerken tüm durum tuhaf bir hal almıştı. İki adamın da kıza karşı yeterince güven duymadıkları ve onun önünde rahatça konuşamadıkları belliydi. Salem zamanlarını boşa harcadıklarını anlayarak nazikçe yana çekildi.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkürler," dedi Baron'a kibarca.

"Benim için bir zevkti," diye cevapladı Baron aynı kibarlıkla. "Söylediklerimi unutma."

Sanki unutabilirdi.

Gruplarındaki diğer adamdan yayılan *bir şeyin* dalgalarını hissedebiliyordu. Karanlık bir şeydi ama daha önce karar verdiği gibi onu ve dalgaları görmezden gelerek kampüs kapısından içeri girdi.

Şafak ufukta sökmek üzereydi. Gri ışık karanlık geceyi kovalıyor, sokak lambalarını gereksiz kılacak kadar dünyayı aydınlatıyordu. Salem, hayatını ele geçirmiş gibi görünen bu huzursuzluk hissinden nasıl kurtulacağını bilmeden yurt binasına geri yürüdü. Bu his uyanıkken de uyurken de hiç dinmiyordu ve bir yanı bu his geçene kadar sokağa uzanıp gözlerini kapatmak istiyordu.

Yorgun hissediyordu.

Arkasından gelen ayak sesleri, başka birinin varlığını fark etmesini sağladı. Vücudundaki farkındalık sayesinde gelenin o olduğunu biliyordu ama şu anda onun oyunlarına eşlik edecek durumda değildi. Tam bunu söylemek üzere döndüğü sırada insan formundaki baş belasının, hızlı adımlarla kendisine doğru geldiğini gördü. Yüzünde onu aylarca tanıdığı halde hiç görmediği kadar sert ve öfkeli bir ifade vardı. Salem'in söyleyeceği tüm kelimeler boğazında düğümlendi.

"Ne..." Tam ağzını açmak üzereyken adamın elleri ensesinden saçlarına süzüldü ve parmakları topuzunu bozarcasına saçlarının arasına daldı. Avuçları neredeyse kafatasına dayandığında kalp atışları hızlandı, nefes alması zorlaştı. Saç dipleri o yumuşak ama kararlı dokunuşla canlanmıştı. Temasın sıcaklığı bütün bedenine usulca yayılıp tüm sinirlerini titretti.

Salem gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Kendisiyle ondan yayılan yoğunluk arasında bir bariyer oluşturan gözlük için

minnettardı. Adam eğilip gözlerini ona dikti. Çok yakındı. Sinir bozucu sırıtışıyla kıvrıldığında Salem'in nefret ettiği dudakları, kendisininkilere sadece birkaç santim uzakta duruyordu.

Fakat o dudaklar şu an sırıtmıyordu, sadece gergin bir düzlük vardı. Güzelce şekillenmiş üstdudağı, bir keresinde dudaklarını onunkine yapıştırdığında daha yumuşak ve dolgun olduğunu hissettiği altdudağına bastırılmıştı.

Burunları neredeyse birbirine değiyordu. Adamdan yayılan boya ve toprak kokusunu alabiliyordu. İçinde garip hisler uyandıran o koku, onun şiddetli soluklarının ve kulaklarında çınlayan kendi kanının sesiyle birlikte tüm duyularını istila ediyordu.

Adamın arkasındaki sokak lambasının turuncu ışığı ile sabahın gri tonları birleşerek yüzünde ürkütücü bir ateş ve buz filtresi oluşturmuştu. Gri gözleri değişken bir hal aldı. Üzerinden adeta elektrik akıyordu. Teni, enerjisi ve etrafındaki hava; gerginlik, saldırganlık ve bir tür güçle uğulduyordu. Salem onu yatıştırmak, gevşetip sakinleştirmek için tuhaf bir dürtü hissetti. Böylece kendine has o kaotik ama kontrollü haline geri dönebilirdi.

İstemsizce ve hafif bir tereddütle ellerini adamın kollarına, yukarı sıyrılmış *sweatshirt*'ünün açıkta bıraktığı tenine yerleştirdi. Parmaklarının altında ilk kez onun çıplak tenini, ellerinin altında dövmesini ve sinirlerini hissetti. Küçük avuçlarının altındaki kaslar taş gibi sertti.

Gözlerini onunkilere kilitleyerek kollarını bir kez sıktı.

"Hey."

Yumuşak fısıltısı karşısında adamın derin bir nefes aldığını gördü. Geniş göğsü *sweatshirt*'ünün altında genişledi, ardından alnını onunkine bastırdı. Parmakları saçları arasında hafifçe gezinirken sadece nefesini düzenliyordu.

"Hey," diye mırıldandı Caz. Onun sesi daha da kısık çıkmıştı.

Yüzündeki en ince detayları ilk defa bu kadar yakından gö-

rüyordu. Kaşındaki her tüyü, çenesindeki gölgeyi, alnındaki dikey çizgiyi, burnunun köşesindeki daha önce fark etmediği küçük yarayı, saç çizgisinin yakınındaki minicik beni ve alnına düşen bir tutam saçı inceledi. Parmakları o bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırmak, uzun saçlarının arasına karışmasını sağlamak için kaşındı.

Tıpkı onun sık sık yaptığı gibi Salem de onun yüzünü hafızasına kazıyarak hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Ne olup bittiğini bilmiyordu. Sadece içgüdülerini takip ediyor ve olayların nereye varacağını görmek istiyordu.

Çok kısa sürmüştü ama ona çok uzun gelmişti. Caz derin bir soluk verip geri çekildi ve saçındaki tutuşunu gevşetti. Şimdi nazikçe okşuyordu. Parmakları, beynine kazınmış o iki ay önceki anıda kalemle yaptığı gibi her buklenin kıvrımını izliyordu.

Ellerinin hareketi o kadar yatıştırıcı ve o kadar rahatlatıcıydı ki, Salem sokağın ortasında ayakta uyuyakalmış olabilirdi.

Tanrım, çok yorgundu.

"Baron'ı nereden tanıyorsun?"

Bu sözler onu gerçeğe geri döndürdü. Ellerinin nazik, neredeyse hipnotik hareketleriyle tamamen çelişiyordu. Sesi sertti, bir neşter gibi onu hızla kesiyordu.

Salem bu zıtlık karşısında gözlerini kırpıştırdı. Ona Baron'la birkaç dakika önce tanıştığını söyleyebilirdi ama ona hiçbir cevap borçlu değildi. Özellikle de kendisiyle böyle oynadıktan, hiçbir sorusuna cevap vermedikten ve diğer kızın saçına dokunduktan sonra hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Şu anda kendisine yaptığı gibi o kızın saçlarını da okşayıp okşamadığını merak etti.

Tutuşundan sıyrılarak saçlarını parmaklarının arasından usulca kurtardı. Ardından arkasını dönüp yurt binasına doğru tekrar yürümeye başladı.

Onun yanındayken kendisini neyin ele geçirdiğini bilmiyordu ve o an umurunda da değildi.

"Söyle bana." Caz ona kolayca yetişerek yanına gelmişti.

"Peki neden?" Salem sesinin alçalmasına izin verdi.

"İşte."

"Teşekkürler ama hayır."

"Buraya gelmeden önce onu tanıyor muydun? Ailesini tanıyor muydun?"

Hakkını vermek gerekiyordu, ısrarcıydı. Ne yazık ki Salem de öyleydi.

Whitmore adı kafasında bir şeyler çağrıştırıyordu ama somut bir şey yoktu. Omuz silkti.

"Lanet olsun," diye bağırdı Caz. "Tamam. Bir soru. Bana bir soru sor, sonra ben de bir cevap istiyorum."

Salem olduğu yerde kaldı. Haftalarca, *aylarca* onu takip edip köşeye sıkıştırmaya çalıştıktan sonra pes etmesini sağlayan şeyin bu kadar masum bir şey olmasına inanamıyordu.

Sorular aklına hücum etti. Ona sormak istediği o kadar çok şey vardı ki...

Mortimer'a gelmeden önce neredeydin?

Tanıştığımız gece neden sahildeydin?

Ölen kızı nereden tanıyordun?

Diğer ölümler ve ablamın ölümü hakkında bir şey biliyor musun?

Kütüphanede donup kalmana neden olan "onlar" kimdi?

Neden bana burada hiçbir şey olamayacağını söyledin? İstediğimden değil ama merak ediyorum. Sahanlıktaki kız yüzünden miydi? O kim ve senin için ne ifade ediyor?

Neden birdenbire Baron hakkında sorular soruyorsun?

Neden sürekli beni izliyorsun?

Saçımı okşayıp bir süreliğine aklımdaki karmaşayı dindirebilir misin? Şeytanlarımı biraz dinlenmeme yetecek kadar susturabilir misin?

Ona hangisini sorması gerektiğini, hangisinin öncelikli olduğunu bilmiyordu. Uykusuzluktan ve geçirdiği uykusuz gecelerden dolayı zihni boşalmış, yavaşlamış ve halsizleşmişti.

Düşünmesi, onun etkisinden uzaklaşması ve beynini çalıştırması gerekiyordu. "Bir dahaki sefere."

Gitmek üzere döndü ama Caz onu kolundan tutup tekrar kendine çevirdi. "Neyin var senin?"

Salem ona şaşkınlıkla baktı.

"Son birkaç gündür kendinde değilsin," dedi gözlemine karşı çıkması için meydan okuyarak. "Bu aralar kızlarla buluşmuyorsun, kütüphaneye gitmiyorsun. Derslerde dikkatin dağınık ve bu, kampüsten bu kadar erken ayrıldığını gördüğüm ilk sabah değil. Ayaklarının üzerinde durmakta zorlanıyorsun. Neler oluyor sana?"

Onun kendisini izlediğini fark etmemiş ve bilmiyor olsaydı, bu onu fazlasıyla şaşırtırdı. Ancak nedense tam tersi oldu.

Salem konuşmayı *yıllarca* kesmişti ve kendi kanından olan ailesi bile bunu fark etmemişti. Sadece birkaç günlüğüne normal rutininden sapmıştı ve bu adam, onun aklını karıştıran, ona ne dost ne de düşman olan ama *bir şey* olan o adam, onda birçok çirkin, bir o kadar da çirkin olmayan duygular uyandıran o adam... O fark etmişti.

Onun alışkanlıklarından saptığını fark etmişti.

Onun keyifsiz olduğunu fark etmişti.

Onun yorgun göründüğünü fark etmişti.

Salem onu üzen şeyleri kimseye anlatmamıştı, yine de bir şekilde o fark etmişti.

Hayatında ilk kez.

Biri onu *görmüştü.*

Hayır, şaşırmamıştı. Korkmamıştı. İlgisiz davranmamıştı.

Duygulanmıştı.

Bu kalbine dokunan, basit ama dünyadaki çoğu insanın sıradan saydığı, onun ise hayatında hiç tatmadığı bir şeydi.

Görülmek.

Evet, bu onu çok *derinden* etkilemişti.

Üstelik bunun nedeni, Caz'in bunu yapan ilk kişi olması değildi. *Hayır.* Onun -başkasının değil- onun bazı şeyleri fark

etmesini istemiş olmasıydı. Hayatında belki yanına yaklaştırabileceği, onu görebilecek insanlar olmuştu ama onları hep uzak tutmuştu. Yine de bu adamın kişisel alanına girmesine izin vermişti, içindeki bir şey *onun* görmesini istemişti. Onun gördüğünü bilmek kızı mutlu ediyordu.

Fakat o anda içinde yaşananları ifade edecek kelimeleri bulamayınca yaptığı tek şey ona öylece bakmak oldu. Bunu ona nasıl söyleyebilirdi? Nereden başlayabilirdi ki?

Bakışlarının yüzünde dolaştığını, hissettiği kadar yorgun göründüğünü bildiği yüz hatlarını incelediğini gördü. Sonra adamın, "Siktir et," diye mırıldandığını duydu ve ters yöne sürüklenmeye başladı.

"Benim binam şu tarafta." Salem arkalarını işaret ederek onun hızına ayak uydurdu.

"Biliyorum," diye onayladı Caz. Elbette biliyordu. "Başka bir yere gidiyoruz."

"Nereye?" diye sordu Salem. Onun ne yaptığını ya da neden yaptığını gerçekten bilmiyordu. Haftalarca başarıyla kaçındıktan sonra birdenbire onun yakınında bulunmak istemesi hiç mantıklı gelmiyordu.

Caz kütüphaneye doğru yönelmeden önce başını çevirip genç kıza baktı. Salem'in kalbi hızla atmaya başladı. Hızlı adımlarından dolayı değildi, niyeti yüzündendi. Kütüphane, kampüste yirmi dört saat açık olan tek binaydı.

"Neden?"

Caz cevap vermedi ama doğrudan bloğa giden yoldan sağa döndü ve kestirmeyi kullandı. İki eski binanın arasına sıkışmış, gölgelerle kaplı bir sokağa benziyordu. Ayaklarının altındaki taşlar ince bir parlaklıkla kaplıydı.

Bu saatte kütüphanede herhangi birinin olacağını sanmıyordu. Vücudunun sanki bir şeye hazırlanıyormuşçasına neden gerildiğini bilmiyordu. Kâğıt keskin ve beklenmedik bir silah olsa da herhalde onu kitapların arasında katledecek falan değildi. Bir katilin, kurbanının boğazını kâğıtla kestiği ve ardından onu

yakarak silahla parmak izlerini yok ettiği bir vakayı okuduğunu hatırladı.

Kafasındaki korkunç düşünceler yüzünden Salem'in dikkati dağılmıştı. Kütüphane kartının okutulmasıyla çıkan *bip* sesiyle irkildi ve Caz'in kartının kendisininkinden farklı olduğunu fark etti. Onunki üniversitenin armasına sahip beyaz plastikten bir karttı. Caz'inki ise üzerine altın ve gümüş renkli başka bir arma işlenmiş olan siyah metal bir karttı.

Ona daha önce gördüğü bir şeyi hatırlatan bir amblem vardı.

Baron ile yaptığı konuşmanın bu anıyı tetikleyip tetiklemediğini bilmiyordu. Ancak yıllar önce siyah arka plan üzerinde altın ve gümüş bir akbaba gördüğünü hatırlıyordu.

Mortemia.

Ancak akbaba farklıydı. Kartı dikkatle inceledi. Rengi ve teması aynı olmasına rağmen yine de farklıydı. Logoda kuş hareketsiz durmuyordu, aksine gagası ve pençeleriyle bir yılanı sıkıca tutmuş bir şekilde uçuyordu.

Logo sadece geliştirilmiş miydi, yoksa tamamen farklı bir şey miydi? Peki bu nasıl olabilirdi? Mortemia, üniversiteye özgü bir gruptu. Neden onda bu vardı? O da grubun bir parçası mıydı?

Onun peşine mi düşmüşlerdi?

Bilmediği bir korku damarlarını doldurdu.

Salem elini onun kolundan çekip kurtardı. Caz dönüp baktığında korkunç anıların dehşetinin yüzüne yansıdığını gördü ve donakaldı.

"Sen de kimsin?" diye fısıldadı. Sesi titriyordu, sarsılmıştı.

Caz tek kelime etmedi, sadece ona baktı. Belki de tepkisini anlamaya çalışıyordu.

Salem bir adım geri çekildi, Caz onu takip etti.

Salem bir adım daha geri çekildi, Caz yine onu takip etti.

"Dur." Kendini korurcasına bir elini havaya kaldırdı. Yüzünü, tavırlarını, her şeyini dikkatle inceledi. Çoktan gömdüğünü sandığı o geçmişin bugünüyle böyle çarpışmasından, *onun* o

lanet olası grupla bir bağlantısı olmasından dolayı tamamen kafası karışmıştı. Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Benden uzak dur."

"Salem..."

Ve başka bir kelime duymayı beklemeden koşmaya başladı.

Öldüğünde kim çiçek ister ki? Hiç kimse.
J. D. Salinger, Çavdar Tarlasında Çocuklar

ON YEDİNCİ BÖLÜM

SALEM

Eğer birinden kaçınmak bir sanat olsaydı, Salem bölümünü değiştirip onur derecesiyle mezun olurdu.

Rahatsız edici rüyadan ve Caz'in hiç de dahil olmak istemediği bir şeye karıştığını fark ettikten sonra ondan kaçınmayı bir üst seviyeye taşımıştı. Caz'in Mortemia'nın bir parçası olup olmadığını bilmiyordu. Mortemia, varlığından emin olduğu ve sözde miras öğrencilerden oluşan bir gruptu. Bu grup, bilmediği saçma kurallara uymadığı için reşit olmayan birinin fotoğraflarını sızdırıp adını lekelemekten çekinmeyen bir gruptu. Salem, onlarla uzaktan yakından ilgisi olan hiçbir şeye bulaşmak istemediğini biliyordu.

Elbette ablasının ve diğerlerinin ölümleriyle bir ilgileri yoksa.

Ancak Caz ile yaşadığı olay ona araştırması gereken yeni bir şey vermişti. Kartın üzerinde daha önce hiç görmediği, kuş ve yılanın bulunduğu bir arma vardı.

Peki bu lanet olası akbabalar da neyin nesiydi? Önce rüya, sonra logoda karşısına çıkmıştı. Bu durum rahatsız ediciydi ve eğer işaretlere inanıyor olsaydı, bunun bir anlamı olduğunu düşünürdü.

"Başvurunuz iyi görünüyor, Bayan Salazar," dedi Doktor Bayne. Sesi genç kızı düşüncelerinden kurtarıp dikkatini tekrar

Ninova

ofisine çekmişti. "Eksik olan tek şey, başvurunuzu onaylayan iki profesörden gelecek tavsiye mektupları."

Salem dosyasını geri alıp çantasına koydu. "Kime sormamı önerirsiniz?"

Doktor Bayne önündeki bir dosyayı açtı. Dijital dünyada o hâlâ eski kafalı biriydi, her şey için kalem ve kâğıdı tercih ediyordu. O yüzden bu sabah onu görmeye gelmeden önce kütüphanede başvuru formunun çıktısını almıştı.

Kütüphane. Kart. Logo.

Düşünme bunları.

Yanağını ısır.

Anda kal.

Profesörün dosyayı incelemesini beklerken bacaklarını salladı. "Doktor Abram, Adli Tıp'a Giriş derslerinize giriyor, değil mi?"

"Evet," diye onayladı.

"O halde ondan ve Doktor Merlin'den rica etmenizi öneririm. Onlar size sorunsuzca mektup verme olasılıkları en yüksek olan kişiler. Daha önceki başvuru sahipleri için iyi mektuplar yazmışlardır."

Salem, Doktor Merlin'in adının geçmesiyle midesinin daha da sıkıştığını hissetti. Ders dışında da Caz'den kaçınıyordu, yine de ofisine girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Doktor Merlin dışında başka biri olabilir mi, profesör?"

Yaşlı adamın ona bakışını, zeki gözleriyle kendisini süzmesini izledi. "Özel bir nedeni var mı?"

Salem bir an tereddüt ettikten sonra gerçeğin bir kısmını söylemeye karar verdi. "Onun dersinde ona yaklaşacak kadar rahat hissetmiyorum."

Yaşlı adam hemen cevap vermedi, gözlüğünün üstünden onu dikkatle inceledi. "Bu garip çünkü geçen gün ona rasladığımda senin derslere katılımını övüyordu. Tartışmalarda aktif olduğunu, çok güçlü fikirlerin olduğunu söyledi. Hatırladığım kadarıyla 'keskin, parlak bir zekâ' terimini kullanmıştı."

Kahretsin.

"Bu çok... nazik bir davranış." Başka ne söyleyeceğini bilememişti. Ayağa kalkmaya hazırlandı. "Mektupları hafta sonuna kadar size ulaştırırım, Doktor Bayne. Teşekkür ederim."

Gitmek için döndüğünde yaşlı adamın arkasından seslendiğini duydu. "Salem?"

Şaşkınlıkla döndü. Üniversitenin kuralları gereği, ona her zaman soyadıyla hitap etmişti.

"Bunun üniversite politikası olmadığını biliyorum ama şunu söylemeliyim," diye başladı ellerini masanın üzerinde birleştirerek. "Seni rahatsız eden bir şey varsa, bana gel. Evet, ben senin akademik danışmanınım. Ama aynı zamanda çok erken kaybettiğim bir kızın babasıydım. Ayrıca çok erken vefat eden bir öğrencinin de akademik danışmanıydım. Bu konuda bir şey yapabilirsem, başka bir hayatın daha boşa gittiğini görmek istemem. Bu yüzden konuşmak istediğin bir şey olursa, kapımın her zaman açık olduğunu bil."

Salem adamın sözlerinin ardından sessizce ona baktı ve boğazındaki düğümü yutkundu, duygulanmıştı. Adamın söylediklerini idareye şikâyet ederse bunun sonuçları olabileceğini biliyordu. Zengin ailelerden gelen öğrenciler ile öğretim üyeleri arasındaki davranış kurallarını çiğnemek kurallara aykırıydı. Adam bu teklifi yaparak mesleki ve akademik kariyerini riske atıyordu, yine de bunu yapmıştı.

Oysa üniversitede ve kampüste meydana gelen tüm ölümlerin ardından öğrenciler için özel olarak kurulan bir Rehberlik Ofisi bulunuyordu. Bildiği kadarıyla, plajın halka açık alanlarında cankurtaranlar ve başka trajik kazaları önlemek amacıyla kampüsü devriye gezen özel güvenlik görevlileri de vardı.

Birinin böylesine bir risk almasının, ölen öğrencilerden herhangi birine yardımcı olup olmayacağını merak etti. Ablasına yardımcı olup olmayacağını düşündü.

"Teşekkür ederim, profesör," dedi kalbindeki samimiyeti sözlerine yansıtarak. Bunu, profesörü kelimelerle ifade edemeyeceği kadar takdir ediyordu.

Doktor Bayne iyi bir adamdı. Çok fazla kayıp yaşamış ama içindeki iyiliği koruyabilmiş iyi bir adamdı. O varken dünya daha iyi bir yerdi.

Profesör onu başıyla selamladıktan sonra Salem onun sözlerini düşünmeye devam ederek ofisten çıktı.

Mortimer onu değiştiriyordu, onu daha önce hiç olmadığı kadar yumuşak hale getiriyordu. Bunun sebebi yeni arkadaşları ve onların etkisi miydi? Yoksa Doktor Bayne ve onun sabırlı rehberliği sayesinde mi olmuştu? Kaçındığı o baş belası adamla yaşadığı inişli çıkışlı gerilimden mi, yoksa sadece etraftaki öğrencilerin okuldan, hafta sonu partilerinden ve sıradan hayattan durmaksızın konuşmalarından mı olduğunu bilmiyordu.

Hafifçe açıldığını hissediyordu. Dünyadaki herkesin ona karşı olmadığını, görünmez biri olarak değil de kalabalığın bir parçası olarak uyum sağladığını kabul ediyordu ve bu hoş bir duyguydu.

Binadan çıktığında güneşli bir öğleden sonrayla karşılaştı. Dağılmış bulutlar nadir görülen bir manzara ortaya çıkarmış, kaleyi ve kampüsü tam ışık altında göstererek bahçenin renklerini, düşen yaprakları ve eski taşları tüm görkemiyle gözler önüne sermişti.

Keskin güneş tenini ısıtıyordu. Yüzünü güneşe çevirip nefes aldı ve mektupları almak için bir haftası olduğunu fark etti. Doktor Abram sorun olmayacaktı. Salem hem konuya olan ilgisi hem de onu ilk yılın temel bilgilerine hazırlamış olan çevrimiçi kurs sayesinde Adli Tıp dersinde çok başarılıydı. Doktor Abram da sınıfta gösterdiği performanstan çok memnundu ve bu alanda kariyer yapmak istemesini fazlasıyla destekliyordu.

Fakat Salem'i rahatsız eden, mektubuna Doktor Merlin'in imzasını attırmaktı. Ablasının kolyesinin şöminenin üzerinde durduğu görüntü aklından çıkmıyordu. Adamın bir şekilde ab-

lasıyla bir ilgisi olduğunu ve onun hakkında hiçbir şey bulamadığının farkındalığıyla göğsü sıkıştı.

Aniden gözlerini açtı.

Belki de bulabilirdi.

Doğru yollarla ofisine girmenin yöntemlerini bulmaya çalışıyordu. Ya... yanlış bir yol denerse?

Aklında bir fikir oluşmaya başlayan Salem, kimden yardım isteyeceğini çok iyi bilerek BBC'ye doğru yola çıktı.

"*Ne* yapmamı istiyorsun?" diye soludu Aditi. Kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafa bir bakış attı. Neyse ki güneşli bir gün ve hafta sonu olması nedeniyle BBC, kitap okuyarak ya da dolu pencerelerin kenarında sıcak bir içecek eşliğinde araştırma yaparak huzur bulan birkaç öğrenci dışında çoğunlukla boştu.

Aditi onları ayıran tezgâhtan uzaklaşıp ahşap bölmeyi geri çekti. "Seninle bu konuşmayı, bu lanet şeyin diğer tarafından yapamam. Buraya gel."

Salem tereddüt etmeden tezgâhın arkasına geçti ve kafeye yeni bir açıdan bakma şansı kazandı. Buradan her şeyi görebiliyordu. Pencereleri, girişi, masaları, hatta caddenin sonundaki üniversitenin ana kapılarını bile... Epey güzeldi.

Tekrar tezgâha yaslanarak, "Şunu bir netleştirelim," diye başladı Aditi. "Bağlantılarımı kullanıp sana Doktor Merlin'in ofisine erişim sağlayabilecek birini bulmamı mı istiyorsun?"

Salem başıyla onayladı.

"Nedenini söyle," diye ısrar etti Aditi. "Ve bana belgelerinin odada kaldığına dair saçma sapan şeyler söyleme. Ben aptal değilim."

Salem bunu biliyordu. Aditi zekiydi, insanları aksine inandırdığı için daha da zekiydi. Yine de Salem ona neyi ve ne kadarını söyleyeceğini bilmiyordu. Artık mesele sadece güven değildi. Salem, Aditi'ye bir dereceye kadar güveniyordu ama bu aynı zamanda onun güvenliği ile de ilgiliydi. Bilmeden onu

bir tür tehlikeye atmak istemiyordu, özellikle de kendini bir tepside sunarak gerçeği bulmayı planlarken arkadaşını da sürükleyemezdi. Aditi bunu hak etmiyordu. Ancak ona yalan da söyleyemezdi.

Bu yüzden, Doktor Bayne'e yaptığı gibi gerçeğin bir kısmını söylemeyi tercih etti. "Emin değilim ama onun ofisinde ablama ait bir şey olduğundan kuvvetle şüpheleniyorum."

Aditi'nin kahverengi gözleri irileşti. "Ne? Bunu nereden biliyorsun?"

Salem bir an tereddüt etti. "Çünkü ablam bana gönderdiği bir e-postada bundan bahsetmişti."

Aditi'nin yüzü karardı. "Onun ofisinde bir şey bıraktığını mı söyledi?"

"Onun gibi bir şey," diye cevapladı Salem belirsiz bir şekilde. "Sadece bir kez, sadece bir kez onun ofisine girip kendim aramam gerekiyor. Böylece biraz da olsa içim rahatlayacak."

Hayır, rahatlatmayacaktı çünkü hiçbir şey bulamazsa bu onu daha da huzursuz edecekti. Ayrıca bir şey bulursa, ne yapacağını bilmiyordu. Henüz bilmiyordu.

Aditi bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Tamam."

Salem omuzlarının gevşediğini hissetti. Yardım isterken ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. Bu içindeki her şeye aykırıydı ama işe yaradığını görünce kendini daha hafif hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi Aditi'ye samimiyetle. Bugün ikinci kez birine kendisi için yaptığı bir şeyden dolayı içtenlikle teşekkür ettiğini fark etti. Belki de dünyanın bir yerinde domuzlar uçuyordu.

"Lafı bile olmaz," dedi Aditi aynı tonda. "Birini tanıyor olabilecek birini tanıyorum. Onunla konuşurum."

Salem başını sallayamadan ön kapının açıldığını duydu ve otomatik olarak baktığında, başının belası olan adamın kafeye girdiğini gördü. Başının üstü neredeyse kapı pervazına değiyordu. Varlığı bir anda o samimi kafeyi bunaltıcı hale getirmişti.

Onunla yüzleşmeye hazır değildi. Zihinsel hazırlığı berbattı.

Salem hiç düşünmeden eğilip tezgâhın altına, kasanın önünü kapatan ahşap panellerin arkasına saklanarak kendini gizledi. Aditi ona şaşkın bir bakış attıktan sonra yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirip yeni gelen kişiyi selamladı.

"Ne güzel bir gün, değil mi? Sana ne verebilirim?" diye sordu Aditi mükemmel insan sesiyle. Salem onu aylardır tanıdığı için artık farkı anlayabiliyordu.

"Cevaplar," dedi Caz.

Onun sesine tepki olarak Salem'in gözleri kapandı. *Kahretsin.* Beynini yeniden programlaması ve işitsel uyarılara verdiği bu tepkiyi beyninde engellemesi gerekiyordu. Onun üzerindeki etkisini azaltacaksa, seslere olan sevgisinden vazgeçecekti.

Arkadaşının yüzünü net bir şekilde görebiliyordu, Aditi'nin gülümsemesi hiç bozulmamıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, arkadaşın ne *boklar* çeviriyor?" diye sordu kelimeyi vurgulayarak.

Ne cüret ama! Salem karşısındaki duvara dik dik baktı, onun kalkıp da arkadaşının yanına gitmesine ve sanki üzerinde bir hakkı varmış gibi cevaplar istemesine hayret ediyordu. Öyle bir hakkı yoktu. Aralarında hiçbir şey yoktu. Elbette, aylardır bu tuhaf dansı yapıyorlardı. Elbette, ikisi de diğerinin aklının yerinde olmadığını biliyordu. Elbette, birbirleri hakkında en küçük ayrıntıları fark ediyorlardı. Fakat bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Caz sadece onunla oynuyordu ve Salem'in zihinsel enerjisini daha iyi şeyler için kullanması gerekiyordu. Ancak o kim oluyordu da *onun* arkadaşının yanına gidip sanki Salem ona aitmiş gibi *onun* hakkında cevaplar talep ediyordu?

"Daha açık olmalısın," dedi Aditi hiç tereddüt etmeden. "Bir sürü arkadaşım var." Doğruydu.

Tezgâhın karşısında, ana kapının yanındaki pencerelerden içeri giren güneş ışığı gölgeler oluşturuyordu. Salem, adamın devasa gölgesinin ellerini tezgâhın üzerine koyup öne eğildiğini gördü.

"Benimle dalga geçme, Aditi."

Sesinin hiç böyle çıktığını duymamıştı. Soğuk. Duygusuz. Buz gibi. Bu... ona yakışmıyordu. En azından Salem'in tanıdığı adama yakışmıyordu ancak bu konuda sınırlı bilgiye sahipti. *Hayır.* O kontrol ve kaosun; ateş, kükürt ve barbarlığın; cehennem ateşinin ve hedonizmin bir çarpışmasıydı. Kendi yeraltı dünyasının Hades'iydi ve lanet olsun ki, Salem'in bir parçası onun oraya götürdüğü kız olmak istiyordu.

Soğukluk ona yakışmıyordu.

Aditi etkilenmemiş bir şekilde iç geçirdi. "Net olmazsan sana yardım edemem."

Salem kızın cesur olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Peki," dedi Caz dişlerini sıkarak. "Bu senin için yeterince net mi? Bana Salem hakkında bildiklerini anlat, ben de senin ve Whitmore'un yaptıklarını kimseye söylemeyeyim."

Aditi ve Baron mı? Ona bir nevi şantaj yapan adam? Ve arkadaşı mı?

Bir dakika, ona bahsettiği teknoloji meraklısı arkadaşı o muydu?

Baron'la işbirliği mi yapıyordu? Baron'ın onun hakkında bildiklerini Aditi de biliyor muydu?

Gerçekten arkadaşı mıydı, yoksa başka bir sahtekâr mıydı?

Salem arkadaşının yüzünün solduğunu gördü. Gözleri bir anlığına Salem'e kaydıktan sonra karşısındaki şantajcı adama geri döndü.

"Onun düşmanı olmak istemezsin, Caz," dedi Aditi.

Caz biraz daha eğildi. "Geçen hafta sabahın erken saatlerinde onunla buluştuğunu biliyor muydun? Yalnız başına? Senin odandan çıktıktan hemen sonra? Ona güvenebileceğinden emin misin?"

Sesindeki o yumuşak ve ikna edici tonuyla sadece bir ölümlüyü değil, bir ruhun bile kendi ölümünü sorgulamasına neden olurdu.

Aditi'nin yüzü sertleşti. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Salem'i ne kadar iyi tanıyorsun?"

Aditi omuz silkti. "Diğer herkes kadar, sanırım. Bildiğin gibi fazlasıyla sessiz biri. Çok temkinli. Çoğunlukla içine kapanık. Ama açıkçası onu suçlamıyorum. Tek başına zorluklarla ve kederle başa çıkmak yeterince zorken, bunların her gün zalim akranları tarafından yüzüne vurulması? Bunu nasıl becerdiğini hayal bile edemiyorum. Burada kalmayı yani. Onun yerinde olsaydım, ilk hafta ayrılırdım."

"İnsanların sandığından daha güçlü."

Salem şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Arkadaşı herkesin zaten bildiği şeyleri söyleyen bir dizi kelime sarf etmişti ama Caz buna bir şey daha eklemişti.

Onun güçlü olduğunu düşünüyordu.

Kendisini bu şekilde gördüğünü bilmiyordu. Bunu hiç düşünmemişti ama şimdi düşündüğünde aklına güç gelmiyordu. Dışarıdan bakan birine öyle görünebileceğini düşündü. Yine de özellikle ondan böyle bir şey duymak garip bir şekilde hoşuna gitmişti.

Elleri tezgâhın üzerinde, başının hemen tepesinde duran adamın gölgesi başını salladı. "Peki ya Baron? Kızdan hiç bahsetti mi?"

"Hayır."

"Başka bir şey?"

"Daha net olmalısın." Aditi ellerini havaya kaldırdı. "Konuşmaya devam etsem de aradığın cevabı bulamazsın. O yüzden bana bilmek istediğini sor."

"Ablasından hiç bahsetti mi?"

Salem hareketsiz kaldı ve gölgede herhangi bir hareket olup olmadığını izledi.

"Pek değil," diye cevapladı Aditi dürüstçe. "Ailesi hakkında konuşmaz. Okul ve dersler dışında çok bir şeyden bahsetmez."

Bu yeterince doğruydu.

Caz kollarını göğsünde kavuşturdu. Genişleyerek büyüyen gölgesi neredeyse üzerlerine çöküyordu.

"Mükemmeliyet Ödülleri'ne başvuracağını söyledi mi?"

Salem bunu birkaç gün önce Aditi ve Melissa'ya söylediği için mutluydu.

"Evet, bundan bahsetti."

"Neden?"

"Hatırladığım kadarıyla, ablasını onurlandırmakla ilgili bir şey söylemişti. Bunun sona ermesini ve aile ismine leke düşmesini istemediğini söylemişti. Ödüller ne kadar süredir var? Elli ya da altmış yıl mı?"

Caz birkaç saniye sessiz kaldı.

Vücudu böyle şeylere alışık olmayan Salem'in uzun süre çömelmiş olmaktan dolayı kalçası yanmaya başlamıştı. Elini duvarın kenarına dayadı. Adamın fark edeceği ya da arkadaşının dikkatini dağıtacak en ufak hareketten, en küçük sesten kaçınmaya çalışıyordu.

"Onu başvurmaması için ikna etmen gerekiyor."

Salem yanağının içini ısırdı. Neler oluyordu?

"Neden?" Aditi onun düşüncelerini tekrarladı.

"Sadece bana güven," diye belirsiz bir cevap verdi Caz. "Kendi güvenliği için."

Aditi ellerini havaya kaldırdı. "Beni korkutmaya başlıyorsun. Bu konuyu Salem'le konuş. Ne yapmaya karar verirse versin, onu destekleyeceğim."

Salem, Aditi'nin Baron ile olan ilişkisini öğrenmemiş olsaydı onu kendi sırları olan harika bir arkadaş olarak nitelendirirdi. Salem'e dostluğun günlük ve sıradan yönlerini göstermişti. Genç kızın hiç tanımadığı bu şeyler, içinde bazı boşlukları doldurmuş ve ona daha iyi bir arkadaş olmayı da öğretmişti. Ancak bu arkadaşlığın gerçek olduğunu ve korkmaya başladığı gibi sahte bir arkadaşlık olmadığını dürüstçe açıklığa kavuşturması gerekiyordu.

Caz'in alaycı homurtusu düşüncelerini böldü, gölgesi elini uzun saçlarının arasından geçirdi. "Bunu çok isterdim ama lanet olası bir nedenden dolayı benden uzak durmaya kararlı."

Aditi bir anlığına kendisine baktıktan sonra kollarını BBC

önlüğünün üzerinde kavuşturarak adamı taklit etti. "Bir şey mi yaptın?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Caz ve Salem bir anlık sempati duydu. O geceki tepkisinin onu nasıl şaşırttığını, cevaplarını bulmaya çalıştığı sorularla baş başa bırakmış olabileceğini anlayabiliyordu. Fakat sonuçta bu onu ilgilendirmezdi. Kendi anıları, kendi travmaları vardı ve üniversitede daha önemli şeylere odaklanması gerekiyordu. Adam zihnini fazlasıyla işgal etmiş, enerjisini yeterince sömürmüştü. Artık kaynaklarını asıl meseleye yönlendirmeliydi. Açıklanamayan öğrenci ölümlerine ve ablasının mantık dışı intiharına odaklanmalıydı.

Arkadaşı hiçbir şey söylemedi, adam da sessiz kaldı. Sadece iç çekip uzaklaştı ve gölgesi gitgide küçülerek tamamen gözden kayboldu.

"Eh, bu eğlenceliydi."

Aditi, Salem'e elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Bacaklarından ayaklarına kadar her yeri karıncalanmıştı, ayakları titremeye başladı. Üzerine geçirdiği bol hırkanın ve askılı bluzunun altına sutyen giymemiş olmasına içinden küfrederek kan dolaşımını hızlandırmak için yerinde birkaç kez zıpladı. Göğüsleri sutyen takmadan dolaşacak kadar iyi olsa da böyle zıplarken yerçekimine karşı koyamıyordu. Bunu bir daha asla yapmamayı aklının bir köşesine not etti.

"Peki bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Aditi.

Salem sessizce durdu ve Aditi'nin kendi sözlerini bulmasına izin verdi.

Diğer kız yutkundu. "Baron ve ben... bir süredir takılıyoruz."

Salem arkadaşının dans ediş şeklini ve adamın ona bakışım hatırlayınca şaşırmadı. Aditi'nin erkenden yatması, hafta sonları rasgele ortadan kaybolması, teknoloji meraklısı arkadaşından bahsederken yüzünün kızarması... Geriye dönüp baktığında, aslında her şey ortadaydı.

"Ama bu sadece fiziksel bir şey," diye açıkladı Aditi. Salem onun kime güven vermeye çalıştığını bilmiyordu. "Onun kendi hayatı var ve benim de kendi hayatım var. Sadece fiziksel aktiviteyi seviyoruz."

Salem bir an bekledi. "Senden bana yakın olmanı mı istedi?"

"Başlangıçta evet." Aditi hiç tereddüt bile etmeden cevap vermişti, hakkını vermek gerekiyordu. Ancak duydukları karşısında Salem irkildi ve Aditi hemen onun ellerini tutarak aceleyle açıklamaya başladı. "Başlangıçta sadece sana göz kulak olmamı istedi ama bunun bizim arkadaş olmamızla *hiçbir* ilgisi yok, Salem. Bu tamamen seninle benim aramda. Daha en başta senin aslında ne kadar havalı, zeki ve kimseyi yargılamayan biri olduğunu fark ettim. Elbette, senin de sorunların var. Zaten kimin yok ki? Bu sadece senin burada olmanı daha da harika kılıyor ve seninle arkadaş olmaktan gurur duyuyorum."

Salem kalpten gelen içten sözler yağmuru karşısında yutkundu ve gözlerinin yandığını hissetti. Gözlerini temizlemek için hızla kırpıştırıp yetişkin hayatında ilk kez, birinin onun hakkındaki fikrine inanmayı seçerek arkadaşının ellerini sıktı. "Ben de senin gerçekten çok havalı olduğunu düşünüyorum."

Aditi de ellerini sıkarak karşılık verdikten sonra onu serbest bıraktı.

"Sadece bil diye söylüyorum." Salem hırkasını düzeltti ve çantasını omzuna astı. "Yalan söylüyordu. Caz'den bahsediyorum," diye açıkladı. Aditi bunun önemsiz bir şey olduğunu söylese de arkadaşımm içini rahatlatmaya mecburdu. "Baron benimle buluşmadı. Ben yürüyüşe çıkmıştım, birbirimize rasladık ve sonra bana kapılara kadar eşlik etti. Hepsi bu."

Belki onu biraz da tehdit etmişti ama arkadaşının bunu bilmesine gerek yoktu.

Aditi rahat bir nefes aldı. "Caz tam bir pislik."

Salem aynı fikirdeydi, yine de başkasının ona böyle hitap etmesinden hoşlanmıyordu. Ancak başka bir şey söylemedi.

"Onu bu ıstıraptan kurtarmalısın, biliyor musun?" diye önerdi Aditi. Bir bez alıp tezgâhı silmeye başladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama sırf sen onu görmezden geliyorsun diye herkesi tehdit edip burayı yakıp yıkmaya başlamadan önce bunu bir düşün. Bunu gerçekten yapacak kadar deli. O iriyarı, yakışıklı adam senin onu görmezden gelmeni pek de iyi karşılamıyor."

Salem dudağını ısırdı. "Onunla konuşmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Aditi küçük omzunun üzerinden ona sırıttı. "Kim konuşmaktan bahsetti ki?" Kaşlarını oynattı. "Onu köşeye sıkıştır ve şenlik ateşinde yaptığın gibi dudaklarına bir öpücük kondur. Bir ağaca tırmanır gibi üzerine tırman ve onu yatak odasına götür. Sana iyi vakit geçirtecekmiş gibi görünüyor."

"*Orgazmlar* stres atmak için iyidir," diye yorum yaptı Salem.

Aditi güldü. "Aynen öyle. Git stresini at ve sonra bana tüm detayları anlat."

Salem bu saçma konuşma karşısında dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Sen iflah olmazsın."

"Biliyorum," dedi Aditi gururla.

Salem ayrılmaya hazırlandı. "Odaya gidip biraz uyuyacağım."

Aditi esnedi. "Şanslı sürtük. Benim için de bir saat fazladan uyu."

Salem onu başıyla selamladı. Tezgâhın etrafından dolanarak Caz'in ön tarafta olma ihtimaline karşı, kafenin arka sokağa açılan kapısından dışarı çıktı. Olan biten her şeyi düşünmesi gerekiyordu, bunu yapmak için odasının huzuruna ve sessizliğine ihtiyacı vardı.

Çıktığı binayla terkedilmiş görünen başka bir bina arasına sıkışmış dar ara sokakta hızlı ve çevik adımlarla ilerleyerek kampüsün etrafını dolanan uzun yolu tercih etti. Doğu tarafından şehre doğru yürüdü ve yalnızca yurt binalarında kalanların bildiği küçük arka kapılara yöneldi. Kapı çoğu zaman kilitli olsa da öğrenci kartlarıyla girilebiliyordu.

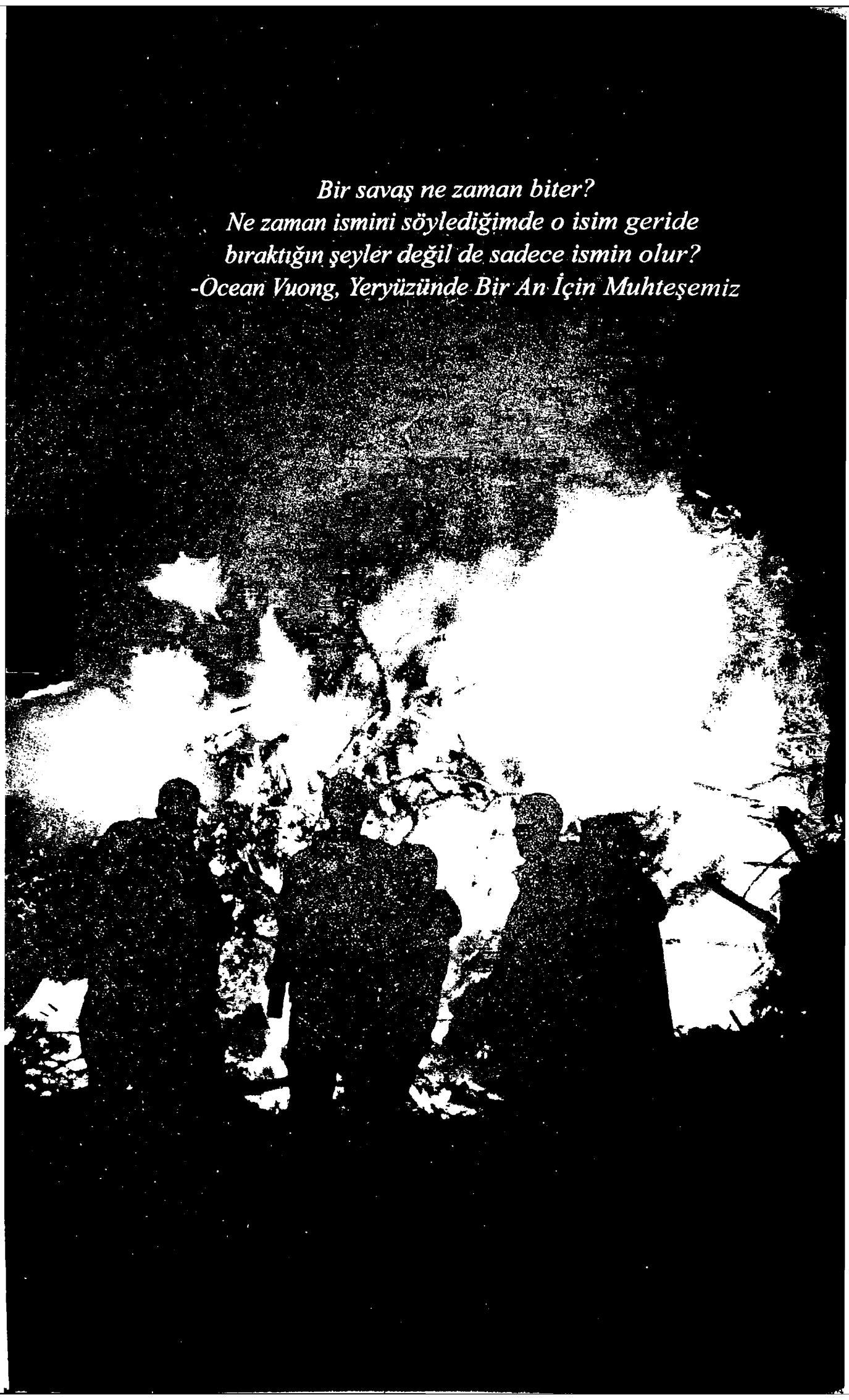
Yürüyüp yoluna devam ederken gündüzleri bu tarafa hiç gelmediğinden dolayı daha önce fark etmediği küçük bir bina gözüne çarptı.

Yerel polis karakolu.

Adımları yavaşlarken binayı inceledi. Kafedeki karmaşa çoktan ardında kalmış, zihni başka bir rotaya savrulmuştu. Bütün günü boştu, uzun zamandır ertelediği bir uyku dışında hiçbir planı yoktu. Hem belki -sadece bir ihtimal- orada bazı sorularına yeni bir yön bulabilirdi. Bu henüz keşfetmediği bir yoldu. Belki de tam zamanıydı.

Derin bir nefes alarak küçücük bir umut kırıntısıyla, karakola doğru yürüdü.

Bir savaş ne zaman biter?
Ne zaman ismini söylediğimde o isim geride
bıraktığın şeyler değil de sadece ismin olur?
-Ocean Vuong, Yeryüzünde Bir An İçin Muhteşemiz

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

SALEM

Polis karakolu küçüktü. BBC'den bile daha küçüktü ve çok daha sade bir şekilde tasarlanmıştı. Sadece temel işlevlerini yerine getiren bir binaydı.

Salem kendinden emin bir şekilde içeri girdi ve sosyetik annesinin gönülden onaylayacağı bir gülümsemeyle içerideki tek masaya yaklaştı. Ellili yaşlarının ortalarında veya sonlarında olan kır saçlı yaşlı bir kadın masanın arkasında oturmuş, bir roman okuyordu. Salem yaklaşmca başını kaldırdı.

"İyi günler!" Salem hayatı boyunca incelediği insanları taklit ederek kadını neşeyle selamladı.

Yaşlı hanımefendi gülümsedi. "Sana da iyi günler, canım. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Salem öğrenci kartını gösterdi. Üniversitenin bu kadar havalı olmasına şükretti, zira kartın üzerinde yalnızca arma vardı. Tüm öğrenci bilgileri dijitalde saklanıyordu. Böylece son derece nazik görünen kadına gerçek adını söylemek zorunda kalmamıştı.

"Üniversitede öğrenciyim," diye açıkladı. Yüzündeki gülümsemeyi sabit tutmaya uğraşırken daha önce hiç kullanmadığı kasları yüzünden yanakları ağrımaya başlamıştı. "Son sınıf öğrencisiyim," diye yalan söyledi. "Prestijli Mükemmeliyet Ödülleri'ne başvurdum, belki duymuşsunuzdur."

"Elbette duydum." Kadın göğsünü kabarttı. "Neredeyse otuz yıldır bu bölgede yaşıyorum, canım. Üniversite hakkında duymadığım çok bir şey yok."

Salem kalbinde filizlenen umut ışığını bastırmaya çalıştı. "Bu harika," dedi heyecanla. "O zaman bana yardım etmek için mükemmel bir konumdasınız."

"Otursana." Kadın ona cesaret verici bir şekilde baktı ve devam etmesini işaret etti.

"Kasaba hakkında bir anket için yerel Mortimer halkıyla görüşüyorum." Salem çantasından bir defter çıkarıp tahta sandalyeye oturdu. "Sadece on yıl veya daha uzun süredir burada yaşayan insanlarla röportaj yapıyorum ve size birkaç soru sormak istiyorum. Tabii çok meşgul değilseniz." Buradaki işlerin çok yoğun olduğunu sanmıyordu çünkü tüm alan tamamen boştu ve etrafta başka kimse yoktu.

Yaşlı kadın kısa saçlarını düzeltti. "Hayır, hafta sonları yavaş geçiyor ve buradaki tek kişi benim. Fazlasıyla vaktim var. Ne tür sorular?"

Salem omuz silkti. "Kasabanın son birkaç yılda nasıl değiştiğine, dışarıdan birinin bakış açısıyla üniversitenin nasıl göründüğüne dair sıradan sorular. Bilirsiniz, normal şeyler."

Kadın bir an düşündükten sonra başını salladı. "Sadece adımdan bahsetmeyeceğine söz verirsen."

Salem'in onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Zihninde ona sadece "yaşlı kadın" diye hitap ediyordu.

Bunu dile getirmedi, sadece başını salladı ve hızlıca düşünmeye başladı. Zararsızmış gibi duran ama altı dolu sorular hazırlamaya koyuldu.

Çantasını karıştırarak kalem arıyormuş gibi yaptı ve sessizce telefonundaki kayıt uygulamasını açıp telefonu tekrar çantasına koydu. Kalemi eline alarak yaşlı kadına gülümsedi.

"Başlayalım mı?"

Polis memuru başıyla onayladı.

"Kayıtlara geçmesi için, ne kadar süredir Mortimer'da yaşadığınızı öğrenebilir miyim?" Salem en masum soruyla başladı.

"Yirmi sekiz yıldır," diye cevapladı yaşlı kadın. Sesinde bariz bir gurur vardı.

"Harika," diye onayladı Salem. "Burada yaşadığınız süre içinde kasaba çok değişti mi?"

Yaşlı kadın kısa bir süre düşündü. "Evet ve hayır. Evet çünkü artık burada kesinlikle çok daha fazla insan yaşıyor. İşletmeler büyüyor, insanlar ev satın alıyor. Hayır çünkü kasabanm ruhu hâlâ aynı. Burada hepimiz bir topluluğuz. Tarihi binalarımızı korumanın gururunu yaşıyoruz. Belki deniz feneri hariç ama orası ben buraya taşınmadan çok önce terk edilmişti. Artık kimse oraya yaklaşmıyor. Yerel efsaneler yüzünden."

Meraklanan Salem doğruldu. "Hangi yerel efsaneler?"

"Ah, bu bölgede çok yaygındır." Yaşlı kadın elini salladı. "Burası o kadar eski bir yer ki, buradaki insanlar onun hakkında hikâyeler uydurup nesilden nesle aktarmışlar. Deniz feneri... Şey, söylenene göre on yedinci yüzyılda hâlâ kullanılırken..."

Nefes almak için duraksadı ve Salem bekledi.

"Evet, hâlâ kullanılırken bekçiler birdenbire ortadan kaybolmuş. İnceleme için gelen dedektifler, aceleyle gitmişler gibi yarısı yenmiş yemekler ve devrilmiş sandalyeler bulmuşlar. Ancak kimse gerçekte ne olduğunu bilmiyor. İnsanlar cevap alamadıkları için kuleye çıkıp ışığı yakmayı reddettiler ve fener zamanla kullanılmaz hale geldi. Şimdiyse çürümüş ve bozulmuş bir leş gibi orada duruyor ama üzerinde beslenen tek bir akbaba bile yok."

Yaşlı kadının sözlerinin çizdiği görüntüler, Salem'e rüyasındaki akbabaları hatırlattı. Deniz fenerinin hemen dışında et parçalayan akbabaları...

Omurgasından aşağı bir ürperti indiğinde hırkasına daha sıkı sarıldı.

"Bu çok ürkütücü bir hikâye," diye mırıldandı.

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Evet, öyle," dedi parmaklarını masaya vurarak. "Bu bölge bunlarla dolu. Mortimer çevresinde birçok ürkütücü hikâye ve efsane var. Örneğin kampüsteki kütüphanenizi ele alalım. Eskiden bir hapishane olduğunu biliyor muydun?"

Salem başını salladı. Bunu biliyordu.

"Bazı mahkûmların suçlarından dolayı orada tutulmadıklarını söylediğini de biliyor muydun?"

"Başka neden tutuluyorlardı ki?"

"Kurban edilmek için."

Salem şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Söylentiye kafa yorarken saniyeler önce omurgasında dans eden ürpertiye bir başkası daha eklendi. "Ne?"

"Eminim doğru değildir," diyerek güvence verdi polis memuru. "Böyle eski yerler birçok komplo teorisine de ilham verir. Kütüphanede bununla ilgili çılgın hikâyeler var. Kasabanın çevresindeki eski, terk edilmiş binaların her biri kendi tarihine ve çarpık hikâyelerine sahip. Ormanda bile pek çok gizli yer bulunuyor. Saymaya başlasam, sonuna gelene kadar akşam olur. Burası folklor açısından çok zengin bir yer."

Lanet olsun.

Salem gizemli geçmişlerden ve aşırı aktif hayal gücünden doğan ürkütücü hikâyelerle, yerel efsanelerle fazla ilgilenmezdi. Yine de bunun ilginç olduğunu inkâr edemezdi.

"Neyse." Kadın konuya geri döndü. "Kasabada bir karakolumuz var ama suç oranı o kadar düşük ki, bu bölgede kaç kez ciddi bir olay yaşandığını rahatlıkla söyleyebilirim. Yaşadığım en iyi yer burası."

Bu fırsatı bir hediye gibi değerlendiren Salem düşüncelerini not aldı ve rahat bir şekilde sordu. "Bunu bilmek çok güzel. Hatırladığınız ciddi bir olay var mı?"

"Sadece birkaç gencin ölümü. Ruhları huzur bulsun," dedi yaşlı kadın üzüntüyle. "Çoğu kazaydı ama bazıları değildi. Üniversite çok büyük. Baskı da çok yüksek. Bazı çocuklar

buna dayanamıyor ve hayatlarına son vermeyi tercih ediyor. Çok üzücü."

Ağzı acı bir tatla doldu. Salem bunu görmezden geldi ve sanki bu onun için yeni bir habermiş gibi başını kaldırdı. "Bu çok korkunç! Zavallı aileler. Ama üniversite çok prestijli, sadece bir veya iki kişi olmalı. Yoksa haberimiz olurdu, değil mi?"

Kadın başmı iki yana salladı. "Tam sayıyı hatırlamıyorum ama daha fazlaydı."

Salem her kelimeyi not alıyormuş gibi yazmaya devam etti. "Nasıl öldüler?"

"Bilemem." Kadın omuz silkti. "Bazıları kazaydı. Biri aşırı dozda uyuşturucu almıştı, hatta biri de bileklerini kesmişti. Çok korkunçtu."

Ortak bir ölüm nedeni yok, diye yazdı Salem.

"Neyse." Kadın konuyu değiştirdi, belli ki bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. "Üniversite bu kasaba için bir nimet. Burada doğan çocuklara burs verdiklerini biliyor muydun? İki oğlum da Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Şimdi savcı olarak çalışıyorlar."

Salem bunu bilmiyordu. Bu ilginç bir bilgiydi.

"Bu harika," diye iltifat etti Salem. Konuşmayı doğru yöne nasıl çekebileceğine dair kafa yorarken oğullarıyla açıkça gurur duyan kadın tekrar konuşmaya başladı.

"Evet, burs onlar için büyük bir lütuftu," diye devam etti heyecanla. "Çok çalıştılar ve seçkin öğrenci gruplarından birine de girdiler. Bu onlara çok sayıda bağlantı kazandırdı. Belki duymuşsundur. Adı Morti bir şeydi. Mortimoria mı? Mortimerine mi?"

Salem donakaldı, kalemi elindeki sayfanın üzerinde öylece havada duruyordu.

Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Mortemia mı?" diye sordu.

Yaşlı kadın parmaklarını şıklattı. "Evet, o. Mortemia. Harika bir grup."

Salem boğazındaki yumruyu yutarak konuyu geçiştirdi. Yıl-

lardır hiç aklına getirmediği bu grubu bir hafta içinde üç kez düşünmek zorunda kalmıştı. Bunun olasılığı ne kadardı?

"Gruba nasıl girdiklerini biliyor musunuz?"

Polis memuru başını iki yana salladı. "Üzgünüm, canım. Bana hiçbir şey anlatmadılar. Sadece adını ve onlara ne kadar yardımcı olduğunu söylediler."

Salem vücudunu dolduran huzursuz enerjiyi atmak için gözlüğünü düzeltip burnuna doğru itti. "Peki grup ne yapıyor?"

"Açıkçası bilmiyorum. Oğullarım onlar aracılığıyla iş görüşmelerine gitti."

Salem başını sallayıp bunu not aldı. Daha sonra kalemini bıraktı, not defterini kapatarak işinin bittiğini gösterdi. "Cevap verdiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu."

Yaşlı kadın ona hoş bir gülümseme sundu. "Elbette, canım. Seninle konuşmak güzeldi."

Salem ağzını açtı ve tereddüt ediyormuş gibi yaparak yaşlı kadını izledi.

"Ne oldu?"

"Sınırı aşıp sizi rahatsız etmek istemem," dedi yumuşak bir sesle. Kendi içinde çelişki yaşıyormuş gibi masaya baktı. Oysa öyle bir şey yoktu. Sadece çevresindeki insanların sürekli yaptığını taklit ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu yaşlı kadın tekrar.

"Sadece merak ediyordum... İki ay önce ölen kız hakkında bir şey biliyor musunuz?" Bilmiyor olması imkânsızdı. Bir karakolda çalışıyordu ve caddenin karşısındaki üniversitede bir ölüm olayı yaşanmıştı. En azından bir gün boyunca medya bunu haber yapmış, yerel halk da bunun hakkında konuşmuştu.

Kadın biraz rahatsız görünüyordu. "Bunun hakkında konuşamayacağımı biliyorsun."

Kahretsin.

Salem anlıyormuş gibi başını salladı ve hayal kırıklığını içine attı. "Anlıyorum. Sadece buraya geldiğim ilk haftaydı ve ben de burslu öğrenciyim," diye yalan söyledi. "Bu yüzden, or-

talıkta bir katil dolaştığını düşünmek beni biraz korkuttu. Kampüsteki herkes böyle söylüyordu."

Kadın birkaç dakika önce kendi ağzıyla söylemiş olmasına rağmen, karakolun boş olup olmadığını kontrol edercesine etrafa bakındı.

"Tamamen kayıt dışı mı?"

"Elbette," diyerek güvence verdi Salem.

Kadın öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu. "Cinayet değildi. Kendini öldürdü."

Salem buna tamamen katılmıyordu. Kızm bileklerindeki izleri görmüştü. Bu intiharın ötesinde bir şey olduğunun kanıtıydı. Polis berbat bir soruşturma yapmış olabilirdi. Zaten tüm bu ölümleri öğrencilerin baskıya dayanamamasından kaynaklandığını düşündüklerini fark edince bu ihtimal giderek daha olası hale geliyordu. Ya da kadm ona gerçeği söylemiyordu. Bilmiyordu. Tek bildiği, dosyalarda sözde intiharların neden gerçekleştiğine dair stres dışında hiçbir gerekçe gösterilmediğiydi.

Yani ya soruşturmacılar beceriksizdi ya da soruşturma kasten başarısızlığa uğratılmıştı.

Salem ikincisinden şüpheleniyordu.

"Hangi bölümde okuduğunu söylemedin, canım?" diye sordu yaşlı kadm.

Salem gözlerini kırpıştırıp cevapladı. "Gazetecilik." Üniversitede gazetecilik bölümü var mıydı? Hatırlayamıyordu.

Yaşlı kadının yüzü bembeyaz kesildi. "Ah, Tanrım."

Bu tepki karşısında Salem'in gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Polis memuru başını salladı. "Sadece... Birkaç yıl önce de bir gazetecilik öğrencisi benimle konuşmaya gelmişti. O da ödüllere aday olmuştu. Burslu öğrenciydi. Projesi seninkine benziyordu, üniversiteyle ilgili bir tür anketti. O kadar benziyor ki *dejavu* yaşadım."

Neler oluyordu?

Bu saçma projeyi uygulayan gerçek bir öğrenci mi vardı? Yoksa o da cevaplar bulmak için mi uydurmuştu? Neyin ce-

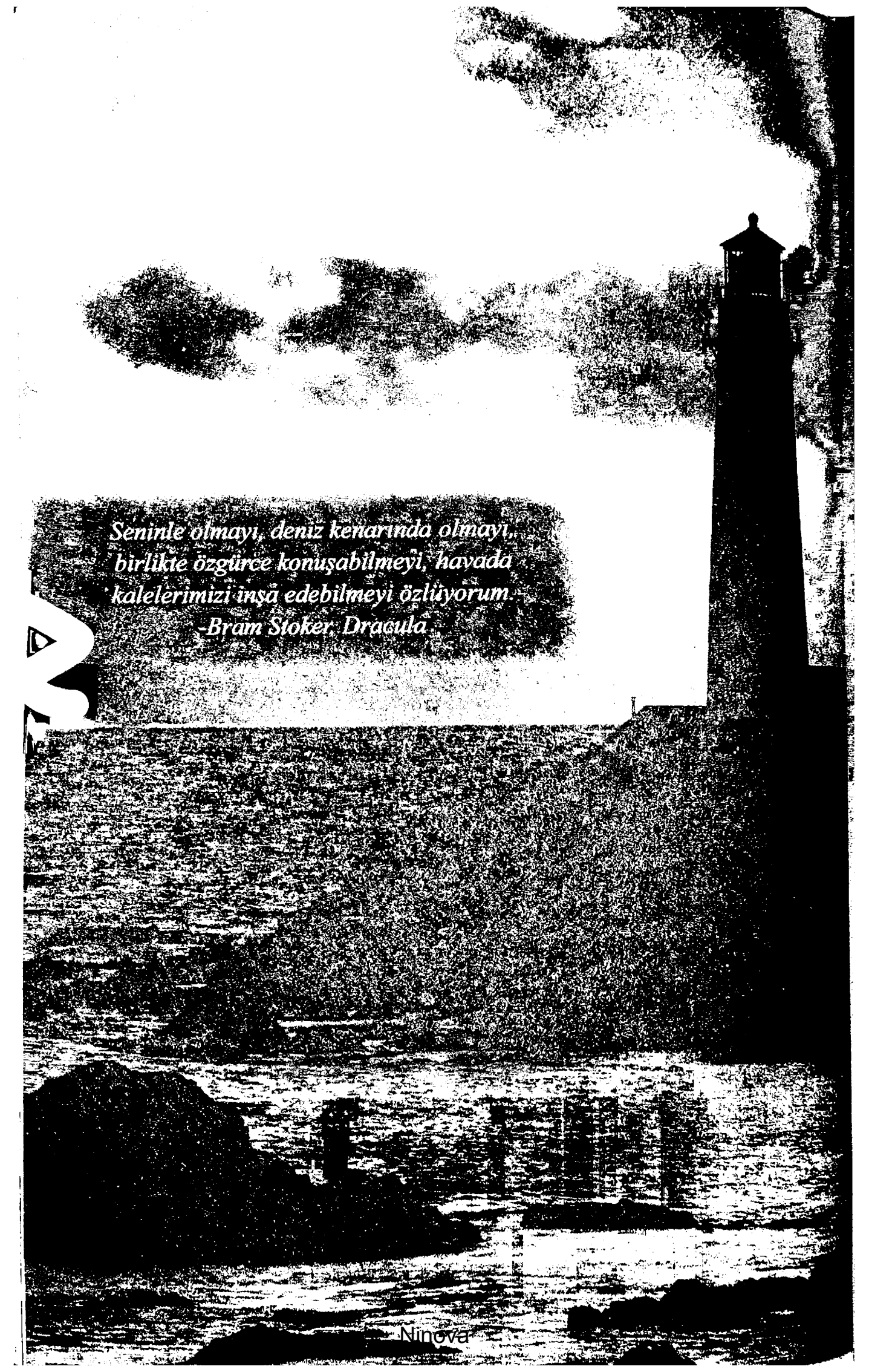
vaplarını? Peki Salem'in cevaplar bulmasına yardım edebilir miydi?

"Ne tesadüf." Salem sesindeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Adını hatırlıyor musunuz? Projesini yayımlayıp yayımlamadığını öğrenmek ve biraz destek almak için iyi olurdu."

Salem konuşmasını bitirmeden yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Korkarım ki bu mümkün değil, canım."

"Neden?"

Yaşlı kadın sandalyesine yaslandı. "Çünkü benimle röportaj yaptıktan birkaç hafta sonra genç adamın cesedi bulundu. Lanet olası deniz fenerinin tepesinden atlamıştı."

Seninle olmayı, deniz kenarında olmayı,
birlikte özgürce konuşabilmeyi, havada
kalelerimizi inşa edebilmeyi özlüyorum.
-Bram Stoker, Dracula

Ninova

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

SALEM

İplikler birbirine dolanıp karışıyor, düğümleniyor ve bir resim oluşturuyordu.

Salem cinayet panosuna baktı. İlk defa her zaman bir anomali, bir istisna ve kalıbı bozan tek vaka olarak gördüğü davaya odaklandı.

Belki de anahtar oydu.

Çocuğun ölüm sonrası çekilen fotoğrafını inceledi. Son on yıl içinde kayıtlara geçen kadın ölümlerinin arasında yalnızca bir erkek ölmüştü.

Adını bilmiyordu. Dosyasında sadece "*kimliği belirsiz*" yazıyordu, bu da kayıtlarda olmadığı ya da kayıtların bulunamadığı anlamına geliyordu. Dosyadaki tek fotoğraf, ölüm sonrası çekilmiş olan ve raporla birlikte bulunan fotoğraftı.

Bu sefer raporu daha dikkatli bir şekilde inceledi.

Deniz fenerinin altındaki kayalıklara düşmesi sonucu vücudunda ağır yaralar oluşmuştu. Ölüm nedeni boyun kırılmasıydı. Çarpma etkisiyle örtüşen morluk ve darbe izleri vardı. Cinayete dair bir kanıt bulunamamıştı. Vücutta başka hiçbir iz yoktu. Sadece bir tanesi dışında.

Kulağının arkasında küçük, neredeyse fark edilmeyecek bir dövme vardı. Bir tür semboldü.

Gözlerini kısarak baktı.

Bunu daha önce bir yerde görmüştü.

Nerede?

Nerede görmüştü?

Salem gözlerini dev panonun üzerinde telaşla gezdirip onu ne zaman ve nerede gördüğünü hatırlamaya çabaladı. Derken gözleri birden sahilde telefonuna yazıp sonradan çıktısını aldığı notlara takıldı.

Sahildeki kız. Tanya.

Tanya'nın vücudunda da aynı izi aynı yerde görmüştü.

Bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Gözlerinin tam önündeydi.

Bir ip alıp Tanya'nın fotoğrafını kimliği belirsiz erkeğin fotoğrafıyla eşleştirdi. Sonra tüm panoya, fotoğraflara, notlara, verilere, iplere yeni bir gözle baktı ve aniden bazı şeyler anlam kazanmaya başladı.

Eğer bu çocuk polis memurunun ona bahsettiği kişiyse -ki öyle görünüyordu çünkü ikisi de deniz fenerinden düşerek ölmüştü ve son birkaç yılda orada kayıtlara geçen tek bir ölüm vardı- bu onun da insanlarla görüşüp sorular sorduğu anlamına geliyordu.

Peki gerçekten gazetecilik öğrencisi miydi? Burslu mu okuyordu? Gerçekten Salem'in uydurduğuna benzer bir proje üzerinde mi çalışıyordu, yoksa cevaplara yaklaşmak için o da bir hikâye mi uydurmuştu? Peki neyin cevaplarına? Cevapları bulmuş muydu? Ölümü kesinlikle öyle olduğunu gösteriyordu.

Doğru soruları sormuş ve gerçeğe çok yaklaşmıştı, bu yüzden ortadan kaldırılmıştı. Bu yüzden ölen tek erkek oydu. Odak noktası kadın ölümleri olmalıydı.

Telefonunun titreşimi dikkatini dağıttı. Aşağıya baktığında Aditi'den gelen bir mesaj gördü.

Aditi: *Buldum! Erişim kodu 1003#1031.*

Salem, sayısal kodun ilk yarısına bakarken telefonu tutan elini sıktı.

3 Ekim.

Olivia'nın doğum günü.

Kahrolası canavar.

Onunla alay mı ediyordu, yoksa bundan haz mı duyuyordu? Sadizm miydi, yoksa kibir miydi?

Kodun diğer yarısının ne olduğu belli değildi. Neden 31 Ekim? Cadılar Bayramı yüzünden miydi? *Samhain*'i* mi kastediyordu? Birinin doğum günü müydü? Yıldönümü müydü? O tarih neden önemliydi?

Dişlerini sıkarak hızlıca bir cevap yazdı.

Salem: *Teşekkürler! Sana borçlandım.*

Aditi: *Sorun değil. Sadece dikkatli ol. Yakalanırsan başın büyük belaya girebilir.*

Salem: *Merak etme, dikkatli olurum.*

Mesajı gönderdikten sonra üzerindeki kıyafetleri hızla çıkarıp en iyi kamuflaj kıyafetini giydi. Siyah tayt, siyah balıkçı yaka kazak, siyah botlar ve siyah eldivenleri üzerine geçirdi. En önemlisi ise ardında herhangi bir DNA izi bırakmamak için başının tamamını kaplayan ve tüm saçını kapatan siyah bir bere taktı. Gözlüğünü lenslerle değiştirdi. Onları takıp çıkarmaktan nefret ediyordu ama görevi açısından daha kullanışlıydılar. Ardından telefonunu sessize alıp cebine koydu.

Hazırlıkları tamamlanınca odasından çıktı, kapıyı arkasından kilitlediğinden emin oldu. Neyse ki kimseye raslamadan binadan çıkabilmişti. Cumartesi gecesi saat on birdi ve kampüs dışındaki son sınıf öğrencilerinin malikânelerinden birinde büyük bir parti vardı. Öğrencilerin çoğu oraya gitmişti. Gitmeyenler de ya odalarında uyuyor ya da ders çalışıyor olmalıydı.

Birinin onu görme ihtimalinin en düşük olduğu, gizlice dolaşmak için mükemmel bir zamandı. Yine de yurt binasından

* Geleneksel olarak her yıl 31 Ekim'den 1 Kasım'a kadar kutlanılan, kış mevsiminin gelişini duyuran, Azizler Günü ile Cadılar Bayramı'nın kökenini oluşturan Kelt dinine özgü bir festivaldir. (ç.n.)

çıkıp kampüsün sonundaki, psikoloji sınıfının ve Merlin'in ofisinin bulunduğu binaya yönelirken fazlasıyla dikkatli ve tetikteydi. Ablasının doğum gününü şifre olarak kullandığını öğrendiği anda, zihninde ona doktor demeyi bırakmıştı.

Bu gerçekten ama gerçekten onu çok öfkelendirmişti. Aynı zamanda kanını dondurmuştu.

Rüzgârın soğukluğu yüzüne vuruyordu, havadaki nemden dolayı zemin hafif ıslaktı. O gece kampüs, daha önce hiç olmadığı kadar ürkütücü görünüyordu. Belki de polis memurunun efsaneler ve halk masalları hakkında konuşmasını dinlediği içindi. Gece karanlığında yükselen devasa kalenin eski kulelerini, ferforje lambaları ve parke taşlı sokakları gördüğünde zamanda birkaç yüz yıl geriye gitmiş gibi hissetti. Her şeyin tamamen aynı görüneceğini fark etti.

Mortimer zamanda donup kalmıştı.

Omurgasmdan aşağı bir ürperti indi.

Boğazlı kazağını burnuna kadar çekip eğildi ve gölgelerin içine girerek hızlı adımlarla hedefine yöneldi. Oditoryum ve konferans salonu kapılarına giden yolu geçip çimlerin üzerine çıktı. Yuvarlak binanın etrafından dolaşarak Merlin'in ofisinin girişini gördüğünü hatırladığı yere doğru gitti.

Binanın etrafından dolaştıkça orman iyice yaklaşıyordu. Daha önce bunu hiç düşünmemişti ama bu gece nedense biraz sarsılmıştı. Orman karanlık ve ürkütücüydü. Gölgeler karanlıkta kayboluyordu. Rüzgârda hareket eden ağaçların ve dalların siluetleri çalılıkların arasında hareket eden karanlık, kukuletalı figürlere benziyordu.

Tanrım, gerçekten aklını kaçırıyordu.

Hepsi uykusuzluk, gördüğü rüyalar ve yaptığı konuşmanın birleşimiydi. Başka bir şey değildi. Ormanda hiçbir şey yoktu, korkacak hiçbir şey yoktu. Günün ve gecenin her saatinde bu kampüsü baştan sona dolaşmıştı, hiçbir zaman korkmak için bir nedeni olmamıştı.

Cırcır böcekleri ötüyordu. Bir gece yaratığı bir yerlerden

sesleniyordu. Salem burnundan nefes alarak zihnini göreve odaklanmaya zorladı.

Bir daha asla böyle bir fırsat eline geçmeyecekti. Hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin veremezdi.

En sonunda yuvarlak yapının sona erdiği köşeye gizlenmiş küçük kapıyı buldu. Duvara monte edilmiş bir tuş takımı vardı.

Erişim kodunu girdi ve kilitlerin tatmin edici *klik* sesini duydu.

Kapı kolunu indirip hızla içeri girdikten sonra kapıyı arkasından kapattı. Kilitlerin tekrar yerine oturduğunu duydu.

Mutlak karanlık.

İçerisi tamamen karanlıktı.

Tanıdığı pencereden içeri sadece küçük bir ay ışığı süzülüyordu. Işığı ya da telefonunun el fenerini açmaya cesaret edemedi. Ofisin penceresi uçurumdan, sahilden ve deniz fenerinden görülebiliyordu. Herhangi birinin etrafta dolaşıp bakması ihtimaline karşı, orada olduğunu kimsenin bilmesini göze alamazdı.

Gözlerinin karanlığa alışmasını bekleyerek ofisi inceledi ve herhangi bir değişiklik olup olmadığını kontrol etti. Her şey aynı görünüyordu.

Bir şeyler bulmaya kararlı halde doğrudan şömine rafına yürüdü ve kâsenin hâlâ orada olduğunu gördü. Ancak bu sefer fark ettiği şey sadece ablasının ay ışığında kristal kan gibi parlayan kolyesi değildi. Orada başka parçalar da vardı. Tanımadığı parçalar. Zarif bir altın bilezik. Bir çift pembe çiçekli küpe. Yıldız şeklinde metal bir kolye ucu. Beyaz altından bir pırlanta yüzük. Küçük parçalardı ve bunların ne olduğunu tam olarak biliyordu.

Ganimetler.

Tam oradaydılar. Açıkta, her zaman görebileceği bir yerdeydiler. Herkesin ne olduklarını anlamadan yanından geçip gideceği bir noktada duruyorlardı. Adam ise buna, yakayı ele vermeden kurtulmanın gücüne bayılıyordu.

Sadece mücevherlerin çeşitliliğine -bir zamanlar ablası gibi kızlara ait olan, ailelerin asla geri alamadığı ve çalındığını varsaydıkları mücevherlere- bakarak bile bu adamın ne olduğunu anlayabiliyordu.

Hasta. Sadist. Sosyopat. Muhtemelen psikopat. Bu ganimetleri her gün görebileceği, herkesin görebileceği bir yerde açıkta tutma fikri onun narsisizmini ortaya koyuyordu.

Her ne kadar tüm benliği bu parçaları almak, ablasınınkini saklayıp geri kalanını ailelere göndermek istese de kâseye dokunmadı. Elini yumruk yapıp dişlerini sıktı ve başka bir şey aramaya devam etti.

Sandalyesini hareket ettirmeden ya da oturmadan masasına yöneldi ve iki çekmeceden birini sessizce açtı. Orada dikkat çekici bir şey yoktu, sadece birkaç kırtasiye malzemesiyle bazı akademik belgeler vardı. Onları olduğu gibi bırakıp diğer çekmeceyi denedi.

Kilitliydi.

Lanet olsun.

Tam anahtar aramaya başlamışken büyük bir el aniden ağzını kapattı ve onu sert bir vücuda çekip kitaplığa doğru sürükledi. El ile mücadele etmeye başladı ama adam çok iri ve güçlüydü, tutuşu çok sağlamdı.

"Sakin ol, küçük engerek. Yoksa ikimiz de hapı yutarız."

Ses kulağından beynine sızarken bedeni itaat etti. Ağzını kapatıp onu geriye sürükleyenin o olduğunu anlamanın verdiği rahatlama tarifsizdi. Özellikle onun tehlikeli olduğuna karar verdiği düşünülürse, daha sonra bu duyguyu muhtemelen tekrar gözden geçirmesi gerekecekti. Hâlâ tehlikeli olabilirdi. Yine de kendisini devasa bedenine doğru çekmesine izin verdi ve hızla çarpan kalbini sakinleştirdi.

Kitaplığın yanındaki, amfiye açılan kapıyı açarak onu dışarı çekti. Ardından kapıyı sessizce kapatıp ikisini gölgelerin arasına sakladı.

"Sakın kıpırdama, anladın mı?" Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Salem başını salladı. En azından sallamaya çalıştı çünkü adamın büyük eli, boğazlı kazağının üzerinden yüzünün yarısını kaplamıştı.

Ofis kapısının diğer tarafından gelen boğuk sesler kulağına ulaştı.

Kapının diğer tarafında biri vardı, neredeyse yakalanıyordu. Hatta bu sinir bozucu adam onu dışarı çekmeseydi yakalanacaktı ve kim bilir başka neler olacaktı. Salem şaşkınlıkla irkildiğinde adam tutuşunu sıkılaştırıp kızı vücuduna biraz daha yaklaştırdı. Göğsünü sırtına dayadı ve aralarında sadece santimler bulunan yüzünü eğerek konuşmaya kulak kesildi.

"Burada kimse yok," dedi bir adam. Salem'in daha önce hiç duymadığı bir sesti.

"Kilitlerin açıldığına dair bildirim aldım," dedi Merlin. Salem sesindeki öfkeyi duyabiliyordu.

"Teknik bir sorun olabilir," dedi diğer adam. "Kodu bilen tek kişi senin asistanın ve sen ona kefil oldun."

Salem onun kollarında gerildi.

Merlin Caz'e kefil olmuştu. Sadist ve psikopat Merlin, görünüşe göre güvendiği tek kişi olan asistanı Caz'e kefil olmuştu. Caz bir tür çırak mıydı?

Aklına hastalıklı bir düşünce geldi. Ablasıyla bir ilgisi olamazdı... *Hayır.* Bu düşünceyi hemen kafasından attı. Ablası öldüğünde Caz üniversitede bile değildi.

Fakat ona dayanmış dururken bile kasları kilitlenip donmaya, gerilmeye başladı. Bunları duyduktan sonra ona bu kadar yakın durmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Boğazındaki safrayı yutmak ya da yakalanma riskiyle karşı karşıya kalmak arasındaydı.

Yuttu.

"Bundan hoşlanmadım," dedi Merlin.

Diğer adam yüksek sesle iç geçirdi. "Lanet olsun, etrafa bir

bak. Eğer hiçbir şey çalınmamışsa gidelim. Geç oluyor ve zamanında orada olmamız gerekiyor."

Nerede? Sosyal bir etkinlikte mi?

Ayak sesleri kapıya yaklaştığında Salem geri adım atıp onun kollarına iyice sokuldu. Tamamen gölgelerin içine girerek nefesini tuttu. Caz de nefesini tutuyor gibiydi.

Ayak sesleri durdu. "Her şey aynı görünüyor."

Sesinin geldiği yönden, şöminenin önünde durduğunu anladı. Büyük ihtimalle ganimetlerini inceliyor, onlara dokunup dokunulmadığından emin oluyordu. Salem beyninin mantıklı tarafını dinlediği için hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Tanrıya şükürler olsun, hiçbir parçaya dokunmamıştı. Merlin gibi ganimet toplayan canavarlar, onlara fazlasıyla takıntılı olurlardı ve biri bir santim bile yerinden oynatılmış olsa fark ederlerdi.

Ayak sesleri yavaşça uzaklaştı. Kapı açılma, kapanma ve kilitlerin yeniden devreye girme sesi duyuldu.

Ardından sessizlik çöktü.

Saniyeler geçti.

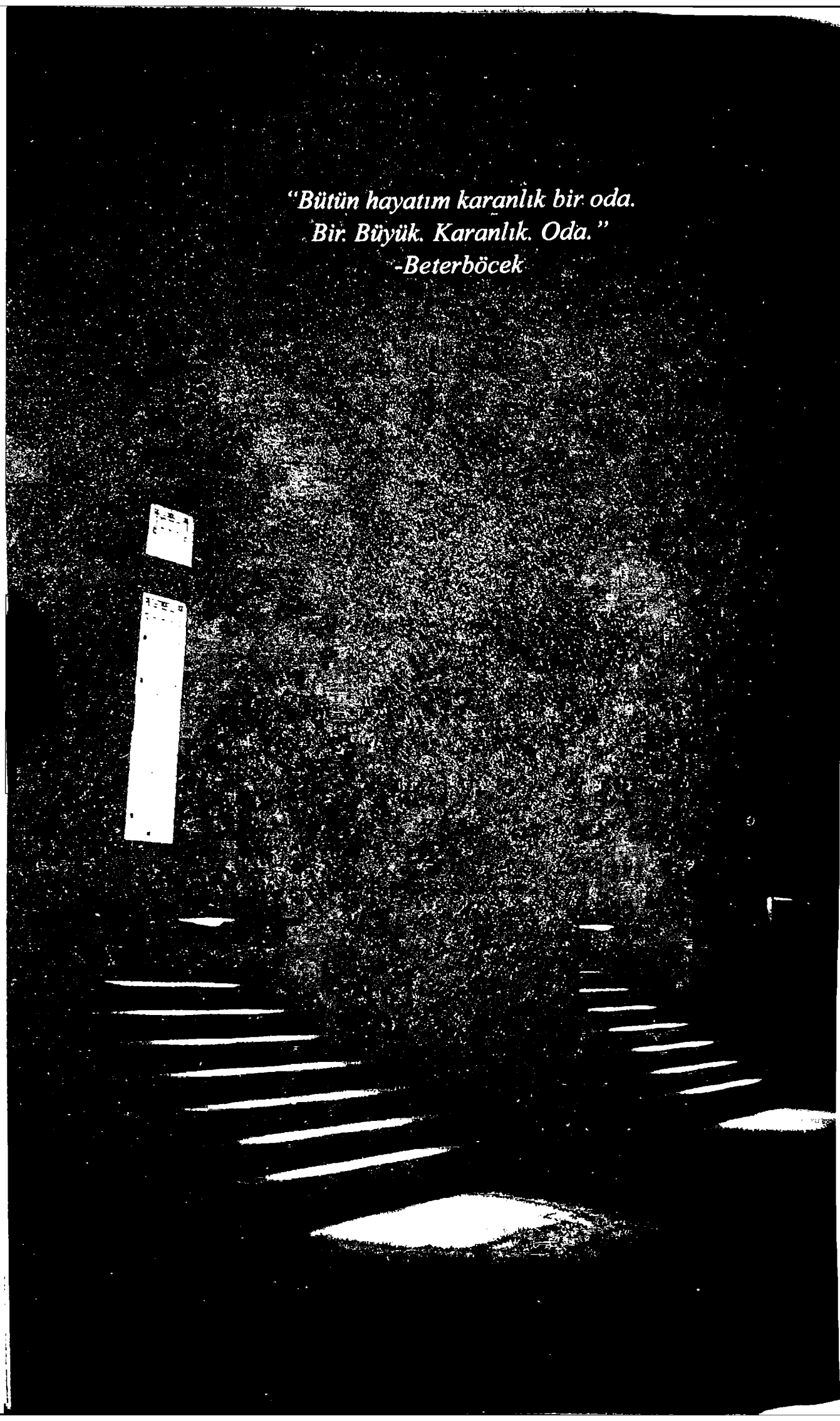
Salem ana kapıyı açıp kilitleri devre dışı bırakmadan ve muhtemelen Merlin'i yeniden alarma geçirmeden buradan ayrılamayacaklarını fark etti. Tek çareleri beklemekti. Ya temizlik görevlileri ya da belki de Merlin'in ta kendisi gelecekti.

Sessizlik dayanılmaz bir gürültüye dönüştü.

Caz'in iriliğinin, yakınlığının ve öngörülemezliğinin fazlasıyla farkına vardı.

Bu geceyi tanımadığı bir adamla geçirmek zorundaydı. Bir canavarın çırağı olabilecek, birini kurşun kalemle gözünü oymakla tehdit ettiğini gördüğü bir adamla burada kalmıştı. Yüzüne biraz daha baskı uygulayarak onu boğup bir istatistiğe dönüştürebilecek bir adamla yalnızdı.

Bu geceyi Caz Van der Waal ile kilitli geçirecekti.

"Bütün hayatım karanlık bir oda.
Bir. Büyük. Karanlık. Oda."
-Beterböcek

YİRMİNCİ BÖLÜM

SALEM

Amfideki iğne düşse duyulacak kadar derin sessizlik sarsıcıydı.

Tıpkı her yanı kaplayan mutlak karanlık gibi.

Başının hemen üzerinde duyduğu nefesin hafif sesini iyice belirginleştiriyordu. Sırtının arkasındaki iri ve kaslı bedeninin varlığını daha da yoğun hissettiriyor, duyularını saran kokusunu her saniye güçlendiriyordu.

Hepsi bir araya gelerek başını döndürüyordu. İçinde zaten var olan duygu ile sorular birbirine karışıyordu. Kaygı ve beklentiyle iç içe geçiyor, onun yakınlığına tepki olarak kanının alev alev yanmasına neden oluyordu.

Bu saf bilimdi. Biliyordu, başka bir şey değildi. Çılgınca bir nedenden dolayı moleküler yapısı onun moleküler yapısına, feromonları onun feromonlarına ve kalp atışları onun kalp atışlarına tepki veriyordu.

Eli ağzının üzerinde kalırken diğer eli kalçasının kıvrımına, belinin çukuruyla pelvisinin tabanı arasına yerleşti. Dokunuşu tutkulu ve sahipleniciydi, avucunu kalçasını öyle tutmaya hakkı varmış gibi bastırıyordu.

Salem gözlerinin istemsizce kapandığını hissetti. Adamın elinin sıcaklığı kazağının altından sızarak tenine ulaşıyor, sanki yüzyıllardır donmuş olan tenini eritiyordu.

Burnunun başının üzerinde hafifçe gezindiğini, ardından durduğunu hissetti.

Ağzını kapatan el, beresine kaydı ve tek hamlede onu çekip aldı. Bir anda serbest kalan saçları sırtına döküldü. Salem'in elleri içgüdüsel olarak saçlarına uzandı ama adam hemen harekete geçti. Bileklerini yakalayıp aşağı indirdi. Kollarını öyle bir şekilde yerleştirmişti ki, sanki arkasından onu sarıyormuş gibiydi.

Salem konuşmak için ağzını açtığında boğazlı kazağın hâlâ ağzının üstünde olduğunu, sesini boğduğunu fark etti.

Arkasında onun varlığıyla yine kıpırdayamaz hâle gelmişti, üstelik bu kez konuşamıyordu.

Caz tekrar derin bir nefes alarak saçlarının kokusunu içine çekti. Salem onun göğsünden yükselen derin homurtunun titreşimini sırtında hissetti. Bu his göğsüne yayılarak teninde dalga dalga ilerledi, memelerinin sertleşip sızlamasına neden oldu.

Salem ağzını kapatan kumaş yüzünden boğuk bir ses çıkardı. Caz'in nefesi yavaşça boynuna doğru inerek tam omzuyla boynunun birleştiği noktada durdu. Kumaşın üzerinden burnuyla okşadı. Tıpkı avını boynundan kavramış, ona dişlerini geçirmeden önce son bir kez okşayan sabırsız bir yırtıcıya benziyordu.

Onun tarafından tamamen tüketilme, tüm ilgisinin merkezi olma, tutkusunun hedefi haline gelme ve takıntısının tek adresine dönüşme düşüncesi Salem'i bu kadar tahrik etmemeliydi.

İçinde bir şey, onu şaşırtan bir şiddetle bunu istiyordu.

Onun kim olduğunu, kim olabileceğini umursamamasına ya da düşünmek bile istememesine neden olacak kadar şiddetliydi.

"Şu anda çok kolay olurdu, değil mi?" diye fısıldadı Caz kulağına. Dudaklarının kulak kıvrımına değmesiyle birlikte vücudunun her yerine ürpertiler yayıldı. "Seni masaya dayayıp sertçe becermek çok kolay olurdu."

Görüntü zihninde net bir şekilde canlandı. Onu masaya sertçe bastırıyor, taytını yalnızca erişim sağlayacak kadar in-

diriyordu. Ellerini arkada sımsıkı tutarak kalçalarına indirdiği güçlü darbeler yüzünden vücudu ahşap yüzeyde ileri geri kayıyordu. Gözleri geriye yuvarlanırken uzun süredir aralarında biriken gerilim bir anda parçalanıyordu. Etraflarındaki, içlerindeki ve aralarındaki o karanlık hepsini yutup içine çekiyordu.

Zihninde beliren görüntüyle birlikte göğüsleri hızla inip kalkmaya başladı, üzerlerindeki kumaş gerilerek daha da sıkılaştı. Her nefeste iç çamaşırı gitgide ıslanıyor, onunlayken daha önce kimseyle hissetmediği kadar derin bir arzunun içine sürükleniyordu.

"Ve sen de bana izin verirdin..." Onu denize çekip dumanla boğan sesi daha alçak ve daha hırıltılı bir şekilde mırıldandı. Bu ses tonu beyninin iyice karıncalanmasına neden olmuştu. "Değil mi?"

Evet, izin verirdi. Sonuçlarını umursamazdı. O anda ellerinin kanla mı, yoksa boyayla mı kaplı olduğunu umursamadan izin verirdi.

"Bana bak," diye emretti Caz.

Salem boynunu çevirip baktığında yüz yüze geldiler. Burunları birbirine değecek kadar yakınlardı. Kahveyle nane kokusu, boya ve toprak sonrası yağmur kokusuna karışmıştı. Bu baştan çıkarıcı karışım karşısında ağzı sulandı. Hepsini içine çekme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"Siktir."

O gözleri, o değişken ve ışıldayan gözleri, pencerelerden süzülen hafif ay ışığında vahşi bir hayvanınki gibi parlıyordu. Sağ kulağındaki *piercing* de o ışığı yakalayıp ışıldıyordu.

Karanlıkta bakışları birbirine kilitlendi.

Salem'in iç çamaşırı mahvolmuştu.

Onu kendine doğru çekti ve sırtını tamamen bedenine bastırdı. Arzusu, sırtına dayanmış hâliyle inkâr edilemeyecek kadar belirgindi. Büyüktü, şimdiye kadar gördüğü her şeyden daha büyüktü. Belkemiğinin ucuna çelik misali uzanarak sıcağıyla onu sarıyor, her atışında teninde zonkluyordu.

Ardından yüzünü onunkine yaklaştırdı ve kazağın kumaşını aralarında bırakarak ağzını kendi ağzıyla örttü.

Salem gözlerini kapatıp boynunu hafifçe oynattı. Kumaşın aşağı kaymasını, dudaklarını en çıplak ve arzulu haliyle onun tenine değdirebilmeyi istiyordu.

Ancak kumaş yerinden kıpırdamadı.

Ellerini kurtarmaya çalıştı. Adam tutuşunu sıkılaştırarak onu bırakmadı.

Geri çekilip arkasını dönmeye çalıştı. Kalçasındaki el onu olduğu yerde tuttu.

Boynunu geri çekip ona öfkeyle baktı. Arzusunun inkâr edilişine sinirlenmişti.

Ağzının sadece bir köşesinin yukarı kıvrılmasına neden olan nefret ettiği o sırıtış, adamın yüzüne yerleşerek Salem'in öfkesini körükledi. Ona karşı mücadele ederek daha fazla ses çıkardı ama değişen tek şey o iğrenç sırıtıştı. Şimdi iyice derinleşmişti.

Salem başka bir şey düşünemeden adamın yüzü tekrar kişisel alanına girdi ve tahmin edemeyeceği bir şey yaparak onu şaşırttı.

Boğazlı kazağının üst kısmını dişlerinin arasına aldı ve kumaşı santim santim, saniye saniye, her kalp atışında biraz daha aşağı çekmeye başladı.

Yavaşça.

İşkence edercesine.

Delirtici bir sabırla.

Altdudağı kızın dudaklarına hafifçe dokundu, yarı kapalı gözlerle yoluna devam ederken gözlerini onunkilerden ayırmadı. Bu hafif temas ağzından başlayıp bedeninin en derinlerine küçük elektrik şokları gönderdi, içinde doldurulmayı bekleyen bir boşluk yarattı. Dudakları onunkilere değerek aşağı inerken dişleri kumaşı hiç bırakmadı. Dudaklarıyla ısınan ve genç kızın yüzüne yapışan kumaş tamamen çekilene kadar devam etti.

Bu Salem'in hayatının en şehvetli deneyimiydi.

Daha önce çıkardığı seslere atıfta bulunarak, "Bir şey söylemek mi istemiştin?" diye sordu Caz. Ses tonunda hem hafif bir eğlence hem de çılgın bir tahrik vardı.

Salem ona ne söylemek istediğini hatırlamaya çalıştı ama beyni yanmıştı. Dudaklarının karıncalanmasına, daha fazlasını istemesine ve her şeyi istemesine neden olan o tuhaf yarı öpücükten sonra sistemi kısa devre yapmıştı.

Dudakları aralandığında kendine engel olamadan ağzını onunkine yapıştırdı.

Mutluluk.

İşte böyle hissettiriyordu, o böyle hissettiriyordu. Kelime dağarcığının bir parçası olan ama hiç deneyimlemediği o kelimeye en çok yaklaştığı an buydu.

Ağzı onunki tarafından ele geçirilirken bedenindeki huzursuzluk yavaşça sessizleşti. Endorfinler tüm kontrolü ele alıp kendini sarhoş gibi hissetmesine neden oldu.

Zaten adamın yaptığı tam olarak buydu.

Onu ele geçiriyordu.

Dilini kendi diliyle okşayarak zehrini içine boşalttı. Zehir, tenini delen bir ok gibi damarlarına işleyip kalbine ulaştı. Oradan vücudunun her yerine yayılarak onu tamamen kendisine ait kılmak için hazırladı.

Fakat bir zehir hiç bu kadar lezzetli olmamıştı. Tıpkı nefesinden yayılan nane ve kahve kokusu gibi. Gözlerinde gördüğü arzu ve sapkınlık gibi. Sesinde duyduğu günah ve baştan çıkarma gibi.

Salem onun aracı haline geldiğini hissediyordu. Ağzının sunduğu meyveyi tatmış, emmiş ve kendini yeraltı dünyasında sonsuza dek ona bağlamıştı.

Caz o hırıltılardan bir tane daha çıkardı ve Salem'in boğazından da karşılık olarak bir ses çıktı.

Salem ellerinin onun boynuna dolandığını görene kadar serbest bırakıldığını fark etmemişti. Dizlerinin bağı çözülürken ona sıkıca tutundu ve birbirlerini tüketmeye devam ettiler. Ada-

mın bir eli saçlarını sıkıca kavrarken Salem de parmaklarını onun saçlarına dokundurarak onları ilk kez parmakları arasında hissetti.

Kalçasında duran diğer el karnının üzerinden geçerek iri göğüslerinden birini kavrayıp sıktı. Salem'in kalçaları istemsizce hareket etti. Aldığı haz bir ok gibi bedeninin tam merkezine saplanırken boş boş havaya sürtündü. Adamın dövmeli, becerikli parmakları meme ucunun etrafında daireler çiziyordu. Dokunmadan, sadece üzerinden geçerek işkence edercesine onu kışkırtıyordu. Yalvarırcasına çıkardığı mırıltıya kendisi bile şaşırdı.

Adamın sırıtışını dudakları üzerinde hissettiğinde çok uzun zamandır yapmak istediği bir şey yaptı.

Isırdı.

Saçlarını kavrayan el başını sertçe geriye çekti. Bu hâkimiyet dolu hareket, kanını delice bir arzuya sürüklemişti.

Salem'in onunla işi bitmemişti.

Daha fazlasını istiyordu.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Ateşli gözlerle adama baktı. Onun da bakışları yüzünde geziniyor, her zaman yaptığı gibi haritasını çıkarıyordu.

"Resmini yapmama izin ver."

Kulaklarına hücum eden kan yüzünden kelimeleri algılayamadı. Dudaklarının hareket ettiğini görmüştü. Ancak cinsel hayal kırıklığıyla o kadar aptallaşmıştı ki, kendine gelmesi ve adamın sözlerinin zihnine nüfuz etmesi birkaç dakikasını aldı.

Sözlerinin.

Diğer şeylerin.

Her şeyin.

Ellerini aniden geri çekti ve ondan birkaç adım uzaklaştı. Kendini sakinleştirmek amacıyla derin nefesler alırken kalbi gümbürdüyordu. Bedenindeki çılgınlık sonunda duruldu ama dokunuşunun hayaleti teninde gezinmeye devam ediyordu.

Caz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Ancak Salem

oraya bakmayı reddederek bakışlarını yüzünde tuttu. Yüzünde ve kızarıp şişmiş dudaklarında.

Lanet olsun.

Arkasını dönerek aralarına biraz daha mesafe koydu. Büyük masanın yanına gidip üzerine eğildi ve yüzünü ellerinin arasına sakladı.

Ne yapmıştı böyle?

Bunu nasıl yapabilirdi? Hem de Merlin'in ofisinde bulduklarından sonra? Hem de onunla? Onun Merlin ile çalışıyor olabileceği ihtimalini öğrendikten hemen sonra? Ancak Merlin'le çalışıyor olsaydı, onu saklar mıydı? Peki Merlin ile çalışmıyorsa, neden Merlin ona kefil olacaktı ki?

Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Bana bak," diye tekrar emrettiğini duydu.

Ancak düşüncelerini düzene sokmaya çalışarak bunu duymazdan geldi. Evet, bir süredir aralarında bir gerilim vardı. Evet, ondan delicesine etkilenmişti ve artık bunun fiziksel boyutun ötesinde bir şey olduğunu kabul ediyordu. Onun içindeki ateşi çekici buluyordu. Gizemi, hakkındaki söylentiler, onu o vahşi ve delirmiş bakışlarla izleyişi, onu sanki bir hayat iksiriymiş gibi tüketme şekli genç kızı etkiliyordu. Onun her hâlini, her parçasını çekici buluyordu.

Belki o sırıtışı, onu kışkırtması ve aralarındaki rekabeti besleme şekli hariçti.

Onu çekici buluyordu ve biraz önce yaşananların tekrarlanmasını istiyordu.

Bunun için bazı şeyleri bilmesi gerekiyordu.

Çok gecikmiş bir konuşma yapmaları gerekiyordu ve hazır kapana kısılmışken bundan sıyrılmaları mümkün değildi.

Bir karar vererek ellerini indirdi. Başını kaldırdığında adamın pencerenin yanında durmuş, dışarıya baktığını gördü.

Kahretsin, mıknatıs gibiydi.

Ay ışığında çizdiği silueti gördükçe içindeki kadınsı hayranlık daha da arttı. Geniş omuzları pencere pervazını doldurarak

ışığı kesiyordu, güçlü sırtı beline kadar kusursuz bir oranla daralıyordu. Her şeyi öyle muazzamdı ki, sanki bir sanatçı onu kusursuz bir erkeksilikle resmetmiş gibi görünüyordu.

Silkelenerek kendine gelmeye çalıştı.

Odaklan.

"Neden normal öğrencilerin sahip olduğundan farklı bir öğrenci kartın var?" diye başlayarak bu konuşmanın nasıl gideceğine karar verecek tek soruyu sordu. Eğer cevap onu tatmin etmezse, onunla işi bitecekti.

Caz ona dönmedi, pencereden dışarıyı izlemeye devam etti. Yandan görünen yüzü kasvetliydi. Koyu renk kazağı neredeyse gölgelere karışıyordu. Boynundaki dövmeler sanki parlıyordu. Karmaşık kıvrımlar, saçlarının ortaya çıkardığı kaslı boynuna sarmaşıklar gibi tırmanıyordu.

"Bu bir üyelik kartı," dedi kısa ve öz bir şekilde. Elbette öyleydi. Salem bir aptal değildi.

"Nerenin?" diye üsteledi Salem. Yüzündeki değişiklikleri görmek için adamı dikkatle inceliyordu.

Ancak çok bir değişiklik olmadı. Sadece hafifçe şişmiş ağzının kenarında küçük bir gerginlik çizgisi belirdi. "Seni ilgilendirmez."

Kelimeler ve söyleniş biçimi, Salem'in hafızasında bir şeyi tetikledi. Ancak bu düşünceyi bir kenara itti ve masanın üzerine atlayıp ayaklarını sallamaya başladı.

"Dürüst bir konuşma yapabiliriz," diye belirtti. "Ya da birbirimizi bir daha hiç görmeyiz. Seçim senin."

Caz bunun üzerine kıza dönüp karanlık bir bakış attı. "Beni durduramazsın."

Salem de onunla aynı fikirdeydi. "Evet ama seni görmezden gelebilirim."

"Sanki bunu zaten yapmamışsın gibi," dedi Caz alayla.

Ne kadar soğuk olabileceğinden haberi yoktu. Tüm bilgisizliğine rağmen içten içe ona karşı kayıtsız kalmamıştı. Fakat

kayıtsız kalabileceğini biliyordu. "Çok daha kötüsünü yapabilirim. Benim için varlığın sona erebilir."

Gözleri kızınkilere dikilmişti, yüzündeki ifade sertti. "Hayır, eremez. İstediğin kadar deneyebilirsin. Bu her neyse, ikimizi de etkiliyor ve hiçbir yere gitmeyecek. İnan bana, denedim. Senden uzak durmak için çok uğraştım."

Salem sesindeki sertliğe şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Caz derin bir nefes alarak pencereye yaslandı. Kollarını kavuşturup bir ayağını arkasındaki duvara dayadı. Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ve neredeyse söylemeye başlayacaktı. Ancak derin bir nefes verip söylemek üzere olduğu kelimeleri sessizce yuttu.

Salem taktik değiştirmeyi denedi. "Bu gece beni takip mi ettin?"

"Evet," diye cevapladı basitçe.

"Neden?"

Caz omuz silkti. "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Bundan şüpheliydi. "Ne yani? Sen de beni takip etmeye mi karar verdin?"

"Neden olmasın?" Ses tonunda en ufak bir pişmanlık yoktu. "Garip davranıyordun ve nedenini öğrenmek istedim. Bu da bizi benim soruma getiriyor. Burada ne işin var?"

Salem onu uzun süre inceledi. Ona duygusal olarak güvenmiyordu, niyetine de güvenmiyordu. Fakat içlerinden biri bir adım bile geri adım atmazsa, bütün gece birbirlerinin etrafında dolanıp duracaklardı.

"Cevap bana bundan sonra ne söyleyeceğine bağlı," dedi dürüstçe.

Caz'in gözleri hafifçe kısıldı.

"Ölümlerden haberin var mı?"

Sözleri aralarında bomba gibi patlayarak bir süre yankılandı ve ardında sessizlik bıraktı. Salem nefesini tutup beklerken Caz de aynı güvensizlikle bir süre onu inceledi.

"Evet," diye yanıtladı kısaca.

"Peki Merlin'in bu olaylarla bir ilgisi olabileceğini biliyor musun?" diye sordu. Kartlarını gizli oynamaya devam ediyordu.

"Evet."

Salem derin bir nefes alıp yutkundu. Şimdi zor kısım geliyordu.

"Peki sen... ona bu konuda yardım ediyor musun?"

Caz kafasını hızlıca iki yana salladı.

Salem tuttuğu nefesi bıraktı. Gergin omuzları hafifçe gevşedi. Başını yana eğip onu merakla inceledi.

"O zaman neden onun asistanlığını yapıyorsun?"

Caz'in çenesi kasıldı. "Kendi sebeplerim var. Neden onun ofisindeydin?"

Salem üzerinde oturduğu masanın kenarını kavrayarak yerde hareket eden gölgeleri izledi. "Ablam."

Bir an sessizlik oldu. "Ablan mı?"

Salem tekrar ona baktığında Caz'in tamamen kendisine dönmüş olduğunu gördü.

"Evet," diye yanıtladı. "Bir gün onun ofisindeydim ve orada ablama ait bir şey gördüm. Gözlerimin yanılmadığından emin olmak istedim."

Salem onun ne olabileceğini anlamaya çalıştığının farkındaydı. Şüphesiz defalarca girmiş olduğu ofisteki olasılıkları zihninden geçiriyordu. Konuyu kafasında tartarken bakışları keskinleşip ona odaklandı.

"Mücevherler."

Salem başını salladı. "Bana eski karısının olduğunu söyledi. Ama öyle olmadığını biliyorum. Olivia'nındı."

Caz bir elini yüzüne götürüp burun kemerini sıktı, gözlerini kapatarak düşüncelerine gömüldü. Etrafındaki hava gergin ve ciddiydi. Sınıfta hep oturduğu köşeye yürüdü, sandalyesine yerleştiğinde sessizliğe gömüldü. Salem pencereye döndü ve onu düşünceleriyle baş başa bırakarak sadece bekledi.

"Salem."

Bu kelime onu şaşırttı. Onu tanıdığı süre boyunca, bir kez bile ona doğrudan ismiyle hitap ettiğini hatırlamıyordu. Ses tonu ve bu kelimeyi kullanmış olması, konuyu daha da ciddi hale getiriyordu.

"Ödül başvurunu geri çekmelisin."

Bu sözler onu şaşırtsa da aslında Aditi ile yaptığı konuşmayı duyduktan sonra şaşırmamalıydı.

"Neden?" diye sordu tamamen ona dönerek. Cevabını merakla bekledi.

"Nedenini biliyorsun," dedi Caz ciddi bir ses tonuyla.

Çünkü ölen öğrencilerin tamamı ödüllere başvurmuştu.

"Ölümler," diye karşılık verdi Salem. "Bana daha fazla bilgi vermelisin, Caz."

Sandalyesinde geriye yaslandı ve ağırlığını arka ayaklarına vererek onu hafifçe sallamaya başladı. Elleri ise iki yanda, kontrolü elden bırakmadan duruyordu. "Tehlikedesin," dedi ona açıkça.

"Kim yüzünden? Mortemia mı?" diye sordu. Grubun adı dudaklarından kayıp gitmişti.

Caz gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ne?"

Tepkisi Salem'i şaşırttı. "Mortemia? Miras öğrenciler grubu?"

Caz küfretti. "Aptal bir öğrenci derneğinden bahsetmiyorum, Salem. Bu ciddi bir mesele. Hayati tehlike arz ediyor. Bunu daha ciddiye almalı ve hayatınla kumar oynamayı bırakmalısın."

Başkalarının ona kendi iyiliği için düzgün davranmasını söylediğini hatırlatan bu ses tonuna her zaman ama her zaman ters tepki vermişti.

Masadan aşağı atlayıp kıçındaki tozları silkeledi ve adamın yanına yürüdü. Caz sandalyede sallanmayı bırakıp hareketsiz kaldı, kızı dikkatle izliyordu. Salem bir elini masanın üstüne bastırdı, diğer elini sandalyenin arkasına koyarak öne eğildi ve sesini alçaltarak konuştu.

"Hayatımla ilgili ne yapacağım hakkında söz sahibi olduğun konusunda yanlış bir izlenime kapılmış gibisin," diye başladı. "Şunu çok net bir şekilde belirtmeme izin ver. Söz sahibi değilsin. Bir uçurumdan atlamak istersem atlarım. Sabahın erken saatlerinde yakışıklı bir yabancıyla yürüyüşe çıkmak istersem çıkarım. Beni yem yapacağını bilerek bir ödüle başvurmak istersem başvururum. Bu konuda söz hakkın yok."

Tiradının sonuna geldiğinde göğsü sertçe inip kalkıyordu. Ağzından çıkan kelimelerin sayısı kendisini bile şaşırtmıştı.

Caz olduğu yerde kıpırdamadan oturmaya devam etti. Buz gibi yakıcı bakışlarıyla genç kızı izliyordu. Ağzının kenarı, yine o lanet tebessümle kıvrılmıştı. "Dene bakalım. Uçurumdan atlamayı dene, seni engellerim. Kendini yem yapmayı dene, seni yakalarım. Ve başka bir erkekle birlikte olmayı dene, onun kanını kullanıp seni tuvalim yaparım."

Caz bir anda ileri atılarak Salem'i kendine çekti ve yanlamasına kucağına düşürdü. Elleri artık onunla özdeşleşmiş, tanıdık ve tüylerini ürperten o sahiplenici hareketle saçlarının arasına daldı.

"Hayatınla ilgili ne yapacağın konusunda söz sahibi olmayabilirim," dedi gözlerini onunkilere kilitleyerek. "Ama hayatının tam ortasında olacağım. Bunu aklından çıkarma."

Salem ona sert bir bakış attı. Başladıkları çıkmaz noktaya geri dönmüşlerdi. Vücudu adrenalin ve başka bir şeyle titriyordu.

Sonra aniden, hiç beklemediği bir anda ağzı kocaman bir esnemeyle açıldı ve bakışlarını anlamsız hale getirdi.

Caz'in dudakları bu kez alaycı değil, içten bir neşeyle kıvrıldı. Parmakları saç tellerine uzanarak tıpkı sokakta onu büyülediği gibi yavaşça oynamaya başladı. Salem beyninin neden uykuya dalmanın güvenli olduğunu düşündüğünü, vücuduna neden bu sinyalleri gönderdiğini anlamıyordu. Aralarında söylenmemiş onca sır varken ve neler olabileceğini bilmezken bu şekilde uykuya dalmak istemiyordu.

Fakat bir anda kolları kurşun gibi ağırlaşmış, vücudu gevşemiş ve göz kapakları uyuşmuştu. Saçlarını okşayan ellerin nazik hareketleri bu hissi daha da güçlendiriyordu.

"Daha işimiz bitmedi," diye mırıldandı Salem. Konuşmaları bitmemişti. Konuşacaklardı. Ancak belki öncesinde küçük bir şekerleme yapabilirdi. Caz sertti ama bir o kadar da rahattı. Hem köprücükkemiğinin altındaki nokta hoştu. Kulağının altındaki düzenli kalp atışları güzeldi. Beynini durdurup kendini bırakmak çok rahatlatıcı bir duyguydu. Biraz uyuduktan sonra ona geri dönecekti.

Tamam.

Sadece kısacık bir şekerleme.

Uykuya dalmadan önce duyduğu son şey, Caz'in yumuşak ve alçak sesle söylediği kelimelerdi.

"Ve asla da bitmeyecek."

Dün neredeyse ölüyorlardı, belki yarın öleceklerdi
ama bugün hayattaydılar, muhteşem bir şekilde hayatta.
-Robert Jordan, Göğün Ateşleri

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SALEM

Salem aniden uyandı.

Yatakta doğrulup etrafına bakındı. Kapalı pencerelerden süzülen gün ışığı, sabahın erken saatleri olduğunu gösteriyordu.

Bir dakika.

Yatak mı? Oraya ne zaman gelmişti?

Hatırladığı son şey Merlin'in ofisine gitmesi, neredeyse yakalanması ve Caz'in onu kurtarmasıydı. Sonra o öpücük gelmişti. Şimdiye kadar deneyimlediği en ateşli, en baştan çıkarıcı öpücüktü. Ardından konuşmuşlardı ve sonra onun üstünde uyuyakalmıştı.

Evet, hatırladığı son şey buydu. Peki odasına ne zaman gelmişti? Dahası, odasına nasıl gelmişti?

Sorusuna cevap verilircesine banyonun kapısı açıldı ve Salem panikleyerek yataktan atladı. Geriye kaçıp kollarını dövüş pozisyonuna getirdi, alanını işgal eden kişiyle savaşmaya hazırlandı.

Caz dışarı çıktı.

Seksi, ıslak, yarı çıplak bir Caz.

Neler oluyor?

Elindeki havluyla kuruladığı ıslak saçları geriye taranmıştı. Bir diğer havlu beline sarılmıştı, böylece tüm gövdesi gözle-

Ninova

ri önüne serilmişti. *Vay canına.* Hem de ne gövdeydi. Güneşte bronzlaşmış yumuşak teni, gergin ve güçlü kasların üzerinde pürüzsüzce uzanıyordu. Göğüs kaslarıyla karın kasları arasındaki çukurlar, onları iyice belirgin hale getiriyordu. Boynunun yan tarafından aşağıya uzanan lezzetli bir damar, genellikle yakasının ve giysilerinin altında gizlenen bir sarmaşık dövmesinin hemen yanında atıyordu. Şimdi onu net bir şekilde görebiliyordu. Dövme göğsünden aşağı süzülerek çoğunlukla siyah mürekkeple yapılmış, yer yer renkli dokunuşlarla süslenmiş harika bir sanat koleksiyonuna karışıyordu.

Artık dövmelerinin tamamını görebiliyordu. Sol göğsünün üzerinde bir yıldız vardı. Çevresini saran ince sarmaşıklar ve zarif kıvrımlar, yıldızı yan tarafında gözden kaybolan kanatlara bağlıyordu. Sağ göğsünün üzerinde bir boya fırçası tenine saplanmış gibi duruyordu. Yaranın içinden sızan kan ince damlalar halinde aşağıya süzülüyor, bedenine dolanmış bir yılanın ağzına akıyordu. Yılanın derisine işlenmiş bir yazı dikkat çekiyordu. Diğer tarafında, karın kaslarının hemen kenarında onu dikkatle izleyen bir kuş vardı.

Bir akbaba.

Gördüğü manzara, Salem'i büyülenmiş halinden sıyırıp gerçeğe döndürdü. Bakışlarını yukarı kaldırdığında adamın onu izlemekte olduğunu gördü.

O anda, üzerinde sadece atlet ve iç çamaşırı olduğunu fark etti.

Siktir.

Hemen battaniyenin altına saklanma isteğiyle dolsa da ellerini yumruk yaparak yerinde kaldı. Gözlerini kaçırmadı, onun bakmasına izin verdi ve asıl meseleye odaklandı. Caz'in orada ne işi vardı ve kendisi neden yarı çıplaktı?

Caz'in gözleri genç kızı baştan aşağı süzdü. Açıkta kalan tenini, dolgun göğüslerini ve kumaşın altından belli olan dikleşmiş meme uçlarını izledi. Ardından bakışları minik karnının davetkâr yuvarlaklığına indi. Oradan dikkatli gözlerinin altında

fark edilir şekilde kasılan kadınlığını saklayan, birbirine bastırdığı baldırlarına geçti. En sonunda kalça kıvrımını takip edip açık renk ojeyle boyanmış ayak tırnaklarında son buldu.

"Burada ne işin var?" Salem, zihninde en yüksek sesle çığlık atan soruyu sorarak sessizliği bozdu.

"'*Beni odama geri getirdiğin için teşekkür ederim,*' demek yok mu?" Elindeki havluyu yan taraftaki çamaşır sepetine attı.

Salem gözlerini kısarak ona baktı. "Hatırlasaydım teşekkür ederdim."

Caz omuz silkti ve Salem bu hareketi destekleyen kasların dalgalanmasını izledi. "Ölü gibi uyuman benim suçum değil."

Kız şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ölü gibi mi? O mu? Salem uyumakta zorlanırdı ve uyuduğunda da çok kötü uyurdu. Rüyalar onu rahatsız eder, sık sık uyanırdı. Onun bunu söylediğini duymak şok ediciydi. Nasıl böyle uyuyabilmişti? Acaba çaresizce dinlenmeye bu kadar ihtiyacı vardı da aklı tamamen devre dışı mı kalmıştı?

"Aslında," dedi Caz yatağa yaklaşarak. "Ben de birkaç saat ölü gibi uyudum. O kadar iyi uyudum ki, yakın zamanda yatağından ayrılacağımı sanmıyorum."

Salem'in her şeyi anlamaya çalıştığını söylemek yetersiz kalırdı. Ne zaman onun yatağında uyumuştu? *Birlikte* mi yatmışlardı?

Ayrıca konferans salonundan nasıl çıkmışlardı?

Salem daha tek bir soruyu bile dile getiremeden Caz belindeki havluyu bir kenara attı. Yatağına girerken birkaç saniyeliğine sıkı ve şekilli poposunu ona sergiledi. "Birazdan giderim," dedi. Salem'in hâlâ kendini toparlamaya çalıştığının, zihninin o an ağır işlediğinin farkında değildi. "Sadece biraz daha yat."

İzin istemeden yatağına girmiş, onun banyosunda duşunu almış ve havlularını kullanmıştı. Üstelik tüm bunları *çıplakken* yapmıştı. Şimdi de onunla yatmasını mı bekliyordu?

Her şeyin ne kadar saçma olduğunu aniden fark eden Salem yıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı.

Kahkaha atmaya başladı.

Karnını tutarak öne eğildi. On yıldan fazla süredir ağzından çıkmamış sesler çıkararak attığı kahkahalar odada yankılanıyordu. Yüzü kızarana, gözlerinden yaşlar süzülene kadar güldü. En sonunda Caz'e baktığında hafif bir gülümsemeyle kendisini izlediğini gördü.

"Sen delisin," diye soludu kıkırdamaya devam ederek. "Kesinlikle delisin."

"Sana mı?" diye takıldı Caz. *Onun* yatağında bir kral gibi rahatça uzanıyordu. "Evet."

Bu onu bir kez daha kahkahalara boğdu.

Artık ayakta duramayacak hale gelen Salem, karnını tutarak yatağa düştü ve kendini bir anda sırtüstü yatarken buldu.

Saçları açık mavi örtünün üzerine yayılmıştı, elleri başının iki yanındaydı. Başını kaldırıp baktığında üzerine eğilmiş adamı gördü. Çıplak göğsü, gergin göğüslerine değiyordu. Meme uçları ona sürtünüyordu, aralarında sadece kumaş vardı. Caz vücudunun ağırlığını bir dirseğine vererek diğer eliyle saçlarının tellerini ayırdı ve istediği şekilde yaydı. Gözleri bu ince işe odaklanmıştı. Oysa Salem'in bütün dikkati ona yönelmişti.

"Biz ne yapıyoruz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Sözleri bir mırıltı gibi çıkmıştı, beyni gerçekten neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Caz. Sesi dürüstlükle çınlıyordu. "Ama bu hoşuma gitti."

Salem'in de hoşuna gitmişti ve bu tehlikeliydi çünkü adamı engelleyen, geri çeken ve aralarına aşamayacağı bir duvar ören bir şey vardı. Salem bunun ne olduğunu öğrenene kadar ona güvenemezdi.

Gözleri bir anlığına cinayet panosuna kaydı ve onun özel olarak sipariş ettiği örtüyle gizlenmiş olduğunu görünce rahatladı. Odasına kimse gelmezdi, yine de her ihtimale karşı dikkatli olmak istemişti. Herkes altında bir tür pano olduğunu anlayabilirdi ama içeriği ortaya çıkana kadar gizli kalacaktı.

Fakat o anda pek dikkatli davranmamıştı, en azından bakışları dikkatsizdi.

Gözlerine fazlasıyla duyarlı olan adam, onun dikkatinin dağıldığını fark etti ve neye baktığını görmek için başını kaldırdı.

Salem yukarı uzanıp dudaklarını yakalayarak adamın dikkatini dağıttı.

İşe yaramıştı.

Caz tamamen ona döndü ve başını yana eğip dudaklarını açması için zorladı. O da usulca dudaklarını araladı, vücudu yeniden adamın dokunuşunun etkisiyle titreşti. Nefesleri derinleşirken hareketlerinin etkisiyle örtüler hışırdadı. Dilleri birbirine dokunup buluştu, birbirini tattı ve tüketti.

Caz'in eli boynundan aşağı kayıp göğüslerini okşadı, meme ucunu çimdikleyerek Salem'i bir yay gibi kıvrılmaya zorladı. Ardından karnına doğru indi ve çamaşırının üzerinde durdu. Salem sessiz bir davetle kalçasını oynattı. Caz elini, pamuklu kumaşın üzerinden bacaklarının arasına yerleştirdi ama sanki doğrudan tenine değiyormuş gibi hissettirmişti. Bu dokunuşla bedeninde kasılmalar ve arzuyla dolup taşan bir titreme başladı.

"Sırılsıklamsın," diye fısıldadı Caz dudaklarına doğru. Salem nefes nefese kalmıştı, adamın dudağını ısırarak karşılık verdi. "*Buna* daha önce biri sahip oldu mu?"

"Daha önce seks yaptım."

"Seni tatmin edemeyen, sarkık aletli pisliklerden bahsetmiyorum."

"Beni tatmin etmediklerini nereden biliyorsun?" diye sordu Salem.

Caz'in gözleri karardı, gözbebekleri grilerini neredeyse tamamen yutmuştu. "Çünkü onlar senin zihnini ele geçirmediler... Benim gibi."

Salem, sözlerinin doğruluğunun tetiklediği aydınlanmayla ona baktı. Haklıydı. Daha önce hiçbir erkek ona iliklerine kadar işleyecek bir haz yaşatmamıştı. Ancak onun bunu yapabileceğini tüm benliğiyle hissediyordu.

Bu düşünceyi kafasından silmeye çalışarak, "Zihnime sahip değilsin," dedi Salem.

Caz gülümsedi ve dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdu. "Zihnine sahibim. Bedenine de sahip olacağım. Ve sonra ruhunu alacağım. Çünkü sen de benimkini almaya geliyorsun, değil mi? Zihin, beden ve ruh. Şimdi söyle bana, bu amcığa daha önce biri sahip oldu mu?"

Salem başını iki yana salladı.

Adam göğsünden gelen, kükremeye benzer o muhteşem sesi çıkardı ve Salem ona daha da yaklaştı. Yatakta kıvranarak rahatlamaya, o ihtiyacı bastırmaya çalışıyordu. Fakat Caz acımasızca ona işkence etmeye devam etti. Sadece iç çamaşırının üzerinden hafif hafif okşuyor, ona arzuladığı dokunuşu inatla vermeyerek içini yakıyor ve arzuyu dayanılmaz hale getiriyordu.

Salem bir şeyler yapması gerektiğine karar vererek ellerini çamaşırının üzerine koydu ve kumaşı yana çekmeye çalıştı. Ancak Caz bir eliyle kızın iki bileğini de tutup başının üzerine yapıştırdı.

"Caz," diye yalvardı Salem ve onun küfrettiğini duydu.

"Yine yalvar bana, küçük engerek," diye fısıldadı Caz dudaklarının üzerinde. "Zehrini bana bulaştır."

Özellikle Caz'in de kendisi için aynısını söylediği düşünüldüğünde, Salem'in onun öpücüğünü zehre benzetmesi delilikti. Belki ikisi de zehirdi. Belki ikisi de panzehirdi. Belki de onlara bulaşacağını düşündükleri şey, en sonunda onları iyileştirecekti.

Rahatlamak için yalvarmaktan hiç utanmadı. "Caz, lütfen."

"Lütfen ne?" diye ısrar etti Caz. İşaretparmağını pamuklu kumaş üzerinde ileri geri hareket ettirdi.

Gözleri titreşerek açılırken, "Lütfen boşalmama yardım et," diye soludu Salem. "Eğer yardım etmeyeceksen, bırak da kendim halledeyim."

Bu sözler üzerine Caz'in parmağı durdu, yüzünde o ünlü

sırıtışı belirdi. Ardından onu tamamen avucunun içine aldı. "Ya seni bırakmazsam? Ya seni burada, orgazmın eşiğinde tutarsam? O zaman ne olacak? Hımm?" Burnunu kızın boynunun yan tarafına sürttü ve her yerde yeni hisler uyandırdı.

Neredeyse gözyaşlarının eşiğine gelen Salem inledi.

Salem Salazar, o soğuk ve duygusuz sürtük bir erkeğin ellerinde ağlayıp sızlanmak üzereydi. Kimin aklına gelirdi ki?

"Ne istersen yaparım," diye teklif etti. Onun bir şeyler *yapmasına* hazırdı.

Caz eğilip ona baktı. "Bu benim gibi biri için tehlikeli bir teklif, küçük engerek. Seni kirletebilirim. Yok edebilirim. Onarılamaz derecede zarar verebilirim. Bunu istiyor musun?"

Salem gözlerini açarak bakışlarını onunkilere kilitledi. "Seni istiyorum." Uzun zamandır kendisine bile inkâr ettiği gerçeği itiraf etti.

"Siktir." Bu sefer alnını kızınkine yaslayarak inleyen Caz'di. "Beni mahvedeceksin."

Salem, genç adamın ifadesindeki değişiklikleri hayranlıkla izledi. Yüzündeki öfkeye benzetilebilecek o sert ifade aslında arzuydu. Çenesindeki gerginlik öfke gibi görünebilirdi ama aslında kendini tutma çabasıydı. Gözlerindeki delilik gibi duran o vahşilik ise... ihtiyaçtı. Salem'e duyduğu ihtiyaçtı.

Caz uzun bir saniye boyunca ona baktı. "İki şey istiyorum."

Salem gözlerini kırpıştırarak bekledi.

"Senin resmini yapmak istiyorum," dedi Caz. İlk gerçek öpücüklerinden sonra söylediği şeyi tekrarlamıştı. Salem bunun ne anlama geldiğini veya neyi gerektirdiğini tam olarak bilmiyordu. Yine de hem onun çalışmasını hem de sanat eserini görmeye meraklıydı.

Başıyla onayladı. "Tamam."

Caz'in gözleri zaferle parladı, içlerine neredeyse deliliği andıran bir bakış yerleşti. Dudaklarına derin bir öpücük kondurduğunda Salem'in parmak uçları bile bu temasla kıvrıldı.

Salem dudaklarını yaladı. "Peki ya ikincisi?"

"Bana onun altında ne olduğunu göstermeni istiyorum," dedi Caz başıyla cinayet panosunu işaret ederek.

Salem donakaldı.

Ona bunu gösteremezdi. Tüm araştırmaları, notları, teorileri... Her şeyi tek bir yerdeydi. Hem onun bu derinliğe nasıl tepki vereceğini ya da bunu nasıl kullanacağını bilmiyordu.

Salem yutkundu. "Sana güvenmiyorum."

Caz sırıttı. "Ben de sana güvenmiyorum. Ne olmuş yani?"

Her şey bununla ilgiliydi. Güven her şeyden önemliydi, hayatiydi ve güçlüydü. Eğer birinin onun yüklerini taşıyacağına güvenemiyorsa, o yükleri onunla nasıl paylaşabilirdi ki?

Salem geri çekildi. Orgazm için değmezdi. Daha sonra kendi elini kullanıp aynı sonucu elde edebilirdi.

"Yani bu sadece güvendiğin biriyle paylaşabileceğin bir şey?" diye yüksek sesle düşündü Caz. Doğru sonuçlara varıyordu. "Göster bana, ben de bacaklarını titreteyim," diye fısıldadı. Elinin tek bir hareketiyle sırtından sıcaklık yayılmasını sağladı.

"Hayır." Kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. "Sen gittikten sonra kendimi tatmin edebilirim."

"Gitmiyorum," dedi Caz soğukkanlılıkla. "Bana orada ne olduğunu gösterene kadar gitmeyeceğim."

Salem sessiz kaldı, onun agresif hareketlerine hazırlıklıydı. Ancak hazırlıklı olmadığı şey, adamın aniden onu bırakması ve iç çamaşırını yırtıp bacaklarını geriye itmesiydi. Göğsü hızla yükselip alçalırken göz göze geldiler. Dudaklarını ısırıp bacaklarını iyice araladı ve Caz aç bir yırtıcı gibi onun üzerine çullandı.

Salem'in kasları gerilerek titrerken adam bacaklarını geniş çe açık tuttu. Ağzıyla tadıyor, diliyle oyunlar oynuyor, klitorisine defalarca dokunup geri çekiliyor, onu titretip haykırmasını sağlıyor ve kaçmak istercesine kıvrandığında bile bırakmıyordu.

Parmakları yüzünden çoktan yükselmiş olan uyarılma seviyesi, hızla zirveye tırmanmaya başladı. Göğüsleri kalkıp

inerken elleriyle onları kavrayarak uçlarını çekiştiriyor, zevkin adamın çok ama çok yetenekli ağzına bağlı olduğunu hissediyordu. Caz onu gittikçe daha da tırmandırdı ve aniden, tam da gözlerinin ardında yıldızları görebilecekken durdu.

Lanet olası herif durdu.

Salem ilk kez kendi boğazından çıkan, zarif olmaktan çok hayvani olan bir hırıltı duydu.

Gözlerini bacaklarının arasındaki adama dikti. Ağzı onun sıvılarıyla nemlenmişti. Bu manzara, bedenini kontrolsüzce kasılmaya itti. "Çık dışarı."

"Görmeme izin ver..." Onun sözlerine aldırış etmeden karnının hemen altına bir öpücük kondurdu. "Ve ben de seni mahvedeyim."

Mahvedilmeyi, acımasızca talan edilmeyi, *tam anlamıyla parçalanmayı* istiyordu.

Ayrıca ona güvenmek, bunu yapabileceğini ve ona güvenebileceğini bilmek istiyordu. Daha da önemlisi, onun bu güveni koruyabileceğine inanmak istiyordu.

Salem hiçbir şey söylemediğinde adam onu tekrar yalamaya başladı.

Genç kızı tekrar doruğa çıkardı, tekrar durdu ve aynı şeyi sordu.

Tekrar ve tekrar... Ta ki Salem ağlayıp sızlanan bir yığına dönüşene dek devam etti. O kadar hassaslaşmıştı ki, tek yapmak istediği yan tarafına kıvrılıp dünyadan saklanmaktı.

Dördüncü seferden sonra saymayı bıraktı.

Bir sonraki seferden sonra bilincini kaybetti.

Salem kendine geldiğinde gardının tamamen düştüğünü, duygularının her zamankinden daha savunmasız olduğunu hissetti.

Yatakta yan döndü. Gözleri hem kontak lensleri yüzünden hem de hissettiği onca şey yüzünden yanıyordu.

Yine yalnızdı.

Her zamanki gibi.

Yalnız ve tek başına.

Gözyaşları yüzünden süzülerek yastığına damladı. Boğazı düğümlendi ve ağzından bir hıçkırık koptu ama ne olduğunu anlamıyordu. Hiçbir şey olmamıştı. *Hiçbir şey.* Hiç kimse ölmemişti, kimse ona hakaret etmemişti ya da kötü bir şey olmamıştı. Bu yüzden neden ağladığını bilmiyordu. Nadiren ağlardı, hatta hiç ağlamazdı.

Hormonlardan olmalıydı, başka bir ihtimal yoktu. Hormonları son yirmi dört saatte fazlasıyla düzensizleşmişti. O yüzden olmalıydı.

Ancak bunu bilmek titremesine, midesindeki boşluk hissine veya dinmek bilmeyen gözyaşlarına engel olmadı.

Acı içinde penceresine baktı. Yaşananların etkisinin azalmasını bekleyerek zihnini ve bedenini rahatlatmaya çalıştı.

Sonra aniden arkasında bir hareket hissetti.

Yatağında döndü ve onu hâlâ yatağında uyurken görünce şok oldu.

Oradaydı.

Onun gerçek olup olmadığını kontrol etmek için göğsüne hafifçe dokundu ve avucunun altında sıcak tenini hissetti.

Gözyaşları bu sefer tamamen farklı bir nedenden dolayı yüzünden aşağı akmaya devam etti.

Gitmemişti.

Onu yalnız bırakmamıştı.

Her şeye rağmen, onu defalarca reddettikten sonra bile o yine de gitmemişti.

Merlin'in ofisinde onu kurtardığından beri bütün gece boyunca ve sabaha kadar, konferans salonundan odasına kadar onu bırakıp gidebilecekken orada kalmıştı.

Onu yalnız bırakmamıştı.

Bu düşünce kafasında sürekli dönüp dururken Salem uzun zamandır yapmak istediği şeyi yaptı. Onun yanına sokuldu, sanki bedenleri birbiri için oyulmuştu. Adamın sertliğiyle onun

yumuşaklığı birleşip yapboz parçaları gibi kusursuzca yerine oturuyordu.

Uykusunda kolları doğal bir şekilde ona dolandı ve Salem boğazında düğümlenen o gerginliği bıraktı. Kollarının onu sarmaladığı, bedeninin ona yaslandığı her detayı hafızasına kazıdı. Kızı tutuşu, farkında olmadan arzuladığı bir teselli sunuyordu. Buna, böylesine basit bir şeye deli gibi açtı. İnsanlar bir şekilde diğer insanlara ihtiyaç duyuyordu. Fakat insanların en ilkel ihtiyacı şefkatti. Çocukların ebeveynlerinden, gençlerin arkadaşlarından, yetişkinlerin sevgililerinden ve ailelerinden görmeyi beklediği şey buydu.

Salem hiçbiriyle bunu yaşayamamıştı. Ebeveynleri iyi kalpli olsalar da onu hiç anlamamış ve ablasına gösterdikleri sevgiyi ona hiç gösterememişlerdi. Ablası da ona hiç sevgi gösterememişti çünkü Salem hayatlarının çoğunda bunu engellemişti. Geriye dönüp baktığında bunun ne kadarının ablasının, ne kadarının kendisinin suçu olduğunu ve annesiyle arasındaki kötü ilişkinin ne kadarının kendi yüklerinden kaynaklandığını merak ediyordu. Belki de yeniden değerlendirmesi gerekiyordu. Arkadaşlık onun için hiç söz konusu olmamıştı. Sadece kendini kırılmamış olduğuna, yüklerinden bağımsız seks yapabileceğine ve travmalarını aşmış olduğuna ikna etmek amacıyla tek bir cinsel partneri olmuştu. Ancak bu da işe yaramamıştı. Tüm deneyim on dakika sürmüştü ve onu önceden olduğu gibi hissiz bırakmıştı. O anda bir sonraki deneyimini daha çok güvendiği biriyle yaşamak, böylece eylemi soğuk ve mesafeli olmaktan çıkarıp daha duygusal kılmak istediğine karar vermişti. Kendisine hiç sevgi göstermemiş olan Salem, aynı şeyi başkalarından nasıl bekleyebilirdi ki?

Gözleri dolu doluydu. Burnu yanıyor, göğsü sızlıyordu. Onun sıcacık, uykulu kollarına gömülürken şefkati tattı. Sevilmenin nasıl bir şey olduğunu iliklerine kadar hissetti. Dünyadan, insanlardan ve en çok da kendinden korunduğunu hissetti.

Üstelik bunu istiyordu.

Gerçeklik yavaşça içine yerleşti. Onunla olmasa bile başka biriyle, artık tadını aldığı için hayatının geri kalanında da bunu istiyordu.

Salem adamın uykulu formuna bakarken ona karşı alışılmadık bir minnet duygusu ve kalbinin buzlarla kaplı kış bahçesinde filizlenen başka bir şey hissetti.

Onu yalnız bırakmamıştı.

Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama sebepleri olmasına rağmen onu yalnız bırakmadığını biliyordu. Bu da şimdilik yeterliydi.

Sonsuzluğu aşka taşımanın anlamı bunun;
Asıl bir şey olduğunu bilmek.
Simone de Beauvoir, Bir Felsefe
Öğrencisinin Günlüğü: I. Cilt, 1926–27

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

SALEM

Bir sonraki uyanışında uzun zamandır hissetmediği kadar dinlenmiş hissediyordu.

Esneyerek küçük odasına baktığında dışarıda alacakaranlık olduğunu, karanlık çökerken güneş ışığının yavaşça solduğunu gördü. Bütün günü uyuyarak geçirmişti. Neyse ki hafta sonuydu.

Üzerinde bir ağırlık hissederek sessizce yataktan çıktı. Caz hâlâ derin bir uykudaydı, arkası ona dönüktü. Sırtında klasik sanat eserleriyle bezeli dev bir kafatası dövmesi tüm ihtişamıyla duruyordu. Bütün vücudu bir sanat eseriydi, parmaklarıyla yavaşça izini sürmek istediği bir şaheserdi.

Onu şimdilik uyumaya bıraktı, yanına temiz kıyafetler alarak parmak uçlarında banyoya ilerledi. Soyunduktan sonra aynanın karşısına geçip kendini inceledi.

Boynunun yan tarafında kırmızı bir iz vardı. Şehvet dolu o puslu anlarda farkına bile varmamıştı. Dudakları da gözleri de şişmişti. Yüzü de hafif şiş görünüyordu, yanağında dikey bir yastık izi vardı. Uyurken asla saçlarını salmazdı ama şimdi saçları yüzünün etrafında dağınık bir bulut gibi duruyordu, bukleleri yılanlara benziyordu. Bu yüzden mi ona küçük engerek diyordu? Bukleleri yüzünden miydi?

Başını iki yana sallayarak lenslerini çıkardı ve dişlerini fır-

çaladı. İşi bittikten sonra tercih ettiği gibi soğuk suyu açıp duşa girdi. Suyun saçlarını, yüzünü ve tüm vücudunu ıslatmasına izin verdi.

Birkaç saniye bile geçmeden boynundaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Başını çevirdiğinde onu gördü. Caz küçük banyoda devleşmiş gibi görünüyordu. Üstü çıplaktı, sadece kot pantolonunu giymişti. Lavaboya yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Sessizce ama dikkatle onu izliyordu.

Salem tekrar arkasını döndü. Caz'in saçlarına ne kadar takıntılı olduğunu bilerek şampuanını aldı. Çam ve çiçek kokusu küçük alanı doldururken avucuna bir miktar şampuan döktü, onun kendisini izlediğinin farkındaydı. Acele etmeden saç derisine yavaşça masaj yaptı ve bu ritüelin onu rahatlatmasına izin verdi. Saçını yıkayıp saç kremi sürmesi birkaç dakika sürdü. Caz tüm bu süre boyunca aynı pozisyonda kalarak ona özel gösteriyi izledi.

Sonunda işini bitirdiğinde saçlarını bir havluyla sardı, bedenini de bir diğer havluyla örttü. Kabinden dışarı adım attığında küçücük alanda neredeyse adamın kişisel alanına dalmış oldu. Caz yerinden ayrılmadı, sadece Salem'i kendine çekti ve gri gözleriyle onun tazelenmiş yüzünü inceledi.

"Tanrılara bile diz çöktürebilirsin, biliyor musun?" diye fısıldadı usulca. Elleri kalçasını biraz daha sıkıca kavradıktan sonra her zamanki gibi izlerini sürerek göz kenarlarına kaydı. "Eski zamanlarda bu gözlerin tek bir bakışı bile erkekleri cinayete sürükleyebilirdi. Hâlâ da öyle."

Salem başını yana eğdi. "Seni de cinayete sürükler mi?"

Caz onu kendine biraz daha yaklaştırdı. "Ah, küçük engerek. Beni çok daha ilerisine götürür."

"Cinayetin ilerisinde ne var?"

"Cehennem azabı."

Salem, Caz'in hayran olduğu o bakışlarıyla gözlerinin içine baktı. "Gitmedin."

"Gitmemi istemedin," dedi Caz basitçe.

Salem şaşırdığını hissetti. Kendi bile bilmezken o bunu nasıl bilmişti?

Caz başının yan tarafına dokundu. "Senin bu güzel ve küçük zihnin bana ait, Salem. Nasıl düşündüğünü biliyorum. Ders sırasında seni neden bu kadar kışkırttığımı sanıyorsun?"

Nasıl tepki vereceğini ve ne söyleyeceğini öğrenmek için yapıyordu. Bunu ona hep yapmıştı. Ona saldırmış, herkesten daha fazla tepki vermesini sağlamıştı ve Merlin onu hiç durdurmamıştı. Başka biri olsadı, ona zorbalık yapmaya ve bir tür rekabet yaratmaya çalıştığını sanırdı. Ancak Salem artık onun ne yaptığını anlıyordu. Düşünce kalıplarını ve davranışlarını öğreniyordu.

Lanet olsun.

Sınıftan bahsetmek, Merlin'i ve yaşanan diğer her şeyi hatırlamasına neden oldu.

Caz onun beyninin nasıl çalıştığını bildiğini kanıtlayarak dile getirilmemiş soruyu duydu. "Nasıl çıktığımızı mı bilmek istiyorsun?"

Salem başıyla onayladı.

Caz, kızın yüzünü nazikçe okşayan elini çekip kot pantolonunun cebine soktu ve görünüşe bakılırsa çok eski olan metal bir anahtar çıkardı. "Bu bir iskelet anahtar." Ona gösterdi. "Neredeyse buradaki tüm sınıfların ve amfilerin kapısını açar. Özellikle dijital tuş takımı olmayanların."

Salem bunun mümkün olabileceğini bile bilmiyordu. Her odasının farklı anahtarları ve kilitleri olan bir evde büyümüştü. Bu onun için çok yeni ve çok havalıydı.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu. Ağırlığını ölçmek için Caz'in elinden aldı. Ağırdı.

"Üyeliğimin avantajlarından biri," dedi Caz. Anahtarı geri alıp tekrar cebine koydu.

"Üyeliğin neyle ilgili olduğunu bana söyler misin?" diye sordu Salem.

Fakat daha sorusunu tamamlamadan Caz başını iki yana sallamaya başlamıştı. "Senin güvenliğin için."

Bu da onun karıştığı şeyin tehlikeli olduğu anlamına geliyordu. Hem de Salem'e söylediği takdirde onun da güvenliğini riske sokacak kadar tehlikeliydi. Üstelik üyeliğinin Mortemia ile alakası yoktu, önceki tepkisinden bunu anlayabilmişti.

Neydi o halde?

"Sen bayıldıktan sonra," diye bilgilendirdi Caz. "Seni kucağıma alıp dışarı çıkardım. Direkt buraya geldim. Neyse ki etrafta kimse yoktu, bu yüzden buraya çıkmak epey kolay oldu. Kıyafetlerinin içinde rahatsız oldun, ben de onları çıkardım ve seni kendi haline bıraktım. Gitmek niyetindeydim ama..."

Cümlesi yarım kaldı, gözleri onun omzunun ilerisindeki bir noktaya kaydı. Sanki bir düşüncenin içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Ellerini göğsüne koyup devam etmesini isteyerek, "Ama?" diye onu teşvik etti Salem.

Caz onun dokunuşuyla kendine gelmiş gibiydi. Salem her ihtimale karşı bunu gelecekte kullanmak üzere aklına not etti.

Dokunmak onu hayata bağlıyor.

Caz ona bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı. Bakışları zayıf ve tereddütlüydü.

"Hadi güven üzerine konuşmak için bir anlaşma yapalım," diye önerdi Caz.

Güzel kelime oyunuydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bu alanda birbirimize söylediğimiz hiçbir şey asla paylaşılamaz," diye açıkladı Caz. Bakışları yoğundu. "Bu ne olursa olsun, duyduklarımızı mezara götüreceğimiz anlamına geliyor."

Kulağa ilerlemek için atılmış bir adım gibi geliyordu. Güveni ihtiyatla, yavaş yavaş denemenin bir yoluydu. Salem başıyla onayladı. "Tamam."

Caz, kızın çenesinden tutup dudaklarına derin, sert bir öpücük kondurdu. Altdudağını ısırarak ince deriyi deldi ve emdi.

Salem parmak uçlarında yükselip kendisini yağmalamasına izin verdi. Fakat adam sırıttığı anda onu ısırdı.

Caz geri çekildiğinde Salem onun dudaklarında kırmızı bir leke gördü. "Anlaşmayı mühürlemek zorundaydım."

Salem gözlerini devirmek istedi. *Barbar adam.*

"Pekâlâ, güven meselesine gelirsek," diye başladı Caz.

Salem, onun bir seri katil olduğunu ya da olma yolunda ilerlediğini itiraf etmemesini umarak paylaşacaklarını dinlemeye odaklandı. Diğer her şeyle başa çıkabilir, onları zihninin kasasında saklayabilirdi.

"Sana bir şey söylersem, bana daha fazlasını sormayacağına da güvenebilir miyim?"

Salem tereddüt etti. Meraklı doğası göz önüne alındığında bu onun için zor olabilirdi, yine de başını salladı.

Caz bir önceki konuya kaldığı yerden devam ederken genç kızın kalçasında duran ellerini sıktı. "Gitmek niyetindeydim ama yatağın çok davetkâr görünüyordu."

Salem bekledi.

Ve bekledi.

Kafası karışmıştı.

Sırrı bu muydu? Yatağının davetkâr görünmesi miydi? *Ne?*

"Tamam," dedi ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

Caz derin bir nefes aldı. "Bir yılı aşkın süredir bir yatakta uyumadım, Salem."

Salem şok içinde ona baktı. Ne demek istiyordu? Bir yılı aşkın süredir yatakta uyumamış mıydı? Ne? Bir yılı aşkın süredir nasıl yatakta uyumamış olabilirdi? O zaman nerede uyuyordu? Neden?

"Bana sorma," diye hatırlattı Caz ciddi bir tavırla. "Henüz değil."

Salem dilinin ucuna kadar gelen soruları yuttu ve biraz önce dişlerini geçirdiği için hassas olan dudaklarını ısırdı.

Başından beri onda bir tuhaflık vardı. Sırlar onu bir kefen gibi sarıyordu ve bir sırrı öğrenmek, karanlık bir gecede toplu-

ca çağırılan hayaletler gibi daha fazlasının yükselmesine neden oluyordu.

Nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyordu, bu yüzden aklındaki en önemli soruyu sordu. Güven konuşmasının ne kadar ileri gidebileceğini gösterecek olan soru oydu.

"Beni öldürmeyeceğine güvenebilir miyim?" diye sordu ciddiyetle. Vücudundaki gerginlik yüzünden tırnakları adamın göğüs kaslarına batıyordu.

"Evet," diye güvence verdi ona Caz. Sesi güçlü ve sarsılmazdı. "Seni öldürmek planımda yok."

"O zaman ne var?"

"Seni ele geçirmek," diye mırıldandı Caz ağzının kenarını öperek. "Şimdilik."

"Peki sonra?"

Salem göğsünde oluşan hafif sızıyı görmezden gelerek onun yüzünün ciddileşmesini izledi.

"Birbirimize sonrası için söz veremeyiz, Salem," dedi ona ciddiyetle. "Buradaki amacım, başka herhangi bir şey şöyle dursun, senin yanında olmamı bile yasaklıyor."

"O zaman neden buradasın?" diye mırıldandı Salem. Cevabını beklerken kalbi hızla çarpmaya başlamıştı.

Caz'in gözleri yüzünde dikkatle gezindi. "Çünkü ben lanetlenme yolunda ilerleyen bir adamdım ve bunun yerine kurtuluşu gördüm. Çünkü senin yanında olmak bana öfkenin ötesinde bir şeyler hissettiriyor. Çünkü senin yanında olduğumda içimdeki kaos sakinleşiyor." Cümlesinin sonuna geldiğinde sesi titriyordu, elleri onu sahiplenircesine tutuyordu. "Sen benim ilham perim oldun, küçük engerek."

Salem, onun her kelimesinde ciddi olduğunu biliyordu. Yüzündeki gerginlik çizgileri, bakışlarının sertliği, vücudunun ısısı... Hepsi Caz'in samimiyetinin kanıtıydı.

Kalp atışları normale döndü, etkilenmiş olan tek kişinin kendisi olmadığını bilmek onu mutlu etti.

"Beni yok etmeyeceğine güvenebilir miyim?"

O lanet sırıtış dudaklarına yerleşti. "Yıkıma bağlı."

Salem kolunun yan tarafına hafifçe vurdu, böylece o neşeli anı geride bırakıp tekrar ciddileştiler. "Buradaki amacın sadece eğitim değil, değil mi?"

Caz cevap vermedi.

Salem tereddüt etti. "Ölümlerle bir ilgisi var mı?"

Caz kısaca başını salladı.

Peki o zaman.

"Yarın ne getireceğini bilemem ve sana şu anda, burada, bundan daha fazlasını veremem."

Salem şimdilik bununla yetinebilirdi. Ona sokulmuş haldeyken kararını vermişti. Bu anın tadını sonuna kadar çıkaracaktı. Ne kadar sürecekse sürsün. Uğradığı yoksunluğu onun dokunuşuyla, sevgisiyle telafi edip içinde biriken stresi hafifletecekti. Zihinsel ve bedensel kimyalarının birbirine çok uyumlu olması da yardımcı oluyordu.

"Öyleyse..." Bir adım geri çekildi ve onu elinden tutup dışarı çıkardı. Caz de adımlarını takip etti, iri yapısı nedeniyle kapıdan eğilerek geçti.

Caz kazağını yerden aldı, Salem de arkasını dönüp üstüne çabucak temiz bir şortla yeni bir atlet geçirdi. Caz telefonunu kontrol ederken genç kız yavaşça cinayet panosuna doğru ilerledi. Adamın kendisini izlediğinin farkındaydı.

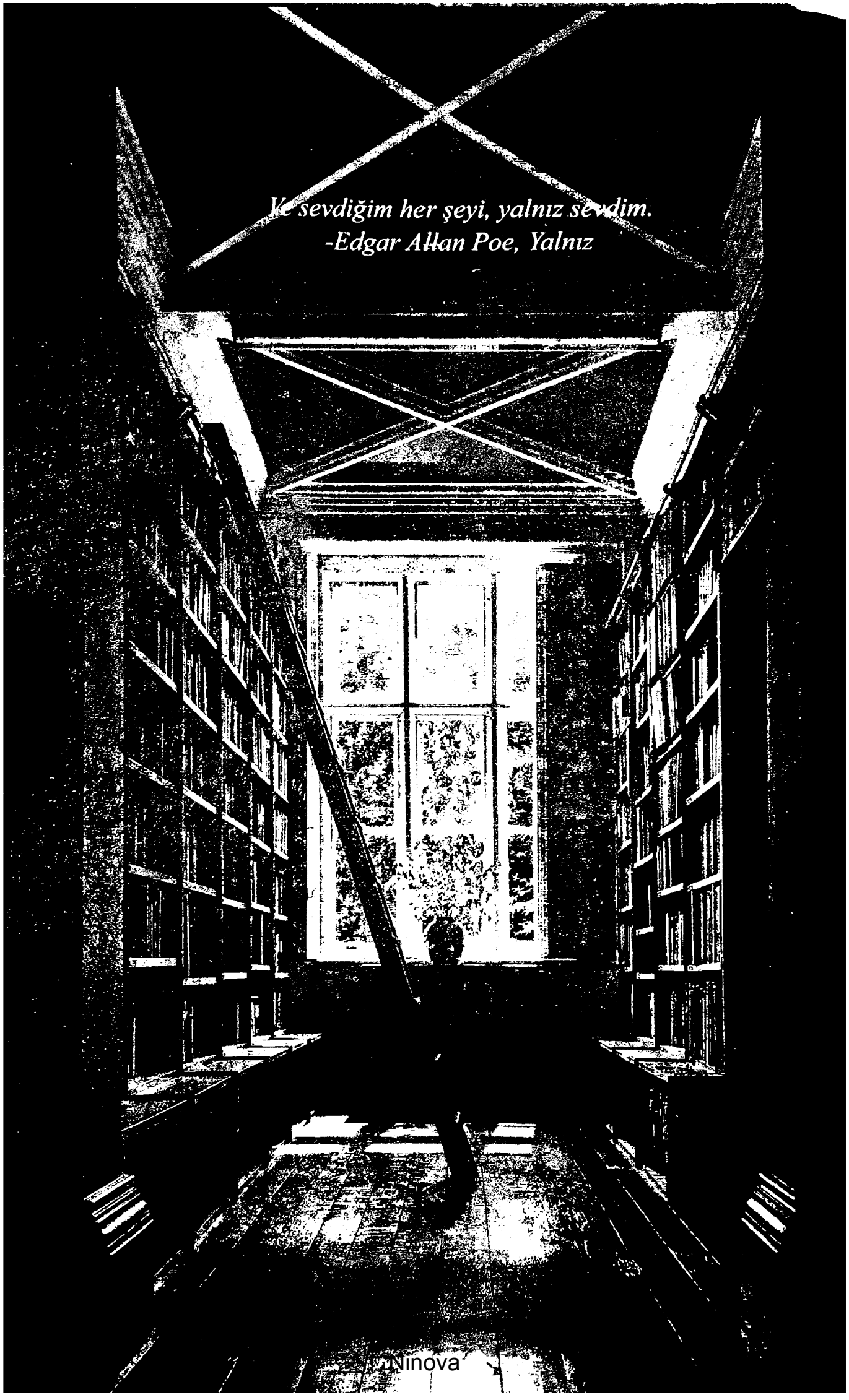
Caz telefonunu cebine koydu.

Salem duraksadı. "Bunları bana karşı kullanmayacağına güvenebilir miyim?"

Caz kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne olduğuna bağlı."

Onun yerinde olsaydı, tam da bu cevabı verirdi.

Derin bir nefes alıp örtüyü kaldırdı. Böylece ona zihninin en karanlık ve en ahlaksız köşelerini ön sıradan izleme fırsatı verdi.

Ve sevdiğim her şeyi, yalnız sevdim.
-Edgar Allan Poe, Yalnız

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

Salem kendisinden başka birinin cinayet panosuna ilk kez bakmasını izlerken midesinde kurşun gibi bir ağırlık hissetti. Dışarıdan bakan birine nasıl görüneceğini bilmiyordu. Takıntılı, belki tutkulu biri gibi görünürdü? Bunların hiçbiri, kendisiyle özellikle ilişkilendireceği sıfatlar değildi.

Caz keskin bakışlarıyla panodaki her bir öğeye dikkatle bakarak etrafta dolaştı. Salem'in kenarlara yazdığı notları, panonun farklı bölümlerini birbirine bağlayan ipuçlarını, panoya iğnelediği raporları ve fotoğrafları inceledi. Özellikle fotoğraflarda oyalandı, her bir yüzü dikkatle inceledi. Salem, onun gözünden hiçbir ayrıntının kaçmadığını geçmiş deneyimlerinden biliyordu.

Panonun bir ucundan diğer ucuna sessizce geçti ve Salem'in kalp atışları hızlandı.

Onunla bir cesedin başında dururken tanışmış olsa da bu seferki farklıydı. O tamamen tesadüfi bir olaydı. Bu ise daha karanlık, çok daha derin ve ayrıntılıydı. Bu onun karanlık tarafını ve gerçeği ortaya çıkarmak için gösterdiği inatçı kararlılığını gösteriyordu. Daha önce kimseye göstermeye cesaret edemediği bir yanını açığa çıkarıyordu. Bugüne dek o yönünü gören herkes, onu tuhaf bulup hayatlarından dışlamıştı.

Salem dudaklarını ısırırken gözlüğünü burnuna doğru itti ve sinirli bir hareketle saçlarını çekiştirdi. Yerinde dimdik durmaya çalışıyor, onun vereceği tepkiye kendini hazırlıyordu.

Eğer o da en derin düşüncelerine, hayatına sadece bir anlığına dokunan diğerleri gibi tepki verirse, buna nasıl dayanacağını bilmiyordu. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Dışarıdan bakıldığında yüz ifadesini kontrol edebileceğinden ve hiçbir şey belli etmeyeceğinden emindi. Oysa içten içe... Bunu düşünmek bile istemiyordu.

"Bütün bunlar ne kadar zamanını aldı?" diye sordu Caz. Ses tonunda hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Salem yanağının içini ısırdıktan sonra yutkundu. "İki yıl önce başladım ama asıl geçen yıl ciddi olarak ilgilenmeye başladım."

Caz dalgınca başını salladı, bir raporun kenarına yazılmış notlardan bazılarını okuyordu. Onun acele etmemesi, zaman ayırması hoşuna gitmişti. Fakat hiçbir tepki vermemesi, onu rahatlatmaması ve aşırı çalışan zihnini sakinleştirmemesi hoşuna gitmemişti.

Salem onun fotoğraftan fotoğrafa geçişini, sahilde gördükleri Tanya'nın fotoğrafında duraksamasını gözlemledi.

"Benim bölümümdeydi," dedi Caz. "Çok yetenekliydi."

Salem de etrafta soruştururken aynı şeyi duymuştu. Tanya parlak bir geleceği olan çok yetenekli genç bir sanatçıydı. Ölümü çok garip ve beklenmedikti.

"Öldüğünde hamileydi," dedi Salem. Bir şekilde bunu notlarına yazmayı unutmuştu. Caz'in ona keskin bir bakış attığını gördü.

"Ne?"

Evet, bu onu da şok etmişti. Başını salladı. "Güvenilir bir kaynaktan öğrendim. Hamileliği bilinmiyordu ama kesinlikle bir bebek bekliyordu."

Caz, Tanya'nın fotoğrafına baktı. Yüzünde karanlık bir ifade belirdiğinde Salem'in midesi tamamen farklı bir nedenden dolayı düğümlendi.

"Babanın kim olabileceğini biliyor musun?" diye sordu çekinerek.

Caz başını iki yana salladı ama çenesinin gerginliği Salem'e gerçeği söylüyordu. Yalan söylüyordu. Neden? Bir arkadaşı mıydı? Yoksa...

Bunun düşüncesi bile onu dehşete düşürdü. "Sen..."

"Siktir, tabii ki hayır!"

Salem rahat bir nefes aldı. Yüzündeki tiksintiyle birleşen şiddetli ve hızlı inkâr, bu olayla hiçbir ilgisinin olmadığı gerçeğini doğruluyordu. Yine de babanın kim olduğunu biliyordu ve bir nedenden dolayı ona söylemiyordu. Üyesi olduğu kulübün bir üyesi miydi? Sebep bu muydu? Yine onu mu koruyordu?

Sorular zihninde dans ederken onun her küçük ayrıntıyı not etmesini, gözlerinin sonunda panodaki tek erkek olan kimliği belirsiz cesetlerden birine gelmesini izledi.

Caz donakaldı.

Bir adım geri attı.

Bir adım daha.

Sonra tekrar ileri adım attı.

Ve baktı.

Fotoğrafa öyle bir yoğunlukla bakıyordu ki, Salem onun böyle bir enerji yaydığma daha önce hiç tanık olmamıştı.

Öfke.

Saf, mutlak bir *öfke.*

Havayı karartıp etrafındaki atmosferi ağır ve yapışkan hale getirdi. Nefes almak zorlaştı. Katran gibi kalın, mide bulandırıcı ve korkunçtu. Salem onun öfkesine tepki olarak donup kalmıştı. Ellerinin yanlarında yumruk haline gelmesini, kollarının kendine uyguladığı kontrolün etkisiyle titremesini ve içinde yaşadıklarını kontrol altına alma çabasını izledi.

"Caz?" diye fısıldadı usulca. Başka bir yerde kaybolmuş gibi göründüğü için onu rahatsız etmek istemiyordu.

Caz cevap vermediğinde onu korkutmamaya dikkat ederek ona doğru bir adım attı. Ardından bir adım daha yaklaşarak elini adamın koluna koydu. "Hey."

Dokunuşu, onu içinde kaybolduğu boşluktan çekip çıkarmışa benziyordu. Adam dönüp ona baktı. Gözbebekleri büyümüş, grisi göğü esir alan bir fırtına misali kararmıştı. Salem ona ne olduğunu sormadı. Bunun için uygun bir zaman değildi, patlamasına iki saniye kalmış gibi görünüyordu.

Caz içine düştüğü durumdan kendini kurtarmış gibiydi. Elini uzattı ve panonun üzerindeki örtüyü indirerek her şeyi gözlerden sakladı. Örtüyü bir süre sıkıca kavradıktan sonra ellerini duvara dayadı ve başını öne eğdi.

Salem önce panoya, sonra ona baktı ve kafasında bir şeyler yerine oturdu.

O da birini kaybetmişti. Bu yüzden oradaydı, yaptığı şeyi bu yüzden yapıyordu ve sakladığı sırları bu yüzden saklıyordu.

O anda ona neler olduğunu tam olarak bilmiyordu ama şüpheleri doğruysa, aşırı duygusal bir durumdayken ona neyin bir nebze olsun huzur verdiğini biliyordu.

Onun arkasına geçerek kollarını tereddütle beline doladı ve göğsünü sırtına bastırarak ona sıkıca sarıldı. Adamın elleri açıkça bastırmaya çalıştığı, Salem'in tanımlayamadığı bir duygu dalgasıyla titriyordu. Salem onun derin nefesler aldığını, yüzüne değen sırtının genişlediğini hissedebiliyordu. Tıpkı onun kendisini ayakta tuttuğu gibi o da ona sıkıca tutundu. Caz'in kendisine farkında olmadan gösterdiği sevgiyi karşılıksız bırakmadı.

Caz hiç konuşmadan ona izin verdi. Dokunuşunu ne kabul etti ne de reddetti. Sadece onunla var oldu. Bedenleri birbirine karıştı, nefesleri uyum içinde birlikte yükselip alçaldı.

Orada ne kadar süre öyle durduklarını, onun almasına ve kendisinin vermesine ne kadar izin verdiğini, ne zamandan beri böyle var olduklarını bilmiyordu.

Fakat yavaşça, çok yavaşça fırtınanın dindiğini hissetti.

Öfkesi yatışarak yanan cehenneme kıyasla zayıf bir aleve dönüştü, kasları sertliğini kaybedip gevşedi. Caz başını kaldırarak doğruldu, duvara dayadığı yumruklarını açtı ve parmaklarını esnetip onu sıkıca saran ellerin üzerine indirdi.

Genç kızın kollarını açıp arkasını döndü ve bir şekilde, durum daha da kötüleşti.

Tam orada, onun o güzel ve değişken gözlerinde öylesine derin, öylesine ham bir acı vardı ki Salem'in nefesi kesildi. Salem ona baktı, gözlerindeki acıyı kendi göğsünde hissediyordu. Kalbi paramparça olurken gözleri sanki yanıyordu. Aralarındaki görünmez bağ, onun acısını kendi içinde yaşatıyordu. Bu acı dolu keder yerine, sinir bozucu sırıtışlarını her zaman tercih ederdi.

Caz onun yüzünü avuçları arasına alıp alnını kızınkine bastırdı ve derin nefesler aldı.

"Gitmeliyim," dedi sert bir sesle.

Salem onun gitmesini istemiyordu, özellikle de bu haldeyken. Nereye gideceğini, ne yapacağını bilmiyordu. Sebebini anlayamasa da onun böyle acı ve ıstırap içinde gitmesi düşüncesi midesinin burkulmasına neden oluyordu.

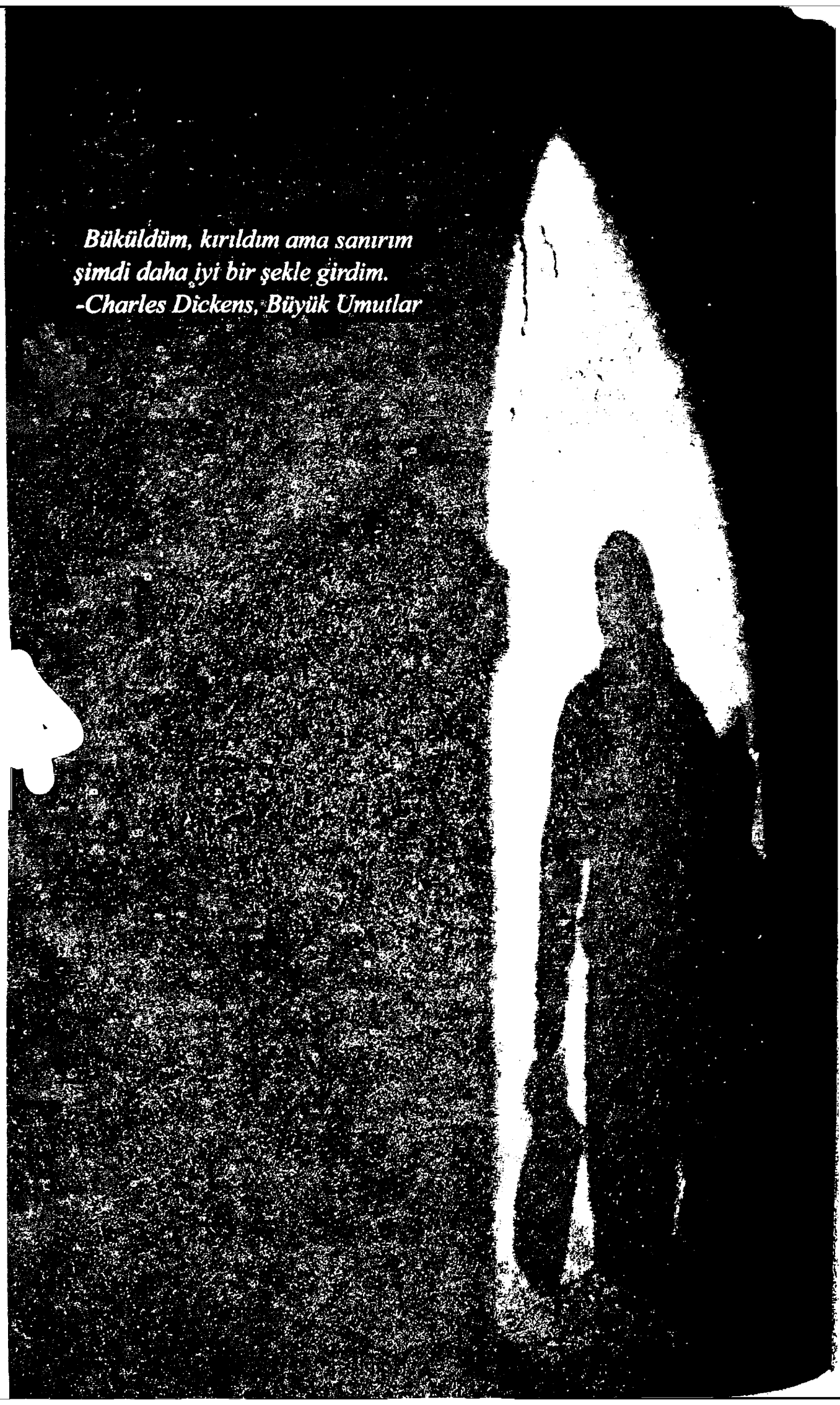
Ancak duruşundaki kararlılığı görebiliyordu. Bu kez ondan kalmasını istese bile kalmayacaktı.

"Emin misin?" diye sordu çünkü Salem emin değildi. Pano ya da neden öyle tepki verdiği hakkında hiçbir şey söylememişti. Salem hiçbir zaman onay beklememişti ama bu sefer kırılgan hissediyordu. Ona güvenerek içini açtığı şeylerin onu uzaklaştırmadığına, onu kaçıranın kendi korkuları olduğuna dair bir işaret bekliyordu. Eğer durum böyleyse, kaleyi savunacaktı.

Fakat Caz ona bir işaret vermedi.

Sadece yüzünü bırakıp geri çekildi.

Hiçbir şey söylemeden kapıya yöneldi ve sessizce dışarı çıktı, yanında tüm enerjisini götürerek genç kızı tüketti. Salem yatağa oturup kapıya baktı ve Caz'in de hayatındaki onu terk eden insanlardan biri olup olmadığını merak etti.

Büküldüm, kırıldım ama sanırım
şimdi daha iyi bir şekle girdim.
-Charles Dickens, Büyük Umutlar

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CAZ

Caz kaçındığı bir yumruğun ardından kendi darbesiyle karşılık vererek rakibinin kaburgalarının yan tarafına vurdu. Spor salonunda küfürler yankılandı.

Caz'ın gençlerinden birini fena halde dövmesini izlerken, "Lanet olsun, neyin var senin?" diye bağırdı Baron ringin dışından.

Caz cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece karşısındaki çocuğa bir, iki ve hatta emin olmak için bir yumruk daha savurduktan sonra ağızlığını çıkardı ve iplerden atlayıp ringden indi.

Baron'ın ringin etrafından dolanarak ona doğru yürüdüğünü duydu. Parlak ayakkabıları spor salonunun zemininde takır tukur ses çıkarıyordu. Kim lanet olası bir spor salonuna böyle ayakkabılarla gelirdi ki?

"Paul'ü neredeyse kıyma haline getirmenin sebebini konuşmak ister misin?" Baron duvara yaslanırken Caz onu umursamadan hızlıca bir duş alıp temizlendi. Zaten kendi aleti daha büyüktü.

"Siktir git, Whitmore." Her zamanki koyu renkli kıyafetlerini ve botlarını giyip çantasını omzuna astı.

Baron sadece gülümsedi. "Altın gözlü, muhteşem bir kızla ilgisi yok, değil mi? Eğer yoksa ve Salazar'la işin bittiyse, bana haber ver. Böylece..."

Nirvana

Caz adamın gömleğini eliyle kavradı ve cümlesini bitirmeden onu duvara itti.

"Ondan uzak dur," diye hırladı adamın yüzüne.

Piç kurusu güldü. "Ah... Sen sıçmışsın, Van der Waal."

Caz son zamanlarda onu hiç terk etmeyen öfkesinin daha da alevlendiğini hissederek ona dik dik baktı.

Baron onu itip kenara çekildi. "Onu sahiplenirsen boku yersin çünkü o zaman sana karşı kozları olur. Sahiplenmezsen de boku yersin çünkü o zaman bir başkası onun üzerinde hak iddia edebilir. Ne ikilem ama."

Caz bunu tartışmak istemiyordu, özellikle de bu piç kurusuyla. Halihazırda yeterince derdi vardı.

"Onu takip ettiğini zaten biliyorlar." Baron ellerini pantolonunun ceplerine sokarak konuşmaya devam etti. "Ona iki kez bakan her erkeği korkutuyorsun. Yine de bunların hepsi açıklanabilir. Ona göz kulak olduğunu söyleyerek durumu açıklayabilirsin, bu da hâlâ işe yarar. Ama artık işler sarpa sarmaya başladı." Adamın sesi neredeyse neşeli geliyordu. Caz kaos ise Baron delilikti. Bir bakıma birbirlerine benziyorlardı ama yöntemleri farklıydı.

"Dediğim gibi," dedi Caz sakin bir sesle. Çantasının fermuarını çekip gitmeye hazırlandı. Geç oluyordu ve spor salonu birkaç dakika içinde kapanacaktı. "O seni ilgilendirmez."

"Ah, ne yazık ki ilgilendiriyor. Bu arada küçük takıntının daha reşit değilken şantaja uğradığını biliyor muydun?"

Caz bir anlığına donup kaldı, tüm algıları anında keskinleşmişti. "Ne?"

"Hikâyeyi onun anlatmasına izin vereceğim," dedi Baron cömertçe. "Epey heyecan verici bir hikâye."

Bu salak herif bu yerdeki tüm sırları nasıl biliyordu?

Fakat işte onun olayı buydu. Baron'ın önemli bir kaynak ve baş belası bir müttefik olmasının nedeni buydu. Spor salonundaki ışıklar yavaşça sönmeye başladı. Küçük kasabaların sorunu da buydu, hiçbir yer geç saatlere kadar açık kalmazdı.

Caz, Baron'ın hemen arkadan geldiğini bilerek çıkışa doğru yürümeye başladı.

Caz adamın kendisi hakkında şüpheleri olduğunu, hatta belki de bazı şeyleri bildiğini biliyordu. O çağrıyı aldığından ve onu araştırdığından beri böyleydi. Eric onu tamamen engelleyememişti. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, Baron *onlara* ya da Caz'e tek kelime etmemişti. Sadece Caz hakkında sorulan tüm soruları geçiştirmişti.

Caz bu pisliğe güvenmiyordu. Baron'ın sadece kartlarını gizli tuttuğundan ve doğru zamanı beklediğinden emindi. Zamanı geldiğindeyse onu yüzüstü bırakacaktı.

"Ne istiyorsun?" Caz doğrudan konuya girdi. Son iki gündür oyunlara tahammülü yoktu. Pazar günü Salem'in odasından ayrıldıktan sonra iki gün boyunca kampüsten kaybolmuştu. Ona bir şey söylemeden ortadan kaybolması boktan bir şey miydi? *Evet.* Fakat bir şeyi yok etmeden önce kendine zaman ayırması gerekmiyor muydu? *Evet.* Hazmetmek, toparlanmak ve düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Salem'e tüm gerçeği söylemeden bunu onun yanında yapamazdı.

Diğer adamın tavrı ciddileşti, tabii Baron ne kadar ciddi olabilirse. "Haberin olsun diye söylüyorum. Salazar başvurusunu dün yaptı."

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Kendi kendini sabote eden küçük aptal.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Avcılar için sezonu açmış ve açıklığa adım atmıştı. Mükemmel bir avdı. Ablasının ona kazandırdığı dokunulmazlığı kaybederek kendini adil bir oyun haline getirmişti.

Bu bir bakıma onun da hatasıydı. Ona karşı daha dürüst olmalıydı. Belki de ona her şeyi anlatmış olsaydı, onun uyarısını daha iyi dikkate alırdı.

Ya da almazdı.

Belki de kendi hayatını hiçe sayarak kimseye güvenmeden ve arkasında birini bırakacağına inanmadan tehlikenin içine

dalardı. Çünkü o hep böyle yapardı. Caz onu yeterince uzun süredir tanıyordu, yeterince uzun süredir gözlemliyordu ve kampüste onun hakkında yapılan konuşmaları yeterince uzun süredir dinliyordu. Onun kendini nasıl gördüğünü, ablası yerine kendinin ölmesi gerektiğini düşündüğünü tam olarak biliyordu.

Artık dileğine kavuşabilirdi.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirip hayal kırıklığıyla iç çekti. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Senin çıkarın ne?"

Baron kaşlarını çatarak yana baktı. "İster inan ister inanma ama hiçbir şey. Sadece senin küçük ilham perini önemseyen birine bir iyilik yapıyorum."

Aditi. Aditi, Baron'dan arkadaşına göz kulak olmasını istemiş olmalıydı ve Baron'ın iyilik yaptığı tek kişi oymuş gibi görünüyordu. Dikkatli olmalarına ve asla kampüste ya da halka açık bir yerde birlikte görünmemelerine rağmen Caz, Aditi'nin Salem'e yakınlığı arttıkça onu da gözlemlemeye devam etmişti. Bu sırada Baron'ın onunla gizli gizli buluştuğunu keşfetmişti. Caz adamı o kadar iyi tanıyordu ki, kız onun işine yaradığı sürece bunun böyle devam edeceğini biliyordu. İşinin bittiği gün onu bir kenara atacaktı.

Caz düşüncelerinin belli olmasına izin vermeden sadece başını salladı. İşler zorlaşırsa, Aditi'yi Baron'a karşı kullanacaktı.

Diğer adam da başını sallayarak karşılık verdi ve yanından ayrıldı.

Caz spor salonundan çıkıp serin akşama adım attı. Günler geçtikçe havadaki soğukluk daha da artıyordu. Ellerini cebine soktu ve spor salonunun bulunduğu ana kasabadan kampüse doğru yürümeye başladı. Düşüncelerini toparlamak için her şeyi ölçüp tartıyordu.

Bir zamanlar tanıdığı polislerle boy ölçüşebilecek kadar detaylı soruşturmalarla dolu cinayet panosunu görmek onu şaşırtmıştı. Odasındaki panoda bir şeyler görmeyi bekliyordu ama karşılaştığı şey hiç de umduğu gibi değildi. Kenarlara titizlikle yazılmış notlar ve bulabildiği her boşluğa sıkıştırılmış düşün-

celer görmeyi beklemiyordu. Onun zekâsını ve detaylara olan keskin dikkatini görmeyi beklemiyordu.

İnsanlar onu soğuk, duygusuz ve hissiz olarak tanımlıyordu. Caz bunun nedenini anlayabiliyordu. Dışarıdan bakan herkese göre soğuk bir havası vardı. Yüzü sürekli sert ve ifadesiz bir maskeye benziyordu. Çevresindekilere karşı neredeyse hiç ilgi göstermiyor, sadece kaşları hafifçe hareket ediyor ya da çenesini kibirli bir şekilde yukarı kaldırıyordu. Bu da karşısındakileri, onun ayakkabılarının altındaki çamur gibi hissettiriyordu. Tüm vücudundaki tek yaşam belirtisi gözleriydi. Sadece o hipnotize edici, büyüleyici gözleri canlıydı. Buzunun içindeki göze çarpan tek ateşti.

Başlangıçta Caz de diğerleri gibi onun soğuk olduğunu düşünmüştü ama zamanla sırf tepkisini ölçmek, *tepki verip vermeyeceğini* görmek için onu kışkırtmaya başlamıştı. Yavaş yavaş ve kasıtlı olarak ortaya attığı meydan okumalarla kararlı takip arasında onu *görmüş*, tanımış ve yanıldığını anlamıştı. Herkes yanılıyordu. Onu, Caz'in tanıdığı gibi tanımıyorlardı.

Ateşini Caz'in daha önce hiç görmediği bir tutku, şevk ve güçle parlayan bir buz duvarının arkasına saklamıştı. Hayat tarafından incitilmiş, dünya tarafından reddedilmiş ve sevdikleri tarafından terk edilmişti. Bu yüzden etrafına o kadar sert bir kabuk örmüştü ki, ona bakan herkes o kabuğun ardında bilmeye değer hiçbir şey olmadığını düşünüyordu.

Fakat öyle değildi. Elbette zaman almıştı ama yavaş yavaş, darbe üstüne darbeyle onu kırmış ve içeri girebilecek kadar genişletmişti. Ardından kendini onun merkezinde bulmuştu. Yumuşaktı, savunmasızdı, şefkat doluydu. Öyle derin bir *acı* taşıyordu ki, bu acı dışa vuruyordu. Caz'in hiçbir şey ve hiç kimsenin ona bir daha zarar vermemesi, eğer verecekse önce onun üstünden geçmek zorunda kalması için genç kızın koruyucu kabuğu olmak istemesine neden oluyordu.

Böyle düşünmek tehlikeliydi.

Ne de olsa Salem hayatıyla kumar oynarken o daha Morti-

Ninova

mer'a adım atmadan çok önce Caz onunla benzer bir nedenden dolayı kendi hayatıyla kumar oynamıştı.

Salem her şeyi ölen ablası için başlatmıştı.

Caz ise her şeyi kayıp ağabeyi uğruna başlatmıştı.

Ya da daha doğrusu, iki gece öncesine kadar öldüğünden şüphelendiği ama kesin olarak bilmediği ağabeyi uğruna yapmıştı.

Mortimer'da okumaya gelene kadar tek ailesi, tek ebeveyni ve en iyi arkadaşı olan ağabeyi ortadan kaybolduğunda geriye sadece birkaç hafta sonra Caz'e ulaşan bir mektup bırakmıştı. Bu mektup, ağabeyinin ortadan kaybolmasıyla tetiklenen bir güvenlik önlemiydi. Bu güvenlik önlemi onu, ağabeyinin oda arkadaşı ve onun gerçeğini bilen tek kişi olan Eric'e götürmüştü.

Caz, ağabeyinin öldüğünü bir süredir içten içe biliyordu. Aksi takdirde, dünyada ağabeyinin onunla iletişime geçmesini engelleyebilecek hiçbir güç yoktu. İşte Mortimer'a bu yüzden, cevapları bulmak için gelmişti.

Ve o gece, Salem'in odasında cevapları bulmuştu.

Ağabeyinin otopsi sonrası fotoğrafı oradaydı.

Yaraları raporda listelenmişti.

Kulağının arkasındaki garip dövme Salem tarafından not edilmişti.

Kimliği belirsiz erkek.

Ağabeyi.

Lassiter. Laz.

Caz ve Laz, bir elmanın iki yarısıydı. Bir madalyonun iki yüzü, ömür boyu kardeşlerdi.

Bir şeyden şüphelenmek ile bunun doğrulanması iki farklı şeydi. Ağabeyinin fotoğrafını -cansız bedeninin fotoğrafını- beklenmedik bir şekilde orada görmek, kamyon çarpmış gibi hissetmesine neden olmuştu. Başını her zaman belaya sokan, ağabeyinin ona sürekli kontrol altında tutmasını söylediği öfke patlamıştı. Panoyu parçalamak, çığlıklar atıp göklere haykırmak ve dışarı çıkıp bunu yapanları öldürmek istemişti.

Çünkü onların yaptığını biliyordu.

Ağabeyinin lanet olası deniz fenerinden atlamış olmasına imkân yoktu, en azından kendi özgür iradesiyle böyle bir şey yapmazdı. Yıllar önce yazdığı mektup bunu doğrulamıştı.

Caz kampüsün dışındaki sokağa çıktı ve tipik bir hafta içi akşamında olduğu gibi etrafta dolaşan öğrencileri izledi. Çoğu kişi ona sadece bakıp uzak duruyordu. Kampüste hakkında dönen türlü söylentiler ve gözlerindeki dünyaya karşı beslediği öfke, kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermiyordu.

Her zamanki alışkanlığıyla etrafı tarayarak kapılara doğru yürüdü ve kafenin içindeki görüntü karşısında aniden durdu.

Salem pencerenin hemen kenarında oturuyordu. Saçları hep olduğu gibi dağınık bir topuz halinde başının üstünde toplanmıştı, bukleler yüzünün ve boynunun etrafında dans ediyordu. Sevimli burnuna gözlük takmış, üzerine bol bir hırka giymişti. Önündeki masada dumanı tüten bir fincan kahve -fındıklıydı çünkü onun bunu tercih ettiğini biliyordu- duruyordu. Gözleriyle kızı adeta içti. Onu özlemişti. İki gündür onu görmemişti ve bu Caz'e sonsuzluk gibi gelmişti. Özellikle onu her gün görmeye alışmışken uzak kalmak zordu.

Ancak onu durduran bu değildi.

Hayır, onu durduran kızın karşısında oturan adamdı. Ona çok yakındı, neredeyse onun yaşlarındaydı. Salem'in söylediği bir şeye gülüyor, onun da küçük bir tebessüm etmesini sağlıyordu.

O gülümseme, göğsüne hançer gibi saplandı.

Onlar ona aitti. Gülümsemeleri. Kahkahaları. Gözyaşları. Sesleri. *Her şeyi.*

Mantıksız davrandığını biliyordu ama başka bir erkeğin onun yumuşaklığını görmesi *düşüncesi bile* onu öfkelendiriyordu.

Salem *ona* aitti ve artık dünyanın bunu öğrenmesinin vakti gelmişti.

Ninova

Yön değiştirerek kalabalık kafeye ilerledi. Salem her zamanki gibi onun çılgın bakışlarını üzerinde hissetmişcesine aniden pencereden dışarı baktı.

Nefesinin kesildiğini, gözlerinin hafifçe büyüdüğünü ve sonra karşısındaki adama doğru kaydığını gördü.

Sikik herif.

Kapıyı sertçe açıp sağa döndü. Öğrenciler yüzüne bir bakış attıktan sonra ona yol açtılar ve o da doğrudan genç kızın masasına doğru ilerledi. Yaklaştıkça siniri artıyordu. İntikam peşinde bir canavar gibi onların tepesine dikildi. Tüm kafenin sessizliğe bürünerek olanları izlediğinin farkındaydı. Caz burada bulunduğu süre boyunca hiçbir şeyi kamuoyuna açıklamamıştı. Kendisine özel olarak gelen kızların tekliflerini reddetmişti. İnsanlar onu sürekli izliyor olsa da nadiren göz önünde bulunurdu. Herhangi bir şeyi halka açık bir yerde sergilemeye en çok yaklaştığı an, psikoloji dersinde sırf tepkilerini görmek için Salem'i tartışmaya kışkırttığı anlardı. Ancak bu akademik bir ortamda yaşandığı için hiç kimse buna fazla önem vermemişti. Şu anda yaptıklarının aksine...

Salem'in karşısındaki adam önce Caz'e, ardından karşısındaki kıza ve sonra tekrar Caz'e baktı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedi Caz. Sert ve alçak sesi neredeyse bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Siktir git."

Adam öfkeyle doğruldu. "Affedersiniz."

Caz onu görmezden geldi ve gözleriyle genç kızı yerine mıhladı. Onun gözlerindeki altın ise adeta akıp giden, parlak ve gösterişli bir ışıltıyla ışıkların altında parlıyordu. Lanet olsun, her zamanki gibi tam karnına bir yumruk gibi indi. İlk kez karanlıkta ona bakışını gördüğünden beri böyleydi. Gözlerinin bir erkeği cinayete sürükleyebileceğini söylediğinde yalan söylememişti çünkü o farkında olmasa bile bu gerçekten olmuştu.

Sonra genç kız o gözleri ondan kaçırıp masaya baktı ve onu kasten görmezden geldi.

İçindeki öfke kaynayıp arzuyla birleşirken dudakları kızın nefret ettiği o alaycı sırıtışla kıvrıldı.

Genç kız kendi hayatı ile, Caz de kendisininkiyle kumar oynamıştı. Her halükârda lanetlenmişlerdi.

Şerefli bir şekilde ölmek daha iyiydi.

Caz kızın saçlarını sıkıca kavrayıp boynunu çevirdi, başını geriye yatırdı. Altın rengi gözlerinde bir anlığına kayboldu, gözlerindeki ateşi gördü ve ardından eğilip dudaklarını sertçe onun dudaklarına bastırdı.

Etraflarından gelen nefes kesilme seslerini, birinin çığlık attığını ve kameraların deklanşör seslerini duydu ama hepsini görmezden geldi. Kız şaşkın bir ses çıkararak bir anlığına donsa da sonra yavaşça dudaklarının baskısına teslim olup yumuşamaya başladı.

Siktir.

Dudaklarından içmeye devam etti. Ziyafete saldıran aç bir canavar gibi, leydisinin dudaklarından yudumlayan çorak toprakların efendisi gibi, karanlığı bilen bir kadınla dans eden gölgelerdeki bir adam gibi, herkesin görebileceği şekilde onun ağzını sahiplendi.

Onun bu hareketi ikisi için de sonuçlar doğuracaktı. Oynadığı ölümcül oyun yakında doruk noktasına ulaşacaktı. Fakat dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirip herkesin gözü önünde kızı adeta yalayıp yutarken *onların* da izleyeceğini biliyordu ve izleyen herkese çok net bir mesaj göndermişti.

Salem yine dokunulmazdı.

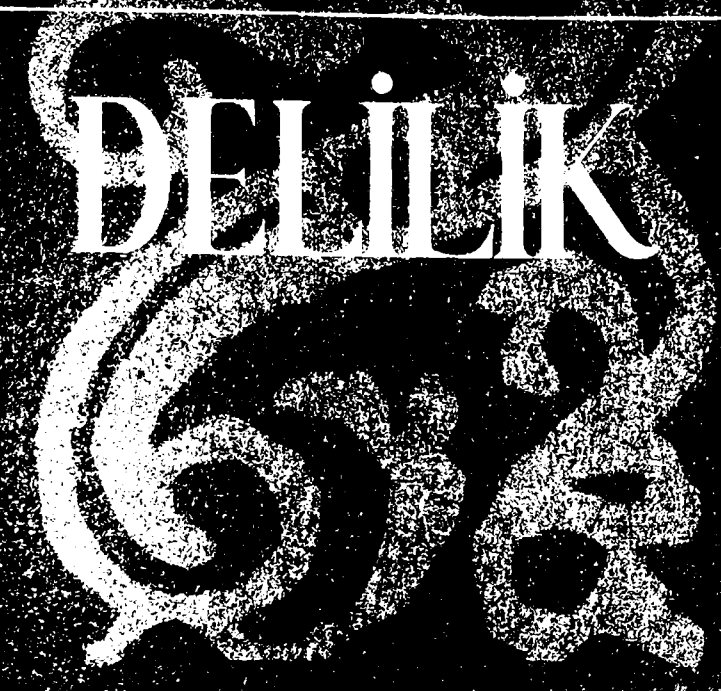
Genç kız ona aitti.

Ve onun olana yaklaşmak, hapishanede Caz'e neden Ölüm dediklerini hepsinin anlamasını sağlayacaktı.

İKİNCİ KISMIN SONU

ÜÇÜNCÜ KISIM

DELİLİK

Dengesizim, bazen melankoliğim ve bazı durumlarda buyurgan olarak adlandırıldım.
-Mary Shelley, Mary Wollstonecraft Shelley'nin Hayatı ve Mektupları

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

SALEM

Mortimer yüzlerce yıllık bir geçmişe sahipti. Ayrıca medya, siyaset, iş dünyası, sanat, hatta suç dünyası gibi çeşitli sektör ve alanlarda dünyanın en parlak, en tanınmış isimlerini yetiştirmiş bir mirasa sahipti. Fakat üniversite, prestijli ve seçkin itibarını suç dünyasıyla ilişkilendirmek istemiyordu. Mortimer mezunlarının dokunmadığı hiçbir alan kalmamıştı.

Ancak zaten ayrıcalıklı olanların arasında son derece seçkin, küçük bir tarikat vardı. Diğer herkes gibi Mortimer'a gelip onlarla birlikte ayrılırlardı.

Gerçekten güçlülerdi çünkü göze çarpmadan hareket ederlerdi. Dikkat çekmemeyi, kral yerine kralcı olmayı, medyanın, politikanın, şirketlerin, sanatın ve mafya liderlerinin sağ kolu olmayı biliyorlardı. Bunlar omuzlarının ardındaki görünmez gölgelerdi. Tüm dünyayı kukla gibi oynatan, kaderleri şekillendiren güçlerdi.

Ve onlar bir topluluktu.

En azından söylentiler böyleydi.

Mortimer'da olup, yüksek sesle konuşulan dedikoduları değil de fısıltılarla yayılan söylentileri duymamak imkânsızdı. Muhtemelen Salem'in onları duymasının bu kadar uzun sürmesinin sebebi buydu.

Ninova

Mortimer'dan kimsenin geldiği gibi ayrılmadığı söylenirdi.

Salem bunun ne anlama geldiğini, dönemin daha üçüncü ayında fark etmişti. Artık okula ilk adımını atan kızdan çok farklıydı çünkü eski Salem, annesine demin sorduğu şeyi asla soramazdı.

"Ne demek istiyorsun?"

Annesinin sesindeki hafif rahatsızlık, ona doğru yolda olduğunu gösterdi. Ne de olsa Selina Salazar'ı hiçbir şey, olası bir skandal ihtimali kadar huzursuz edemezdi. Ne yazık ki kader ona bunu çok sık yaşatmıştı. Son birkaç aydır, annesiyle her gün konuşurken onu daha önce hiç anlamadığı kadar anlamaya başlamıştı. Çalkantılı bir çocukluk geçirmiş olan annesi, her konuda mükemmelliğe ve düzene çok önem verirdi. Salem bir zamanlar anlam veremediği bir şekilde kibarlığın, görgü kurallarının, nezaketin ve dış görünüşün önemine yapılan o vurguyu artık daha iyi kavrayabiliyordu.

"Yani," diye devam etti Salem. Telefonu kulağına dayayıp Merlin Oditoryumu'na doğru yürüdü. "Büyük büyükannemin eşyaları nerede?"

Annesinin olduğu tarafta bir parti gürültüsü duydu. Yalnızlığını insan kalabalığıyla bastırmasına hiç şaşırmamıştı. Belki de Salem onu öğleden sonra aramamalı ve sabah rutinine sadık kalmalıydı. Ancak bu fikir birden aklına gelmiş, kendine engel olamamıştı.

"Hatırlamam gerekecek," dedi annesi dalgın bir şekilde. "Acil mi?"

"Hayır, bekleyebilir."

"O zaman seni sonra ararım, canım."

Ardından telefonu kapattı.

Annesi düzgün bir veda etmeden telefonu *asla* kapatmazdı. Hatta birine nasıl düzgün bir şekilde selam verilip veda edileceği, Salem ve Olivia'nın görgü kuralları derslerinin bir parçasıydı.

Salem yolun ortasında durup uzun bir süre telefonuna baktı.

Günün son dersine giderken Merlin binasını ve onun ne kadar eski olduğunu görünce aniden büyük büyükannesini hatırlamıştı. Hatıralarındaki o katı ama ince bir duyarlılığa sahip olan yaşlı kadın, ona gençken bu binadan bahsetmişti. Büyükannesi bir yazardı. Fotoğrafların ve video kayıtlarının nadir olduğu bir çağda, anılarını kendi sözleriyle kaydetmeyi kendine görev edinmişti. Hatta Genç Salem'e olayların kendi versiyonunu kaydetmenin her zaman önemli olacağını söyleyen, ona bu alışkanlığı aşılayan ve Salem sekiz yaşındayken vefat edene kadar her yılbaşında ona yeni bir günlük hediye eden o olmuştu. O günden sonra Salem bunu kendi sorumluluğu haline getirmişti. O kadar alışmıştı ki, artık bunun üzerine bile düşünmez olmuştu.

Belki de bu yüzden büyük büyükannesinin günlüklerini hatırlaması bu kadar zaman almıştı. Yaşlı kadının bu üniversitede geçirdiği zamanı kayıt altına almamış olması mümkün değildi çünkü üniversiteye burslu olarak kabul edilen ilk nesil kadınlardan biriydi. Bu kampüste hayatının aşkıyla tanışıp en sonunda bir Salazar olmuştu.

Salem'in hatırladığı kadarıyla, burada geçirdiği zamanla ilgili notlar tutmuş olmalıydı. Notlarda yararlı bir şey bulup bulamayacağını bilmese de araştırmacı ruhu hâlâ yeni bilgiler, yeni kalıplar ve içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey aramak istiyordu.

Üzerine çevrilen bakışların farkına varması, düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Yolun ortasında dururken birden fazla gözün onu izlediğini hissediyordu.

O gizemli, aptal, sinir bozucu adam.

Hepsi onun suçuydu.

Salem iyiydi. Adam onu bırakıp gittikten ve iki gün boyunca tamamen ortadan kaybolduktan sonra bunu kabullenmiş, duygusal açıdan kendini toparlamıştı. Acı vermiş miydi? *Evet.* Bir daha asla kendini birine açamayacakmış gibi hissetmiş miydi? *Evet.* Bir hafta boyunca odasında kalıp dışarı çıkmamak istemiş miydi? *Evet.* Fakat hayat öyle işlemiyordu. Üstelik annesi

gibi her zaman sahip olduğu birini kaybedip birdenbire yalnız kalmamıştı.

Salem, annesinin neden acı çektiğini anlayabiliyordu. Annesi yalnızlığı hiç tatmamıştı. Ailesinden, kocasından, en sevdiği kızından ve arkadaş çevresinden hiç ayrılmamıştı. Ancak sonra hepsi birer birer gitmiş, geriye sadece hiçbir zaman anlamadığı ya da bağ kurmaya çalışmadığı kızı Salem kalmıştı. Artık bunları yapmaktan kaçınamazdı çünkü elinde bir tek o kalmıştı.

Salem'in böyle bir sorunu yoktu. O her zaman yalnızdı. Yalnızlıkla nasıl yaşayacağını biliyordu, yalnızlık onun daimi yoldaşıydı. Herkes gitmişti ama o gitmemişti. Etrafı ailesi ve arkadaşlarıyla çevriliyken de oradaydı, hiçbiri yokken de oradaydı. Daha küçükken zamanla gitmesini ummuştu. Ancak yıllar geçtikçe bu umut, terk edilişin ve cehaletin keskin bıçaklarıyla paramparça olmuştu. Yavaş, acı verici bir şekilde kan kaybından ölmeye terk edilmişti. Ta ki bir adam onunla kalmayı seçip son nefesini vermesine tanıklık edene dek... Fakat kan kaybı beynini delirtmiş, umudunu da ölmeden hemen önce çılgına çevirmişti. Şimdi içindeki bir mezarda çürüyordu.

Ve bu onun için sorun değildi.

İyi olacağını biliyordu. Her zamanki gibi gerçek dünyadaki ölümlere odaklanmalı ve içindeki ölümü unutmalıydı. Bu aklını belli ölçüde korumasını sağlıyor, hayatta kalmasına yetiyordu. Zaten asıl amaç da bu değil miydi?

Bu yüzden Caz'in ortadan kaybolması, her ne kadar yıkıcı olsa da onu mahvetmemişti. Hatta dürüst olması gerekirse, Salem'i şaşırtmamıştı. Üstelik adamı suçlamıyordu. Cinayet panosunu, içindeki karanlığın dışarı yansımasını gören herkes dehşete düşerdi. Bunu yapmasını zaten bekliyordu.

Beklemediği şey ise Aditi ve Melissa'yla buluşmak için BBC'ye gitmesiydi. Melissa'nın ağabeyi Nathan onu görmeye gelmişti. Melissa ile aynı özelliklere sahip olduğunu düşündüğü Nathan'ın bu kadar nazik ve samimi olmasını beklememişti. Anlaşılan sevgi dolu ve normal evlerden gelen çocuklar böyle

oluyordu; Olivialar, Aditiler, Melissalar ve Nathanlar. Dünyanın Salemlerden çok onlara ihtiyacı olduğu kesindi. Onlar ortadan kaybolduklarında özlenirlerdi. Onların neden ortadan kaybolduğunu bulmak için dünyanın altını üstüne getiren insanlar vardı. Ölen Olivia yerine Salem olsaydı, kimsenin yüzeysel bir soruşturmanın ötesine geçeceğini kesin olarak söyleyemezdi. Babasının bir cinayet-intihar çılgınlığına sürüklenecek kadar yıkılacağından emin değildi. Annesi kesin ağlardı, Olivia da bazı cevaplar için ısrarcı olabilirdi ama hepsi bu kadardı.

Hayır, Salem kendini küçümsemiyordu. Gerçek buydu ve bunu biliyordu. Hayatı boyunca bunu kanıtlayacak delillere sahipti.

Bu yüzden BBC'nin önünde Caz'i görünce şaşırmış ama bunu da kabullenmişti çünkü aynı kampüste elbette yolları kesişecekti. Beklemediği şey ise onun aniden donup kalmasıydı. Gözleri, özellikle bir şeye çok sinirlendiğinde olduğu gibi alev almıştı ve birden harekete geçip sert adımlarla küçük kafeye ilerlemişti. Orada otururken içgüdüleri ona kalkıp kaçmasını haykırmıştı ama yakalanacağını da biliyordu. Üstelik beyninin ilkel, sürüngen kısmı bu düşünceden garip bir şekilde tahrik olmuştu.

Fakat Aditi'nin işyerinde olay çıkarmak istemediği için olduğu yerde kalmıştı.

Caz sanki orası ona aitmiş gibi içeri girdikten sonra Salem de ona aitmiş gibi onu öpmüştü. Genç kız ona deli gibi kızmıştı, daha önce hiç böyle hissetmediği bile söylenebilirdi. Duygusal açıdan ona şok üstüne şok yaşatan bu adamın küstahlığı onu hayrete düşürmüştü. Peki beyninin o kertenkele kısmı? Halinden fazlasıyla memnundu ve Salem ona da kızmıştı.

Fazlasıyla göz önünde yaşanan ve uzun süren o öpücüğün sonucuysa, üzerlerine dikilen bakışlar olmuştu.

Salem insanların ona bakıp fısıldaşmasına yabancı değildi ama asla böyle bir şey için yaşanmamıştı. Yine de öpücükten rahatsız olmamıştı. Bir parçası bundan hoşlanmıştı. Herkesin

gözü önünde onaylanmak ve sahiplenilmek, içsel benliğini memnun eden olumlu bir deneyimdi. Geçmişteki öpücükleri hep gizli yaşanmıştı. İlk partneriyle lisedeki karşılıklı rızaya dayalı ilk öpüşmeleri, tribünlerin arkasında bir kereye mahsustu ve ardından dostane şekilde yollarını ayırmışlardı. Halka açık tek deneyimi internete sızdırılan fotoğraflardı ve bu tamamen farklıydı.

Caz'le bile yaşadıkları anlar hep özel ve sadece onlara aitti.

İnsanların gözü önünde yaşamak ona tuhaf geliyordu.

Elinde titreyen telefonuna baktı ve kendisine yöneltilen bakışlar dışında başka bir şeye odaklanabildiği için minnettar oldu.

Kızlarla oluşturdukları grup sohbetinden mesaj gelmişti, bu Salem için bir ilkti. Melissa gruba *BYY: Babacıklara Yer Yok (Baba Sorunları Hariç)* adını vermişti. Çok komikti.

Sohbeti açmak için ekranı kaydırdı.

Aditi: *@Salem, durum düzeldi mi?*

Salem cevap yazdı.

Salem: *Hayır.*

Aditi: *Merak etme, geçecek.*

Melissa: *Aslında geçmeyecek.*

Aditi: *Neden?! Bu kampüste uluorta öpüşmek yeni bir şey değil ki. Burası üniversite, lanet olsun.*

Melissa: *Çok basit. Ama unutmayın ben sadece mesajı iletiyorum, bana kızmayın *omuz silkme emojisi**

Salem: *Ne demek istiyorsun?*

Melissa: *Caz Van der Waal gizemli bir herif. Biraz deli olduğu söyleniyor ve hiç kimseye romantik anlamda ilgi gösterdiği görülmemiş. Herkes bunu, onun "sanatçı modunda" olmasına ve çekimser davranmasına falan bağlıyordu. Sonra sen geldin.*

Melissa: *Evet, biz sana tapıyoruz ama cidden berbat bir üne sahipsin, dostum.*

Melissa yanılmıyordu. Ona tapıyorlar mıydı? Salem ekrana gözlerini kırpıştırarak baktı. Melissa yazmaya devam etti.

Melissa: *Çok güzel olsan da buradaki erkekler sana on adım bile yaklaşmaya cesaret edemez. Çoğu baba parasıyla geçinen şımarık veletler ve itibarlarını riske atamazlar. Geri kalan birkaç kişi ise Bay Gizemli Sanatçı tarafından haftalardır fırça yiyor.*

Ne?

Aditi: *Bunu ben de duydum.*

Nasıl olur da Salem hiç duymamış olabilirdi?

Melissa: *Neyse, seni ağabeyimle konuşurken görüyor. Çıldırıyor ya da her zamankinden daha da çıldırıyor ve bam! Seni öpüyor. Ve bu çok SEKSİ bir öpücüktü, kızım. Videoyu yeni gördüm ve kendimi yelpazeliyorum.*

Aditi: *Ben de oradaydım ve ben de kendimi yelpazeledim. Adamın işini bildiği kesin.*

Salem uzun zamandır ilk kez yanaklarının kızardığını hissetti. Kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafına baktı. Ona bakan birkaç kişi dışında herkes sınıfa gidiyor gibi görünüyordu. O da gitmek zorundaydı.

Salem: *Bu, bakışların neden azalmadığını açıklamıyor.*

Melissa: *Çünkü, ateşli öpücükler alan sevgili arkadaşım insanlar meraklılar. A: Caz'in neden itibarını umursamadığını merak ediyorlar ve bu, birdenbire ortaya çıkmasıyla daha da gizemli hale geliyor. B: Seni herkesin gözü önünde böylesine sahiplenmek istemesine neden olacak kadar neyinden etkilendiğini merak ediyorlar. Bu arada...*

Melissa: **yavaş alkışlayan gif**

Aditi: *Katılıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Adam umurumda değil, tavrını çok iyi sergiliyor.*

Melissa: *Değil mi? Sence seksi erkek kardeşleri var mıdır?*

Salem gözlerini devirip saate baktı. Kahretsin, geç kalıyordu. Telefonunu kilitledikten sonra hızlı adımlarla oditoryuma yürüdü ve son öğrencinin ardından içeri girdi. Merlin henüz sınıfa gelmemişti.

Dikkatleri üzerine daha fazla çekmemek amacıyla önceden oturduğu ön sıra yerine, gölgeli bir köşedeki en arka sıraya oturdu. Paltosunu çıkarıp yanındaki koltuğa attı.

Oditoryum epey sıcaktı, dışarıdaki keskin soğuktan çok daha iyiydi.

Gözlüğünü burnunun üzerine iterek çantasını paltosunun üzerine koydu ve not defterini çıkarıp masanın üzerinde açtı.

Herkes yerine yerleşmiş, konuşup sohbet ediyordu. Salem, amfiyi arkadaki ofise bağlayan kapıya baktı ve karanlıkta onunla orada durduğu anı hatırladı. Dişlerinin boğazındaki kumaşı nasıl çekiştirdiğini, dudaklarının onu öpmeye yaklaşırken nasıl oyalandığını ve sonunda onu nasıl iştahla öptüğünü... Gözleri, sohbet ettikleri ve en sonunda onun kollarında bayıldığı köşedeki masaya kaydı.

Bunlar sadece birkaç gün önce mi yaşanmıştı? İç dünyasında yaşanan büyük değişimden dolayı aradan bir ömür geçmiş gibi hissettiriyordu. Adamın etkisi, son yılların tamamını bile gölgede bırakmıştı.

Anıları ne kadar kıymetli olsa da artık bunları düşünmenin bir anlamı yoktu, özellikle de derste.

Ofis kapısı açıldığında Merlin, dekanla birlikte içeri girdi.

Bu şaşırtıcıydı.

Gözleri sınıfı tararken, "Öğrenciler," dedi dekan otoriter bir ses tonuyla. "Geçen hafta sonu Doktor Merlin'in ofisine bir hırsız girmiş."

Salem gözünü kırpmadan düz bir noktaya baktı. Ne kıpırda-

dı ne de kendini ele verecek bir hareket yaptı. Sınıfta mırıltılar yükselirken kapı sessizce aralandı ve bir gölge süzülerek içeri girdi. Ancak bu kez her zamankinden farklı olarak mekânın sahibiymiş gibi merdivenlerden özgüvenle inip köşedeki masasına yürümedi.

Aklından çıkmayan o şeytan gibi fısıltılar arasında neredeyse fark edilmeden sessizce içeri girdi ve arka sıraya oturdu. Dışarıdan bakanlara dekan oradayken herhangi bir rahatsızlık vermemek için en yakın koltuğa oturmuş izlenimi veriyordu. Oysa Salem onu çok iyi tanıyordu.

Caz Van der Waal sebepsiz yere hiçbir şey yapmazdı. Deliliğinin bir yöntemi vardı ve bu da onu daha tehlikeli kılıyordu. Çünkü ikisi arasındaki çizgide yer alıyordu. Her gün dikkatleri üzerine çekmek için uzun adımlarla yürümesinin bir neden vardı ve o gün bunu yapmamasının da bir nedeni vardı.

Caz sırada kayarak onun yanına yaklaşırken Salem bunun kendisiyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Onu görmezden geldi.

Eğer geri dönüp açıklamış olsaydı, Salem onu dinlerdi. Fakat hayır, ona barbarca davranmış ve onun rahatsız olduğu bir şekilde tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Üstelik onunla hiç konuşmamıştı.

İlişkilerinin hiçbir zaman yürümeyecek olmasının ana nedeni buydu. Sorun uyumsuzluk, cinsel gerilim ya da zamanla kendiliğinden oluşacak güven eksikliği değildi. Sorun iletişimdi. Caz onunla konuşmuyordu ve Salem de biriyle nasıl konuşacağını bilmiyordu. Sonları baştan belliydi. En iyisi bu işi burada kapatmaktı.

"Doktor Merlin için çok önemli..." Dekanın sesi tekrar dikkatini çekti. "...ve çok özel olan bir şey çalındı."

Salem kaşlarının çatıldığını hissetti ama sonra yüzündeki ifadeyi hemen düzeltti. Ofise girmiş olsa da hiçbir şey almamıştı. Hiçbir şeye dokunmamıştı bile. O gece orada olan tek kişi...

Caz.

Dönüp ona bakma dürtüsünü kontrol etti. Caz o gece oradaydı ama Salem uyuduktan sonra ofise geri dönmüş olabilir miydi? Eğer döndüyse, bunu nasıl yapmıştı?

Salem onun her zaman yanında taşıdığı kalemi çıkardığını gördü. Dövmeli elini, kendi adını bir günah gibi genç kızın tenine yazan elini gözucuyla fark etti. Kalem önündeki açık not defterine yavaşça yaklaştı ve eğik bir el yazısıyla bir şeyler karaladı.

Seni tekrar tatmak istiyorum.

Bu adam *delirmiş* miydi?

Dekanın söylediklerinin kendisiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranıyordu. Sanki Salem onun orada olduğunu bilmiyormuş, sanki onun oynadığı oyunu oynamayı bırakmamış gibi.

Evet, Salem'in onunla işi bitmişti. Bu yüzden yanıt vermemeye devam etti, soğuk tavrını bir pelerin gibi etrafına sardı.

Caz yine bir şeyler karaladı. Salem bakışlarını ona çevirdi.

Beni istemediğini söyle.

Salem kalemini eline alıp kalın harflerle açıkça yazdı.

Siktir git.

Sonra iyice vurgulamak için altını çizdi ve bir anlığına ona baktı.

Piç herif sırıtıyordu.

Avuçları ona vurma isteğiyle kaşındı. Tanrım, onu *çok kızdırıyordu.*

Adam onu çileden çıkaran ve asla işlemeyeceğini düşündüğü cinayete sürükleyen son damla olacaktı. Bunu yapabileceğini her zaman biliyordu ama bu sadece akademik bir ilgiydi, gerçek eylem ona ilgi çekici gelmiyordu. En azından şu anda.

Şu anda, o sırıtışı yüzünden silmek için ona vurmayı hayal ediyordu. Demirin tadını alabilmek ve bir vampir gibi metalik tatla kafayı bulabilmek için dudaklarını ısırıp kanatmayı hayal ediyordu. Isırığın onun teninde, bu yaptığına herkesin şahit olacağı bir iz bırakmasını istiyordu.

Sakinleşmek amacıyla derin ve yavaş bir nefes aldı.

Adam yine bir şeyler yazdı.

Meme uçların sertleşmiş. Lanet olsun, memelerini seviyorum. Benim için mi beyaz giydin?

Beyaz renk, kıyafet kuralıydı. Adam onu kışkırtarak tepki vermesini sağlamaya çalışıyordu. Salem etkilenmemiş gibi davranarak ön taraftaki adamları dinledi.

"Herhangi bir bilgiye sahip olan varsa, gün içinde bize bildirsin," dedi dekan sert bir sesle. "Kimliğiniz gizli kalacak ve olayla ilginiz olsa bile cezalandırılmayacaksınız."

Salem bacağında bir el hissetti.

Çevresindeki hiç kimsenin sahip olmayacağı nasırlı, büyük ve dövmelerle kaplı sıcak bir eldi. Tanıdığı erkekler manikür yaptırıyordu. Nasırlar, elleriyle çalışanlar içindi. Zaten o da elleriyle çalışıyordu, bu da durumu açıklıyordu.

Dekan sınıfı dolaşırken aşağıya bakmaya cesaret edemedi.

Bacağında hareket eden el, usulca turkuaz ekoseli eteğinin altına girdi. Omurgasından geçen ürpertiyle tüylerinin diken diken olmasına sebep olurken, kan dolaşımının hızlanmasıyla göğüsleri daha da ağırlaşıp gerginleşti. Bacaklarının arasında biriken ısı, dolaşımla birlikte zonklamaya başladı. Caz'in eli gittikçe yaklaşırken o parmakların, kulağında yankılanan hırıltılı sesin ve gözlerinde parlayan sahiplenici bakışların anısı, bir kaleydoskop gibi zihninden geçti.

"Ama sadece bize gerçeği söylerseniz." Dekan monoton bir sesle konuşmaya devam ediyordu. Salem aşırı duyarlıydı. Arkadaşları ve öğretim üyeleriyle dolu bir sınıfta olduğunun bilin-

cindeydi. Ayrıca özellikle de öpüşme videoları ortalıkta dolaşırken birinin arkada neler olup bittiğini tam olarak anlaması için boynunu bir kez çevirmesinin yeterli olduğunun farkındaydı.

Öpücüğü düşünmek onu daha da heyecanlandırdı. Arkadaşları haklıydı. Adam ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Ama sizi bulursak..."

Parmakları iç çamaşırına ulaştı.

"...sicilinize işlenir..."

Çamaşırı kenara itti.

"...kalıcı olarak."

Etrafında döndü. Kalemiyle.

"Hepiniz anladınız mı?"

Herkes başıyla onaylarken Salem gözlerinin geriye doğru yuvarlamasını engellemek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Kalemin etrafında gezinip klitorisini sert darbelerle dürtmesi, ardından nazikçe içeri süzülmesinin yarattığı yoğun hislerle Salem istemsizce bacaklarını sıkarak elinin orada hapsolmasına neden oldu. Caz kalemi birkaç santim içeri soktu ve tekrar çıkardı. Salem masayı sıkıca kavradı. Yüzüne sakin bir ifade takınmak için harcadığı çaba, eklemlerinin bembeyaz kesilmesine neden olmuştu. Oysa tek istediği, kimin gördüğünü ya da duyduğunu umursamadan soluğunu serbest bırakmaktı. Herkesin gözü önünde masaya yatırılıp sahiplenilme düşüncesi, Salem'in içinde gizli ama derin bir heyecan kıpırtısı yarattı. Caz de kimsenin ne düşündüğünü umursamadan bunu yapardı. Tüm hayatı boyunca ahlak kurallarına sıkı sıkıya bağlı kalması öğretilmişken böylesine bir umursamazlık, ahlaksızlık ve kuralsızlık düşüncesi Salem'i delicesine cezbediyordu. En azından zihnindeki fantezilerinin özgürlüğünde arzuladığı buydu. Aslında bunu istemiyordu. Göz önünde olmalarına rağmen sadece ikisine özel bir an yaşamak, fantezisi ile gerçeklik arasında ince bir çizgide yürümek... İşte bunu seviyordu.

En azından kendine karşı dürüst olabilirdi. Onun dengesiz tavırlarını seviyordu. Bu tavırları onu etkiliyor, cezbediyor ve

girdabına çekiyordu. Onun yaptıklarını seviyordu, sürprizlerle karşılaşmayı ve onun ne yapacağını bilememeyi seviyordu.

Dekan salonu terk etti.

Merlin sınıfa döndü. "Bu konuda yardımcı olabilecek herkesin desteğine gerçekten minnettar olurum."

Gözleri Salem'e döndü ve ardından ilk bakışta onun yanında rahatça oturuyormuş gibi görünen adamı görünce sertleşti. Merlin konuşurken tekrar kıza döndü. "Söz konusu eşya benim için büyük anlam taşıyor. Lütfen düşünün ve ders bittikten sonra bana bildirin. Caz?"

Bahsi geçen adam elini geri çekerken Salem soluk soluğa kalmıştı. Arzusuyla ıslanan duvarları iç çamaşırını nemlendiriyordu. Caz rahatça kalkıp kendi masasına gitti.

"Bugün grup psikolojisi hakkında konuşacağız."

Caz o gece olduğu gibi masasına yaslandı ve bakışlarını ona dikti. Ardından gözlerini ayırmadan genç kızın sıvılarıyla parlayan kalemi ağzına götürdü.

Kalemi emdi, dilini kalemin ucuna değdirerek onun tadına baktı ve sonra temizleyene kadar yaladı.

Salem bacaklarını birbirine bastırdı.

Yüce Tanrım.

Birkaç öğrenci dönüp ona baktı; Caz ona baktığı için mi, yoksa kışkırtıcı bir şekilde kalemi yaladığı için miydi bilmiyordu. Fakat bu yavaşça aşağı kayıp kamburlaşmak, yumuşak iç dünyasını görmelerini engellemek istercesine kabuğuna çekilmek istemesine neden oldu.

"Neden ne olduğunu açıklayarak başlamıyorsun, Caz?"

Merlin'in sesi düşüncelerini bölüp beynini saran şehvet sisinden onu kurtardı. Başını iki yana sallayarak derse odaklandı.

Caz sınıfa dönerken elindeki kalemi çevirdi. "Grup psikolojisi temel olarak bir grup ortamında bireysel psikolojik işlevlerinize ne olduğunu anlamakla ilgilenir."

Salem'in eskiden oturduğu sıranın bir sıra arkasında oturan bir kız, "Bu sınıf bir grup oluşturur mu?" diye sordu.

Caz başını yana eğdi. "Evet ve hayır."

Merlin kendi masasına yaslanarak söze girdi. "Hepiniz burada bir grup olarak bulunuyorsunuz. Hepinizin ortak bir grup kimliği var. Hepiniz birinci sınıf öğrencisiniz, hepiniz öğrencisiniz, elbette. Fakat gruba olan aidiyet duygunuz, gerçekten bir parçasıymışsınız gibi hissetmenizi sağlıyor mu? Gruba değerli bir şey katacak veya gruptan değerli bir şey götürecek gibi hissediyor musunuz?"

Kız başını iki yana salladı.

Merlin başıyla onayladı. "Aynen öyle. Yani bir grup oluşturuyor olsa da psikolojik açıdan bakıldığında bazı üniversitelerdeki erkek veya kız öğrenci kulüpleri gibi bireysel kimliğiniz üzerinde o kadar da büyük bir etkisi yok."

Caz, Merlin ona baktıktan sonra adamın kaldığı yerden sorunsuzca devam etti. "Mortimer'da böyle kulüpler olmasa da sizce bu tür grupların yeni üyelere eziyet veya kabul töreni gibi ritüelleri neden var?"

Salem'in bir sıra arkasında oturan çocuk söz aldı. "Kendinizi oraya aitmiş gibi hissetmenizi sağladığı için mi?"

Merlin önce çocuğa, sonra da Salem'e baktı. "Çok iyi, Bay Markin. Sizce bunun nedeni nedir, Bayan Salazar?"

Salem adamın en ufak bir huzursuzluk belirtisini yakalamak için kendisini avını izleyen bir şahin gibi gözlediğini bilerek yüzünü ifadesiz tuttu. "Çünkü insanlar bedeli ne olursa olsun, bir şeye dahil olmaya içgüdüsel bir ihtiyaç duyarlar."

"Ne tür bir bedelden bahsediyoruz, Bayan Salazar? Örnek verebilir misiniz?"

Salem bir an düşündü. "Her şey olabilir, Doktor Merlin. İnsanlar sadece aidiyet duygusu arayan benzer düşüncedeki insanlarla bir arada olabilecekleri bir yer için kulüplere fahiş üyelik ücretleri ödüyor. Yani bu maddi bir bedel. Ya da üniversitedeki çaylak eziyetleri... İnsanlar, kendilerini koruma içgü-

dülerine tamamen aykırı olsa da sadece kendilerini daha büyük bir bütünün parçası hissedebilmek için aşağılanmaya razı olup bunun duygusal bedelini ödüyorlar."

Ellerini göğsü üzerinde birleştiren Merlin yarı etkilenmiş görünüyordu. "Haklısınız, Bayan Salazar." Sınıfa döndü. "Bu 'ben'in nasıl 'biz'e dönüştüğünü anlamaktır. Benliğin, kolektifin arkasında nasıl ikinci plana düştüğünü anlamaktır."

Tekrar Caz'e döndü. "Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Caz başıyla onu işaret etti. "Salem'in söylediklerine ek olarak..." Boğuk, gürleyen sesiyle konuşmaya başladı ve Salem sınıfın bir yerinde bir kızın iç çektiğini duyduğuna yemin edebilirdi. "Başka bir tür bedel de olabilir."

Merlin'in dudaklarının düzleştiğini, tekrar sınıfa dönmeden önce çenesinin gerildiğini görünce şaşırdı. "Öyleyse, devam edelim."

"Ne bedeli?" Salem düşünmeden sözleri ağzından kaçırdı, gözleri iki adamı da süzüyordu.

Caz'in gözleri bir anlığına ona takıldıktan sonra Merlin'e sanki onu beklercesine baktı ve bu konuyu ele alması için ona sessizce meydan okudu.

Daha önce konuşan kız da söze karıştı. "Ben de merak ediyorum, Doktor Merlin."

Merlin'in, Caz'in bu konuyu açmasına kızdığı belliydi. Yine de cevap verdi. "Sırlar."

Sırlar.

Bu kesinlikle bir grup ortamında ödenecek ilginç bir bedeldi. Salem kaşlarını çattı.

Başka bir çocuk onun sorusunu dile getirdi. "Sırlar nasıl bir bedel olabilir, Doktor Merlin?"

"Bunu açıklamak ister misin, Caz?" Merlin genç adama döndü. "Sen başlattın sonuçta."

Caz, Salem'i sinir eden aynı sırıtışla Merlin'e baktı. Ancak bu sırıtış Merlin gibi birine yöneltildiğinden dolayı Salem'e hiç de rahatsızlık vermedi. "Memnuniyetle."

Elindeki kalemi soruyu soran çocuğa doğrulttu. "Sana varsayımsal bir senaryo sunayım. Beni dinle, tamam mı?"

Çocuk başını salladı.

"Diyelim ki bir suç işledin," diye başladı Caz. "Diyelim ki sen bir katilsin. Nasılını ve nedenini tartışmayacağız, sadece öyle olduğunu varsayalım." Merlin ona keskin bir bakış attıktan sonra sessizliğini sürdürdü. Yüzünde, bununla nereye varacağını merak ediyormuş gibi dalgın bir ifade vardı. Salem de meraklanmıştı.

Caz tüm sınıfın dikkatini çektiğinin belki farkında olarak ya da olmayarak devam etti. "Yakalanmadın ama işlediğin bu suç senin sırrın, değil mi?"

Çocuk omuz silkti. "Sanırım."

"Ve bu seni yiyip bitiren bir sır. Bu yüzden benzer suçlar işlemiş bir grup insan bulursun ve onlara yaptıklarını anlatırsın, yani sırrını onların grubuna üye olmak için ipotek edersin. İyi bir üye olduğun sürece, sırrın güvendedir. Böylece sen de onlardan biri olursun. Bir suçlu olursun, sahte bir sadakat ve güvenlik duygusuyla bile olsa onların emirlerini yerine getirirsin. Bir tür kardeşlik gibi ama artık güç onların elinde olduğu için asla öyle olamaz, değil mi?"

Çocuk tekrar başını salladı. "Suç çeteleri böyle çalışır."

Caz başıyla onayladı. "Bu bir kolektif. Bireyler kolektifin içindeyken kim olduklarını unuturlar. Bu yüzden bir birey olarak asla yapmayacakları şeyleri, bir grubun parçası olduklarında çok daha tehlikeli şekilde yaptıklarını görebilirsin. Bir grup içinde olmak, özellikle şiddet içeren suçlarda bireyi bir şekilde sorumluluk duygusundan kurtarır."

Orta sıradan bir kız yüksek sesle söze girdi. "Bu yüzden erkekler bekârlığa veda partilerinde zıvanadan çıkarlar!"

Sınıf kahkahalara boğulurken bazı erkekler kendilerini savunmak için anlamsız sözler söylemeye başladılar.

Merlin gülümsedi, çok daha rahat görünüyordu. "Evet. Yine de etkisini kısa ve uzun vadeli maruziyet açısından inceledi-

ğinizde belirgin bir fark olduğunu görürsünüz. Bekârlığa veda partilerinde zıvanadan çıkan erkekler, bir çeteye üye olanlara göre kısa vadeli maruz kalırlar."

Salem elini kaldırdığında Merlin ona baktı. "Evet, Bayan Salazar?"

"Denklemdeki tek değişken süre mi?" diye sordu. Konu ilgisini çekmişti.

"Hayır," dedi Merlin ayrıntıya girmeden. Bu konuyu ele almak istemediği belliydi. Onun sorduğu soru ve Caz'in verdiği örnek, Merlin'i rahatsız etmişti. Merlin gibi bir canavarı rahatsız eden her şey, ona göre daha yakından incelenmeyi hak ediyordu.

Gözleri bir kez daha Caz'e kaydı. Ders devam ederken elindeki kalemi dalgın bir şekilde çevirdiğini ve gözlerinin binlerce mil uzakta olduğunu gördü.

Sırlar, demişti.

Adam sırlarla doluydu. Kendisi de öyleydi ve görünüşe göre ikisinin yolları asla kesişmeyecekti.

Yeryüzünde her şey yok olsa ve yalnız o kalsa, ben var olmaya devam ederim; diğer her şey yerinde dursa ve yalnız o yok olsa, evren bana tümüyle yabancılaşır.
-Emily Brontë, Uğultulu Tepeler

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

SALEM

Kışın gelmesiyle birlikte uçurum ruhani bir görünüme bürünmüştü.

Hafif yağmur damlaları havada süzülüyordu. Salem uçurumun kenarında oturmuştu. Sisin bedenini sarıp onunla bir oluşunu, çevresindekilerden onu saklayışını izliyordu. Koyu gri akşam göğü, ufuktaki daha koyu gri denizle buluşarak sonsuzluğa doğru genişliyordu. Soğuk, kat kat giyinmesine rağmen kemiklerine işleyecek kadar bastırmaya başlamıştı. Rüzgâr her tarafını sarmıştı. Açıkta kalan tenini keskin ve görünmez dişleriyle ısırıyordu.

Salem, deniz onu tamamen yutmadan önce yalnızca bir kara parçası gibi görünen küçük kumsala baktı. Aşağıdan bakıldığında her ne kadar belli olmasa da Tanya gerçekten atlamış olsaydı, kumsala düşme ihtimali aslında çok azdı. Şimdi yukarıdan baktığında, düşüşün onu doğrudan kumsala değil de kayalıklara çarpacağı açıkça görülebiliyordu. Bu da Tanya'nın ya kumsalda öldüğü ya da öldükten sonra birileri tarafından kumsala taşındığı anlamına geliyordu. Neden?

Salem kayalıklara baktı ve onların kıyı boyunca kıvrılarak deniz fenerine doğru uzandığını gördü.

Perili olduğu söylenen terk edilmiş deniz feneri... Kütüphaneyle ilgili efsaneler saçmaysa, deniz feneriyle ilgili olanlar

kesinlikle deliceydi. Tam o anda, denize doğru uzanan kayaların üzerinde yükselen karanlık kuleyi izleyen Salem bunlara inanabilirdi. Eski taşlardan yapılmıştı ve boyaları asırlar önce dökülmeye başlamıştı. Etrafını saran beyazlık, yapıyı olduğundan ürkütücü gösteriyordu. Deniz fenerine uzaktan baktığında bile içinin ürperdiğini hissedebiliyordu. Sanki *sadece bakmak* bile onu etkileyecekmiş gibi geliyordu.

Kendisinin yeterince hayaleti vardı.

Rüyalar intikam almak istercesine geri dönmüştü. Ancak bu kez kurban ablası değil, kendisiydi. Kendi bedeninin çürüyüp akbabalar tarafından paramparça edilişini izlemekten başka elinden hiçbir şey gelmiyordu. Rüyalarında bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordu. Felç geçirmişçesine hareketsizdi. Cesedini didikleyen leşçillerin merhametine kalmış bir halde kendi ölümünü ve parçalanışını izliyordu.

Her gece bir veya iki saatlik uykuyla yetiniyordu. Caz'in güvenli kollarında geçirdiği o geceden beri huzurlu bir uyku uyumamıştı. Bu günler önceydi. Salem, adamın onu herkesin ortasında öptüğü ve neredeyse parmaklarıyla tüm sınıfın önünde tatmin ettiği günden beri onu tamamen görmezden geliyordu.

Ancak hakkını vermek gerekirdi. Caz onu köşeye sıkıştırıp onunla konuşmaya çalışmıştı ama Salem kendine özgü soğukkanlılığını göstererek uzaklaşmıştı. Artık onunla aynı şeyleri tekrarlamak istemiyordu. Resmi olarak bu ilişkiyi bitirmişti ve konu kapanmıştı. Fakat içinde bulunduğu bu berbat yarı delirmiş haldeyken sırf *uyuyabilmek* için, onunla bir anlaşma yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Ya da belki sadece haplarını alabilirdi.

Oysa bunu hiç istemiyordu.

Yüzünün etrafında soluğuyla titreşen havayı izleyerek derin bir nefes verdi. Gözlerini denize çevirdi. Sadece birazcık öne eğilse, kayalara *çarpıp* parçalanmanın ne kadar kolay olacağını düşündü. Neredeyse duygusuzca, birinin onun bedenini Tan-

ya'nınkini bulduğu gibi bulup bulmayacağını veya rüyalarında olduğu gibi biri onu fark edene kadar günlerce orada çürüyüp çürümeyeceğini merak etti.

En azından o zaman uyuyor olurdu. Rahatsız edici rüyalardan, duygulardan ve kalan *her şeyden* kurtulmuş olurdu. Sadece uzun, sessiz bir huzura kavuşurdu.

Belki de, diye düşündü kafası karışık bir halde. *Olivia da sıkıntılıydı ve sadece uyumak istemişti.* Bu düşünceyi hemen kafasından silip attı.

Cevaplar için uyanık kalmalıydı çünkü kimsenin onun gibi böyle uzun süre boyunca aramayacağını biliyordu.

Bir kol beline dolanıp onu yavaşça kenardan uzaklaştırırken bir çığlık attı ve etrafındaki sis tamamen dağıldı. Deniz kokusu, boya ve yağmur sonrası toprak kokusuna karışırken onu aşağı itecek birinin gelmediğini fark ettiğinde vücudu biraz olsun gevşedi.

Gerçi bu konuda henüz bir karara varılmamıştı.

Adamın sıcak ve geniş bedeni arkasına yerleşti. Bacaklarını kızın bacaklarının yanına sıkıca yasladı. Kolları göğsünün hemen altından beline dolanarak onu kafese alırcasına sarmaladı. Soğuk ve keskin rüzgârın yerini sıcak, somut varlığı almıştı. Buzun keskin dişlerini kendi sıcak ağzıyla doldurdu. Burnunu boynunun yanına sürttü, omuzlarından boynuna doğru yumuşak öpücükler kondurdu. Sadece oturup onu kucakladı ve uzun zamandır aç olduğu o şefkati kıza verdi.

Salem'in sinüsleri karıncalandı. Burnunu çekip gözlerini kırpıştırarak içinde yaşadığı karmaşayı kontrol etmeye çalıştı. Küçük, kırılgan bir parçası bu açık sevgi gösterisine kapılırken daha büyük ve daha sert bir parçası bunun geçici olduğunu hatırlatıyordu. Hayat gibi bu da asla sonsuza kadar sürmeyecekti.

"Salem?" diye fısıldadı boynuna.

"Hımm?"

"Düşünmeyi bırak."

Bu sözler beyninin duraksamasına neden oldu. Düşünmeyi

bırak, derken tam olarak ne kastediyordu? Bir insan bunu nasıl yapabilirdi? Beynin asıl amacı bir şeyleri çözmek değil miydi? Hem Salem'in düşündüğünü nereden biliyordu? Kim olduğunu sanıyordu da ona düşünmeyi bırakmasını söylüyordu?

Kulağına doğru, "Kafanın içinde çığlık attığını duyabiliyorum," dedi Caz usulca. Yumuşak sesi işitme sinirlerinden geçip zihnine ulaştı ve her zamanki o huzurlu ama karmaşık hissi yeniden uyandırdı. "Biraz ara ver."

Nasıl yapacağını bilmiyordu.

Belli ki Caz biliyordu çünkü kelimenin tam anlamıyla ona bu konuda rehberlik etti. "Bana yaslan."

Salem bu emre uymak istemiyordu, ona olan öfkesini ve duruma olan güvensizliğini sürdürmek istiyordu. Ama...

Çok.

Yorgundu.

Beyni henüz anlamlandıramadan bedeni çoktan ona yaslanmıştı.

"Aferin kızıma," diye onu yumuşak bir sesle övdü. Sanki beyninde bir sinir aniden uyarılmıştı. Bu tüm vücuduna bir elektrik dalgası gönderdi. "Şimdi, kaslarını gevşet. Çok gerginsin. Gevşe. Yavaş yavaş. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı. Caz'in talimatları doğrultusunda kaslarının yavaşça gevşediğini hissediyordu. Omuzları, boynu, kolları, sırtı, kalçası ve bacakları... Zeminin soğukluğuna, havanın keskinliğine rağmen içi sıcacıktı. Sanki tenine tam da olması gerektiği gibi dokunan en yumuşak battaniyeye sarılmıştı.

Kendini inanılmaz gevşemiş hissediyordu.

O bir sihirbaz mıydı?

Caz gülerek kulağına fısıldadı. "Hayır, küçük engerek."

Tüh, bunu yüksek sesle sormuştu.

Düzenli kalp atışlarını, sıcaklığı ve yumuşak öpücükleri hissederek gözlerini ufka dikti. Gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Tanrım, uyumak için can atıyordu. Neredeyse boşluğa düştüğünü görebiliyordu. Ancak dışarıdaydı ve bedeni ona güvense

de zihni güvenmiyordu. Yoksa güveniyor muydu? Bu yüzden mi göz kırpışları gittikçe yavaşlıyordu? Vücudu, zihninin bilmediği bir şey mi biliyordu? Aralarında bir iletişim kopukluğu mu vardı? Hangisine güvenmeliydi? Kendine güvenemiyorsa, kime güvenebilirdi?

"Uyu," diye fısıldadı Caz saçlarına doğru. "Ben buradayım."

Siktir et.

Zihni en sonunda sessizliğe büründü ve kendini boşluğa bırakarak uykuya daldı.

❦

Onu uyandıran kıçındaki ağrıydı. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda kıçı ağrıyordu.

Bu zihinsel şaka onu şaşırttı ve gözlerini kırpıştırarak açtığında tamamen uyanmasını sağladı. Gökyüzüne bakıyordu. Hava kararmıştı, neredeyse zifiri karanlıktı.

Bir dakika, neden gökyüzüne bakıyordu?

Kendini yokladığında sert bir taş blok üzerinde yattığını fark etti. Ormanın içinde bir yerden, bulutların arkasından süzülen ay ışığına benzeyen bir ışık huzmesi geliyordu.

Orman mı? Neden ormandaydı? Uçurumda uyuyakalmış ve ormanda uyanmıştı. Sınıfta uyuyup odasında uyandığı güne benziyordu.

Yine de orman hiç mantıklı gelmiyordu. Etrafına bakındığında burayı tanıdığını fark etti. Sömestrin başında onu buraya kadar takip etmişti. Aylar önce olmasına rağmen Salem'e bir ömür gibi geliyordu. Arkasındaki yıkık dökük eski yapı, bir korku filminden fırlamış gibi sis tabakasının içinden yükselerek karanlık ve ürkütücü bir görüntü oluşturuyordu. Gece yaratıkları da ortama harika bir fon müziği ekliyordu, Salem titremesine engel olamadı.

Meme uçlarında hissettiği soğukluk aniden dikkatini oraya çekti ve bulanık zihninin fark etmediği başka bir gerçeğe odaklandı.

Titremesinin nedeni huzursuzluk değildi. Başka bir şeyden kaynaklanıyordu.

Çıplaktı.

Gecenin karanlığında, solgun ay ışığının aydınlattığı ormanın ortasında, kadim ve kutsal bir yapının önündeki bir sunağın üzerinde çırılçıplak yatıyordu.

Neler oluyor?

Cidden neler oluyordu?

Bu psikopat herif ne halt etmişti?

Çılgınca etrafına baktı ve oradan kaçmak için kıyafetlerini bulmaya çalışırken sunağın dibinde kalın, yünlü bir battaniye gördü. Ona uzanmak üzere doğrulduğu sırada arkasından onun sesi duyuldu.

"Kıpırdama."

Onun ağzından çıkan bu kelimeden nefret etmeye başlamıştı. Bu kelimenin ardından her zaman çılgınca şeyler yapıyordu.

"Sen *deli* misin?" diye tısladı. Göğüslerini kapatarak arkasına dönüp adama baktı.

Çıplaktı.

O da çıplaktı.

Evet. Adam delirmişti. Elinde yeterince kanıt vardı.

"Delilik çok geniş bir tanımlama," diye yanıtladı. Sanki sınıftaki gibi onu kışkırtmaya çalışıyordu. "Burada hepimiz biraz deliyiz."

"Yapma." Battaniyeyi kapıp üzerini örttü. "Şu anda *Çılgın Şapkacı**'dan alıntı yapma."

Caz dikkati dağılmış bir şekilde kıkırdadı ve Salem onun ne yaptığına ilk kez odaklandı.

Resim yapıyordu.

Daha öncekiler gibi eskiz çizmiyordu, tam anlamıyla resim yapıyordu. Önünde neredeyse gövdesinin büyüklüğünde devasa bir tuval vardı. Salem, ormanın ortasında onu nereden bulduğunu bilmiyordu. Kulağının arkasına bir fırça sıkıştırmıştı. Ha-

* *Lewis Carroll*'ın *Alice Harikalar Diyarında* isimli kitabındaki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

reket ettikçe *piercing*'i ay ışığında parlıyordu. Saçları yüzünden geriye doğru taranmış, kemik yapısını keskin bir şekilde ortaya çıkarmıştı. Dövmeler boynundan başlayıp karın kaslarına kadar uzanıyor, hatta görebildiği kadarıyla daha da aşağıya iniyordu. Şimdi ilk kez gördüğü aleti, beklediğinden çok daha büyüktü. Yakınlaştıkları zamanlarda hissettiğinden çok daha büyüktü.

Ve sertleşmişti.

Yüce Tanrım.

Yarı karanlıkta başını kaldırdı. Gözleri hem aydınlık hem de yakıcı bir sıcaklıkla ona baktı, ardından tekrar tuvale döndü. O anda bir elinde renklerini bile ayırt edemediği bir palet tuttuğunu gördü. Baskın olan sağ elinin ise hızlı vuruşlarla tuvalin üzerinde hareket ettiğini fark etti.

"Battaniyeyi çek," diye talimat verdi.

Salem battaniyeyi daha sıkı tuttu. "Ve hipotermiden öleyim mi? Senin gibi? Hayır, teşekkürler."

Onun gözlerini devirdiğini gördü. "O kadar da soğuk değil."

Ona bakarken kimse öyle olduğunu söyleyemezdi. O sadece... sıcaktı. Caz'in hayatında hiç üşüdüğünü sanmıyordu, en azından kendisinin hissettiği gibi ruhunun derinliklerinde...

"Cazimir Van der Waal." Ona ilk kez tam adıyla seslendi. "Kıyafetlerim nerede?"

Caz'in eli tuvalin üzerinde duraksadı. "İçeride. Bu..."

Tereddüt, Salem'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Caz ona bakmadan önce bir şeylerle mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. "Güven anlaşması," dedi Salem'in banyosundaki konuşmalarını hatırlatarak.

Salem istemiyordu ama merakla başını salladı.

Caz derin bir nefes alıp resim yapmaya geri döndü. "Bu benim soyadım değil."

Onun söylediklerini idrak ettiği an, içinde bir şok dalgası yankılandı. Gerçek adı değil miydi? Bu adam kimdi?

Salem yutkundu. "O zaman ne?"

Caz başıyla battaniyeyi işaret etti. "Bırak şunu. Sadece birkaç ayrıntı eklemem gerekiyor."

"Kimsin sen?" Salem kararlıydı.

"Battaniyeyi bırakırsan, sana söylerim."

Onun saçma talebi karşısında başını sallayarak battaniyeyi itti ve çıplak vücudunu onun bakışlarının önüne serdi. Onun gözünde nasıl göründüğünü merak etti. Saçları dağınıktı. Göğüsleri ağırlaşmış, meme uçları sertleşmişti. Otururken karnındaki yağ tabakası ortaya çıkmıştı, bacakları kapalı ama kasıkları görünür haldeydi.

Caz hiçbir şey söylemedi, sessizce tuvaline geri döndü. Salem ise onun dikkatini tekrar kendi üzerine çekmek, sabrını zorlamak ve düşündüklerini dile getirmesini sağlamak istiyordu.

Numaraları olan tek kişi o değildi.

İlk başta olduğu gibi sunağın üzerine geri uzandı. Vücudu aniden ısınmıştı, uyandığında hissettiği soğuğu artık hiç hissetmiyordu. Gözlerini ondan ayırmadan dikkatle çalışmasını izledi ve yüzündeki ifade içinde bir şeyleri hareketlendirdi.

Bacaklarını aralayarak kendini soğuk geceye ve sıcak bakışlara açtı, aralarındaki ıslaklığı hissetti. Ormana kimse gelmeyecekti. Gece yarısıydı ve burası o kadar tenha bir yerdi ki, o gün onu takip etmeseydi asla haberi bile olmazdı. Ayrıca onun burada resim yaptığı gerçeğine bakılırsa, kimseye raslamayacaklarını söyleyebilirdi. Konu sanatına gelince gizemli olmasıyla ünlüydü, bu yüzden keşfedilme ihtimali olsaydı bunu yapmazdı. Salem bütün bunları biliyor olsa da böylesine açıkta, onun yoğun bakışları altında olmak beyninde bir şeyleri harekete geçirdi ve vücudu da buna tepki verdi.

Elleri kendi iradeleriyle göğüslerine uzandı ve avuçlarında onların ağırlığını hissetti.

Caz'in nefesi derinleşti ama ona durmasını söylemedi.

O da durmadı.

Caz paletin üzerinde fırçasını çevirirken o da parmaklarını meme uçlarının etrafında döndürdü. Kendi parmakları yerine

onun fırçasının kıllarının teninde gezindiğini, şövale üzerindeki tuvalin yerine bizzat kendisinin tuval olduğunu, onu okşayan ellerin kendi elleri değil de onun elleri olduğunu hayal etti.

Nefesi kesildi, meme uçlarındaki hassasiyet katlanarak arttı. Vücudunun merkezine doğru yayılan hisler onu daha da ıslattı, bedeni kıpır kıpırdı. Dünyası sadece aralarındaki çekime odaklanmıştı.

Caz'in eli hızlandı ve Salem de ona ayak uydurdu. "Bana adını söyle," dedi nefes nefese. Daha önce boğazından böyle bir sesin çıktığını hiç duymamıştı.

"Sonra. Yaptığın şeyi yapmaya devam et."

Salem nefesinin derinleştiğini, kalbinin göğsünde düzensiz bir ritimle çarpmaya başladığını hissetti. Gözlerini ona dikerek göğüslerini okşadı ve boğazından küçük bir ses çıktı. Kalçası, bacaklarının arasında oluşan uyarılmanın ağırlığıyla havaya fırladı.

Parmakları vücudunda tanıdık bir yol izleyerek en çok sızlayan yere doğru ilerledi. Teninde yavaşça süzülerek karnından kasıklarına indi, bacaklarının arasındaki hassas noktaya dokunduğunda parmakları ıslaklığa gömüldü. Çok ıslanmıştı, sanki vücudu hayal ettiği devasa alete hazırlanıyordu. Onu izledi, sertleşmişti ve yukarı aşağı hafifçe sallanıyordu. Aletinin mantar şeklindeki başı geri kalanından çok daha koyu ve çok daha öfkeli bir renkteydi, ucunda şeffaf bir sıvı parlıyordu.

Salem'in ağzı sulandı.

Tıpkı onun kendisini tattığı gibi onu tatmak istiyordu. Onu yalamak, ağzına alıp bütün olarak yutmak istiyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş haldeyken Caz'in takıntılı tavrıyla saçlarını sertçe kavramasını istiyordu. İstediğini almasını, onu hareketsiz tutup ağzını zorla sahiplenmesini istiyordu. Bu düşünce parmaklarının etrafında daha da ıslanmasına neden oldu.

"Ah, Tanrım," diye inledi. Parmakları çılgınca hareket ederken ikisini içine soktu ve diğer eliyle klitorisini ovuşturdu. Sıcaklık tüm vücuduna yayılırken sırtı bir yay gibi kıvrıldı. Daha

derine inmeye çalışıp da başaramadığında çaresizlikle inledi. Yeterli değildi. Hiçbir zaman da yeterli olmamıştı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı.

"Caz," diye yalvardı. Biraz olsun rahatlayabilmek için yan dönüp elini bacaklarının arasına bastırdı ama boşunaydı. Vücudu adeta yanıyordu, ince bir ter tabakası tenini sarmıştı.

Yeni açıyla biraz daha yükseğe tırmandığını hissederek inledi. Zevk vücudunun her yerine yayılırken zirveye yaklaştığını hissedebiliyordu. Onun gözlerinin üzerinde olduğunu bilmek bunu iyice güçlendiriyordu. Daha fazla alev almasına, daha yüksek sesle inlemesine ve daha da ıslanmasına neden oluyordu. O kadar ıslanmıştı ki, parmaklarını içinde hareket ettirirken çıkan sesleri duyabiliyordu.

"Caz," diye seslendi inleyerek. Yanına gelmesini, tam da hissettiği o ilkel hayvan gibi ona sahip olmasını ve işkencesine son vermesini istiyordu.

Birdenbire havaya kaldırıldı, ardından kendini sunağın üzerine eğilmiş bir halde buldu. Sunağın sivri köşesi karnına batıyordu. Sıcak göğüsleri buz gibi taşa yaslanmıştı. Ayakları yerden kesilirken bedeni, arkasındaki adamın gücüyle havada asılı kaldı. Bir an taşın üzerinde yatıyordu, bir sonraki an ise taşın üzerine eğilmiş haldeydi. Adamın eli saçlarını sıkıca tutup başını sertçe geriye çekti. Omurgası bir yay gibi kıvrılırken boynu arkaya düştü. Meme uçları soğuk taşa sürtündüğünde hissettiği o yoğun duygu, onu ani bir orgazma sürüklerken tüm bedenini sarsan titremeler yaşadı.

Titremelerin tam ortasında, Caz onun içine girdi.

Boğazından bir çığlık koptu ancak ses, ağzını kapatan dudaklar tarafından boğuldu. Dili de aletiyle aynı anda içine saplanırken duvarları onun etrafında çaresizce kasılıyor, elleri tutunabilmek için sunağın karşı kenarıyla boğuşuyordu.

Caz'in dudakları onunkilerden ayrılıp boynunun yan tarafına kaydı. Narin tenini ısırıp yalarken arkasından çekildi ama tekrar içeri dalarak ıslaklığı sayesinde derinlere kadar ulaştı. Bu

sert hamle karşısında meme uçları soğuk taşa sürtünen Salem, kaçınılmaz bir iniltiyle bağırdı. Gözyaşları istemsizce yanaklarından süzülürken her yerde -içinde, dışında, etrafında- hissettiği yoğun duygular onu tamamen altüst etmişti.

Titreyen dudaklarını ısırdı. Sunağın üzerinde asılı dururken elleriyle canı pahasına kenara tutunuyordu. Havada duran ayak parmakları kıvrılmıştı, kalçasının üzerinde ve saçlarının arasında duran el tarafından olduğu yerde sabit tutuluyordu. Aleti içine girip çıkmaya devam ederken duvarları onun kalınlığına ve uzunluğuna uyum sağlıyor, ona boyun eğiyor ve savaştan dönen bir sevgili gibi onu coşkuyla karşılıyordu.

"Lanet olsun, Salem," diye hırladı Caz kulağına. Bu ses aletinin etrafında bir kelebek gibi çırpınmasına yetti. "Aferin kızıma, beni çok iyi alıyorsun."

Neredeyse sadece kelimeler ve sesler sayesinde orgazm olacaktı. Sesler aşırı uyarılmış beynini tetikliyordu.

Caz de bunu hissetti.

"'Aferin kızıma' denmesinden hoşlandın, değil mi?" diye sordu. Sesi erimiş lav gibi vücuduna akıyor, onu içten dışa ateşliyordu. "Söyle bana, küçük engerek."

Şehvetine ve etrafındaki duygulara o kadar kapılmıştı ki, takma adını kullanmasını umursamadı bile. "Evet."

"Aferin kızıma," diye övdü Caz. Geri çekilip onu bir anlığına bomboş bıraktıktan sonra içini tekrar doldurdu. Temposunu yavaşlattı. Aleti o kadar derinlerdeydi ki, neredeyse acıtıyordu. Yine de çok güzel bir acıydı. "Benim kızım."

Sesindeki tını tam anlamıyla seks kokuyordu, yaşadıkları andan bile daha fazla seks enerjisi yayıyordu.

"Seni kim beceriyor?"

"Caz," diye fısıldadı Salem. Yavaşlayan tempo daha da kasılmasına neden olarak onu doruğa taşıyordu. Caz daha önce yaptığı gibi onu zirveye kadar çıkarıp tekrar geri indiriyordu.

"Caz ne?"

Konuşmayı onun derinlerine dalmışken mi yapıyordu? Cidden mi?

Hareket etmek istiyordu ama ne ayağı yere değiyordu ne de kaçabileceği bir yer vardı. Sadece inleyebildi.

"Lütfen," diye yalvardı utanmadan. "Lütfen, Caz."

Kalçasındaki el vücudundan yukarı kayarak göğsüne geldi. Göğsünü sıktı, meme ucunu çekiştirdi ve Salem onun etrafında kasıldığını hissetti.

"Söyle bana," dedi Caz yumuşak bir sesle. Göğsüne hafif bir şaplak attı ve Salem o an birden eriyip sıvılaştı.

"Caz Van der Waal."

"Hayır." Caz boynuna sokularak içinden çıktı, sonra yeniden içine girdi. Yavaş hareketlerinden dolayı Salem'in gözleri geriye devrilirken görüşü bulanıklaştı. "Caz Vanguard."

Vanguard.

Bu ismi biliyordu.

Peki nereden biliyordu? Bir yerden.

Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan Caz onu hafifçe yukarı kaldırdı. Taş sunağın kenarının, karnı yerine klitorisine baskı yapmasını sağladı ve etkisi kendini hemen gösterdi. Adam o kadar derinlerindeydi ki, onu ruhunun derinliklerinde hissedebiliyordu. Burnunda kokusunu, teninde onu sarmalayan sıcaklığını, kulağında sesini ve göğsünde boyalarla lekelenmiş dövmeli elini hissederken bedeni titremeye başladı. Damarlarına yayılan ateş giderek daha canlı ve daha parlak yanarak onu saçlarının köklerinden ayak parmaklarına kadar tamamen kavurdu. Salem çığlık atarak milyarlarca parçaya ayrıldı.

Salem ölmüştü, çok güzel bir ölümdü. Bir anlığına beynine kazınan bu an muazzam bir güçteydi. Salem için bundan önce ve bundan sonra, Caz'den önce ve Caz'den sonra diye bir ayrım olacaktı.

Kalbi kulaklarında, göğsünde ve boğazında yüksek sesle çarpıyordu. Kendini ilk kez kaburgalarının kafesinden dışarı çıkıp özgürleşmiş dev bir kalp atışı gibi hissediyordu.

Arkasındaki adamın neredeyse çılgınca, kontrolsüzce tempoyu artırdığını fark etti. Bir eli göğsünü sıkarken diğer eli saçlarına dolandı. Dudakları boynuna ıslak öpücükler kondurduktan sonra hemen dudaklarına geri döndü. Tutkulu bir öpücükle onun etrafında yeniden titremesine neden oldu. Onu içinde ve derinlerinde tutma dürtüsü o kadar şiddetliydi ki, Salem bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu.

"İçime boşal," dedi dudaklarına doğru. "İçime boşal, Caz."

Onun sözleri üzerine Caz yüksek sesle inledi. İki elini de kalçasına kaydırdıktan sonra biriyle klitorisini ovuşturdu. Dudakları onunkilerin üzerine kapanırken kalçasını bir kez, iki kez, üç kez genç kızın içine itti ve ardından onun içini doldurarak onu bir başka orgazma sürükledi.

Duyuları yerine geldiğinde ikisi de ağır ağır soluyordu. Salem hâlâ sunağın üzerinde gevşekçe yatıyordu, Caz de üzerine kıvrılmıştı.

Sunak.

Gecenin bir yarısında, ormanın ortasındaki eski bir harabenin dışındaki sunağın üzerinde becerildiğine inanamıyordu.

Fakat bu hayatını değiştiren bir andı.

Kendini yenilenmiş hissediyordu. Kendisinin, çevresinin ve duygularımn daha fazla farkındaydı. Zevkin ulaşabileceği zirveleri biliyordu. Kurabileceği bağların derinliğini biliyordu. Hissedebileceği duyguların inceliklerini de biliyordu.

Orgazm sonrası yaşanan netlik boşa değildi.

Birden fazla orgazm yaşadıktan sonra ona karşı hissettiklerinin muhtemelen asla kaybolmayacağını itiraf edebilirdi.

Caz içinden çıkıp ayaklarını yere indirdiğinde menisinin bacaklarının arasından süzüldüğünü hissetti. Bu kirliymiş gibi değil; daha çok sevildiğini, güvenildiğini ve *istenildiğini* hissettirmişti.

İstenildiğini hissetmişti.

Arkasını döndüğünde onun bakışlarının kendi menisini izlediğini gördü. Arzuyla yanan gözlerine bakarken Salem kendini doyumsuz hissetti.

Sadece açıklığa kavuşturmak için, "Bu tek seferlik bir şey mi?" diye sordu Salem.

Caz ona yaklaşıp saçlarını nazikçe tuttu ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde genç kızı tekrar nefes nefese bırakan bir öpücüktü.

"Tek seferlik bir şeymiş gibi mi geliyor?"

Öyle gelmiyordu. Fakat daha fazlası olmasından, terk edilmekten korkuyordu.

"Sana bundan daha fazlasını veremem," dedi Salem. Onun sözlerini ona geri iade etmişti.

Caz'in dudakları seğirdi. "O zaman kabul ediyorum, küçük engerek." Gözleri her zamanki gibi yüzünde dolaşıyordu. "Bu hoşuna gitti. Sana sahip olmam?"

Gitmişti.

Salem başıyla onayladı.

"Sana sahip olmamı mı istiyorsun?"

Salem tereddüt etti, ardından tekrar başıyla onayladı.

Caz'in gözleri parladı. "Az önce bana kalenin anahtarlarını verdin. Ya seni yağmalarsam?"

"Hemen karşılık veririm."

Caz gülümsedi. "Lanet olsun, mükemmelsin."

Bu gülümseme Salem'in içindeki bir şeyi, donduğunu bile bilmediği bir şeyi ısıttı. Çatlamıştı ve şimdi eriyordu. Bunun ne olduğunu, nereye gittiğini ve nerede biteceğini bilmeden ona baktı. Ancak hayatında ilk kez bundan rahatsız değildi. Kendini arzulanmanın, istenmenin ve kabul görmenin verdiği hissin tadını çıkarmaya bıraktı.

Yaşamanın verdiği hissin tadını çıkardı.

Kayıtsız, akılsız, korkak.
Kimseye söyleyecek hiçbir şeyim yok -asla.
-Franz Kafka, Franz Kafka'nın Günlükleri,
1910–1923

Ninova

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

SALEM

"Giysilerime ihtiyacım var."

Gerçekten ihtiyacı vardı. Soğuk yine etkisini göstermeye başlamıştı ve hastalanmadan önce onları gerçekten istiyordu.

Caz başını sallayıp tuvaline geri döndü.

Salem birkaç saniye boyunca onun kusursuz kıçını hayranlıkla süzdü, sonra onun ne yaptığını fark etti. Tuvali opak bir kumaşla örtüyordu.

"Onu görmek istiyordum," dedi göz atmak için hızla onun yanına giderken.

Fakat Caz bir eline tuvali, diğer eline de şövaleyi aldı. "Paletle fırçayı al," dedi başıyla işaret ederek.

Salem arkasını döndü ve Caz'in eşyalarının sunağın üzerinde, biraz önce tam da kendisinin bulunduğu yerin hemen yanında olduklarını gördü. Kendi çılgınlığında öyle kaybolmuştu ki, onları oraya ne zaman koyduğunu ve bütün bu süre boyunca orada olduklarını bile fark etmemişti.

Yere attığı battaniyeyle birlikte hepsini hızla topladı ve Caz'in çıplak bir halde nereye gittiğini merak etti. Ormanda böyle yürümeyeceklerini umuyordu, özellikle de bacaklarından aşağı meni akarken. Bir yerlere gitmeden önce biraz temizlenmek istiyordu.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde Caz ormana yönelmedi. Bunun yerine, Salem'in her iki gelişinde de hiçbir değer taşımadığını düşünüp göz ardı ettiği yıkık dökük binaya ilerledi.

Belli ki yanılmıştı çünkü Caz bir tür tentenin altından geçti ve geniş kapıyı omzuyla iterek açtı. Hâlâ şaşkın olan Salem, tereddütten çok merakla onu takip etti.

Hissettiği ilk şey sıcaklıktı.

İçerisi beklediğinden çok daha sıcaktı. Kalın taş duvarlar dışarıdan gelen soğuğa karşı içeriyi koruyordu. Isının kaynağını bulmak için etrafına bakındı ama bir şey göremedi. Uzun bir koridor vardı, tamamen boştu. Yerlere molozlar dağılmıştı ve hava koşulları yüzünden aşınmış olmasına rağmen hâlâ ayakta duran duvarlar çatlaklarla doluydu.

Salem battaniyeyi göğsüne bastırdı ve Caz koridoru tamamen es geçip girişin hemen yanındaki küçük bir kapıdan geçerken dikkatlice onun peşinden gitti. Caz'in onu nereye götürdüğünden emin olmasa da en azından can güvenliği konusunda ona güvenerek arkasından ilerledi.

Kapıya ulaşır ulaşmaz içeride gördüğü manzara, olduğu yerde durmasına neden oldu. Kampüsteki odasıyla hemen hemen aynı büyüklükte olan bu büyük odada pencere yoktu, sadece tavanda camdan bir kare vardı. Etrafta birkaç eşya düzenli bir şekilde yerleştirilmişti, köşede duran büyük bir radyatör ise içeriyi ısıtıyordu.

Caz şövaleyi bir köşeye bırakıp tuvali de brandayla kaplı başka bir tuvalin üzerine koyarken Salem odayı inceledi. Şaşırtıcı derecede temiz olan odanın başka bir köşesine bir spor çantası bırakılmıştı. Yanında ise bir sandalye vardı ve üzerinde onunla kendisinin kıyafetleri özenle katlanmış şekilde duruyordu. Fakat aklını karıştıran, odanın ortasındaki uyku tulumuydu.

Salem ona yeni gözlerle baktı, bildiği tüm parçalar bir anda yerine oturdu.

Mortimer'da birdenbire belirmişti. Aile geçmişini kimse bilmiyordu ve özel hayatından kimseye bahsetmiyordu. Nerede

yaşadığını kimse bilmiyordu ama kasabanın dışındaki sahildeki evlerden birinde oturduğunu tahmin ediyorlardı. Ne zaman gelip gittiğini kimse bilmiyordu. Bir yıldır yatakta uyumadığını kimse bilmiyordu.

Salem uyku tulumunu inceledi. Sıcak ve rahat görünüyordu ya da en azından uyku tulumlarının olabileceği kadar rahat görünüyordu.

Buraya çöreklenmişti.

Ama neden?

Caz'in spor çantasını açıp ona temiz bir havlu ve tişört vermesini izledi. "Köşede bir banyo var." Yan taraftaki küçük kapıyı işaret etti. "Fazla bir şey yok ama su tesisatı var. İstersen duş alıp temizlen."

Salem kıyafetleri ve havluyu sessizce aldı, zihni karmakarışıktı. Aniden beynine dolan her şeye anlam vermeye çalışıyordu. Banyoya ilerleyip içeri girdi. Caz haklıydı, fazla bir şey yoktu. Küçük bir lavabo, duş ve tuvalet vardı. Çok basit ve çok eskiydi ama temizdi.

Salem duşu açtı, su buz gibi olduğu için soğuk duşlara alışkın olmasına minnettardı. Hemen yıkanıp olabildiğince temizlendikten sonra tişörtü başının üzerinden geçirdi. Onunkinden çok daha küçük olan bedeninde neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Bir ayna olsaydı, üzerinde nasıl durduğunu görebilmeyi çok isterdi.

Her şeyden çok bilgiye ihtiyacı olduğundan dolayı olabildiğince çabuk dışarı çıktı.

Tavan penceresinden süzülen ay ışığı, genç adamın yanına dönerken içerideki tek aydınlatıcıydı. Caz çoktan uyku tulumunun içine girmişti, elini ona uzattı. Salem onun eline, çok iyi tanıdığı o büyük, yetenekli ve dövmeli ele baktı. Kim olduğunu, geçmişini veya bugününü gerçekten bilmiyordu. Onun hakkında bildiği her şey muhtemelen yalandı. Kalbi hızla çarparak onun eline bakarken içten içe bunu umursamadığını fark etti. Hepsi geçici olsa bile uzun zamandır ilk kez tattığı huzura, iç-

tenlikle arzuladığı şefkate ve gerçekten yaşadığını hissettiği tek ana onun sayesinde sahip olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alıp elini onunkinin içine bıraktı ve Caz'in de sanki onunla nefesini tutmuşçasına soluk verdiğini hissetti. Caz onu aşağı çekince Salem kendini onun üzerinde buldu. Bacaklarını iki yana açıp üzerine uzanırken ellerini onun göğsüne dayadı, saçları bir koza gibi etraflarını sarmıştı. Aralarına bir sessizlik çökerken onun uyku tulumunu usulca üzerlerine çektiğini hissetti. Sessizlik ne ağır ne de huzurluydu, havada asılı duran sorular ve açıklamalarla doluydu.

Gece yaratıkları dışarıdaki senfoniye devam ederken Salem onun kalp atışlarını dinledi. Üzerinde kaldığı süre uzadıkça kalp atışları yavaşladı. Elleri her zamanki tembel haliyle saçlarının arasından geçiyor, onları karıştırıp tarıyordu.

"Çok ağırım," diye fısıldadı. Sessizliği bozmak istemiyordu ancak tüm ağırlığının onun üzerinde olduğunun farkındaydı. Onun ölmesini istemiyordu, en azından henüz.

"Mükemmelsin," diye mırıldandı Caz aynı kısık sesle.

Salem onun sözleri karşısında midesine sıcacık bir şey dolduğunu hissetti.

O anda birden kafasına dank etti.

Vanguard.

Babasının katlettiği aile.

Salem geri çekildi, yan tarafına dönerken yüzüne dehşet yayılmıştı. Öyle miydi? Bu bir tür intikam mıydı? Babası ailesini katlettiği için miydi? Yoksa fazla mı düşünüyordu? *Gerçek* neydi?

"Salem?" Caz de panikleyerek hafifçe doğruldu.

"Sen..." Sesi kesildi. "Vanguard."

Caz'in çenesi kasıldı. "Artık o ismi kullanmıyorum."

Salem onun omuzlarına yapıştı ve gerçeği anlamak için gözlerinin derinliklerine baktı. "Babam senin aileni mi öldürdü?"

Caz iç çekerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve biraz daha vahşi görünmeyi başardı. "Karmaşık bir durum."

"Bana gerçeği söylemelisin," dedi Salem. Bir kan davası uğruna onu kullanmadığını öğrenme arzusu onu delirtiyordu. "Hemen söyle bana, Caz."

Caz sırtüstü uzanıp tavana baktı ve onun için kolunu yana açtı. "Buraya gel, bu uzun bir hikâye."

Salem kendisi için açılan yere baktı, fazlasıyla cezbedici olsa da kendini tuttu. "Peki bana anlatacak mısın?"

Caz başıyla onayladı. Salem onun yanına kıvrılıp yüzünü göğsüne gömdü ve Caz onu yanında tutmak için kolunu beline sıkıca doladı.

"Baban Vanguardları öldürdü," dedi. Salem'i sakinleştirdiği kadar kendini de sakinleştiren bir hareketle saçlarını okşadı. "Ama ben uzun zamandır bir Vanguard değilim. Aslında on iki yıldır."

"Ne oldu?" diye sordu Salem sessizce.

"Annemle babam bir tekne kazasında öldü," dedi Caz olaydan etkilenmemişçesine duygusuz bir sesle. Ya da belki de çok etkilenmişti. "Kaza olup olmadığını hâlâ bilmiyorum. Ama onlar öldükten sonra malları, mülkleri, her şey amcam ve yengemin himayesine geçti. Annemle babamın vasiyetini değiştirmek için bir avukatla çalışmışlardı ve ağabeyimle ben henüz reşit olmadığımız için yasal vasimiz onlardı. Vasiyete itiraz edemedik."

Cümlesinin sonunda sesindeki acıyı duyunca Salem'in yüreği sızladı. Bu acı, annesiyle babasını ya da vasilerini anarken değil, ağabeyini anarken ortaya çıkmıştı. Salem onun bir ağabeyi olduğunu bilmiyordu. Ayrıca midesindeki o burulma hissine bakılırsa, mutlu bir cevap alacağım sanmıyordu.

"Ağabeyin şimdi nerede?" diye sordu usulca. Caz tavandaki camdan dışarı bakmaya devam ederken nefesini tutup bekledi.

"Gökyüzünde," dedi Caz. "Bir yıldız, hemen ablanın yanında. Bak."

Sesindeki acı, Salem'in içindeki bir şeyleri parçaladı. Yıllardır içinde saklayıp büyüttüğü kendi acısı, onun acısıyla çağ-

rılmış gibi su yüzüne çıkmıştı. İki yaranın ortada buluşup birbirini tanıması ve kucaklaşması, aralarındaki havada karanlık bir melankoli dansına dönüştü.

Salem başını kaldırıp tavana bakmadı, hemen elinin altında duran kalbin üzerindeki yıldız dövmesine baktı.

Kayıp ağabeyi içindi.

Salem, onun acısını hafifletecek bir şey yapıp yapamayacağını bilmeden dövmenin üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Ancak yardımı olabilecek bir şey biliyordu, yıkıldığında ondan öğrendiği bir şeydi. Yanında olmak. Onun yanında olmak, acısına ortak olduğunu göstermek.

Caz'in kolu onu hafifçe sıktığında Salem, kaburgalarının etrafındaki mengenenin gevşediğini, nefes almanın kolaylaştığını hissetti.

"Amcamız bizi reddedip sokağa attığında neredeyse reşitti," diye devam etti aynı alçak sesle. "O şerefsiz avukatları yüzünden güven fonlarımız feshedildi, hesaplarımız donduruldu ve bir gecede hayatlarımız değişti. Bir malikânede yaşarken birdenbire evsiz kaldık. Lüks arabalardan inip ayaklarımız kanayana kadar her yere yürümeye başladık."

Caz geçmişin ağırlığı üzerine çökmüşçesine derin bir nefes aldı. Salem bir kez daha, onun saçlarını okşayışından ve bunun onu nasıl rahatlattığından ilham alarak adamm göğsünü okşadı.

"Laz iriyarı bir adamdı, bu yüzden yetişkin gibi davranıp velayetimi aldı. Çok zekiydi ama eski okulumuza gidecek paramız olmadığından dolayı okulu bırakmak zorunda kaldı. Tek odak noktamız hayatta kalmaktı."

Salem dinledi, onun kendini ifade etmesine ve içini dökmesine izin verdi. Eğer bu onu biraz olsun hafifletecekse, yükünün bir kısmını üstlenmeye hazırdı.

Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle, "İriyarı bir adam olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu Caz.

"Evet." Salem yutkundu, boğazındaki düğüm sıkılaşmıştı. "Senin gibi."

Caz'in gülümsemesi genişledi. "Ben ondan daha iriyim." Gülümsemesi yavaş yavaş soldu. "Bir barda güvenlik olarak çalışmaya başladı. Bu küçük bir ev tutmamıza ve karnımızı doyurmamıza yetecek kadar para kazandırdı. Ben de okul değiştirip katkıda bulunmak için yerel bir yemek şirketinde yarı zamanlı garsonluk yapmaya başladım. İşler yolunda gidiyordu ya da olabildiğince iyi gidiyordu."

Salem onu acele ettirmek istemeyerek kelimelerini bulmasını sabırla bekledi. Caz bilinçsizce onun saçlarıyla oynarken o da yavaşça adamın tenini okşamaya devam etti. "Baban, ağabeyimi bir arkadaşının kulübünde görmüş. Birkaç kez görüşmüşler. Baban ondan hoşlanmış ve ağabeyimle bir anlaşma yapmış."

Salem kaşlarını çattı. "Ne anlaşması?"

Caz gözlerine ulaşmayan bir kahkaha attı. "Kızı, Mortimer Üniversitesi'ne gidecekti. Başına bir şey gelmesinden korktuğu için onu korumasız göndermek istemiyordu."

Olivia. Elbette babası onun için endişelenmişti.

Caz devam etti. "Bunun üzerine ağabeyime bir anlaşma teklif etti. Olivia ile dostluk kurması, onun koruyucusu ve gizli güvenliği olması karşılığında üniversitede dilediği herhangi bir bölümde tam burs hakkı kazanacaktı."

Salem ağzını açıp geri kapattı, söyleyecek kelime bulamıyordu. Babasını tanıdığı için söylenilenler tamamen doğruydu. Bu kesinlikle babasının, ablasının yaşlarındaki genç bir çocukla yapabileceğini hayal edebileceği türden bir anlaşmaydı.

"Ağabeyin anlaşmayı kabul etti mi?"

Caz başıyla onayladı. "Ama sadece kendisi için değil. Resme ilgim vardı." Tekrar gülümsedi. "Laz, bir gün mükemmel bir ressam olacağımdan emindi. Gazetecilik bursu almıştı, onun ilgi alanı da buydu. Ve babanın, benim için Güzel Sanatlar bölümünde köklü ailelere verilen tam bursu ayarlamasını sağlamıştı. Böylece kâğıt üzerinde oraya aitmişim gibi görünecektim. Yaşıtlarımın beni küçümsemesini istemiyordu."

Salem, bu tür bir sevgiyi anlamaya çalışarak ona hafif bir hayranlıkla baktı. Bu kadar derinden sevilmek, hayranlık duyulmak ve desteklenmek nasıl bir histi? Bir günlüğüne bile olsa onun ağabeyini tanımış olmayı dilerdi. Belki de Caz'e olan sevgisi aracılığıyla, büyük bir kardeş tarafından sevilmenin ne kadar doğru olabileceğini ona hissettirebilirdi.

Olivia'nın da onu böyle sevmiş olmasını dilerdi.

Burnunun direği sızladı ve bu hissi bastırmak için burnunu yanındaki adamın sıcak tenine bastırdı. Olivia ve Laz'in iki yıl önceki ölümleriyle birlikte parçalar yavaş yavaş yerine oturuyordu.

"Geçen sene böyle mi ortaya çıktın?"

Caz tereddüt ettikten sonra başını salladı. "Evet. İsimlerimizi hiç değiştirmemiştik ama ben... mecburdum."

Salem konuşmaya devam etmek istiyordu ancak ağzından kocaman bir esneme kaçtı.

Caz'in kıkırdadığını duydu. "Uyu. Sonra konuşuruz."

Salem başını iki yana salladı. "Hayır, bilmek istiyorum. Sorularım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum, küçük engerek," dedi Caz. Sözleri karanlıkta saçlarına vuran bir vaat gibiydi. "Çok yorgunsun. O güzel beynini biraz dinlendir."

"Ama..."

"Aması falan yok." Caz yan dönüp ona baktı. "Daha sonra konuşuruz. Dinlenmen gerek."

"Nereden biliyorsun?" Salem gözlerini kısarak kararlılıkla ona baktı.

Caz dudaklarını onunkilere sürttü. "Çünkü uçurumun kenarında kollarımın arasında uyuyakaldın. Çünkü çok fena becerildin. Çünkü alışık olmadığın çok fazla şey hissediyorsun. İstediğini seç."

Adamın onu anlama biçimi bazen beynini allak bullak ediyordu. Pandora'nın kutusu açıldığı için ona soracak çok fazla sorusu, öğrenmek istediği birçok şey vardı. Fakat Caz haklıydı.

Yorgundu, belki o da öyleydi. Belki de yalnız olmadıklarını bilerek derin bir gece uykusu uyumaya ihtiyaçları vardı.

Onunla ilgili öğrendiği azıcık şeyi bilerek ona baktığında onun da yalnız olduğunu fark etti. Kimsenin ve hiçbir şeyin ona ait olmadığı bir dünyada her gece yalnız yatıyordu. Onun acısını ve ıstırabını kendi içinde derinden hissedebiliyordu. Sanki kendi ıstırabı gibiydi, sadece farklı bir versiyonuydu.

Ancak böyle olmak zorunda değildi. Artık değildi.

Bir karar verdi. "Bir şartla."

Caz sessiz bir sorgulamayla kaşlarını kaldırdı.

"Yarın yanıma taşınıyorsun," dedi Salem. "Aramızda ne olursa olsun, ölene dek her gece bir yatakta uyuyacaksın. Söz veriyorum."

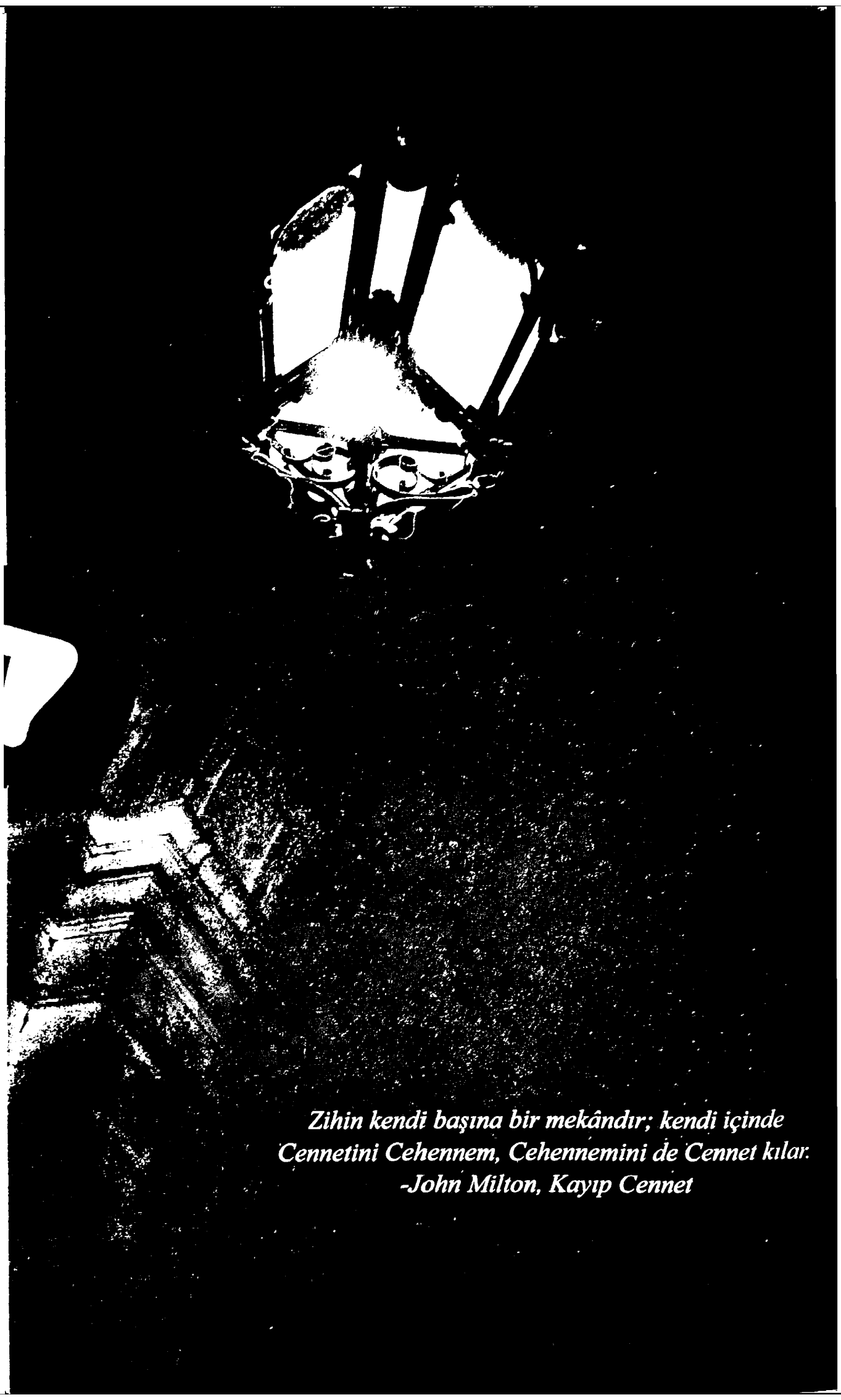
Ağzından dökülen sözlerin şiddeti kendisini bile şaşırtmıştı. Adamın çakmaktaşı gözlerinde bir şeyler ateşlendi. Caz onun başını kavrayıp yüzünü yukarı çekti ve derin, doyurucu bir öpücükle dudaklarına yapıştı. Bu öyle bir öpücüktü ki, Salem'in sinir uçları yeniden alev aldı.

Caz aralarında sadece bir nefeslik mesafe kalana dek geri çekildi ve aynı tutkuyla dudaklarına yemin edercesine konuştu.

"Ve ben ölene dek, her gece sen de o yatakta benimle yatacaksın. Söz veriyorum."

Salem gerçekten ama gerçekten bu sözü tutmasını istiyordu.

Ancak o anda sadece ona sarılıp nefes aldı.

Zihin kendi başına bir mekândır; kendi içinde
Cennetini Cehennem, Cehennemini de Cennet kılar.
-John Milton, Kayıp Cennet

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SALEM

"Bayan Salazar, siz misiniz?" Salazar ailesinin yirmi yıllık hizmetçisi Anna'nın aksanlı sesi telefona cevap verdi ve Salem'e büyüdüğü evi hatırlattı.

Anna hiçbir zaman tam anlamıyla soğuk biri olmasa da çok sıcakkanlı biri sayılmazdı. Fakat her zaman olduğu gibi hâlâ becerikliydi. Salem'in onu aramasının sebebi de tam olarak buydu. Özellikle gizlice yapılması gereken bir şey varsa, bunu yapabilecek tek kişi bu tombul kadındı.

"Anna," diye selamladı Salem. BBC'ye girerken Aditi'ye sessizce el salladı. "Umarım iyisindir."

"Evet, hanımefendi." Yaşlı kadının sesi aynıydı, sanki Salem doğduğundan beri zaman onu dondurmuştu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Doğrudan konuya girmişti. Salem onun bu ciddi tavrını her zaman çok sevmişti. Yaşadığı dünyada ferahlatıcı bir etkisi vardı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Anna," diye söze başladı Salem. "Gizlice. Annem bilmemeli."

Anna tereddüt etti. "Sınırlar dahilinde, hanımefendi. Bayan Salazar'a hesap veriyorum."

Salem bunu bekliyordu. Anna son derece sadık bir çalışandı. "Elbette. Uygunsuz bir şey değil, Anna. Büyük büyükannemin

günlüklerini hatırlıyor musun? Yanlış hatırlamıyorsam, cenazesinden sonra eve getirilmişlerdi."

Birkaç dakika düşündükten sonra, "Evet, hanımefendi," diye onayladı Anna. "Hepsi depodaki bir kutuda. Onlara ihtiyacınız mı var?"

Zeki kadın. "Evet," diye yanıtladı Salem. "İçlerinde bana bir projede yardımcı olacak önemli notlar var. Bu yıl başvurduğum özel bir ödül var. Annemi aradım ama onlardan ayrılmak konusunda isteksiz görünüyordu." Söz konusu Anna olunca dürüstlük en iyi politikaydı, özellikle de annesiyle kolayca konuşabildiği için. "Kutuyu dikkatlice paketleyip en kısa sürede bana gönderebilir misin lütfen? Acil olmasa senden istemezdim."

"Tabii ki, hanımefendi. Yarına kadar elinizde olur. Yönlendirmemi istediğiniz belirli bir adres var mı? Yoksa kampüsteki odanıza mı göndereyim?"

"Kampüse, lütfen." Salem, Anna'ya teşekkür ederken içinde hafif bir heyecan hissetti. "Ah, bir şey daha."

Daha sonra istediği diğer şeyi de iletip telefonu kapattı ve Aditi'ye döndü. Diğer kız yorgun görünüyordu, tıpkı Salem'in dün gece sıra dışı ve rahatsız bir yerde derin bir uykuya dalana kadar hissettiği haline benziyordu. O kalkıp giyindikten sonra kampüse geri dönmek için dışarı çıkarken Caz hâlâ uyuyordu. Dersler başlamadan önce Doktor Bayne ile randevusu vardı ve bunu kaçıramazdı.

Fakat şimdi tüm ilgisi arkadaşının üzerindeydi. "Neler oluyor?"

Aditi iç çekti. "Erkek sorunları."

Salem tezgâha yaslandı. "Baron mı?"

Diğer kız gözlerini devirdi. "Başka kiminle düzenli olarak düzüşüyorum ki?"

Salem hiçbir şey söylemedi, sadece Aditi'nin ağzından çıkacakları sabırla bekledi. Diğer kız pes etmeden önce sadece on saniye dayandı. "Tuhaf davranıyor. Yani her zamankinden daha da tuhaf."

Salem kaşlarını çattı. "Nasıl tuhaf?"

"İlk zamanlar işimiz bittikten sonra çıkıp giderdi. Ancak son birkaç gündür ona ne olduğunu bilmiyorum. Geceyi benimle geçirip sabah gidiyordu. Sonra bu sabah öylece çekip gitti, tuhaf davranıyordu. Bana aramızdakilerin bittiğini söyledi. Neler olduğunu bilmiyorum. Ona neler olduğunu sorduğumda çok ketum davrandı."

Arkadaşı tam anlamıyla panik halindeydi çünkü Baron ona karşı bir şeyler hissetmeye başlıyor olabilirdi. Fakat Salem, Baron'ın karanlık bir adam olduğunu biliyordu. Kafasında farklı hesaplar olmadan, sırf duygularıyla hareket edebileceğini sanmıyordu. "Sence sana karşı daha fazlasını mı hissetmeye başladı?"

Aditi alaycı bir tavırla güldü. "Ya, tabii. Adam yatakta ateşli ama kalbi buz gibi. İkimiz de bunun ne olduğunu çok iyi biliyorduk ve açıkçası daha zamanı gelmemişti. Başka bir şey var. İçimde bir his var."

Salem'in telefonu randevu hatırlatıcısıyla titredi ve Salem telefonu cebine attı. "Dinle, danışmanımla bir randevum var. Derslerden sonra buluşalım. Sizi bir konuda bilgilendirmem gerekiyor."

Aditi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım. O iriyarı, yakışıklı adam seni sonunda kazandı mı?"

Bu kez alaycı bir tavırla gülen Salem oldu. Arkadaşına el sallayarak veda etti. Kafeden aceleyle çıkıp randevusuna doğru hızlı adımlarla yürürken sabah kalabalığına çarpmaktan kaçındı.

Telefonu, annesinin her zamanki sabah aramasıyla tekrar titredi.

"Günaydın, anne," diye selamladı Salem.

Kısa bir duraksama yaşandı. "İyi bir ruh halinde gibisin," dedi annesi. Sesinde hoş bir şaşkınlık vardı. "Her şey yolunda gidiyor sanırım?"

"Evet." Salem, Doktor Bayne'in ofisinin bulunduğu eski kale binasının önündeki çeşmenin etrafında adımlarını hızlandırdı. "Nasılsın, anne?"

"Sesinin mutlu geldiğini duyduğum için şimdi çok daha iyiyim." Bu sözler Salem'in yavaşlamasına neden oldu. Annesinin ses tonunda samimiyet vardı ve bu onu şaşırtmıştı. Salem'in mutluluğu onlar için hiçbir zaman bir sohbet konusu olmamıştı. Bu biraz beklenmedikti.

Salem sessiz kaldığında, "Neyse," diye devam etti annesi. "İyi haber şu ki, iki mülkümüz için de alıcı bulduk. Onları sergileyip en iyi teklifi almaktan gerçekten keyif alıyorum. Harika, değil mi?"

"Harika," diye onayladı Salem. Para sıkıntısı çekmeseler de skandalın ardından annesinin yaşam tarzı darbe almıştı. Mülk satmak ona bir nebze olsun huzur veriyorsa, Salem bunu destekliyordu. "Sen..."

Salem durdu.

"Ben ne?" diye sordu annesi.

"Hiç taşınmayı düşündün mü? Belki de başka bir yerde yeniden başlamayı?"

Annesinin hafifçe kahkaha attığını duydu. "Elbette düşündüm." Kahkahalar kesildi. "Ama nereye gidersem gideyim, bir Salazar olacağım. Burada gördüklerimi başka yerde de göreceğim. Bizim gibiler için dünya çok küçük."

Salem -özellikle Caz'in ona söylediklerinin ışığında- bu ifadenin doğruluğunu düşünerek konu üzerinde kafa yordu. Caz adını kullanmayı bırakmış ve başka biri olmuştu. Onu koruyan tek şey buydu.

"Peki adını değiştirmeyi hiç düşünmedin mi?" diye sordu Salem yüksek sesle düşünerek.

"Hayır," diye reddetti annesi hemen. "Bu sevdiğim ve evlendiğim adamın adı. Parçası olduğum bir mirasın adı. Karnımda taşıdığım çocuklarımın adı. İnsanlar hayatlarımızı, evlerimizi, itibarımızı elimizden alabilirler ama isimlerimizi alamazlar. Ne tür trajedilerle karşılaşırsak karşılaşalım, ne kaybedersek kaybedelim, bu isim bizimle kalacak."

Annesinin sesindeki duygular, Salem'i şaşırtıcı şekilde de-

rinden etkilemişti. Bu gururun çok daha ötesinde bir şeydi. Şaşırtıcıydı çünkü Salem kendini hep bu ismin üzerindeki kara leke gibi hissetmişti ama annesinin sesindeki duygu tam tersini söylüyordu. Bu annesini farklı bir gözle görmesini, onu farklı bir şekilde anlamasını sağlıyordu.

"Neyse." Annesi konuyu bilerek değiştirip vedalaşmadan önce diğer sıradan şeylerden bahsetti.

Salem, düşünceli bir halde küçük yan kapıdan kaleye girdi ve doğrudan küçük avluya açılan fuayeye geçti. Doktor Bayne'in ofisine doğru yürürken dışarıda şaşırtıcı derecede parlak, güneşli bir sabah vardı. Ofisinin bulunduğu kalenin eski kısmı, dışarıdaki güneşe rağmen serindi. Yüksek tavanlı koridor ve geniş taş duvarlar yüzünden cereyan yapıyordu. Salem ellerini soğuktan korumak için kollarını çekiştirdi, soğuğun acı ısırığını üzerinden atmaya çalışıyordu. Eski taş merdivenlerden ikinci kata çıkarken şaşırtıcı derecede yalnızdı. Sabahın erken saatleriydi ama genellikle kampüste birkaç öğrenci olurdu. Tatil ya da izin günü müydü? Ona gelen bildirimi mi kaçırmıştı?

Ne olduğunu anlamaya çalışırken birinci kat sahanlığından sağa, Doktor Bayne'in ofisine doğru döndü ve olduğu yerde donup kaldı.

İçeriden sesler geliyordu, onu olduğu yerde durduracak kadar yüksek seslerdi.

"Bu sefer dört çiçekten oluşan bir buketimiz var," dedi bir erkek sesi.

Salem o sesi tanımıştı. Merlin'in ofisinin hemen yanındaki sınıfta saklandığı gece duyduğu sesle aynıydı. Merlin'le birlikte olan adamdı. Doktor Bayne'in ofisinde ne işi vardı? Hangi buketten bahsediyorlardı?

"Bir taneye daha ihtiyacımız var. Peki kaç bahçıvan var?" diye sordu Doktor Bayne.

"Yedi."

"Bu iyi bir sayı," diye mırıldandı bir kızın sarhoş sesi. Tanıdığı başka bir ses daha...

Lara. Ne yapıyordu? Doktor Bayne aynı zamanda Lara'nın da mı danışmanıydı?

Merakı galip geldi. Çömelerek öne eğildi ve gözünü anahtar deliğine dayayıp içeride neler olduğunu görmeye çalıştı.

Doktor Bayne kendi koltuğunda oturuyordu. Onun hemen yanında, sadece yüzünü yandan görebildiği tanımadığı bir adam oturuyordu. Lara ise yabancının önünde diz çökmüş, ona oral seks yapıyordu.

Salem elini dudaklarına bastırıp kendini fiziksel olarak susturdu. Hayatı boyunca sadece yüzeysel olarak tanıdığı, her daim ölçülü ve terbiyeli olan kızın, Doktor Bayne'in yanında, kendisinden en az üç kat yaşlı bir adam için dizlerinin üzerinde aşağılanışını görmek damarlarında şok etkisi yarattı.

Lara adamın aletiyle resmen boğuluyordu. Ağzının kenarlarından salyalar ve tükürükler sızıyordu. Salem'in görebildiği kadarıyla maskarası yüzünden akıyordu.

"Budama ne zaman gerçekleşecek?" diye sordu Doktor Bayne. Sanki hemen önünde oral seks yapılmıyormuş gibi ilgisizce bir dosyayı inceliyordu.

"Kıştan sonra çiçek açtıklarında," diye cevapladı yabancı.

Doktor Bayne başını salladı. "Peki ya gübreler?"

"İyi görünüyorlar," diye homurdandı oral seks yapılan adam.

Tuhaf bir sohbetti ve çok daha tuhaf bir görüntüydü. Salem'in kaşlarını çatmasına, kapıdan uzaklaşmasına neden oldu. Hızla ofisten uzaklaştı, lobiden çıkıp yavaş yavaş sınıflarına giden öğrencilerle dolmaya başlayan ana merdivene yöneldi.

Salem kendi sınıfına doğru yürümeye koyuldu ama tanık olduğu şeyin bu kadar çok öğrencinin hemen yakınında yaşanıyor olması ona hâlâ inanılmaz geliyordu. Ne hakkında konuşuyorlardı? Hem Lara sabahın bu erken saatinde orada ne halt ediyordu?

Hareket etmekte çok yavaş kalmıştı çünkü bir saniye sonra adının çağrıldığını duydu. Arkasını dönüp baktığında lobinin girişinde Doktor Bayne'i gördü. Her zamanki sıcak ve içten

gülümsemesiyle onu bekliyordu. Beyni, bunun içeride gördüğü adamla aynı kişi olduğunu bir türlü algılayamıyordu.

"Bayan Salazar," diye karşıladı onu. "Yeni mi geldiniz?"

Salem sessizce başını salladı. İlk defa konuşması beklenmediği için minnettardı çünkü nutku tutulmuştu.

"Hadi," diye davet etti profesör ve ofisine doğru yürüdü. "Derslerine yetişebilmen için bunu hemen bitirelim."

Salem biraz tereddütle ofise girdi. Gözleri Lara'nın diz çökmüş olduğu yere, genellikle kendi oturduğu sandalyenin tam önüne kaydı. Sandalye şimdi kirli hissettiriyordu, bu yüzden pencereye yürüyüp dışarı baktı.

"İyi misiniz, Bayan Salazar?" diye sordu Doktor Bayne endişeli bir sesle.

Salem ona baktı, hissettiği duygulardan sıyrılıp durumu tarafsızca incelemeye odaklandı. Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Anahtar deliğinden bakmasaydı, bir şeylerin ters gittiğini tahmin bile edemezdi. Belki de ters gitmiyordu. Ya tahmin ettiğinden daha sıradan bir şeyse?

"Sadece uykusuz bir geceydi, Doktor Bayne." Bunu dün söyleseydi doğru olurdu. Bu sabah ise apaçık bir yalandı.

Doktor Bayne başını sallayıp yerine oturdu ve koltuğunu ona doğru çevirdi. "Ödüller konusunda mı endişelisiniz?" diye sordu. "Tavsiye mektubunuz için Doktor Merlin'e gitmemiş olmanıza rağmen başvurunuz sorunsuz bir şekilde işleme alındı."

Sözlerinde hiçbir uyarı yoktu, sadece merak vardı. Tıpkı Salem'in diğer herkese yaptığı gibi kartlarını açmasını bekliyordu. Salem bu oyunu biliyordu, bu yüzden sadece başını salladı. "Dediğim gibi onunla diğer akademisyenlerle olduğu kadar bir yakınlık kuramadığımı hissettiğimden sormaya cesaret edemedim."

Doktor Bayne onu dikkatle süzdü. Odaya giren güneş ışığında saçları parıldıyordu. "Neden böyle düşünüyorsunuz, Bayan Salazar? Bana, onunla ablanız hakkında bile konuştuğunuzdan bahsetti."

Merlin'in dili çok uzundu, görünüşe göre Doktor Bayne'in burnu da öyleydi.

Salem sadece omuz silkerek bekledi.

Birkaç dakika böyle devam ettiler, en sonunda Doktor Bayne ona hızlıca başını salladı. "Öyleyse başka çare yok. Başvurunuz kabul edildi. Artık en prestijli ödüllerden birinin başvuru sahiplerinden birisiniz. Sadece sizi arayıp projenizin nasıl gittiğini sormak istedim."

Salem çantasını omzuna astı. "Aslında harika gidiyor."

"Ne olduğunu paylaşmanızda bir sakınca var mı?"

Eğer ona bir saat önce sorsaydı, muhtemelen söyleyebilirdi. Ancak gözlüğü hâlâ yüzünde olmasına rağmen ona özel olarak taktığı toz pembe filtre çoktan kaybolmuştu. Hatta profesörün bir kızı olup olmadığını, kızının gerçekten ölüp ölmediğini, bunun empati uyandırmak ve insanların bağ kurmasını sağlamak için uydurulmuş bir hikâye olup olmadığını sorguluyordu. Böyle düşündüğü için neredeyse kötü hissedecekti ancak kendini bu duyguları geride bırakıp bir araştırmacının gözüyle bakmaya zorladı.

Salem gözlüğünü yukarı itti. "Sadece çözülmemiş birkaç eski vakayı araştırıyorum," dedi ve bu hiç de yalan değildi. Araştırdığı ölümlerin tümü eskiydi ve dosyaları çoktan kapatılmıştı.

Doktor Bayne gülümsedi. "Eh, eğer bir tanesini çözmeyi başarırsanız, kurul başvuruları incelerken repertuarınıza katkıda bulunursunuz. Bu tür bir eleştirel düşünme ve azim, toplum için büyük değer taşıyabilir."

Salem başını salladı. "Adli tıp asla yalan söylemez, profesör," dedi gözlerini onun gözlerinden ayırmadan. "Ne kadar derine gömülü olursa olsun, gerçeği her zaman bulur. Sadece birinin onu ortaya çıkarması gerekir. Benim işim de bu. Gerçeği ortaya çıkaracağım."

Adamın gülümsemesi bir anlığına, kısacık bir anlığına soldu. Zaten Salem de o küçücük değişimi arıyordu. Yılların kazandırdığı tecrübenin böyle anlarda işe yaramasına minnettar olarak yüzünü tamamen ifadesiz tuttu.

"Dersinize geç kalacaksınız." Doktor Bayne kapıyı işaret etti. Salem kapıya yöneldi.

"Bayan Salazar?"

Salem tekrar ona döndü.

"Bir dahaki sefere randevumuz olduğunda iyice dinlenmiş halde geldiğinizden emin olun."

Salem birahane tarzı barın önünde Aditi ve Melissa'yı bekliyordu.

Drunk Damsels* kasabanın biraz dışında, üniversiteyi dış dünyaya bağlayan tek yolun üzerindeydi. Kampüsten yürüyerek gitmek yaklaşık yarım saat sürüyordu. Taksi çağırabilirdi ama yürüyüş çok keyifliydi. Kıyı boyunca uzanan yolun bir tarafında güzel manzaralar ve esintilerle dolu bir sahil, diğer tarafında ise sık ve yemyeşil ormanlar vardı. Öğrenci nüfusu sürekli oraya akın ettiği için yol hiçbir zaman boş kalmıyordu.

Aslında kızlarla BBC'nin dışında buluşup birlikte yürümeyi planlamıştı. Ancak bölümlerinde bir sorun çıkmıştı ve dersler çok geç saatlere kadar devam etmişti. Bu yüzden ona önden gidip bir masa ayarlamasını, onunla orada buluşacaklarını söylemişlerdi.

Tekrar telefonuna baktı. Beş dakika önce orada olmaları gerekiyordu.

Ekranda beliren bir mesaj bildirimi kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Rehberine o gün eklediği yeni bir numaradan geliyordu.

O günün erken saatlerinde Caz onu bir koridorda köşeye sıkıştırmıştı.

"Neden uyandığımda yanımda değildin?" diye sordu boynunu öperek.

"Bir randevum vardı," diye soludu Salem. "Sana bir not bırakırdım ama..."

*(İng.) Sarhoş Kızlar. (ç.n.)

"Ama?" Daha fazla öpücük.

"Hiçbir şeyim yoktu."

"Telefonun vardı," diye somurttu Caz.

Salem, onun bu abartılı tavrı karşısında dudaklarının seğirdiğini hissetti.

Başını sallayıp telefonunu ona uzattı. "Pekâlâ. Numaranı ekle."

Caz zafer kazanmışçasına gülümsedi.

Salem gelen mesaja baktı ve onun, numarasım nasıl kaydettiğini görünce başını iki yana salladı.

Hayatımın aşkı: *Bir dahaki sefere parmağını bana bırakmalısın.*

Hayatımın aşkı: *İçeri nasıl gireceğim? Planın bu muydu? Beni kızlar binasına hapsetmek mi? Gizlice bundan hoşlandığını bilsem de halka açık sevgi gösterilerim için benden intikam mı alıyorsun?*

Salem onun ne yaptığını ve bunu neden yaptığını biliyordu. Kararından pişmanlık duymaması, rahatsız olmaması için dramatik davranıyordu.

Kişiler listesine gidip adını güncelledi ve bir cevap yazdı.

Salem: *Bir tuş takımı var. Şifre: 54639149.*

Başımın belası: *Böyle bir şifreyi kim hatırlar ki?*

Salem: *Ben. Sen de öğrensen iyi olur.*

Başımın belası: *İyi, tamam. Yuvaya ne zaman döneceksin?*

Yuva.

Salem, kendisini aniden ele geçiren duygu seline şaşırarak ekrana bakarken gözlerini kırpıştırdı. Hayatında hiçbir yeri yuva olarak görmemişti. Evleri ve odaları olmuştu ama hiçbiri bir yuva değildi. Büyüyüp de yuva edinme fikrinden vazgeçeli çok olmuştu.

Üstelik bu kelimenin onun için de aynı anlama geldiğini biliyordu. Onun ne yaptığını biliyordu.

Siktir.

Salem: *Kızları bekliyorum. Umarım gece yarısına kadar dönmüş olurum.*

Başımın belası: *Kediciğime iyi bak.*

Bahsi geçen kedicik*, onun tarafından anıldığı için hafifçe kasılmıştı. Onu bugün çoktan tatmıştı ama şimdiden doymak bilmiyordu. Ona kavuşacağı, onunla olacağı, onun hakkında daha fazlasını öğreneceği ve onu mutluluğa ulaştıracağı anı iple çekiyordu.

Salem sakinleşmek amacıyla derin bir nefes aldı ve kızların yerini görmek için sohbeti değiştirdi. On dakikaları kalmıştı. Onlar da yürüyerek geliyorlardı.

Telefonunu kilitledi ve tam içeri girip bir masaya oturmak üzereyken sokağın karşısındaki açık renk saçlar gözüne çarptı.

Bu saçları tanıyordu. O saçları defalarca hayranlıkla izlemişti ve daha o sabah bir yumruğun içinde görmüştü.

Lara.

Kızın sırtı ona dönüktü. Yolu kısa kumsaldan ayıran alçak duvara, onun ardındaki denize bakıyordu. Karanlık çökmüştü, barla uzaktaki sokak lambalarının ışığı dışında her yer gölgeli ve kasvetliydi.

Salem midesini buran korkunç bir hisle kızın sırtına baktı. Başka birinin onu fark edip etmediğini veya onunla gelip gelmediğini görmek için etrafına bakındı. Dışarıda bekleyen öğrenciler gruplar halindeydi, birbirleriyle konuşup gülüşüyorlardı. Hepsi sokağın karşısında tek başına duran kızdan habersizdi.

Nedense lambanın turuncu ışığı altında, saçları sarıdan ziyade kızıl kahverengi görünüyordu. Salem'in midesi bulanmaya başladı.

* "*Pussy*" kelimesi İngilizcede hem kedicik/kedi yavrusu hem de vajina anlamına geldiği için kelime oyunu yapılmıştır. (ç.n.)

Arkadan bakıldığında tıpkı Olivia'ya benziyordu.

Rüya ile gerçeklik birbirine karıştı. Olivia'nın çürüyen yüzü Lara'nın sırtına çarptı ve Salem yanaklarının içini ısırdı.

Anda kal.

Neyse ki Aditi ve Melissa, beklediğinden daha erken gelmişlerdi. Kısa duvarın yanında hareketsiz duran Lara'yı işaret ederek onlara el salladı.

Hızla sokağın karşısına geçip Lara'nın yanma giderken kızların kaşlarını çattıklarını gördü.

Kız ürkütücü bir şekilde hareketsizdi.

"Lara," dedi Salem usulca. Düşüncelere dalmış ya da bir tür ruhsal bunalım geçiriyor olabileceğinden çekinmişti.

Lara ona döndü, bakışları boştu. Sanki bir tür nöbet geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Salem tereddütle omzuna dokundu. "Lara, ben Salem. Lara?"

Tepki yoktu, ifade yoktu, hiçbir şey yoktu. Sanki kendinden geçmişti.

Aditi ve Melissa, yüzleri endişeyle dolu bir halde yanlarına ulaştılar. "Onun nesi var?"

Salem başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Ama iyi değil."

Aditi telefonunu eline aldı. "Hastaneye götürülmesi gerekiyor." Telefonu kulağına dayadı. "Hey, benim. Evet, sonra bağırırsın. Dinle, bir sorunumuz var. Evet, İşletme'den bir kız barın dışında. Boş boş bakıyor, cevap vermiyor. Bilmiyorum, sen söyle?"

Salem konuşmayı bir kulağıyla dinliyordu, dikkatinin büyük kısmı Lara'daydı. Kızın bileğini tutup başparmağını bileğine bastırarak saatine baktı. Bir dakika geçti, nabzı normaldi. Şüphelenilebileceği gibi düşük ya da yüksek değildi. Bu durumu o sabah yaşananlardan mı kaynaklanıyordu? Tecavüze mi uğramıştı? Salem yaşanan her ne ise onu engellemek için bir şeyler yapabilir miydi?

Salem kıza ulaşmaya çalışarak ona doğru bir adım attı ve gözleri onu sersemleten bir şeye takıldı.

Kulağının arkasında küçük bir sembol vardı. Bilinmeyen bir sembolün dövmesiydi. Tıpkı panosundaki iki ölü genç gibi o da damgalanmıştı.

"Lara, başın dertteyse bana söylemelisin," diye ısrar etti. "Bunu sana kim yaptı?"

Lara cevap vermeyince Salem, Aditi ve Melissa'ya baktı. Dinlediklerinin farkındaydı ama bunu bir kenara itip tekrar Lara'ya odaklandı.

"Bunu sana onlar mı yaptırıyor?"

Bir titreşim.

Sadece kirpikleri titremişti.

Yine de son birkaç dakikadaki her şeyden fazlasıydı, çok daha fazlasıydı.

Salem, kızın iki elini de sıkıca kavrarken kalbi hızla çarpıyordu. "Kim onlar, Lara?"

Havada bir ses yankılandı ve Salem'in irkilip arkasını dönmesine neden oldu. Sadece park etmiş bir arabanın alarmı çalıyordu.

Kalbini henüz sakinleştiremeden ellerindeki tutuş bir anlığına sıkılaştı, hemen ardından Lara ellerini geri çekti. Salem şaşkın gözlerle ona bakarken ellerini gevşetti ve bir saniyeliğine berraklaşan gözlerle Salem'e baktı. Ardından onu derinden sarsan o kelimeyi fısıldadı.

"Kuş."

Salem daha duyduğu kelimenin etkisini idrak edemeden Lara alçak duvarın üzerinden atlayıp sahile yürüdü.

"Ne..." Melissa konuşmaya başladı ama Lara'ya bakınca sözünü yarıda kesti. Lara çıplak ayaklarıyla karanlık denize doğru ilerliyordu.

Hayır.

Salem tereddüt etmeden duvarın üzerinden atlayıp sahile

indi. Arkadaşları dengesiz kumun üzerinde onun peşine düşerken düz ve rahat botlar giydiği için minnettardı.

"Lara!" diye seslendi.

Kızların başkalarının dikkatini çekip yardım çağırdığının farkındaydı. Biri gelgitler nedeniyle plajdan ayrılan cankurtarana sesleniyordu. Salem, arkasında olduklarını bilerek denize doğru gittikçe daha hızlı yürürken Lara'nın peşinden gitti.

Salem kalbinin göğsünde sertçe attığını hissediyor, düz botlarının altındaki ıslak kumun üzerinde sendeleyerek de olsa kızın ardından koşuyordu.

"Lara, dur!"

Kız hareket etmeye devam etti, şimdi neredeyse koşuyordu.

Işıklar sahilin ilerisine kadar ulaşmıyordu. Bulutlar ay ışığını engelliyordu. Salem kulaklarında akan kanın uğultusunu ve önündeki dalgaların sesini duyabiliyordu. Lara'nın beyaz elbisesini karanlıkta bir işaret fişeği gibi görüyordu. Yürümeye devam etti.

"Lara, aileni düşün!" Lara'nın önemsediğini bildiği tek şeyi haykırdı.

Bir etkisi olmadı.

"Salem!" diye bağırdığını duydu Aditi'nin. "Salem, geri dön! Gelgit başlıyor. Denize giremezsin!"

Kahretsin.

Sahilde öylece donup kaldı, baştan ayağa titriyordu. Kendi yaşamını sürdürmek ile üniversitede yaşanan her şeyle ilgisi olan birini korumak arasında sıkışıp kalmıştı. Onu bırakırsa, bağ kopacaktı. Su her şeyi yıkayıp götürürse, delil bulma şansı neredeyse hiç kalmayacaktı.

"Salem!" Melissa da adını haykırdı.

Salem, Lara'nın gelen akıntıya karşı ilerlemesini izleyerek bir adım öne çıktı. İlerlemek, dalgaların arasına dalıp onu dışarı çıkarmak, hastaneye götürmek ve cevaplar talep etmek istiyordu.

Cevaplara ihtiyacı vardı.

Ancak akıntı artık ayaklarına değiyordu, diğer kız beline kadar suya batmıştı.

Lara suda döndü ve Salem sonunda onun yüzündeki hayat parıltısını gördü. Kız, Salem'e baktı ve Salem de suyun artık ayak bileklerine değdiğinin farkında olarak ona baktı.

Lara hiçbir şey söylemedi. Sadece tekrar arkasını döndü ve boynuna kadar suya battı. Salem, hayatı boyunca tanıdığı kızın deniz tarafından yutulmasını izleyerek hareket edemeden bakmaya devam etti.

Güçlü bir el kolunu tutup onu geri çekti. Baron'ın onu sudan sürükleyerek çıkardığını ve cankurtaranın da onun yanında durduğunu gördü. Ayakları ister istemez hareket etti ama zihni yaşananları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Baron onu duvara geri götürdü. Arkadaşları büyük bir kalabalık, bir ambulans ve yolun kenarına yeni park etmiş bir polis arabasıyla birlikte orada bekliyordu. Duvara ulaşır ulaşmaz Aditi ve Melissa onu sıkıca kucaklayıp ne kadar endişelendiklerini söylediler. Salem bu duyguların içinde kayboldu. Kendinden çıkan bir ses, dişlerinin birbirine çarptığını fark etmesine neden oldu.

Baron onu kolayca kaldırıp alçak duvarın diğer tarafına koydu. Melissa ve Aditi'yi de aynı şekilde taşıdı ama ellerini Aditi'nin kalçalarından çekmedi.

Birisi Salem'in omuzlarına bir battaniye sardı. Genç kız başını kaldırıp baktığında bunun nazik görünümlü bir acil durum müdahale görevlisi olduğunu gördü. Sahilde, karanlık dalgaların içinde Lara'yı aramak için elinde fener tutan daha fazla kişi vardı. Onu bulup sağ salim geri getirmeyi umuyorlardı.

Özellikle Salem'e bakarak, "Kalıp ifade vermeniz gerekecek," dedi yanlarında duran bir polis. Kız başını hafifçe sallamayı başardı.

"Van der Waal'ı aradım," dedi Baron. Onda daha önce hiç görmediği bir ciddiyetle Salem'e bakıyordu. "Seninle ilgilenmesine izin ver, Salazar."

Battaniyeye sıkıca sarındı, içi ürperiyordu. Bakışları denizde kaybolan kızın izini aradı ama hiçbir şey görünmüyordu. O sularda kimliği belirsiz ve isimsiz kaç ceset yüzdüğünü merak etti. Omurgasından aşağı bir ürperti indi. Dişleri takırdıyordu.

"Şokta," dedi Melissa yanındaki birine ve kolunu ona doladı. Bu bir nebze olsun iyi gelmişti ama kemiklerine kadar işleyen soğuk yine geri gelmiş gibiydi.

Lastiklerin tiz sesi havayı doldurdu. Başını kaldırıp baktığında Caz'in bir arabadan dışarı fırladığını gördü. Yüzünde karanlık ve kontrolsüz bir ifade, gözlerinde ise kalabalığı tarayan amansız bir ateş vardı. En sonunda küçük kalabalığın içinde onu gördü. Gözleri alev alevdi, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. Uzun adımlarla ona doğru ilerlerken kalabalık bir deniz gibi ikiye ayrıldı. Tüm bakışlar adeta onu takip ediyordu.

Caz bir fırtına gibi geldi. O kadar güçlü ve parlaktı ki, hem gözlerini kamaştırıyor hem de bedenini titretiyordu. Sonunda yanına ulaştığında ellerini saçlarının arasına daldırdı ve gözlerinin içine bakabilmek için boynunu yukarı kaldırdı. Gözlerine bakıp onları dikkatle incelerken Salem de onun fırtına bulutları gibi çalkantılı gözlerine baktı. Kendini o fırtınanın tam ortasında aniden elektrik çarpmış, canlı canlı yanıyormuş gibi hissetti.

Fakat çok üşümüştü ve neyin yardımcı olacağını çok iyi biliyordu.

Ardından Caz onun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anlamış gibi, belki de kendisi de buna ihtiyaç duyduğu için kollarını ona doladı. Genç kızı kucağına alırken battaniye yere düştü, sıcaklığın yerini onun kucaklaması aldı. Çok daha iyiydi, çok daha sıcaktı ve çok daha sıkıydı. Salem bacaklarını beline dolarken Caz sahiplenici tutuşuyla orada öylece durmaya devam etti. İri ellerinden biriyle başını kavramıştı, diğeriyle onu poposunun altından destekliyordu. Genç kızın saçının kokusunu içine çekti ve sonra boynunun yan tarafını, tuhaf takıntısı sebebiyle Salem'in ona ait olduğunu düşündüğü o noktayı öptü.

Ona sarıldıkça içini titreten o derin soğuk yavaş yavaş ke-

miklerini terk etmeye başladı. Salem ona sıkı sıkıya tutunmuş, yüzünü boynunun altındaki o güvenli boşluğa gömmüştü. Nabzının ritmini yanağında hissedebiliyordu. Dişlerinin takırtısı ve vücudunun titremesi gitgide hafifledi. O ise tek kelime etmeden, sadece varlığıyla Salem'i içten dışa ısıtıyordu.

Bir boğaz temizlenme sesi onu gerçeğe döndürdü. Fakat Salem bir saniye daha adama sığınıp sonsuza dek orada saklanabilmeyi, onun dünyayı dışarıda tutacak kadar büyük olmasını diledi.

"Başını dik tut, bebeğim," diye fısıldadı Caz.

Salem titrek bir nefes verip geri çekildi. Etrafına baktığında arkadaşlarından diğer üniversite öğrencilerine ve ifadesini bekleyen polislere kadar herkesin onları izlediğini gördü.

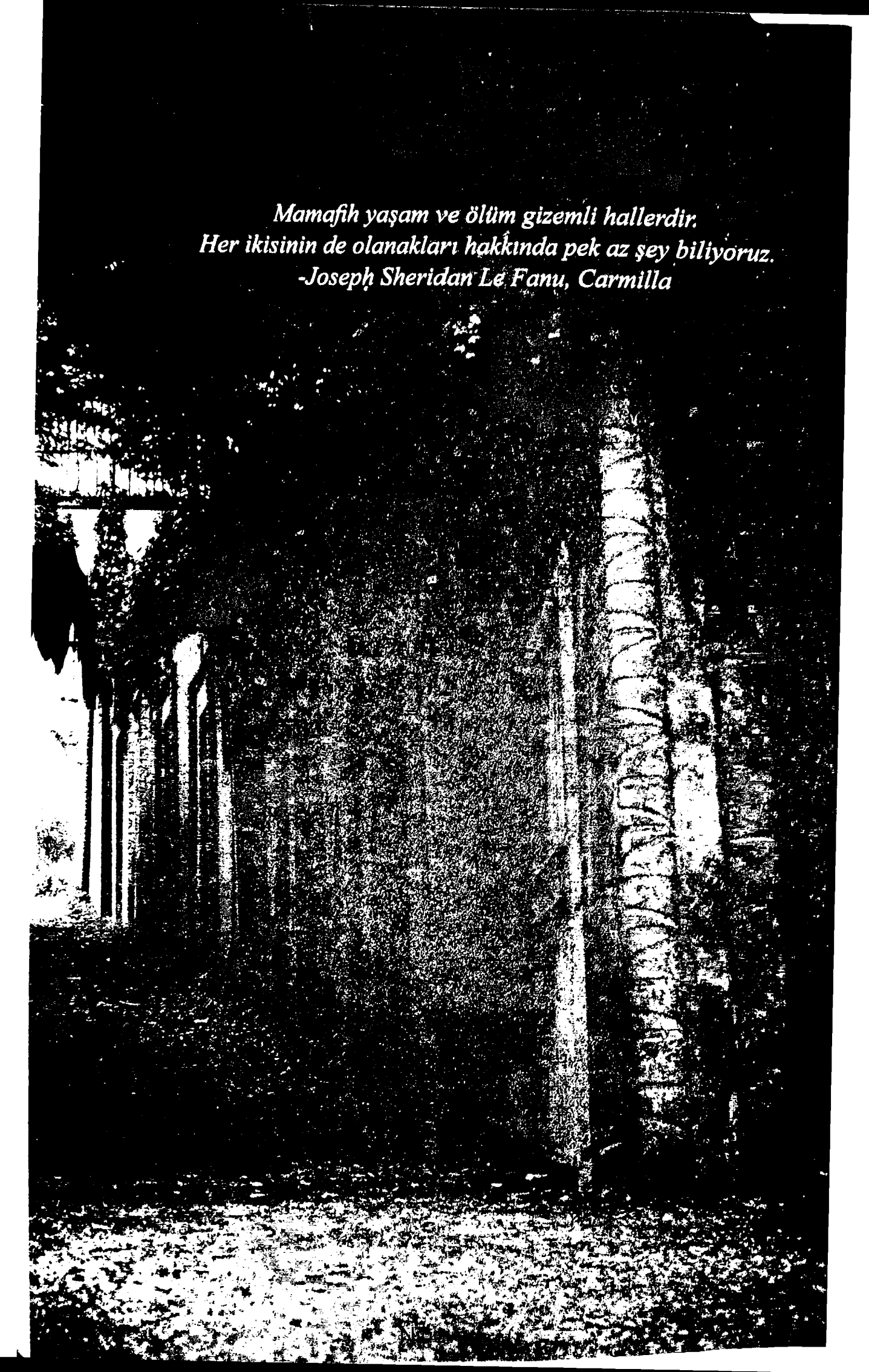
Salem onun omzunu bir kez sıktı, ardından bacaklarını çözerek aşağı indi.

Polislerden biri elinde bir not defteriyle yanına geldi. "Neler olduğunu bilmek istiyoruz."

Salem polise dönerken Caz'in hemen arkasına geçip ellerini beline koyduğunu fark etti. Duruşu kararlı ve sarsılmazdı. Birinin onu oradan göndermeye çalışmasına meydan okuyormuş gibiydi. Arkasında sıcak, sağlam bir duvar misali duruyordu. Salem'in ona yaslanmasına, güvenmesine ve ondan destek almasına sessizce izin veriyordu.

Salem, derin bir nefes alıp beyninin araştırmacı tarafına odaklanırken duygularının dağılmasına izin verdi, her şeyi polis memuruna anlattı. Sabah Lara'yı oral seks yaparken görmesinden başlayarak dışarıda tekrar karşılaşmalarına ve gecenin sonuna dek yaşanan her şeyi anlattı. Ancak kulağının arkasındaki dövmeden bahsetmedi. Işıklar yanıp sönmeye devam ediyor, acil müdahale ekipleri aramayı sürdürüyordu. Kalabalık hâlâ olanları izliyordu.

Etraftakiler onun anlattıklarını dikkatle dinleyip ardından kendi ifadelerini sundu. Tüm bu süre boyunca ruhunda ateş ve azap taşıyan o karanlık lord, arkasından bir an olsun ayrılmadı.

Mamafih yaşam ve ölüm gizemli hallerdir.
Her ikisinin de olanakları hakkında pek az şey biliyoruz.
-Joseph Sheridan Le Fanu, Carmilla

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SALEM

Herkes ifadesini verip dağıldığında gece yarısı olmuştu. Polis, Lara'nın sabah gelgitler çekilene kadar bulunamayacağını ve eğer bulunursa da büyük ihtimalle sahilden çok daha ileride bir yerde olacağını söyledi.

Salem barda bir bölmede oturuyordu. Mekân hâlâ açık ve hareketliydi, arkadaki mutfak saatlerdir dışarıda bekleyen aç müşterilere hizmet etmek için çalışıyordu. Kendisi de dahil herkesi konuşturmak için ölümden daha iyi bir şey yoktu. Bir tarafında Caz, diğer tarafında Melissa oturuyordu. Karşılarında Aditi'yle Baron vardı. Daha yeni yemek sipariş etmişlerdi ve tanık oldukları şeyden sonra yemek yemek duyarsızca görünüyor olabilirdi. Fakat gerçek şu ki, açlıktan ölüyorlardı. Salem öğle yemeğinde hızlıca atıştırdıklarından beri hiçbir şey yememişti. Bedeniyle zihninin sarf ettiği efor göz önüne alındığında beslenmeye ihtiyacı vardı, yoksa bayılacaktı. Bayılmak istemiyordu. Caz'e dövmeden bahsetmeli ve ona daha fazla soru sormalıydı. Konuşmaları gerekiyordu.

Baron da aynı fikirde olmalıydı çünkü suyundan bir yudum aldı. Araba kullandığı için alkol almıyordu. Caz de su sipariş etmişti çünkü o da araba kullanıyordu. Bir arabası vardı. Daha önce hızla frene basıp yolun ortasında bıraktığı ve daha sonra düzgün bir şekilde park etmek zorunda kaldığı şık, siyah bir

Ninova

arabaydı. Salem, onun arabayı nereden bulduğunu veya nereye sakladığını bilmiyordu. Sırları onu giderek daha fazla meraklandırıyordu.

"Eee," diye başladı Baron. "Herkesin konuşmaktan kaçındığı gerçekleri konuşalım." Ona döndü. "Bu sabah Lara'yı, Doktor Bayne'in ofisinde birine oral seks yaparken mi gördün? Sonra da gidip kendini denize attı, öyle mi?"

Salem başını salladı. "Doktor Bayne benim danışmanım. Ödüllere başvurmamda bana yardım ediyordu."

Baron ve Caz'in bakıştıklarını fark etti. Bunu Caz'e daha sonra sormayı aklına not etti.

Aditi rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Salem ona kaşlarını kaldırıp baktığında, "*Sonra*," dedi dudaklarını oynatarak. Salem başıyla onayladı.

Siparişleri geldiğinde hepsi yemeğe koyuldu. Salem, tavuk ve patates püresinden hiç de hanımefendilere yakışmayacak şekilde kocaman bir lokma aldı. Caz, ızgara peynirli sandviçini kocaman ısırıp yarısını tek seferde mideye indirdi. Neden dört tane sipariş ettiğini şimdi anlayabiliyordu.

Baron öne eğilerek ızgara balığını bıçakla kesti. Aditi'nin tabağına bir parça koyduktan sonra kalanını yemeye başladı. Aditi balığın tadına baktı ve burnunu kırıştırıp makarnasına geri döndü. "Yaşananlardan sonra böyle yemek yemek tuhaf geliyor."

Melissa makarnasını nazikçe çiğnerken konuşmaya dahil oldu. "İşin berbat yanı da bu. Bize nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum. Ürkütücüydü."

Aditi başını salladı. "Ne düşünüyorsun, Salem? Uzman görüşün nedir?"

Salem ağzındaki lokmayı yutabilmek için kendini zorladı. Yemek dilinde tamamen yavan bir tat bırakıyordu, boğazı düğümlenmişti. İçi titriyordu. Lara'nın yüzü Olivia'nın yüzüne dönüştü. İfadesizliği ablasınınkine dönüştü ve Salem anda kalmak için yanaklarının içini ısırdı.

"İnceleme yapmadan bir şey söylemek zor," diye bilgi verdi. Beyninin analitik kısmına geçmeye, duygusal tepkisini durumdan olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Cesedi bulunur ve otopsi yapılırsa, rapor bazı şeyleri aydınlatabilir. Uyuşturucu, ilaç ya da alerjik reaksiyon gibi ihtimalleri eleyebilir. Ancak bunun böyle olduğundan şüpheliyim. Sakindi. Nabzı tamamen normaldi."

Caz yemeğini düşünceli bir şekilde çiğneyip yuttu, dövmeli boğazı bu hareketle aşağı yukarı oynadı. "Belki de psikotik bir kriz geçirmiştir," diye önerdi. "Bu sabah gördüklerin onun rızası dışında yaşanmışsa, zihni bunu kaldıramamış ve travmadan uzaklaşmış olabilir. Bildiğimizden daha sık yaşanıyor."

"Bu mümkün," diye mırıldandı Baron.

Salem başını iki yana salladı. "Bunu ben de düşündüm ama mantıklı gelmiyor. Fazla... spesifikti. Kanıt olmadan açıklayamam. Neden burası? Neden böyle? Eğer gerçekten yapmak istediği buysa, bunu daha az acı verici ve daha gözlerden uzak bir şekilde yapabileceği sayısız yol var."

"Belki de herkesin gördüğünden emin olmak istemiştir," diye düşündü Melissa.

Masa sessizliğe gömülerek kızın sözleri üzerine düşündü. Salem de düşünüyordu. Bunun sıradan bir intihar olmadığını biliyordu, olamazdı. Lara'dan hoşlanmıyor olabilirdi ama kızı bu fikre nasıl baktığını bilecek kadar uzun süredir tanıyordu. Lara hem ablasının hem de babasının cenazelerinde bulunmuştu. Her ne kadar o zamanlar kabalık etmiş olmasa da intihar hakkındaki görüşleri apaçık ortadaydı. Aileyi bu şekilde geride bırakmanın sorumsuzluk olduğunu, böyle bir şeyi asla yapmayacağını dile getirmişti. Kulağının arkasındaki tuhaf sembol ve bir anda aklı başına geldiğinde söylediği "kuş" kelimesi de göz önüne alındığında Salem meselenin bundan çok daha fazlası olduğuna ikna olmuştu. Cevapları bulmaya yaklaştığını hissedebiliyordu. Bunu *hissedebiliyordu.*

Tuhaf bir grup insan olarak yemeklerini nispeten sessiz bir

şekilde bitirdiler. Yemeğin parasını ödeyip mekândan ayrıldılar. Aditi ve Baron arabaya binmeden önce kızlar otoparkta ona tekrar sarıldılar. Melissa o gece yalnız kalmak istemediği için bara geri dönüp birini bulmaya çalışacaktı.

Salem onu anlayabiliyordu.

Caz'in güzel arabasının yolcu koltuğundan ona baktı ve cama yaslanırken elini onun saçlarına götürüp uzun tutamları yüzünden çekti.

"Arabayı nasıl aldın?" diye sordu.

Caz ona bir bakış attıktan sonra tekrar yola odaklandı. "Geçen sene tablolarımdan biri satıldı."

Salem kaşlarının kalktığını hissetti. "Demek söylentiler doğruymuş."

"Hangileri?" diye sordu Caz alaycı bir ses tonuyla.

"Tablolarını milyonlarca dolara mı sattın?" diye bastırdı Salem.

"Bir tablo. Beş milyon," diye karşılık verdi Caz.

Vay canına. Bu harika bir anlaşmaydı.

"Öyleyse neden ormandaki o ürkütücü tapmakta kalıyorsun?" diye sordu. Parası varsa, neden bir evde kalmadığını merak etmişti.

Caz uzun bir süre sessiz kaldı. "İlham perimi arıyordum."

Salem beklenmedik cevap karşısında gözlerini kırpıştırdı. "Ormanda bir uyku tulumunun içinde uyuyarak mı?"

Caz omuz silkti. "Ormanda. Kütüphanedeki stüdyomda. Sadece o iki yerde."

Kütüphanedeki stüdyosunu henüz görmemişti. Bir zamanlar onu oraya kadar takip ettiğini hatırlıyordu ama aşağı hiç inmemişti. "Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor," dedi yüksek sesle.

Caz onun ne demek istediğini biliyordu. Elbette biliyordu. "Öyle."

Salem tekrar biraz önceki konuya döndü. "Peki ilham perini buldun mu?"

"Evet, buldum," diye onayladı Caz. Ana kapıya yakın üniversite otoparkına girmek için sağa döndü. Bina görüş alanına girdiğinde otoparka girip boş bir yer aradılar.

Caz, internette kadınların bayıla bayıla anlattığı o el hareketini yaptı. Salem bu heyecanın nedenini hiç anlayamamıştı. Ta ki onu, bir elini koltuk başlığına atıp diğer eliyle direksiyonu döndürürken dövmeleri bir şekilde daha da belirginleşmiş hâlde, mükemmel bir hassasiyetle aracı geri geri park edişini izleyene kadar. O an anlamıştı. Seksiydi.

Caz arabayı park ettikten sonra kontağı kapattı ve ona dönerek elini saçlarının arasına daldırdı.

"İlham perimi karanlık bir gecede, bir kumsalda buldum," dedi başının arkasını tutarak. Gözleri alev alev yanıyordu. "Ve o, gördüğüm en büyüleyici yaratıktı. Saçlarında canlı yılanlar, gözlerinde ateş vardı. Ama kendisi buzdan yapılmış gibiydi."

Salem derin bir nefes aldı. O geceyi, bir cesedin başında dururken resim çizdiği o geceyi net bir şekilde hatırlıyordu. Caz onu büyüleyici bulmuştu ve sesindeki samimiyet, gerçeği söylediğine kızı ikna ediyordu. Ayrıca Caz'in onu bu kadar güzel görmesi duygulanmasına neden olmuştu.

"Tamam," diye fısıldadı. Boğazı düğümlenmişti.

Caz'in dudaklarının bir kenarı seğirdi. "Hadi gidelim."

Arabadan inmeden önce eğilip burnunu kızın boynunun yan tarafına sürttü. Salem, onun gelip kapısını açmasını beklemeden arabadan indi ve kapıda ona katılıp elini onun sıcak, nasırlı avucunun içine bıraktı. Bu saatte kale ve kampüs bomboştu; rüzgâr, açıklıkta çırılçıplak olduğu geceye göre çok daha serindi.

Dostça bir sessizlik içinde Salem'in binasına ulaştılar, ardından odasına gittiler.

Salem kapıyı açtı ve onun eşyalarıyla birlikte mekânın ne kadar dolu göründüğünü fark edince şaşırdı. Dolabın yanındaki bavulu, dizüstü bilgisayarı ve masanın üzerindeki aksesuarlarının yanına koyduğu eşyaları... Ancak tüm eşyaları bunlar değildi. Bu kadar sade bir hayat yaşıyor olamazdı.

Ninova

"Geri kalan eşyaların nerede?" diye sordu. Dolabın yanına gitti ve sabah onun için boşalttığı alanın artık onun kıyafetleriyle dolu olduğunu gördü. Koyu renk gömleklerle tişörtler, koyu renk pantolonlar ve kot pantolonlar, koyu renk ceketlerle paltolar düzgünce asılmıştı.

"Hepsi bu kadar." Caz girişteki ayakkabı standının yanında botlarını çıkardı. "Resim malzemelerimin çoğunu stüdyoya taşıdım. Çok fazla kişisel eşyaya ihtiyacım yok."

Salem onu inceledi. Parası varken neden bu kadar tutumlu yaşıyordu? Bir şeyler uyuşmuyordu.

Salem yatağa oturdu ve tıpkı Caz'in dün gece yaptığı gibi elini ona uzattı. Caz de aynı onun gibi kendisine uzatılan eli tuttu. Salem onu yatağa çekip yanına oturttu. "Güven anlaşması, hatırladın mı?"

Caz derin bir nefes vererek öne eğildi. Dirseklerini dizlerine dayarken başını bir an için yere eğdi. "Ben sadece..."

Salem içgüdüsel olarak yavaşça sırtını okşamaya başladı.

"Bir yıl hapiste kaldım."

Salem'in eli havada asılı kaldı, söyledikleri karşısında tamamen afallamıştı. "Ne?"

Caz iç çekti. "Babanın anlaşmasını kabul edip ablanı korumak için buraya gelen ağabeyimi hatırlıyor musun?"

Salem başını salladı, hâlâ donmuş bir şekilde açıklama bekliyordu.

"Küçükken öfke sorunlarım vardı," dedi dürüstçe. "Laz beni nasıl sakinleştireceğini her zaman bilirdi. Ama o gittikten sonra onun parasını ödediği geçici bir vasiyle yaşarken... işler kontrolden çıktı."

Salem'in parmakları gevşedi. "Ne oldu?"

Caz hareketsiz duramayacak kadar gerginmiş gibi aniden ayağa kalktı ve her zaman yanında taşıdığı çantasına yöneldi. Salem de ne olduğunu anlamayarak ayağa kalktı. Gidiyor muydu?

Çantasını karıştırıp içinden bir şey aldığını görünce korkuy-

la tuttuğu nefesini serbest bıraktı. Caz derin bir nefes alarak ona döndü ve yanına gidip elini tuttu.

Salem elindeki nesneye, çatlak ekranı fark edene dek şaşkınlıkla baktı.

Telefonu.

Yere düşüp kırılan eski telefonu.

Sekiz yıl önce bir gece, tanımadığı bir çocuğa verdiği kırık telefonu.

Ona asla geri getirilmemiş olan kayıp telefonu.

Salem elinde tuttuğu ağırlığa bakarken kalbi boğazında atıyordu. Beynine hızla dolan bilgileri anlamaya çalışıyordu.

"Anlamıyorum..." Sesi kesildi.

Caz alnını onunkine bastırdı, tıpkı sokakta durdukları zamanki gibiydi. "O gece bir kolye takmıştın." Yüzü hareket etti. Burnu, boynunun yan tarafındaki o sevdiği noktaya ulaştı. "Güzel boynuna dolanan o süslü yılan kolyelerinden biriydi."

Karşısındaki adamın, o gece tanıştığı öfkeli çocuk olduğunu ve annesinin ona zorla taktırdığı gerdanlığı hatırladığını fark eden Salem'in nefesi kesildi.

"Küçük engerek," diye fısıldadı Caz.

Salem, bir başka gerçekle daha yüzleşirken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Ona o gece yüzünden bu lakabı takmıştı, saçları yüzünden değildi. O zamanlar küçüktü ve bir engerek kolyesi takıyordu.

Bir zamanlar basit bir lakap sandığı şeyin altındaki katmanlar onu sarstı. Yıllar sonra onunla sadece yeniden karşılaşmak değil, aynı zamanda hatırlanmak ve tanınmak öyle baş döndürücü bir coşkuya neden olmuştu ki doğrudan kalbine işledi.

Ardından hatırladı. Salem biraz geri çekildiğinde Caz doğruldu.

"İlk gece sahilde de bana öyle seslendin," diye suçladı. Sesinde bir damla bile öfke yoktu. Ancak sakladığı her şeyi, hâlâ gizlemeye devam ettiği ne varsa, hepsini açıkça yüzüne vuruyordu.

Caz başını salladı. "Bu yıl Mortimer'a geleceğini biliyordum."

Salem onun kollarına yapışıp her şeyi anlatması için yalvardı. "Nasıl?"

Derin bir soluk vererek boynunun yan tarafındaki dövmelerin altında belirginleşmiş damarın gerilmesine neden oldu. "O zamanlar genç bir kızın, erkek arkadaşı olmayan bir adama, tanıdığı hiç kimsenin görmesini istemeyeceği türden mesajlar atması çok tuhaf gelmişti," dedi Caz. Salem, onun o uzun boylu, sıska ve kaba çocukla aynı kişi olması gerçeği karşısında bir kez daha afalladı. "O gece bir arkadaşımla partiye gizlice katıldık. Arkadaşım bir şey çalmaya çalışırken yakalandı ve ben de diğer taraftan kaçarken..."

"Çarpıştık," diye tamamladı Salem.

Caz yüzüne düşen bir bukleyi nazikçe geriye itti, alev alev yanan gözleri ona kilitlenmişti. "Gözlerini tanıdım. Salazarların kendilerine has bir göz renkleri var ve babanı birkaç kez ağabeyimin yanında görmüştüm. Onunla akraba olduğunu hemen anladım."

Caz düşüncelere dalmış bir şekilde saç telleriyle oynamaya devam ederken Salem de onun kollarında gezinen parmaklarını beline indirerek ona tutundu. "Ağabeyim, ablanı korumak için bir anlaşma yaptığından ben de kendimi sana karşı korumacı hissettim. Bu yüzden telefonunu aldım ve ağabeyimi arayıp ona her şeyi anlattım."

Ağabeyinin bundan haberi var mıydı?

Caz devam etti. "Laz bana telefonun içinde ne olduğunu, korunman gereken bir şey olup olmadığını öğrenmemi söyledi. Ben de öyle yaptım."

Salem'in nefesi kesildi. İçini utanca benzer yakıcı bir his kaplarken gözlerini onunkilerden kaçırıp göğsüne kaydırdı. Onun bir dosta ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu, dostluğa az da olsa benzeyen bir şey bulmak için ne kadar alçaldığını biliyordu.

Caz'in parmakları çenesini sıkıca kavradı ve yüzünü ona bakacak şekilde yukarı kaldırdı. Fakat Salem yapamadı. Onun gözlerinde göreceği şeye kendini hazır hissetmeyerek gözlerini kapattı.

"Bana bak," diye emretti Caz.

Her seferinde olduğu gibi bedeni itaat etti. Gözlerini açtı ve onun kendisine baktığını gördü. Beklediği gibi değildi. Her zamanki yoğunluğuyla, tüm ilgisinin merkezi oymuş gibi bakıyordu.

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi aynı hiddetle.

Salem yutkundu. "Aptaldım."

"Çocuktun," diye düzeltti. "Yalnız bir çocuk. Ayrıca o bir avcıydı, sana söylediği gibi on beş yaşında bir çocuk değildi."

Başından beri şüphelendiği şeyin doğrulanması durumu daha da kötüleştirmişti.

Artık bu konuda konuşmak istemiyordu, bu yüzden konuyu değiştirdi. "Sonra ne oldu?"

Caz birkaç saniye sessiz kaldı. Yüzündeki ifade ne yaptığını tam olarak bildiğini söylüyordu ama sonra neyse ki devam etti. "Ağabeyime anlattım. Gruptan ve bulduklarımdan bahsettim."

Salem devam etmesi için başını salladı.

"Babanla iletişime geçti." Caz onun saçlarına geri döndü. "Grup, üniversite öğrencileriyle buluşabilmek için bir öğrenci topluluğu gibi davranıyordu. Baban öğrendiğinde çok öfkelendi. Kanıt bulması için ağabeyimi görevlendirdi ve grup dağıldı."

Salem bunu daha önce hiç duymamıştı, dedikodulara bile malzeme olmamıştı. "Ama kimse duymadı. Nasıl oldu bu?"

Caz gerildi. "Çünkü çok daha güçlü olan başka bir grup daha var ve baban da o grubun bir üyesiydi. Benimki de öyleydi. O grubu da ortadan kaldırdılar."

Salem soru sormak için ağzını açtı. Kampüste duyduğu gizli topluluklar hakkındaki söylentiler doğrulandıkça kalbi daha hızlı atmaya başladı. Ancak daha sormasına fırsat kalmadan konuyu değiştirmek istediği belli olan adam öne atıldı.

"Konuştuğun adam, onu almaya gittiklerinde kaçıp şehre geri dönmüştü. Ağabeyim benden onu uzaktan izlememi ve rapor vermemi istedi."

Caz derin bir nefes alarak bir adım geri çekildi. Salem, onun karanlık denize bakmak için pencereye yönelişini izlerken bir anda boşlukta kaldı.

"Birkaç gün onu takip ettim ve babanı bilgilendirmesi için ağabeyime rapor verdim. Sonra onu... bir şey yaparken gördüm." Parmakları pencere kenarını daha sıkı kavrarken dövmeleri canlı bir varlık gibi esnedi. "Öfke problemim dizginleri ele aldı ve kendimi kaybettim. Onu morga gönderdim. Ama reşit değildim, bu yüzden beni hapishane yerine ıslahevine gönderdiler."

Salem tekrar yatağa oturdu, bacakları güçsüz hissediyordu. "Ne zaman çıktın?"

"İki yıl sonra," dedi Caz. "Reşit olduğumda. Ağabeyim... Burada geçirdiği süre boyunca bazı bağlantılar edinmişti. Ona yardım ettiler."

Salem karşısındaki genç adama baktı. Bu kadar genç yaşta, bu kadar çok şey yaşamış olmasına ve bu kadar fırtına atlatmış olmasına inanamıyordu. İçindeki güç öyle muazzamdı ki, Salem kendini küçük hissetti. Hayatı, onun yaşadıklarıyla kıyaslandığında çocuk oyuncağı gibiydi.

"Sonra ne oldu?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Caz dışarı bakmaya devam ederek duvara yaslandı. "Baban yıllar içinde ağabeyimi gerçekten sevmeye başlamıştı. Ondan Olivia ile daha kalıcı bir ilişki kurmasını istemişti."

"Koruması olarak mı?"

Caz ona bir bakış attı. "Hayat arkadaşı olarak."

Salem'in ağzı açık kaldı. Birkaç yıl önce kendi isteğiyle sessiz kalıp kimseyle konuşmadığı, lisedeki son yıllarını geçirdiği ve her şeyden korktuğu zamanları hatırlamaya çalıştı. Babasının Olivia için bir eşten bahsedip bahsetmediğini, ablasının bu konuyu açıp açmadığını hatırlamaya çalıştı. Zihninde kocaman bir boşluk vardı.

"Babam hiçbir şey söylemedi," dedi Salem. Neye inanacağından emin olamıyordu.

Caz omuz silkti. "Laz ve Olivia bir süredir birlikteydiler. Sanırım baban biliyordu ama Laz'i sevdiği ve biz de o zamanlar çok fakir olmamıza rağmen köklü bir aileden geldiğimiz için aldırış etmedi. Belki daha sonra size her şeyi anlatırdı."

"Belki," diye mırıldandı Salem emin olamayarak. Kendisini herkese yabancı hissediyordu, en çok da babasına... Mesafeli biri değildi ama hiçbir zaman gerçekten yakın olmamışlardı.

O anda aklına bir şey geldi. "Ablamı tanıyor muydun?"

Eğer tanıyorsa, bu bir şeyleri değiştirirdi. Mükemmel ablasıyla tanışmışsa, Salem onunla boy ölçüşemezdi. Yatağın üzerindeki örtülere sıkıca tutundu, kalbi deli gibi atarken gözlerini onun sırtına dikti. Midesindeki düğümü çözebilmek için ondan bir cevap gelmesini bütün varlığıyla diliyordu.

Caz başını iki yana salladığında Salem derin bir nefes aldı, damarları rahatlamayla doldu. Bunun aptalca ve bencilce olduğunu biliyordu ama hayatındaki birinin ilk önce onu tanımasını, ilk önce onu görmesini, ilk önce onu istemesini istiyordu.

"Onu duymuştum," dedi Caz. "Laz'in anlattıklarından. Onu gerçekten önemsiyordu. Fakat asıl odağı bizi yoksulluktan kurtarmak ve bir daha asla hiçbir şeye muhtaç olmayacağımız kadar para kazanmaktı."

"Peki babam ona bunu mu teklif etti?"

Caz başıyla onayladı. "Laz'in bunu düşünüp düşünmediğinden emin değildim, ta ki baban sicilimi ve Caz Vanguard'ı gömmeyi teklif edene kadar. Bana izi sürülemeyecek yeni bir kimlik teklif etti ve bize istersek gelecekte Vanguard soyadını geri alma seçeneğini sundu."

Salem, babasımn bunu yaptığını hayal edebiliyordu. Salazarlar güçlü bir aile soyundan geliyordu ve kurnaz babası sayesinde daha da güçlenmişti. Babasının, genç bir çocuğa yeni bir gelecek sunup geçmişini geride bırakmasını teklif ettiğini görebiliyordu. Ancak bunu iyi niyetle değil, büyük kızına uygun bir

ittifak kurmak için çocuğun ağabeyini yanma çekmek amacıyla yaptığını da biliyordu. Caz babasının, ağabeyine zamanla sevgi beslediğini düşünüyordu ve belki de bu doğruydu. Yine de Salem, Vanguard ailesinin de neredeyse kendi aileleri kadar eski bir soy ağacına sahip oluşunun da bu yakınlığın arkasındaki nedenlerden biri olduğundan emindi. Laz Vanguard, Vanguard İmparatorluğu'nun vârisiydi. Bu imparatorluk acımasızca elinden alınmıştı ama Salem'in babasının yardımıyla her şeyi geri alma potansiyeline sahipti.

Hatta babasının o çocukla tanışmasını baştan planladığını duysa, hiç şaşırmazdı. Bir fırsat gördüğünde onu değerlendirmekten asla geri durmazdı. Tabii bunu her zamanki gibi dolaylı yoldan yaparak her şeyin doğal gelişmiş gibi görünmesini sağlardı.

Her şey yerli yerine oturuyordu.

"Demek Caz Van der Waal oldun," diye çıkarım yaptı. Her şey anlam kazanmaya başlayınca kendi kendine başını salladı. "Mortimer'dan önce neredeydin? Islahevinden çıktıktan sonra ne oldu?"

"Ben çoktan Van der Waal olmuştum ve ağabeyim de hâlâ Vanguard'dı. Ablan Mortimer'da olduğu için o da buradaydı," diye açıkladı. "Aynı anda burada olmamızı istemedi. Aramızdaki bağı birilerinin fark etmesinden korkuyordu. Bu oyunu bozardı."

Salem, arkası dönük olduğu için onu göremeyeceğini bilmesine rağmen başını salladı.

"Bu yüzden beni yurtdışında, sanat alanında uzmanlaşmış özel bir üniversiteye gönderdi," dedi Caz. "Oradaydım, her gün ağabeyimle konuşuyordum, tatillerde onu görüyordum. Ta ki senin..."

Duraksadı.

Salem onun düşüncelerini takip etti. "Ta ki ablam ölene kadar," diye tamamladı cümlesini.

Caz sonunda ona dönüp sırtını pencereye yasladı. Elleri, tıpkı onun ellerinin yatak örtülerini kavradığı gibi pencerenin kenarındaki çıkıntıları kavradı.

"Evet," dedi yüzünde karanlık bir ifadeyle. "Laz inanılmaz sarsıldı. Hem onu sevdiği hem de onu koruması gerektiği için. Başarısız olmuştu ve Laz'in en tahammül edemediği şey başarısızlıktı."

Caz ciğerlerini derin bir nefesle doldururken vücudu gerildi ve Salem kendini hazırladı.

"Olivia'nın ölümünden birkaç ay sonra onunla en son konuştuğumda bana ablanın ölümünü araştırdığını söylemişti," dedi sessizce.

"Babam için mi?"

Caz başını iki yana salladı. "Kendisi için. Çünkü yaşananlar mantıklı değildi. Ondan sonra ortadan kayboldu."

Salem duyduklarına şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne demek ortadan kayboldu?"

"Ortadan kayboldu, Salem." Çenesi kasıldı. "Sürekli aradım, numarasına ulaşılamıyordu. Babanı aradım ama durumu... stabil değildi. Neler olduğunu öğrenmek için buraya gelmek üzereyken Laz'den bir mektup aldım."

Salem yanaklarının içini ısırıp bekledi.

"Aslında bu mektup, bir hafta boyunca benimle iletişime geçmezse otomatik olarak gönderilmek üzere tasarlanmış bir güvenlik önlemiydi. Bana bir şeylerin ters gittiğini ve eğer benimle iletişime geçememişse, bunu mümkün olmadığı için yapamadığını söylüyordu. Ölmüş olma ihtimalinin yüksek olduğunu söylüyordu. Ama bana açıkça kendini öldürmeyeceğini, yani eğer ölmüşse bunun başkasının işi olduğunu söylüyordu."

Salem dudaklarının aralandığını hissetti, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yani gerçekten ölüp ölmediğini bilmiyor musun?"

Caz'in yüzü derin bir hüzünle doldu, içindeki acı elle tutulur haldeydi. "Artık biliyorum," dedi üstü kapatılmış cinayet panosuna bakmak için dönerek. Salem avucunun içi gibi bildi-

ği panoya baktı ve üzerindeki her şeyi zihinsel olarak gözden geçirdi.

Kimliği belirsiz erkek.

Sorular soran gazetecilik öğrencisi.

Panoyu ilk gördüğünde Caz'in hissettiği acı.

Laz Vanguard. Ablasının koruyucusuydu. Sevgilisinin ağabeyiydi, üstelik anlattıklarına bakılırsa mükemmel bir ağabeydi.

Salem'in bakışları Caz'e kaydı ve onun en kötü kâbusunu istemeden de olsa doğrulayanın kendisi olduğunu fark etti. Vücudu donmuş olmasına rağmen uzuvlarını hareket etmeye, kendini ayağa kalkmaya ve yavaşça ona doğru yürümeye zorladı. Bir elini uzatıp çekinerek koluna dokundu ve duygularının samimiyetini bir kez olsun belli etti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. Başka ne söyleyeceğini bilememişti.

Caz ellerini pervazdan çekip onun beline koydu ve onu bacaklarının arasına çekti. Yarı oturur pozisyonundayken yüzleri aynı hizaya geldi.

"Sarıl bana," diye emretti yumuşak bir sesle.

Salem hemen kollarını onun boynuna doladı. Göğsündeki yükten kurtulurcasına derin bir nefes alarak adamın kokusunu içine çekti ve ruhunu okşamasına izin verdi. Caz de aynısını yaparak güçlü kollarıyla onu sımsıkı sarmaladı.

Omzuna yumuşak öpücükler kondurarak, "Çok özür dilerim," diye fısıldadı Salem defalarca.

Adam burnunu onun boynuna gömerek daha sıkı sarıldı. Sadece kucaklaşıp birbirlerini teselli ederek geçirdikleri uzun dakikaların ardından Caz hafifçe geri çekildi.

Salem bakışlarını onunkilere kilitleyerek yakışıklı yüzüne dökülen saçları geriye itti, elini çenesine koydu ve avuçlarının altındaki sakalları hissetti.

"Bu geceki hikâye saatinin sonuna geldik mi?" diye sordu Caz.

Salem'in her ne kadar yeni edindiği bilgilerden kaynaklanan çok fazla sorusu olsa da her şeyi anlatmanın onu yıprattığını görebiliyordu. Onun yorgunluğunu göz önünde bulundurarak merakını bastırdı ve başıyla onayladı.

Caz'in omuzları gevşedi.

Hem ona bakınca hem de kendini tanıdığından dolayı yarın normal rutinlerine dönmeden önce her ikisinin de dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ancak son birkaç gündür rutinleri altüst olmuştu. Her nasılsa, onunla yeni bir rutine uyum sağlama konusunda şaşırtıcı bir şekilde sorun yaşamıyordu.

Geri çekilip onu kendisiyle beraber banyoya sürükledi. "Gel."

Kıyafetlerini çıkarıp çamaşır sepetine attı ve onun gelip gelmediğini görmek için arkasına bakmadı. Geldiğini biliyordu. Sırtında o bakışların ağırlığını ve bedeninin sıcaklığını hissettiği an onun orada olduğunu zaten anlıyordu.

Onun soyunurken çıkardığı sesleri dinleyerek duşu açtı ve suyu ilk defa sıcak ayarladı. Duşa girip suyun saçlarını ve tenini ıslatmasına, onu yıkayıp arındırmasına izin verdi.

Caz'in hemen arkasından kabine girdiğini hissetti. İri bedeniyle küçük cam kabine adım attığında içerideki hava onun varlığıyla tamamen dolmuş gibi hissettirmişti.

Başını geriye yatırdığında boynundaki dövmeler netleşti. Bir çiçekle sarmaşıklar, kafatasları ve yılan başlarıyla birlikte göğsüne doğru inerek diğer dövmelerle birleşiyordu. Salem, büyülenmişçesine onu izledi. Su kaslarına çarpıyordu. Geniş göğsünden aşağı ince yollar çizerek sıkı karın kaslarına, oradan da kasıklarına kadar iniyordu. Bir gece önce içinde hissettiği o büyük ve ağır uzunluğa ulaşana dek yoluna devam ediyordu.

Sadece bir gece önce miydi? Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

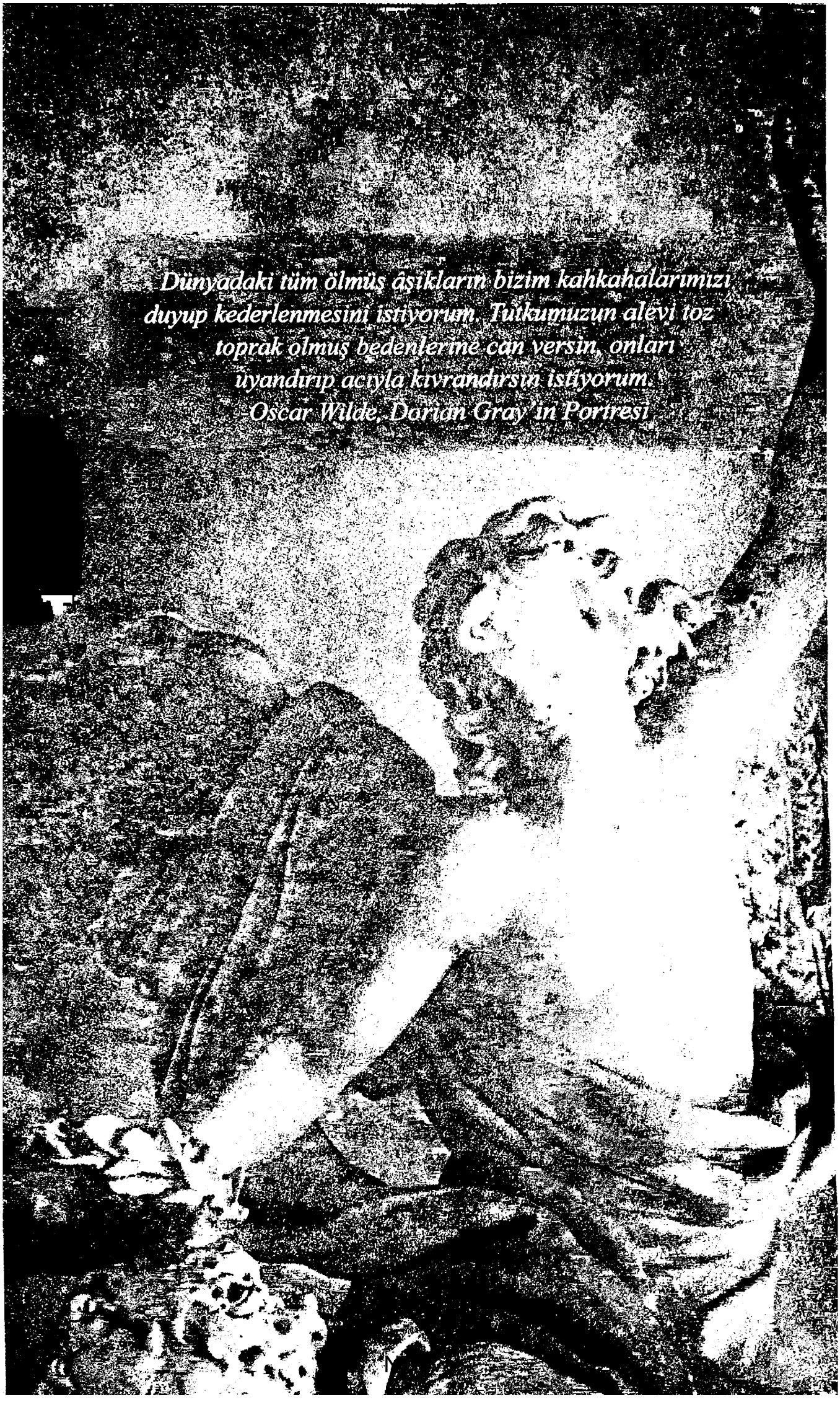
"Bakmaya devam edersen," dedi Caz gözlerini açmadan. Bir şekilde onun kendisine baktığının farkındaydı. "Yarın yürürken beni içinde hissetmeye devam edeceksin."

Salem'in duvarları bir kez kasıldı ama bunu görmezden gelip adamın meydan okumasına karşılık verdi. "Ya da belki de o sorunu yaşayan sen olursun."

Bunun üzerine dizlerinin üzerine çöktü ve onu çıplak gördüğünden beri yapmak istediği şeyi yapıp ağzını aletinin etrafına sardı.

Adamın cevap niteliğindeki hırıltısı, en azından o an için her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu hissettirdi.

Geri kalan her şeyle yarın ilgilenecekti, ölümlerle yarın yüzleşecekti. Ancak bu gece, her ikisi de oradaydı. Her ikisi de hayattaydı ve *yaşayacaklardı.*

Dünyadaki tüm ölmüş âşıkların bizim kahkahalarımızı
duyup kederlenmesini istiyorum. Tütkumuzun alevi toz
toprak olmuş bedenlerine can versin, onları
uyandırıp acıyla kıvrandırsın istiyorum.
-Oscar Wilde, Dorian Gray'in Portresi

OTUZUNCU BÖLÜM

SALEM

Caz, yatakta Salem'in yanına uzanmıştı. Dirseğine dayanmış bir halde onu izleyerek saçlarını okşuyordu.

Bu onunla birlikte olmanın en sevdiği kısmıydı. Seks harikaydı ama Salem'i asıl etkileyen sonrasıydı. Caz'in ona hafifçe sokulduğu, onu dikkatlice okşadığı ve ona sıkıca sarıldığı anlardı. Sonrasında duvarları yıkıldığında aralarında bir samimiyet oluşuyordu.

"İyi misin?" diye sordu Caz alçak bir sesle.

Salem, adam ne kadar sert olursa olsun, ona daha derinden bağlanmasına neden olan şeyin bu yumuşak yanı olduğunu fark etti. Başıyla onayladı. En lezzetli türden bir acı çekiyordu ama iyiydi.

Dokunmanın, hissetmenin ve sadece var olmanın özgürlüğüne hayret ederek onun çenesini okşadı. "Bunu seviyorum," diye mırıldandı.

"Yüzümü mü?" diye takıldı Caz.

Salem hafifçe kıkırdadı. "Evet. Ama aynı zamanda bunu. Bizi. Böyle olmamızı."

Caz, genç kızın buklelerinden birini parmağında döndürdü. "Neyi seviyorsun?"

Salem onun sorusunu düşünerek okşamaya ara verdi. "O kadar sert davrandıktan sonra bana karşı bu kadar yumuşak olma-

nı seviyorum. Bana cinsel ve duygusal açıdan ihtiyacım olanı vermeni seviyorum. Bu sessiz anları seviyorum."

Caz burnuna fiske attı. "Şu haline bak, benim için eriyorsun."

Salem ona alaycı bir bakış fırlattığında Caz gülmeye başladı. Zengin ve görkemli sesi içindeki çatlakları dolduruyor, tüm yaşananlardan sonra ruhuna merhem oluyordu.

Caz onu kendine yaklaştırıp arkadan sarılabilmek için dönmesini sağladı ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Uyu."

Salem gözlerinin ağırlaştığını hissederek uykuya daldı.

Ertesi sabah kampüste bir telaş vardı.

Görünüşe göre önceki gece Lara'nın başına gelenlerle ilgili söylentiler duyulmuştu. Olayın tanıkları yaşananları arkadaşlarına anlatırken diğerleri de kulaktan kulağa yayılan söylentileri dinliyordu.

Salem, eski kütüphanenin yanındaki yönetim binasının önünde duruyordu. Kalenin en eski yapılarından biri olan blok, evrak işlerinin halledilmesi için yöneticilere tahsis edilmişti. Bir zamanlar hapishane olarak kullanılan bir yerin yakınlarında olmak biraz rahatsız ediciydi, özellikle de kadın polisin kendisine anlattığı söylentileri hatırladığında.

Anna'nın gönderdiği paketi almaya giderken girişin önünde kalakalmıştı. Durduğu yerden üniversitenin ana kapısı görünüyordu ve hemen dışarıda, Tanya'nın ölümü haber yapılırken stüdyoda bulunan bir muhabirin bir medya minibüsüyle birlikte orada durduğunu görebiliyordu. Kadın, mikrofonu yüzüne tutarak üniversiteyi işaret ediyordu ve kameranın arkasındaki başka bir kadın da onu kaydediyordu.

Salem merakla yolunu değiştirerek birkaç öğrencinin durup oyalandığı kapılara yöneldi.

Salem kapılara yaklaşırken, "Mortimer Üniversitesi dünyanın en prestijli, en seçkin eğitim kurumlarından biri olmasına rağmen," diyordu muhabir. "Duvarlarının ardında gömülü kalan rahatsız edici bir ölüm hikâyesi var. Binaya girmemize izin

verilmediği için size kapılardan sesleniyoruz. Bu üniversitede tam olarak neler oluyor? En seçkin ailelerden gelen bu öğrenciler gerçekten güvende mi?"

Salem söylenenleri düşünürken muhabirin gözleri onunkilere kaydı ve kadının gözleri büyüdü.

"Kamerayı çevir," dedi kameraman kadına. Ardından aralarındaki kapının arkasından Salem'e baktı. "Bu, Javier Salazar'ın kızı." Kahretsin, gözleri onu ele vermişti.

Arkasını dönüp gitmeye yeltendiği sırada kadın ona seslenme cüretini gösterdi. "Babanızın Vanguard ailesini neden öldürdüğünü biliyor musunuz, Bayan Salazar? Ailenizin onlarla bir kan davası mı vardı? Bayan Vanguard'la bir ilişkisi olduğunu ve yakalandığını duyduk."

Salem, öğrencilerin ona bakmak için döndüğünü fark ederek ellerini yumruk yaptı. Daha önce duymadığı şeyler değildi ama sorulardan her zaman kaçınmıştı. Fakat artık bildikleri ve dönüştüğü kişi yüzünden kaçmayacaktı. Hatta bu kez, doğrudan muhabirin gözlerine baktı. Çenesini o mükemmelleştirdiği mağrur tavırla yukarı kaldırdı ve kendisinden yayılan soğuğu hissedebilmek için buzdan pelerinini giydi.

"Çık dışarı."

Skandallara karışmış olabilirdi ama o bir Salazar'dı ve bu isim hâlâ bir ağırlık taşıyordu.

"Ama ben üniversite arazisinde değilim," dedi muhabir. Sesi neredeyse neşeliydi.

"Evet, öylesin," dedi Salem ona ağzının payını vererek. "Sınırın etrafındaki on dönümlük arazi üniversiteye ait. Sokağın başında bir tabela var. Okumayı öğrenin."

Muhabirin yüzü kızardı.

"Onu duydunuz." Baron'ın tembel ama etkileyici sesi hemen yanından geldi. "Burası özel bir mülk ve izinsiz giriş yapıyorsunuz."

Diğer öğrenciler de lafa karışıp medya aracı ayrılana kadar tepki gösterdiler. Salem, Baron'a teşekkür edercesine başını

salladı. Diğerleri oyalanmaya devam edince Baron onlara bir bakış atarak hepsinin gitmesini sağladı.

Ardından düşünceli bir şekilde Salem'e baktı. "Değişmişsin."

Salem kaşını kaldırdı. "Beni bu konuda yorum yapacak kadar iyi tanımıyorsun."

Adam kıkırdadı. "Seninle ilgili daha önce basma kafa tutmadığını, hatta tüm olan bitenden sonra annenle senin peşine düştüklerinde bile onlara karşı çıkmadığını bilecek kadar araştırma yaptım. Bu... beklenmedik bir şeydi. Görünüşe göre Van der Waal'ın özellikleri sana da geçmeye başlamış."

Salem, adamın son cümlesini ve içini kaplayan sıcaklığı görmezden geldi. Caz'in dün gece kendisini nasıl doldurduğu, bu sabah daha tam uyanmadan içine süzülüşü, doymak bilmez bir canavar gibi ona sahip oluşu ve gitmeden önce dudaklarına kondurduğu o yumuşak öpücükler... Hiçbiri aklından çıkmıyordu.

Hepsini kendine sakladı ve bu adama hep sormak istediği soruyu sordu. "Beni neden araştırdın?"

Baron bu soru karşısında hafifçe gerilmiş gibiydi, gözleri yana kaydıktan sonra tekrar ona döndü. "Salazarlar ve Vanguardlar, en uzun geçmişe sahip olan en eski ve köklü ailelerden ikisiydi. Babanın yaptıkları... herkesi şok etti. Mantıklı değildi. Bu yüzden geleceğini duyunca seni araştırdım."

Onun tereddüdünü fark eden Salem'in gözleri hafifçe kısıldı. "Babamın üyesi olduğu eski grubu şok etti mi demek istiyorsun?" diye sordu. Gerçek kimliği gizli olduğu için Caz'in adını söylemedi.

Bir anda donup kalan Baron, onu kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına baktı ve sonra onu kapının yan tarafına, daha sakin bir alana sürükledi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Salem omuz silkti. "Ben de miras öğrencilerden biriyim, unuttun mu?" Salem konuyu uzatmadı ve bu bilgiyi ailesinden öğrendiğini sanmasına izin verdi.

Baron onun söylediklerini bir süre düşündü. "Hayır, ama bu çok şaşırtıcı. Çünkü ne kadar modası geçmiş olsa da kadın mirasçıların bundan haberi yok. Peki sen nasıl öğrendin?"

Salem yüzünü, kendisini ele verecek her türlü seğirmeden arındırdı. "Küçükken babamın çalışma odasında bundan bahsettiğini duydum. O zamandan beri biliyorum," dedi rahat bir tavırla. Anlattıkları tamamen mantıklıydı, zaten Baron da onun kulak misafiri olduğunu biliyordu.

"Hımm," diye mırıldandı Baron. İkna olmamıştı, yine de konunun peşini bıraktı. "Sınıfa gitmem gerek. Tavsiyemi ister misin? Bildiğini Van der Waal'a söyleme."

Salem telefonunu daha sıkı kavradı. Şaşkındı çünkü bunu kendisine söyleyen Caz'di. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Şöyle diyelim," dedi Baron geriye doğru yürürken. "Göründüğü gibi biri değilmiş. Ne yapacağı belli olmaz. Onlara tuhaf bir şekilde sadık."

Ya da belki de rol yapıyordu. "Peki sen değil misin?"

Baron'ın yüzünde keskin bir sırıtış belirdi. "Ben sadece kendime sadığım."

Ardından uzaklaştı. Aditi'nin bu herifle işi vardı. Salem onun sözlerini bir kenara bırakarak asıl yoluna geri döndü ve yönetim binasına doğru devam etti.

Gün kasvetli ve griydi, güneşi sevenlere büyük bir mevsimsel depresyon yaşatıyordu. Bu saatlerde dizlerine kadar yükselen sis hiç eksik olmazdı. Parke taşlı yollar nemden parlıyor, hava topuz yaptığı saçlarını bile kabartan görünmez damlacıklarla ağırlaşıyordu. Hızla girişe doğru ilerlerken soğuğu savuşturmak için paltosuna daha sıkı sarındı.

Sağında bir danışma masası, sol tarafta bir ofis alanına açılan geniş merdivenler vardı. Dokulu taş duvarlar boyasız bırakılmıştı ve yüksek tavanlardan avizeler sarkıyordu. Salem içeri adım attığında Mortimer'la özdeşleştirdiği bu iç mekân manzarası ona tanıdık bir karşılama sundu.

Danışma masasının arkasında yaşlı bir beyefendi oturuyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Salem ona doğru yöneldi. "Evet, adıma bir paket geldi."

"Öğrenci kartı lütfen."

Salem kartı ona verdikten sonra adam kartı tarayıp kendisine hemen geri verdi. Ardından arkasındaki raftan karton bir kutu aldı ve önündeki düz zemine koydu.

"Buyurun, Bayan Salazar." Bir kalemle birlikte ona bir form uzattı. "Lütfen paketin içinde aşağıda listelenen hiçbir şeyin olmadığını işaretleyin ve burayı imzalayın."

Salem kutuyu güvenli olarak işaretleyip formu imzaladı.

Ardından kutuyu kucağına aldı ve kol kaslarının çığlık attığını hissetti. Kutuyu hemen geri bıraktı. Ağırlığı düşündüğünde onu tek başına yokuş yukarı odasına taşımanın mümkün olmayacağını bilerek pakete baktı.

Telefonunu açıp mesajlara girdi.

Salem: *Müsait misin?*
Başımın belası: *Söyle.*

Evet ya da hayır yoktu, ne söyleyeceğine bağlıydı.

Çok tatlıydı.

Odaklan.

Salem: *Önemli bir paket aldım. Çok ağır. Kütüphanedeki stüdyona koyabilir miyim?*
Salem: *Odaya kadar taşımak istemiyorum.*
Başımın belası: *Geliyorum.*

Tek bir kelimeyle kaslarının gevşediğini hissetti.

Telefonunu kilitledikten sonra beklemeye başladı. Duyuru panosunun yanına gidip üzerindeki notlara göz gezdirdi. Birkaç hafta sonra yapılacak sınavlardan, kurulun düzenlediği ve tüm öğrencilerin davetli olduğu yıl sonu yardım galasından ve

hemen ardından başlayacak dönem sonu tatilinden bahsediliyordu.

Önümüzdeki birkaç hafta yoğun geçecekti.

O tanıdık farkındalıkla ensesindeki tüyler diken diken oldu. Moleküller bile onunla birlikte hareket ediyor, adeta Salem'in tenine dokunuyordu. Arkasını döndü ve gözlerini ondan ayırmadan lobide ilerleyen adamla göz göze geldi.

İçine işleyen keskin bakışları yoğunluğundan dolayı oyulan midesinde, göğüskafesinin etrafında ezilen göğsünde ve onun anısıyla titreyen merkezinde hissetmişti. Ancak en çok da zihninde hissetmişti. Yoğunluk onun gözlerinden kendisininkilere geçiyor, beynindeki nöronları harekete geçirip reseptörleri değiştiriyordu. Onları duyuların aşırı yüklenmesini kabul edecek şekilde yeniden hizalıyor, omurgasından aşağı elektrik gönderiyor ve onu tüm vücuduna dağıtıyordu.

Onunla özdeşleştirdiği o leziz ürpertiyi hissederek titrediğinde Caz'in gözleri alev aldı çünkü o da fark etmişti.

Gürleyen denizlerin ve boğuk dumanın izini taşıyan sesiyle, "Hey," diye selamladı genç kızı.

Sesi tenine günah, derisine ateş kazıyordu. Kendi göğsünden de boğuk bir "Hey," sesinin yükseldiğini duydu.

Boğaz temizleme sesiyle irkilen Salem, danışmadaki adamın hâlâ onları izlediğini fark ettiğinde yüzünün kızardığını hissetti.

"Bu mu?" diye sordu Caz tezgâhın üzerindeki pakete bakarak.

Salem başıyla onayladı ve Caz'in paketi sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına kaldırmasını hayranlıkla seyretti. Kol ve omuz kaslarının, tıpkı onu kucağına aldığı ya da onu hareketsiz tutmak için güç kullandığı zamanlarda olduğu gibi ceketinin altında şişmesini izledi.

Kadınsı bir hayranlık duygusu onu sararak bacaklarının arasındaki o hassas noktayı harekete geçirdi. Bu, onun etrafında sürekli yaşadığı bir sorun haline gelmişti. Caz o gece ormanda

ona sahip olduğundan ve Salem, onu, gücünü, ağırlığını içinde hissettiğinden beri adam yakınlarda olduğu an bedeni sahiplenilmeye hazır hale geliyordu. Ancak dürüst olması gerekirse, bunu o geceden çok daha öncesinden beri yapıyordu.

Caz kapıdan çıktığında Salem de onu takip etti. Soğuk rüzgâr yüzüne çarparken kendini daha sıkı sarmaladı ve onun hızla diğer binaya geçerek kütüphaneye girmesini izledi.

Kütüphaneci başını kaldırıp onlara selam verdikten sonra aşk romanına geri döndü. Salem, kadının bu kitaplara karşı bir zaafı olduğunu anlamıştı. Kapaktaki göğüsleri elbisesinden dışarı taşan güzelliğe sarılmış uzun, koyu renk saçlara sahip kaslı bir yakışıklıya baktığında onu suçlamıyordu.

Caz'i kütüphanenin arka tarafına, stüdyo alanına açılan kapıya kadar takip etti. Oraya ilk gittiğinde nasıl paniklediğini ve Caz'in ona arkadan nasıl yaklaştığını hatırladı. İlk defa orada bu kadar yakınlaşmışlardı.

Kapı açılıp da dar alanı tekrar görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Merdivenlerin aşağısına açılan o küçük kapıyı fark ettiğinde elleri titriyordu. Caz durup arkasını döndü ve dikkatli gözlerle ona baktı.

"Burada kal," dedi ve Salem bu emre memnuniyetle uydu. Kapının hemen dışında durup bir eliyle kapıyı açık tutarken diğer eliyle çantasını sıkıca tutuyordu.

Salem, onun elindeki kutuyla merdivenlerden koşarak inmesini ve görüş alanından çıkmasını izledi. Kutuyu yere attığında aşağıdan gelen güm sesini duydu, ardından onun tekrar yukarı koştuğunu gördü.

Salem gözlerini ondan ayırmadan yanma yaklaşmasını izledi. Caz, beline sarılarak onu içeri çekip kapıyı arkasından kapattı. Kapı arkalarından bir *tık* sesiyle kilitlendi. Caz onu tekrar taş duvarlarla kendi arasına sıkıştırdığında Salem nefes nefese etrafına baktı.

Daha ne olduğunu anlayamadan birden havaya kaldırıldı. Bacakları adamın omuzlarının üzerindeydi, tavana tutunarak

dengede kalmaya çalışırken yüzü neredeyse taşa değiyordu. Caz'in onu duvara dayamasıyla, kapana kısılmışlık hissi yüz kat daha arttı.

"Ne..."

Adam başını eteğinin altına gömüp dişleriyle, tıpkı kazağını dudaklarının üzerinden aşağı çektiği zamanki gibi iç çamaşırını yoldan çekerken kelimeler boğazında düğümlendi.

Salem, panik ve hazzın birbirine karıştığını hissetti. Adam onu duvara mıhlayıp tüketmeye başladığında klitorisinden beynine kadar kıvılcımlar çaktı.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. Ne hissettiğinden emin değildi. Vücudu savaş, kaç veya seviş sinyalleri arasında gidip geliyordu.

Ağzının saldırganlığı onunla dalga geçmediğini, oyunu uzatıp onu oyalamak gibi bir derdi olmadığını söylüyordu. Aksine, onu uçurumun kenarına sürükleyerek doğrudan boşluğa götürüyordu. Dili klitorisinde sapkın arzularla dolaşırken bacaklarını kavrayan elleri onu geniş omuzlarının üzerinde dengede tutuyordu.

Salem bir eliyle adamın saçlarını kavrayarak yüzüne sürtündü ve ona verebileceğini bildiği hazzın peşinden koşmaya başladı. Tavanla temas eden yüzü, hapsolmuşluk hissini yeniden canlandırdı. Kalbi göğsünde şiddetle çarparken nefesi hızlandı.

Ona yalvarmasına, sesini dinlemesine ya da herhangi bir şey yapmasma gerek kalmadı. Caz onu uçuruma sürüklerken ağzını sinir uçlarında ustalıkla gezdiriyor, bedeninde dalga dalga hisler yaratıyordu.

Ardından onun düşmesine izin verdi.

Salem tavandaki elini çekip ağzına götürdü ve orgazmı ona çarptığında boğazından çıkan çığlığı boğdu. Vücudu sarsılıyordu, bacakları titrerken ayak parmakları kıvrılıyordu.

Sadece birkaç saniye, belki de birkaç dakika sürmüştü. Bilmiyordu. Sadece gevşedi, taş tavanı izleyerek kalbinin sakinleşmesini bekledi. Caz geri çekilerek dişleriyle iç çamaşırını

yerine çekti ve onu kapıya yaslayarak ayakları yere değene dek yavaşça aşağı kaymasına izin verdi.

Salem gözlerini kırpıştırarak yüzüne baktı, dudakları ve çenesi onun zevk sıvılarıyla parlıyordu. Caz öne eğildi ve derin bir öpücükle onu kendini tatmaya zorladı. Bu his hem günahkâr hem de baştan çıkarıcıydı.

"Bu ne içindi?" diye soludu adam geri çekildiğinde.

"Eskileri daha iyi bir anıyla değiştirmek için. Böylece buraya her geldiğinde seni korkutan şey yerine, bunu hatırlayacaksın." Boynuna sokulup dudaklarını tenine bastırdı. "Gördüğün tek kötü adam ben olmak istiyorum. Seni cehenneme sürükleyen tek şeytan ben olmak istiyorum."

Sözlerinin rahatsız edici olması gerekirdi ama aksine onu heyecanlandırıyordu. Onun zaaflarını ele geçirip hepsini tüketebileceğini ve tüm bunları zevkle yapacağını bilmek, içinde incecik bir güç hissi yarattı.

"Sen delisin," diye fısıldadı. Öyleydi.

"Sana mı?" Boynuna bir öpücük kondurdu. "Düpedüz." *Öpücük.* "Tamamen." *Öpücük.* "Arsızca."

"Neden?" diye sordu anlamayarak. Hiç kimse ona bu kadar takıntılı, bu kadar ilgili olmamıştı. Sahip olduklarını bildiği geçmişe rağmen bunu anlayamıyordu.

Caz doğruldu ve parmaklarını saçlarının arasına kaydırarak onu yukarı bakmaya zorladı. Salem kendini tamamen onunla çevrelenmiş hissediyordu. "Çünkü seninle yaşamak, ölmekten daha güzel. Çünkü içimdeki sanatçıyı yaratma ihtiyacıyla yakıyorsun. İçimdeki erkeği sahip olma ihtiyacıyla tutuşturuyorsun. İçimdeki katili koruma ihtiyacıyla ateşliyorsun. Bana yaşama isteği veriyorsun, Salem. Kaosun ortasında bana bir nebze huzur veriyorsun. Bu yeterli bir sebep mi?"

Salem ona sadece baktı, vücudundaki duygular isyan halindeydi. Burnunun direği sızlarken görüşü bulanıklaşmaya başladı ve ona sımsıkı sarılırken boğazındaki düğüm yüzünden nefessiz kaldı.

Dudakları bulamadığı kelimeleri söyleme ihtiyacıyla titrerken sadece başın salladı ve Caz alnını onunkine bastırarak titremelerini yatıştırdı. Sözleri beynine kazınarak kimyasını, yapısını, ta en derindeki özünü değiştiriyordu.

Hiç kabul görmemiş, hiç istenmemiş, hiç sevilmemiş, kucaklanmaktan çok terk edilmiş, hayatının geri kalanında ne kadar uzun olursa olsun, yalnız kalacağı gerçeğiyle barışmış bir kız için bu kelimeler...

O kelimelerin tutuşturduğu alev, buzdan kalbinin derinliklerinde yavaşça yanıyordu. İçini ısıtıyor, tüm varlığını en küçük zerresine kadar değiştiriyor ve onu eski benliğinden uzaklaştırıp yepyeni bir kişiye dönüştürüyordu. Salem o alevi kucaklayıp yüreğinin en derinine gizleyerek kendini erimeye bıraktı.

Genç kız için adamın sözleri yeterli bir sebep değildi.

Her şeydi.

Bakıldım ama görülmedim.
-Albert Camus, Yanlışlık

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

SALEM

Caz hem fiziksel hem de duygusal olarak dünyasını sarstıktan sonra onu ilk kez merdivenlerden aşağı indirmiş, gitmesi gerektiğinden onu stüdyosunda bırakmıştı.

Salem gözlerini etrafta, bir zamanlar zindan olarak kullanılan ama artık onun özel stüdyosuna dönüşmüş olan alanda gezdirdi.

Penceresiz bir salonu andıran odadaki gri taş duvarlar düzensiz ve pürüzlüydü, içerideki alan kemerli kapılarla bölünüyordu. Yıllar içinde sökülmüş olsalar da kemerlerin arasına yerleştirilmiş demir parmaklıkları ve onların ardında kilitli tutulan insanları hayal etmek zor değildi.

Şaşırtıcı derecede rahat, çekyatlı bir kanepe duvara yaslanmıştı. Üst kattaki kütüphanedekilere benzer bir sıra raf diğer taraftaki alanı kaplıyordu. Raflar resim malzemeleri, odasındakine benzer bir spor çantası ve yedek bir çift botla doluydu. Hemen yanında duvara oyulmuş bir şömine vardı ama içi boştu. Salem, bir zamanlar orada odunların yanmış olduğunu hayal edebiliyordu. Üst kattaki kütüphanenin merkezi ısıtma sistemi ve bodrum katın yalıtımı sayesinde içerisi sıcak olduğu için artık ona ihtiyaç yoktu.

Fakat asıl dikkatini çeken, ormanda onu resmederken kullandığı tuvalle benzer boyutlarda olan, görebildiği on bir tuval-

di. Çünkü opak brandayla örttüklerinin aksine, bunlar tamamen açıktaydı.

Ve.

Hepsi.

Büyüleyiciydi.

Salem, gözüne çarpan resme doğru yürürken nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. Siyah, gri ve mavi tonlarında yapılmış büyük bir tabloydu. Yüzü olmayan çıplak bir kadın yerde yatarken kapüşonlu bir figür onu bacaklarından tutup karanlığa doğru sürüklüyordu. Rahatsız edici bir görüntüydü, içinde rahatsızlık uyandırıyordu ama karşısındaki yeteneği inkâr edemezdi.

Başka bir tabloya döndü. Bu daha da rahatsız ediciydi. Siyah ve kahverengi tonlarında yapılmıştı. Bu sefer çıplak bir adam ölmüş halde yerde yatıyordu. Ağzından süzülen kan bir nehir gibi akıyordu ve cinsel organı, rahatsız edici bir şekilde yerleştirilmiş boş bir kafatasıyla örtülmüştü.

Bir sonraki tabloya döndü. Ve bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Ta ki o on bir tablonun hepsini görene, danışmanının onun dosyasına düştüğü notun ne anlama geldiğini anlayana kadar. Sanatı alışılmadık, rahatsız edici ve kışkırtıcıydı. Böyle olması amaçlanmıştı, bu da Salem'e, onun aslında nasıl biri olduğunu gösteriyordu. Karanlığı, ölümü, onların rahatsız edici ve çılgın doğasını anlayan biriydi. Tıpkı kendisi gibiydi.

İşin tekniği konusunda bir uzman olmayabilirdi ama ışıkla gölgeyi kullanışı büyüleyiciydi. Yalnızca zihnindeki imgelerle, bomboş bir tuval üzerinde böyle bir şeyi yaratabilmesi ise tamamen hayranlık uyandırıcıydı.

Onu gizli inine, kimsenin girmediği ve eserlerini kimsenin görmediği o karanlık zindana götürmüş olması, Salem'in içinde bir şeylerin yumuşamasına neden oldu. Bu da bir bakıma Caz'in cinayet panosuydu.

Orada bulunmasının asıl sebebine odaklanan Salem, büyük büyükannesinin günlüklerinin bulunduğu kutuya döndü. Kutu-

yu kanepeye kadar sürükledi ve botlarını çıkarıp rahatça yerleşti.

En sonunda mühürlü kutunun kapağını kaldırıp bir düzine kadar deri ciltli deftere baktı. Defterlerin ilk sayfasına, vefat etmiş kadının zarif ve düzgün el yazısıyla yıllar yazılmıştı.

Salem hepsini çıkarıp yıllara göre sıraladı, ardından büyük büyükannesinin Mortimer'a geldiği yıla ait olanı açtı.

Bu günlük Evelin Anderson'a aittir.
Yıl: 1920

Salem, Evelin'in Mortimer'a geldiği güne gelene kadar sayfaları çevirdi.

21 Temmuz

Kale daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Uçsuz bucaksız, çok güzel. Orman ve deniz aynı yerde. Aman Tanrım, onları daha önce hiç görmemiştim. Mütevazı evim güneşli bir yerde bulunuyor ve güneşin bu kadar nadir görüldüğü bir yerde olmak şaşırtıcı.

İnsanlar pek nazik değiller. Hayal bile edemeyeceğim kadar zengin ailelerden geliyorlar...

Salem sayfaları çevirip okumaya devam etti. Büyük büyükannesinin üniversite ve çevresindeki insanlar hakkında anlattıklarını not aldı. Bu garip bir deneyimdi. Şu anda bulunduğu yere dair yazılar okumak, buranın geçmişini görmek, nelerin değişip nelerin değişmediğini fark etmek... Kendi mirasının, bunları yazan kadınla burada başladığını bilmek ilginçti.

Bilmek ve okumak tamamen farklı bir deneyimdi. Kelimeler, geldiği soyun çizgisini çok daha gerçek kılıyordu.

Salem, paragrafları yavaş yavaş okumaya devam etti. Yazıların tonu değişiyordu.

19 Aralık

Şüpheci biriydim. Hizmetçilerin Mortimer hakkında yaydığı dedikodulara ve halk masallarına inanmamıştım, ta ki dün geceye kadar. Huzursuz bir gece geçirdim. Uyuyamayınca yürüyüşe çıkıp kendimi yormak için odamdan çıktım. O saatte kimse uyanık değildi. Dolunay gecesiydi, aşırı olgunlaşmış bir meyve gibi fazla parlak ve yanıktı. Bu yüzden mumu bırakmaya karar verdim ve pelerinimi üzerime aldım.

Salem sayfayı çevirdi.

Sahile giden patikada yürüyerek uçurumun kenarına gittim. Ama merdivenler çok yüksekti ve geceliğim çok uzundu. Tehlikeliydi, bu yüzden ters yöne, deniz fenerine doğru yürüdüm.

Salem, büyük büyükannesinin lanet olası deniz feneri hakkında ne söyleyeceğini merak ederek öne eğildi.

Oraya asla gidilmemesi gerektiğini, hiçbir zaman bulunamamış olan bakıcıların ruhlarının oraya musallat olduğu söylenirdi. Oraya giden herkesin ruhlarının orada hapsolduğu, deniz fenerinin onları bütünüyle içine çekip asla serbest bırakmadığı anlatılırdı.

Dedikodulara asla inanmamıştım, ta ki sesleri duyup pencerede hareket eden gölgeyi görene kadar. Ay ışığının altında, ölülerin yüzüne sahip pelerinli bir figür, göz açıp kapayıncaya kadar kaybolmuştu.

Bu da neyin nesiydi?

Salem, gördüklerine inanamayarak kelimeleri tekrar okudu. Hayalperest ve kaprisli değil, pratik ve katı biri olarak tanıdığı büyük büyükannesinin deneyimleri, bildikleriyle hiç örtüşmüyordu.

Okumaya devam etti.

Odama koşup dua ettim. Bana musallat olmalarını istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Onları dinlemeliydim. O deniz fenerinden uzak durmalıydım. Bu topraklarda sürünen ölüler, taşların içinde ruhlar, karanlıkta iblisler var ve beni bulmamaları için dua ediyorum.

Salem bir zamanlar kanları ve gözyaşları duvarlar tarafından yutulmuş, ölmüş mahkûmların yaşadığı bir odada tek başına oturduğunun farkına vardığımda vücudunda bir ürperti hissetti.

Etrafına bakındı. Çevresini saran tabloları, daha fazla ölüm ve karanlık temalarıyla dolu resimleri gördü ve korktuğunu itiraf etmekten utanmadı.

Salem, Evelin gibi pratik biriydi. Kaprisli ve hayalperest değildi, mantıklı ve kanıtlara inanan biriydi. Şimdi kanıt onun elindeydi, onu daha da korkutan şey buydu.

Anda kal.

Gerçeklere odaklan.

Silkelenip kendine geldi ve sonraki sayfalarda karşılaşacağı şeylerden korkarak günlüğe geri döndü. Neyse ki Evelin bundan sonra şaşırtıcı bir şekilde sadece üniversite, Salem'in büyük büyükbabasıyla nasıl tanıştığı, ondan ne kadar etkilendiği ve onu nasıl baştan çıkardığı hakkında yazmıştı. Salem'in kaşları havaya kalktı. Anlatılanlara bakılırsa, büyük büyükbabası tam bir serseriydi. O zamanın normu olan görgü kurallarını umursamamıştı. İyi bir aileden gelen iyi bir kızı evlilik dışı çocuğuna hamile kalana kadar açıkça baştan çıkarmış, ardından onunla evlenerek mezuniyetlerini birbirleriyle ve ilk çocuklarıyla tamamlamışlardı.

Aile geçmişlerinin bu kısmı asla nesilden nesle aktarılmamıştı. Salem'e sadece birbirleriyle tanıştıkları, âşık oldukları ve evlendikleri söylenmişti. Evlilik dışı bebekten haberi yoktu, o zamanlar bunun çok büyük bir olay olduğunu tahmin edebili-

yordu. Ondan sonra altı çocukları olmuştu ve birlikte uzun bir hayat yaşamışlardı. Büyük büyükbabası, eşinden sadece birkaç yıl önce vefat etmişti.

Aslında oldukça romantikti.

Salem defterleri tek tek inceledi. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden sayfalardaki tüm bilgileri zihnine işledi. Deniz fenerinden bir kere bahsedilmesi dışında, içlerinde sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Tek bir şey dışında hiçbir şey.

Yazılara bir süre ara verilmişti. Salem örüntüyü fark etmeseydi, göze çarpmazdı. Evelin yıllar boyunca her hafta, düzenli olarak kayıt girmişti. Bir kez hariç. İki hafta boyunca kayıt yoktu. Salem'in büyük büyükbabasıyla tanışmadan hemen öncesine denk geliyordu.

Salem onun hasta olduğunu düşünmüyordu çünkü eğer öyle olsaydı, bunu not ederdi. Sanki iki haftalık yokluğu önemli değilmiş gibi kaldığı yerden sorunsuzca devam etmişti.

Ancak kalıpları inceleyen biri olan Salem için bu göze çarpan bir boşluktu.

Son günlüğü kapattı ve kenara koyarken içinden küçük bir kâğıt parçası düştü. Kağıdı eline alıp çevirdi. Üzerinde bazı kaba eskizler vardı. Fakat mürekkep ve kâğıt o kadar yıpranmıştı ki, ayrıntılar seçilemiyordu. Arkasını çevirdiğinde benzer şekilde solmuş mürekkeple yazılmış bir şey gördü.

Sevgili dostum,

Sana inanıyorum. Köylüler onları deniz fenerinin çevresinde gördüklerinden bahsettiler. Dolunay gecelerinde pelerin giyiyorlar ve yılbaşı zamanı kötü bir şey oluyor. Daha fazlasını öğrendiğimde yazacağım.

Daha fazla soluk kelime.

Yılbaşı.

Beyni buna takılıp kalmıştı.

Ablası yılbaşından hemen sonra ölmüştü.

Salem arkasına yaslandı ve yaşananları anlamaya çalıştı.

Kampüste bir tür gizli topluluk olduğunu zaten biliyordu. Belki de birden fazla vardı. Ayrıca öğrenebildiği kadarıyla, onlarca yıldır faaliyet gösteriyorlardı. Şu anda araştırdığı ölümlerin onlarla bağlantısı olabilir miydi? Bu olabilir miydi? Olivia ve Laz böyle bir şey yüzünden mi ölmüştü?

Salem, telefonunu eline alıp Olivia'dan gelen e-postaları açtı ve onları yeni gözlerle inceleyerek bir ipucu aradı.

Ablasının sözlerine her baktığında onu tehdit eden duygudan uzak durmaya çalışarak yavaşça aşağı indi ve onları dikkatle inceledi. Bir paragraf dikkatini çekti.

Salem, bunu görüp görmeyeceğini bilmiyorum ama bunu anlayacak kadar zeki olan tek kişinin sen olduğunu biliyorum. Olaylar kontrolümden çıktı. Asla yapmamam gereken şeyler yaptım. Beni buna zorladılar. Ama artık çok geç.

Beni buna zorladılar.

Yeni Yıl.

Pelerinli figür.

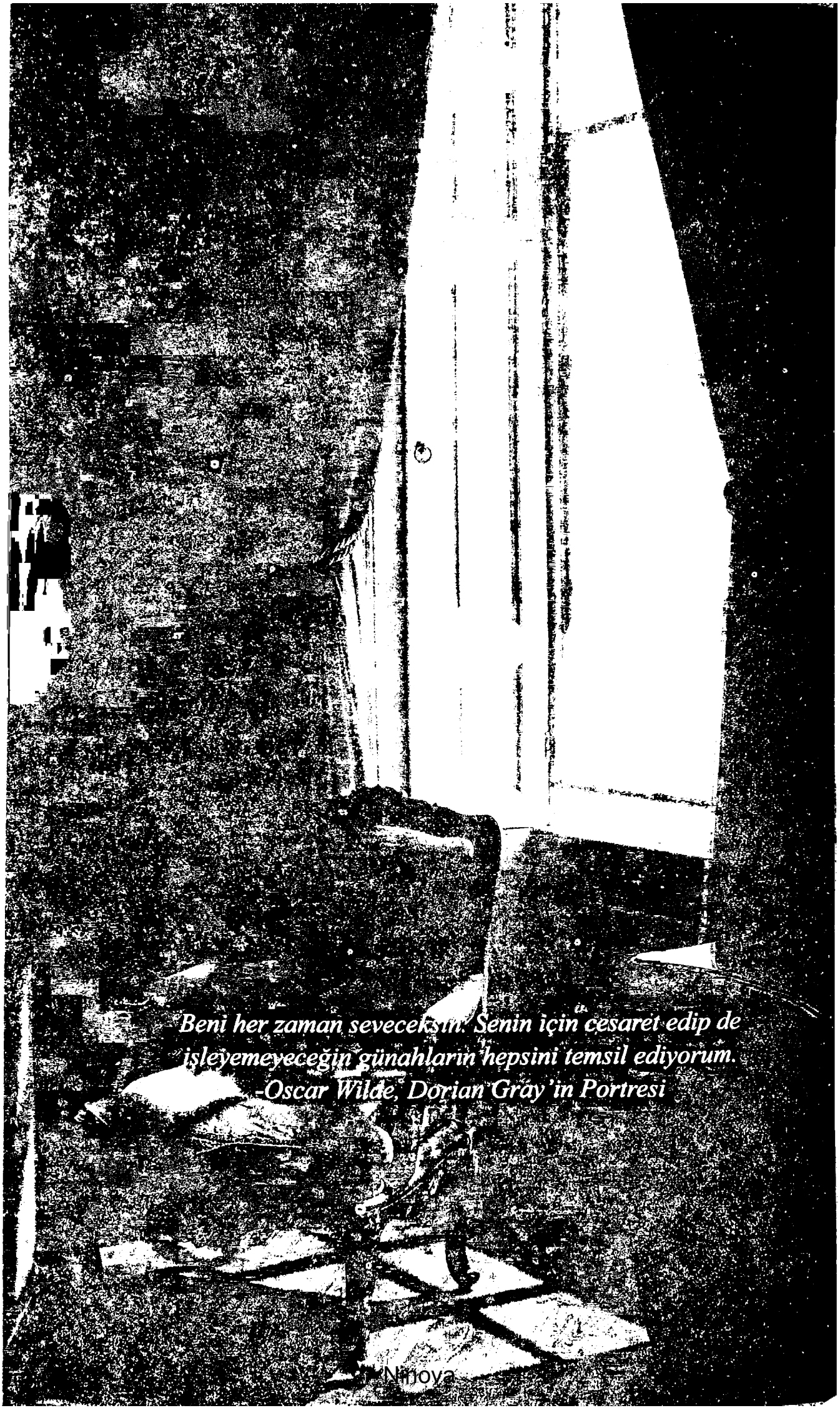
Deniz feneri.

Salem, tüm bunlardan sonra ablasını ölüme sürükleyen bir grup ya da zeki öğrencileri hedef alan bir seri katil olduğundan fazlasıyla emindi. Diğerlerini bilmiyordu. Belki bağlantılıydı, belki de değildi. Ancak Olivia'nın sözlerinin kanıtı kulaklarında çınlıyordu.

Beni buna zorladılar.

İçine aniden korkunç bir önsezi doğarken midesi düğümlendi. Ölmüş ailesi tarafından yazılmış günlükler ve e-postalarla çevriliyken cevaplara yakın olduğunu biliyordu.

Bunların ne olduğunu kesin olarak öğrenmek niyetindeydi.

Beni her zaman seveceksin. Senin için cesaret edip de işleyemeyeceğin günahların hepsini temsil ediyorum.
-Oscar Wilde, Dorian Gray'in Portresi

Nmoya

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

SALEM

Sonraki haftalar, yepyeni bir rutinin içinde bir çırpıda akıp geçti.

Geceleri çoğunlukla derin bir uykuya dalıyor, nadiren rüya görüyordu. Neredeyse bayılına kadar becerilmesinin ardından sevilip okşandıktan sonra Caz'in sıcaklığıyla sarmalanmış bir halde dinleniyordu.

Ardından ondan önce uyanıyor, yürüyüşe çıkıyor ve hem ona hem de kendisine birer kahve alıp geri dönüyordu. Konuşurken paylaştıkları bir şeydi, birbirleriyle iletişim kurmayı öğreniyorlardı. Caz'in bu konuda ondan daha iyi olduğunu itiraf edebilirdi. Sonra su tasarrufu yapıp birlikte duş alıyorlardı. Caz genellikle onun saçlarını yıkıyor, ona dokunmak için her bahaneyi değerlendiriyordu. Caz ondan önce çıkıyordu ve Salem hazırlandıktan sonra derslerine gidiyordu.

Ders programını çok seviyordu. Öğretim üyeleri ondan etkilenmiş ve ona daha ileri düzeyde projeler vermişlerdi. O da bu görevi severek üstlenmişti, özellikle de adli tıpa olan tutkusu kendini gösteriyordu. Dersin zorlu içeriğine rağmen konuların üstesinden geliyordu. Hem laboratuvar çalışmalarında hem de teoride üstün başarı gösteriyor, bir sonraki haftaki sınavlarında başarılı olmayı dört gözle bekliyordu.

Caz gün ortasında onu kampüsün neresinde olursa olsun bu-

Ninova

luyor ve birkaç dakika öpüştükten sonra kaçıp gidiyordu. Salem onun tabloları bitirmekle meşgul olduğunu biliyordu. Bir gece, o tutkulu anların ardından rahatlamışken son senesi olduğu için yardım gecesinde eserlerinin ilk kez sergileneceğinden ve ardından açık artırmaya çıkarılacağından bahsetmişti. Zamanının büyük kısmını alan da buydu. Bir dizi tabloyu tamamlarken esas başyapıtına odaklanmıştı ama tabloyu ona göstermekten ısrarla kaçınıyordu.

Derslerinden sonra arkadaşlarıyla buluşup vakit geçiriyor, bu zamanı yeni rutininin bir parçası olarak değerlendiriyordu. Aditi ve Melissa'nın harika insanlar, hatta çok daha iyi arkadaşlar olduklarını fark etmişti. Artık kendini yavaş yavaş açmaya, belki de arkadaşlığının bir değeri olduğunu kabullenmeye başladığı için onlara karşı da daha iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu.

Aditi ilişkilerini neden bitirdiğine dair ona hiçbir sebep göstermeyen ve bir şekilde hayatına sızmaya devam eden Baron'la bir görüşüyor, bir ayrılıyordu. Melissa ise Lara'nm öldüğü gece barda tanıştığı adamla görüşmeye başlamıştı.

Lara gelgitler çekildikten sonra bir daha asla bulunamamıştı. Ailesi bilgilendirilmiş, eşyaları toplanmıştı. Salem giderken yaşadıkları yıkımı ve kafa karışıklığını net bir şekilde hatırlıyordu. O şaşkınlığa yabancı değildi.

Doktor Bayne ve gördüğü o adam arasında bir bağlantı kurmaya çalışarak olanları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Mortimer'da bir çeşit gizli bir topluluk olduğunu biliyordu, köklü ailelere ait olan bir topluluktu. Babası ve Caz'in babası da bir zamanlar o grubun bir parçasıydı. Şimdi de Caz ve Baron öyleydi. Anlamadığı şey, ölümlerin onlarla nasıl bir bağlantısı olduğuydu. Özellikle de miras öğrencilerden olan ablası ve Caz'in ağabeyi de birer kurbansa aradaki bağlantı neydi? Odasındaki ganimetlere rağmen Merlin'in ölümlerle nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamıyordu. Doktor Bayne ile ofisindeki adamın tüm bunlarla ne gibi bir ilgisi olduğunu da bilmiyordu.

Ancak bir bağlantı vardı.

Çünkü Olivia ve Laz ölmüştü, ikisi de miras öğrenciydi.

Merlin, Olivia'ya ve diğer kurbanlara ait ganimetlere sahipti.

Lara, en son Doktor Bayne ve o yabancı adamla birlikte görülmüştü. Sonra o da ölmüştü.

Her şey birbiriyle bağlantılıydı, hissedebiliyordu. Çözmeye yakın olduğunu da biliyordu ama bir şey sürekli gözünden kaçıyordu. Kaçırdığı şeyin bulmacanın son parçası olduğundan ve Caz'in bilip ondan sakladığından emindi. Bunun Caz'in ona hâlâ tam olarak güvenmemesinden mi, yoksa başka bir sebepten mi kaynaklandığını bilmiyordu. Belki de ona söylemek istemesine rağmen söyleyemiyordu. Belki sadece erkeklere özel kulübündeki bir kurala aykırıydı. Belki de onu koruyordu.

Çok fazla varsayım vardı ama yeterince sonuç yoktu.

Salem, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte uçurumun kenarında duruyordu. Karanlık yavaş yavaş dağılırken soğuk ve sis etrafını sarmalayıp orada durduğu sürece onu esir alıyordu.

Rüzgâr çok şiddetliydi, kıyıya çarpan dalgaların sesi de aynı şiddeti paylaşıyordu. Ormana uzanan uçurumun yamacındaki rüzgârda bir zamanlar uçuşan kır çiçekleri soğuktan solmuştu. Mevsimin değişmesini ve yeni çiçekler açmayı bekliyordu.

Çiçeklere bakmak, Doktor Bayne'in ofisinde duyduğu buketler, çiçekler ve bahçıvanlar hakkındaki tuhaf sohbeti hatırlattı. Gerçekten çiçeklerle ilgili olabilirdi veya bir tür kod adı da olabilirdi. Hangisi olduğunu bilmiyordu.

Başını hayal kırıklığıyla iki yana sallayarak uzaktaki deniz fenerine baktı ve büyük büyükannesinin bir zamanlar nerede durduğunu merak etti. Büyük büyükannesinin günlüğe yazdığı şeyi sık sık düşünüyordu ama bu düşüncelerini kendine saklıyordu. Caz ondan gizlediği sırrı açıklayana kadar ona bir şey söylemeye niyeti yoktu.

Çalan telefonu düşüncelerini böldü. Aşağı baktığında annesinin adının ekranda yanıp söndüğünü gördü, her sabah olduğu gibi onu arıyordu.

Telefonu açtı. "Günaydın, anne."

"Evelin'in günlüklerinin gönderilmesini mi istedin?" diye sordu annesi sert bir sesle. Öğrenmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştı. Salem'in ne yaptığına dikkat edemeyecek kadar dalgın olmalıydı ya da umursamıyordu. Salem, geçmiş deneyimlerine dayanarak ikincisinden şüpheleniyordu.

"Evet," diye onayladı denize bakarak. Günlüklerin annesi için neden bu kadar önemli olduğunu merak etti. Evelin onun büyükannesi değildi, kocasının büyükannesiydi. Annesi o aileye gelin gidene kadar onunla tanışmamıştı, dolayısıyla günlüklerde Salem'in sahip olduğunu iddia edebileceği türden duygusal anıları olamazdı.

Annesi uzun bir süre sessiz kaldı. Rüzgâr Salem'in etrafında bir ıslık gibi çalıp paltosunu bedeninin etrafında savuruyordu. Deniz, orman ve kış kokusunu burnuna taşıyordu.

"Artık peşini bırakmalısın, Salem," dedi annesi kararlı bir tavırla. Salem bu ses tonuna aşinaydı. Annesi ondan yapmak istemediği şeyleri yapmasını, katılmak istemediği etkinliklere katılmasını ve görmek bile istemediği insanlara karşı nazik olmasını istediğinde hep bu ses tonunu kullanmıştı.

Salem'i şimdi duraksatan şey ise ses tonundan ziyade kelimeler olmuştu.

"Neyin peşini bırakmalıyım, anne?"

"Mezar kazma ihtiyacının."

Salem hafifçe kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Yaşlı kadının iç çektiğini duydu. "Sen hep böyleydin, Salem. Gerçeği ortaya çıkarma ihtiyacın ve inatçılığın, doğduğun günden beri içindeydi. Her şeye merakla bakardın. Bir şeyin nasıl olduğunu, nasıl çalıştığını merak ederdin. Büyüyünce mühendis falan olacağını düşünürdük." Annesi kıkırdadı ama sonra hemen sustu.

Salem, annesinin ne dediğini anlamaya çalışarak boştaki elini cebine soktu. Sessiz kalıp devam etmesini bekledi.

"İlgi alanların daha karanlık bir hal aldı," diye açıkladı an-

nesi. "Başlangıçta senin için endişeleniyorduk. Ama senin tek istediğin cesetleri incelemek ve onların gerçeğini ortaya çıkarmaktı. Sanırım bu, senin dönüşeceğini düşündüğümüz şeyden çok daha rahatlatıcıydı."

"Katil mi demek istiyorsun?" diye sordu açıkça. Kendi araştırmaları sayesinde, içinde hiçbir zaman böyle bir dürtüye sahip olmamasına rağmen bir yabancının suç sayabileceği davranışlar gösterdiğinin gayet farkındaydı.

"Evet," diye yanıtladı annesi aynı netlikle. "Fakat öyle birine dönüşmedin ve... Ve sana iyi bir anne olamadığımı biliyorum." Bu itiraf, Salem'in telefonunu sıkıca kavramasına neden oldu. "Ama seni her zaman sevdim, Salem. Sen benim çocuğumsun ve her zaman da öyle kalacaksın. Bu yüzden artık bu işin peşini bırakmanı istiyorum. Huzur bulmanı istiyorum."

Annesinin dudaklarından dökülen kelimeler Salem'in burnunu sızlattı. Yaşlı kadınla ilk kez uzun uzun konuşuyordu, annesi ona ilk kez samimi bir tavır sergiliyordu. Annesinin ona dalgınlıkla değil de içtenlikle onu sevdiğini söylediğini ilk defa duyuyordu.

Ya da belki de annesi ona hep söylemişti ama Salem hiç dinlememişti.

Salem çocukluğuna farklı bir gözle bakmaya, duygularından arınıp annesinin bakış açısıyla değerlendirmeye çalıştı. Hiçbir şekilde kötü sayılmayacak bir kadındı. Biri gündüz, diğeri gece; biri olağanüstü, diğeri tuhaf olan iki çocuğu vardı ve dünyası onların etrafında dönüyordu. Belki de Salem duygusal olarak kendini o kadar kapatmıştı ki annesi ona ulaştığmda ona asla inanmamış, sırf yaşlı kadının ona ablasına davrandığından farklı davranması yüzünden bu jestleri asla samimi bulmamıştı.

Yine de her şeye rağmen annesi her sabah onu arayıp kontrol ediyordu. Belki de Salem'in, kendisini tek seçeneği olarak gördüğü için kontrol ettiğini sandığı şey aslında daha karmaşıktı. Belki de her şey göründüğünden daha karmaşıktı.

Dünya onun sandığı gibi siyah beyaz değildi. Aksine, Caz'in

tabloları gibiydi. Siyahlardan, grilerle beyazlardan oluşan, karanlık ve aydınlık köşelere sahip bir resimdi. Salem artık haklı mı, yoksa haksız mı olduğunu bilmiyordu. İçindeki her şey, tıpkı etrafındaki atmosfer gibi karmakarışık ve griye bürünmüştü.

Salem hiçbir şey söylemediğinde, "Biliyor musun," diye başladı annesi. "Hem sana hem de ablana barışı simgeleyen isimler verdim. İkinizin de dokunduğu her hayata neşe ve huzur katan, huzurlu, mutlu küçük kızlar olmanızı istedim."

Eh, Salem'in ismi bu konuda tam anlamıyla fiyaskoyla sonuçlanmıştı.

Kaosun ortasında bana bir nebze huzur veriyorsun.

Adamın ruhuna kazınan o sözleri aklına geldi. Belki de ismi onu tamamen hayal kırıklığına uğratmamıştı. Belki de o kendi ismini tamamen başarısızlığa uğratmamıştı. Belki de hayatta küçük ayrıntılara yer vardı.

Salem yutkundu. "Ben de senin için iyi bir çocuk olamadım," diye itiraf etti. "Ama o öyleydi. Onu, beni asla sevemeyeceğin bir şekilde sevdiğini biliyorum."

"Salem..."

"Bununla barıştım." diye araya girdi Salem.

"Özür dilerim," diye fısıldadı annesi.

Bu onun suçu değildi. Salem sevilmeye layık olduğuna inanmamıştı, içten içe hâlâ da inanmıyordu. Yine de en azından şimdi arkadaşları, sevgilisi ve kendisi tarafından istendiğini biliyordu.

"Yeniden başlayamaz mıyız?" diye sordu annesi yumuşak bir sesle. "Artık benim tek çocuğumsun. Ve geçen yıl seni gördüm, Salem. Azmin, şefkatin, dayanıklılığın. Çocukken anlamamıştım ama bunlar senin güçlü yanların. Sadece mücadele etme tarzınla bile kendimi daha güçlü hissetmemi sağladın."

Annesinin bunu söylediğini duymak onun için çok şey ifade ediyordu. Yaşlı kadın için de değişip yeni bir dünyaya uyum

sağlamanın, hatalarını kabullenip özür dilemenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. Salem bunu takdir ediyordu.

"Sorun değil, anne," dedi ona. "Deneyebiliriz."

Annesi derin bir nefes verdi. "O halde, orada olmayan cevapların peşinden gitmeyi bırakmalısın. Güven bana, Salem. Ben de denedim ve her seferinde duvara çarptım. Lütfen bırak gitsin. Seni de kaybetmek istemiyorum."

Salem bunca zamandır bunun için uğraşmışken, cevaplara *bu* kadar yakın olduğunu iliklerinde hissedebiliyorken annesine bunu vaat edemezdi. Cevaplara ihtiyacı vardı ve o anda, annesinin bazı cevaplar biliyor olabileceği aklına geldi.

Annesinin isteğini duymazdan gelip başka bir soru sordu. "Anne, babamın Vanguardlar hakkında konuştuğunu hiç duydun mu?"

Hava ağırlaştı. Sorusunu takip eden sessizlikte bunu hissedebiliyordu. Annesi bu isimden nefret ediyordu ve babasının fiyaskosundan beri bu konuda tek bir kelime bile duymak istemiyordu.

Salem, düşmanla yattığını öğrense annesinin ne düşüneceğini merak etti. Ne kadar da hastalıklı bir fikirdi. Sadece bir Vanguard'la değil, aynı zamanda Olivia'yı koruması için ailesi tarafından parayla tutulan çocuğun küçük kardeşiyle birlikte olmuştu. Skandal niteliğindeydi.

Toplum onun bir Vanguard'la ilişkisi olduğunu öğrenirse, aralarındaki kan davasına rağmen bir araya gelmeleri büyük bir skandal olurdu.

İnsanların yüzlerinde belirecek ifadeleri hayal etmek bile onda kıkırdama isteği uyandırıyordu ve bu başlı başına şaşırtıcıydı. *Hiç* kıkırdamazdı.

"Neden soruyorsun?" diye sordu annesi kısaca.

Salem soruyu duymazdan geldi. "Onlar da bizim gibi köklü bir aileydi, değil mi?"

Annesi tek çocuğuna karşı sabırlı olmaya çalışıyormuş gibi yüksek sesle iç çekti. "Evet, Salem. Onlar da köklü bir aileydi.

Yanlış hatırlamıyorsam, beş kuşak geriye gidiyorlar. Onlarla aile dostuyduk, onların oğullarıyla sizin yaşlarınız da birbirine yakındı. Ta ki o aileyi mahveden kazaya kadar."

Hikâye bildikleriyle örtüşüyordu. "Peki ya oğlanlar?"

"Muhtemelen ölmüşlerdir." Annesi tereddüt etti. "Hayır, bekle. Sanırım biri hayattaydı. En son, vasileri tarafından reddedildikten sonra zor günler geçirdiklerini duymuştum. İçlerinden biri bir suçlu olmuştu."

Caz. Salem her şeyi zaten biliyordu, bu yüzden annesinin anlattıklarının doğruluğu kanıtlanmıştı. "Babam onlardan hiç bahsetti mi?"

Kadının hatırlamaya çalıştığını anlayabiliyordu. "Belki birkaç kez laf arasında. Önemli şeyler değildi. Neden?"

Yani babası annesine Laz Vanguard'ı işe aldığından, onu damat olarak düşündüğünden veya genç Caz'in kayıtlarını ortadan kaldıracağından bahsetmemişti. Babası annesine kulüpten ve kulübün yıkılmasından ya da Caz'in, Salem'in fotoğraflarını internete sızdıran adamı takip edip öldürdüğünden de bahsetmemişti.

"Bir sebebi yok," diye cevapladı Salem. "Sadece merak ettim, hepsi bu."

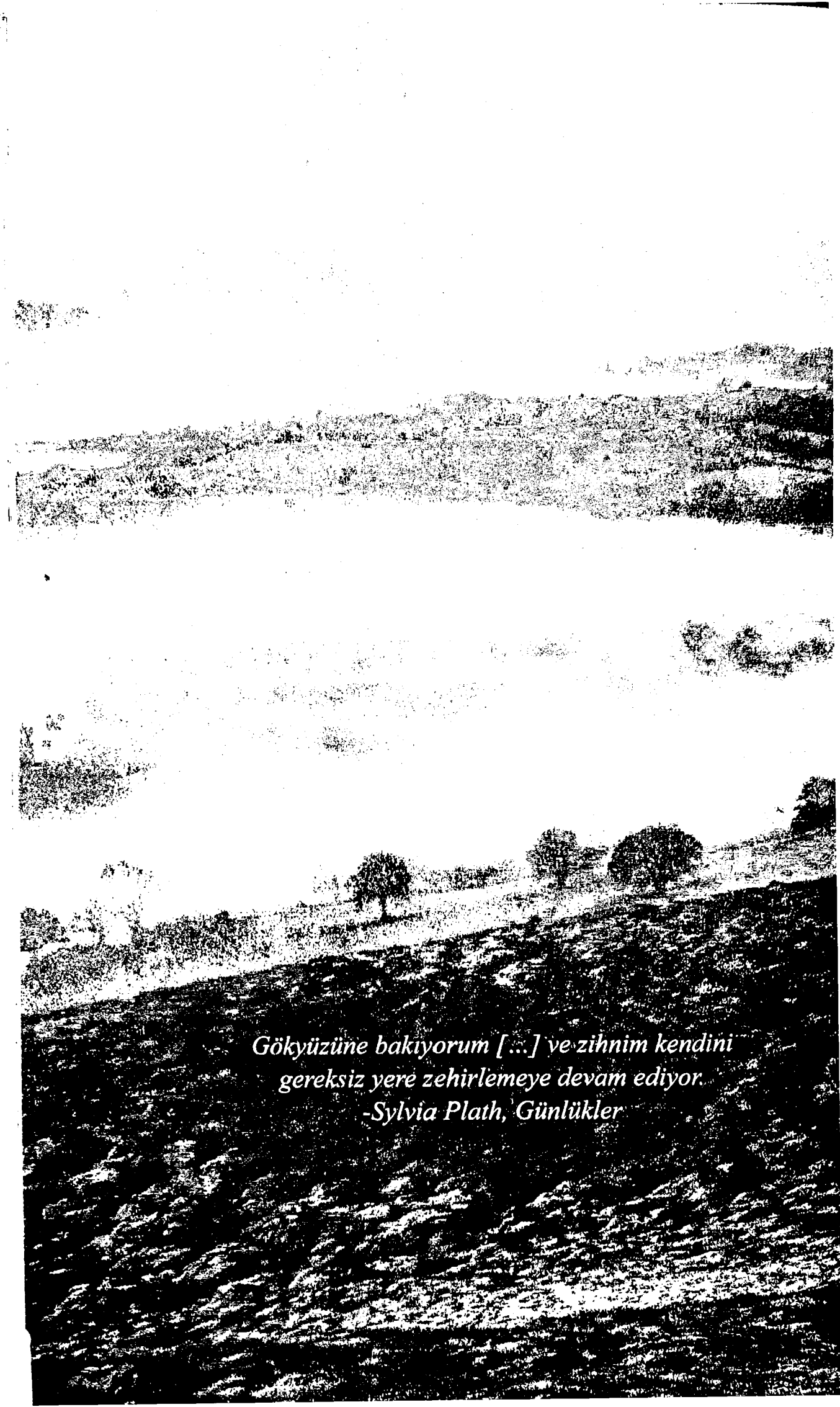
Annesinin arkasında bir zil sesi duyuldu.

"Gitmem gerek," dedi yaşlı kadın. "Söylediklerimin hepsinde ciddiydim, Salem."

"Biliyorum, anne."

"Yeniden başlamak istiyorum," diye tekrarladı annesi ciddi bir tavırla. "Ama eski mezarları kazmayı bırakmazsan, bir sonrakinin sana ait olduğunu bile fark etmeyeceksin. O yüzden çok geç olmadan dur artık."

Bu uğursuz sözlerin ardından hat kesildi.

Gökyüzüne bakıyorum [...] ve zihnim kendini
gereksiz yere zehirlemeye devam ediyor.
-Sylvia Plath, Günlükler

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

"İşte bu kadar, sürtükler!" diye bağırdı Melissa. Ellerini her zamanki gibi dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. Aditi gülerken Salem başını iki yana salladı. Yoldan geçen birkaç öğrenci de sevinç çığlıkları atarak ona eşlik etti. Kampüste keyifli bir hava vardı.

Hepsi dönem sonu sınavlarını yeni bitirmişlerdi. İki haftadır ortalıkta görünmeyen güneş sonunda yüzünü göstermiş ve soğuk onun ışıltısı altında silik bir anı olarak kalmıştı. Okul tatile girmişti ama kış tatiline çıkmadan önce bir hafta içinde katılmaları gereken bir yardım galası vardı. Ardından bir sonraki dönem için geri döneceklerdi.

Salem kampüsten ayrılmaktan korkuyordu. Sırlarına, gizemlerine ve boktan havasına rağmen Mortimer ona şimdiye dek sahip olduğu tek yuvaymış gibi geliyordu. Burada kendini bulmuş, uzun süre devam edeceğini umduğu arkadaşlıklar edinmiş ve çok derin ama nasıl tanımlayacağını bilemediği bir bağ kurmuştu. İlaç kullanmadan ya da kendini yormadan huzur içinde uyumaya, kampüsün her yerinde uzun yürüyüşler yapmaya ve yargılandığını hissetmeden sevdiği şey üzerine çalışmaya başlamıştı. İçinde bulunduğu bu baloncuğu terk etmek, asla ait olmadığı dış dünyaya geri dönerek kendini yeniden çemberin içindeki bir kare gibi hissetmek istemiyordu.

Fakat hepsinden önemlisi, Caz'den ayrılmak istemiyordu. Bunun aptalca olduğunu biliyordu ama aralarına mesafe girmesi fikri onu endişelendiriyordu. Şüpheleri yeniden su yüzüne çıkıyor, aklına sorular üşüşüyordu.

Ya araya mesafe girdikten sonra Caz onu istemediğini fark ederse?

Ya araya mesafe girdikten sonra kendisi duvarlarını tekrar örerse?

Ya Caz onları tekrar yıkmak istemezse?

Ya da daha kötüsü, onu unutursa?

Unutulmak istemiyordu, özellikle de onun tarafından. Onun için önemli olmak istiyordu çünkü Caz onun için önemliydi. Yalnızken ya da insan içindeyken ona karşı davranışları, çılgınlığını ve rahat alanlarını görmesine izin vermesi, onu açılmaya ve kendisini içeri almaya zorlama şekli...

Her gün onunla olmak, hayatında, odasında, yatağında birlikte olmak genç kızı bir bağımlı haline getirmişti. Caz ona has bir uyuşturucuydu ve Salem onun için deliriyordu.

Nedense ondan ayrılma fikri midesinin düğümlenmesine neden oluyordu.

"Dünya'dan Salem'e." Melissa elini Salem'in yüzünün önünde salladı ve onu düşüncelerinden kopardı. "Nereye gittin?"

"Yakışıklı sevgilisiyle yatağa geri döndü." Aditi gözlerini devirdi.

Salem yüzünün hafifçe kızardığını hissetti.

Her iki kız da ona bakarak kıkırdadı.

"Aman Tanrım, siz ikiniz doyumsuzsunuz!" Melissa güldü. "Her gece senin dünyanı yerinden oynattıktan sonra nasıl oluyor da *hâlâ* seni parçalayıp yemek istiyormuş gibi bakabiliyor? O kadar şiddetli ki, yakınınızda olmak bile beni eritiyor."

Aditi başını salladı. "Dinle, senin adına mutluyum. Çok mutluyum. İyice bir becerilmeye ihtiyacın vardı." Tekrar kıkırdadılar. "Ve o adamın bunu çok iyi yaptığına eminim. Ama

çocuk kancayı takmış gibi ve sadece senin vajinana da değil, kızım."

Melissa, Aditi'nin bu sözleri üzerine kıkırdadı ve Salem de kendi dudaklarının seğirdiğini hissetti.

Başını iki yana sallayarak Melissa'ya döndü. "Bay Bar ile işler nasıl gidiyor?"

Melissa doğruldu, yüzü gülmekten kızarmıştı. "Konuyu değiştiriyorsun ama sorun değil. Seks hayatım hakkında konuşmaktan asla rahatsız olmam."

Ana kapıya doğru yürümeye başladılar. Melissa, onlara barda tanıştığı ve onu eve atmadan önce sadece ön adını öğrendiği ateşli adamdan bahsetmeye başladığında her zamanki mekânlarına gitmek için yola koyuldular.

Melissa coşkuyla anlatmaya devam ederken Aditi, Salem'le bakıştı. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu.

Tam ismini söylememişti. Onu bir bardan alıp şehirdeki az eşyalı kiralık bir daireye götürüyordu. Hafta içi "işi" yüzünden şehre gidiyor, sadece hafta sonları Melissa ile buluşmak için ortaya çıkıyordu. Tüm bunlar şüpheliydi. Ne kadar üzücü olsa da adam ya evliydi ya da bir casustu.

Ancak Melissa saf bir aptal değildi. Akıllıydı ve eğer bu adama güveniyorsa, onlar da güveneceklerdi. Bu yüzden hem o hem de Aditi çenelerini kapalı tutup arkadaşlarını dinlemeye devam ettiler.

Salem kampüsten çıkarken etrafına bakındı. Ortalık haftalardır ilk kez bu kadar hareketliydi. Sınav salonlarından çıkan öğrencilerden sınavlarını daha önce bitirmiş oldukları için gala hazırlıklarına yardım eden son sınıf öğrencilerine, etrafta koşuşturan ve her şeyi hazırlayan organizatörlerden personele kadar herkes telaş içindeydi.

Mortimer Yıllık Bağış Galası, her yıl aynı zamanlarda gerçekleşiyordu. Son derece özel olan ve sadece davetlilerin katıldığı bu etkinlik, çoğunlukla Güzel Sanatlar Fakültesi'nin düzenlediği bir müzayedeye ev sahipliği yapıyordu. Elde edi-

len tüm geliri çeşitli hayır kurumlarına bağışlıyorlardı. Her ne kadar fedakârca olsa da Salem bu savurganlığın sadece vergi iadesi için yapıldığını biliyordu. Fakat amaç ne olursa olsun, en azından gerçekten ihtiyacı olan bir yere gidiyordu.

Etkinlik Güzel Sanatlar Fakültesi binasında, kalenin bir kanadının tamamını kaplayan, bir katında tabloların, diğer katında heykellerin ve son katında da çeşitli eşyaların bulunduğu devasa bir galeride düzenleniyordu.

Bu yılki heyecan her zamankinden daha yüksekti çünkü Caz Van der Waal tüm koleksiyonunu sergileyecekti. Salem, galerinin ön tarafının onun eserleri için çoktan rezerve edildiğini biliyordu. Öğrenciler ve aileler, hem onun çalışmaları hakkında çok şey duymuş oldukları hem de eserlerini çok gizli tutuyor olması nedeniyle fazlasıyla ilgiliydiler. Salem de Caz'in onun görmesine izin vermediği son iki eseri merak ediyordu. Bunlardan biri onunla seviştiği ilk gece yapılmıştı.

Caz'in yaptığı da buydu, değil mi? Onu saçlarından tutup yatağa ittiğinde, boynunu ısırıp memelerine şaplak attığında ya da vahşi bir canavara dönüşüp onu ağlatıp inlettiğinde bile onunla sevişiyordu. Çünkü ne kadar sertleşirse sertleşsin, ne kadar hükmedici, karanlık ve saldırgan olursa olsun sonrası hep aynıydı. Yumuşak öpücüklerle, nazik dokunuşlarla, okşamalarla ve sarılmalarla doluydu. Ona sarılır, sanki değerli bir hazineymiş gibi davranırdı. Onu önce parçalar, sonra tekrar bir araya getirirdi. Onu silerdi ve ardından renk renk geri çizerdi. Salem vahşiliği, sertliği ve hâkimiyeti seviyordu çünkü bunların ardından her zaman saygı, yumuşaklık ve tapınma geliyordu.

Söz konusu adamın ormana doğru yürüdüğünü gördü. Baron ve bir zamanlar onunla yanında gördüğü diğer adam da onu takip ediyordu.

Salem nereye gittiklerini merak ederek hafifçe kaşlarını çattı. Bir toplantıya mı katılacaklardı? Kulüplerine mi gidiyorlardı?

"Çocuklar." Kızları oldukları yerde durdurdu, gözleri ormandaydı. "Ben size birazdan katılırım."

Aditi kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Salem başıyla ormanı işaret etti. "Sadece bir şeyi kontrol etmem gerek."

"Ah." Melissa ellerini ovuşturdu. "Casusluk mu yapacağız? Bayıldım!"

Aditi başını iki yana sallayarak ormana doğru ilerledi. "Hadi. Neyi kontrol etmek istiyorsan kontrol edelim."

Salem iki kızı da hafif bir şaşkınlıkla izledi, ardından silkelenip kendine geldi. Üçü birlikte ormana girdiler. Güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek patikayı aydınlatıyor, ilerideki üç uzun adamı açıkça ortaya çıkarıyordu. Çocuklar sağa dönerek aylar önce şenlik ateşinin yakıldığı açıklığa yöneldiler. Salem eğildi ve diğer iki kız da onu takip etti. Açıklığın net bir şekilde görülebildiği çalıların ardında çömelerek yürüdüler. Salem, tanımadığı iki çocuğun daha gruba katılmasını şaşkınlıkla izledi.

Ellerini ceplerine sokarak, "Neler oluyor?" diye sordu yeni çocuklardan biri.

Baron her birine tek tek baktı. "Seçim yapıldı."

Yeni çocuklardan biri gülümsedi ama Caz gülümsemedi. Hatta kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak Baron'a sabit, neredeyse ölümcül bir bakış attı. Yanındaki sarışın da ikisine gergin gözlerle bakıyordu.

Baron çocuklara baktı. "Hepsi bu kadar. Zamanı geldiğinde size eşlik edilecek."

Yeni çocuklar sırıtıp ona teşekkür etti ve koşarak uzaklaştılar. Sarışın, Caz ile kısa bir an bakıştıktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Açıklıkta yalnızca Caz ve Baron kalmıştı.

Salem kızlarla bakıştı, her biri akıllıca bir sessizlik içindeydi.

Erkeklere döndüler.

Ellerini paltosunun ceplerine sokarak, "Eee, bu konuda bir şeyler yapacak mıyız?" diye sordu Baron.

"Peki... aileler?" diye sordu Caz.

"Çaresine bakılacağını biliyorsun," diye yanıtladı Baron. "Bu işi başarıp başaramayacağını bana hemen söylemen gerek. Anlarım. Ama hazırlıklı olmalıyım."

Caz çenesini sıktı. "Geri adım atmayacağım."

"İnatçı pislik." Baron bir kahkaha attı. "Nedenini anlamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor."

Baron başını salladı. "Açıkçası umurumda değil. Beni yarı yolda bırakmadığın sürece sorun yok." Tokalaşması için elini Caz'e uzattı.

Caz onunla tokalaştı. "Plan nedir?"

"Yılbaşı gecesi spor salonunda buluşalım. Seni bilgilendireceğim."

Caz başıyla onayladı. "Anlaştık."

Adamlar birkaç kelime daha konuştuktan sonra ters yöne yürüyerek açıklığı terk ettiler. Artık sadece kendi nefesini ve yanındaki kızların soluk alışlarını duyabiliyordu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Aditi. Sesindeki şaşkınlık, Salem'in içinde hissettiğiyle aynıydı. Salem her ikisinin de kulübe üye olduğunu bildiğinden dolayı bunun miras kulübüyle bir ilgisi olduğunu düşündü. Birbirlerinden çok hoşlanmıyorlardı, hatta birbirlerine neredeyse hiç tahammül edemiyorlardı. Ancak birlikte çalışıyorlarsa, bunu kulüp için yapıyor olmalılardı. Değil mi?

"Çok tuhaftı," dedi Melissa. Açıklıkta yalnız olmalarına rağmen fısıldayarak konuşuyordu. "Sizce bu neyle ilgiliydi?"

Salem omuz silkti, nereden başlayacağını ya da onlara ne söyleyeceğini bilemiyordu. Hiçbir şeyden emin değildi.

"Biliyor musun," dedi Aditi düşünceli bir tavırla. Gözlerini açıklığa dikmişti. "Baron'a acayip saatlerde mesaj ve telefon geliyor. İlk başta belki de başka biriyle görüşüyor olabilir diye düşündüm. Ama mesele o değildi. Baron bir kuş gözlem grubu-

nun üyesi. Evet, garip bir hobi ama hepsinin neden tuhaf saatlerde toplandığını anlamak zor değil. Belki de mesele bununla ilgilidir?"

Kuş gözlemi.

Kuş.

Akbabalar.

Salem sadece arkadaşına baktı, zihni harıl harıl çalışıyordu. Baron'ın saatleri açıklamak için kuş gözlem grubu bahanesini kullanması akıllıca bir dikkat dağıtmaydı. Ancak Lara'nın ölmeden hemen önce "kuş" demiş olması ve bilinçaltının ona zihninin anlayamadığı bir şey söylemeye çalışıyormuşçasma rüyalarında akbaba görmesi, her şeyi bir araya getiriyordu. Resmin tamamı henüz net değildi ama belki de yakında netleşecekti.

Her ne oluyorsa, adamlar yılbaşı günü spor salonunun önünde konuşacaklardı.

Orada olması gerekiyordu. Neler olup bittiğini öğrenmesinin tek yolu buydu.

"Hadi." İlk kez konuştu. "Gidelim buradan."

Yavaş ve sessizce ormandan çıktılar. Üçünün de zihinleri az önce duydukları konuşmayla meşguldü.

Sınavların bitişini ve başarılı geçen bir dönemi kutlamak için şehir dışına çıkmaya karar verdiler. Hedefleri Mortimer'dan sadece bir saat uzaklıkta, ormanın hemen ötesinde yer alan ve çok daha büyük bir kasaba olan Aston'dı. Elbette asıl çekici yanı, Mortimer öğrencilerinin sık sık takıldığı ve yaklaşık yüz elli kilometrelik alanda başka eşi benzeri bulunmayan o gece kulübüydü.

Görünüşe göre bu fikre sahip olan sadece onlar değildi. Öğrenciler birlikte araç paylaşarak ya da taksi tutarak sürü halinde kutlamaya gidiyorlardı.

Salem taksiden indikten sonra kısa elbisesini düzeltti. Ardından yüksek topuklu ayakkabıları ve kısa, askılı elbiseleriyle

bomba gibi görünen arkadaşları geldi. Aditi, koyu tenini ortaya çıkaran çarpıcı mavi bir elbise, Melissa ise altın pullu bir elbise giymişti.

Hepsi Melissa'nın dolabından çıktığı için Salem'in elbisesi de onlarınkine benzerdi. Ancak onunki daha kıvrımlı olan vücuduna uyum sağlaması için esnekti. Aynı zamanda kısa ve askılıydı, tamamen siyah renkteydi. Saçlarını dağınık bırakmıştı. Aditi de gözlerinin altın renginin patlamasını sağlayacak şekilde dumanlı bir makyaj yapmıştı.

"Karanlık bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye iltifat etmişti Melissa.

Salem, Caz'in de onu görebilmesini dilemişti. Planı son dakikada yaptıkları ve Melissa'nın odasında hazırlandıkları için Salem'in yaptığı tek şey, Aston'a gideceklerini ve daha sonra döneceğini ona bildirmek olmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, sormasına rağmen bir şeyleri hâlâ ondan gizlediği ve üstüne bir de arkasından işler çevirdiği için Salem ona biraz kırgındı. Bu onu o kadar sinirlendirmişti ki, Melissa tamamen rutininin dışında bir plan önerdiğinde kabul etmişti.

Aston, Mortimer'dan çok daha kalabalıktı ve kulüp girişinin önündeki kuyruk uzundu. Yine de Mortimer'dan birkaç sınıf arkadaşının sıraya girmeden içeri girdiğini görebiliyordu.

Eh, onun da ağırlığı olan bir ismi vardı.

Sırayı atlayıp arkadaşlarına onu takip etmelerini söyledi ve güvenlik görevlisinin yanına doğru yürüdü. Bir anlığına Laz Vanguard'ın da kendisinin ve kardeşinin hayatta kalmasını sağlamak için aynı işte çalışıp çalışmadığını merak etti.

Bu düşünceyi kafasından atarak kimliğini kaldırdı. "Üç kişilik masa lütfen. Salazar için."

Güvenlik görevlisi kulaklığına bir şeyler söyledikten sonra başını salladı. "Bu taraftan, Bayan Salazar."

Kızlar bağırırken kimliğini çantasına kaldırıp sadece gözlerini acıtan neon ışıkların aydınlattığı ve kulaklarını çınlatan

yüksek sesli müziğin çaldığı loş alana girdiler. Bu hiç de ona göre bir yer değildi. Gelmeyi kabul ettiğine neredeyse pişman olacaktı ama arkadaşları neşeyle bara yönelmişti. Salem de onları takip ederek kendini bir gecelik duyusal bombardımana teslim etti.

Arkadaşları kendilerine içki aldılar, ona teklif edildiğinde başını iki yana salladı. Sarhoşluk, zerre kadar güvenmediği bu yeni ortamda isteyeceği son şeydi. Fazla mı dikkatliydi? Belki. Ancak hayatını, biraz daha dikkatli olsalar hayatta kalabilecek insanların vakalarını inceleyerek geçirmişti.

"Hadi! Dans edelim!"

Melissa bir elini Salem'e, diğerini Aditi'ye uzattı. Üçü bir tren gibi kalabalığın arasından kıvrılarak dolu dans pistine ilerlediler.

Müzik kulaklarında nabız gibi atıyor, vücudunda geziniyordu. Arkadaşlarının ve etrafındaki herkesin kaygısızca hareket ettiğini görünce o da hareket etmeye başladı. Kendini özgür bırakarak ilk defa kendisi için bir şey yaptı.

Kulübün içinde kampüsten bazı tanıdık yüzleri de görebiliyordu. Onların da gençliğin verdiği cesaretle kendilerini serbest bırakıp eğlenmelerini izledi. Salem kendini serbest bırakmaya çalışsa da bir parçası her zaman tetikteydi. Biri ona ya da kızlara fazla yaklaştığında hemen fark ediyor, buna göre konum değiştiriyordu.

Ta ki dans eden insanlar onu arkadaşlarından ayırana ve birini tamamen gözden kaçırıp belinde eller hissedene kadar.

Bu elleri tanımıyordu.

Çok sade, çok temiz ve çok... düzgündüler.

Uzaklaşmaya çalıştı ama belindeki eller onu sıkıca kavramışlardı. Dönmeye çalışsa da yerinde kalmaya zorladı. Topuklarını kaldırmaya çalıştığında kendisini tutan eller zamanında hareket ederek dengesini bozdu. Her kimse, güçlüydü.

Salem, içinin öfkeyle dolduğunu hissetmeye başladı. Elleri yakalayıp tırnaklarını derisine geçirdi, eti parçalanana kadar

tırmaladı. Adamın tutuşu bir an gevşedi, böylece genç kız dönüp kimin olduğunu görebileceği kadar özgür kaldı.

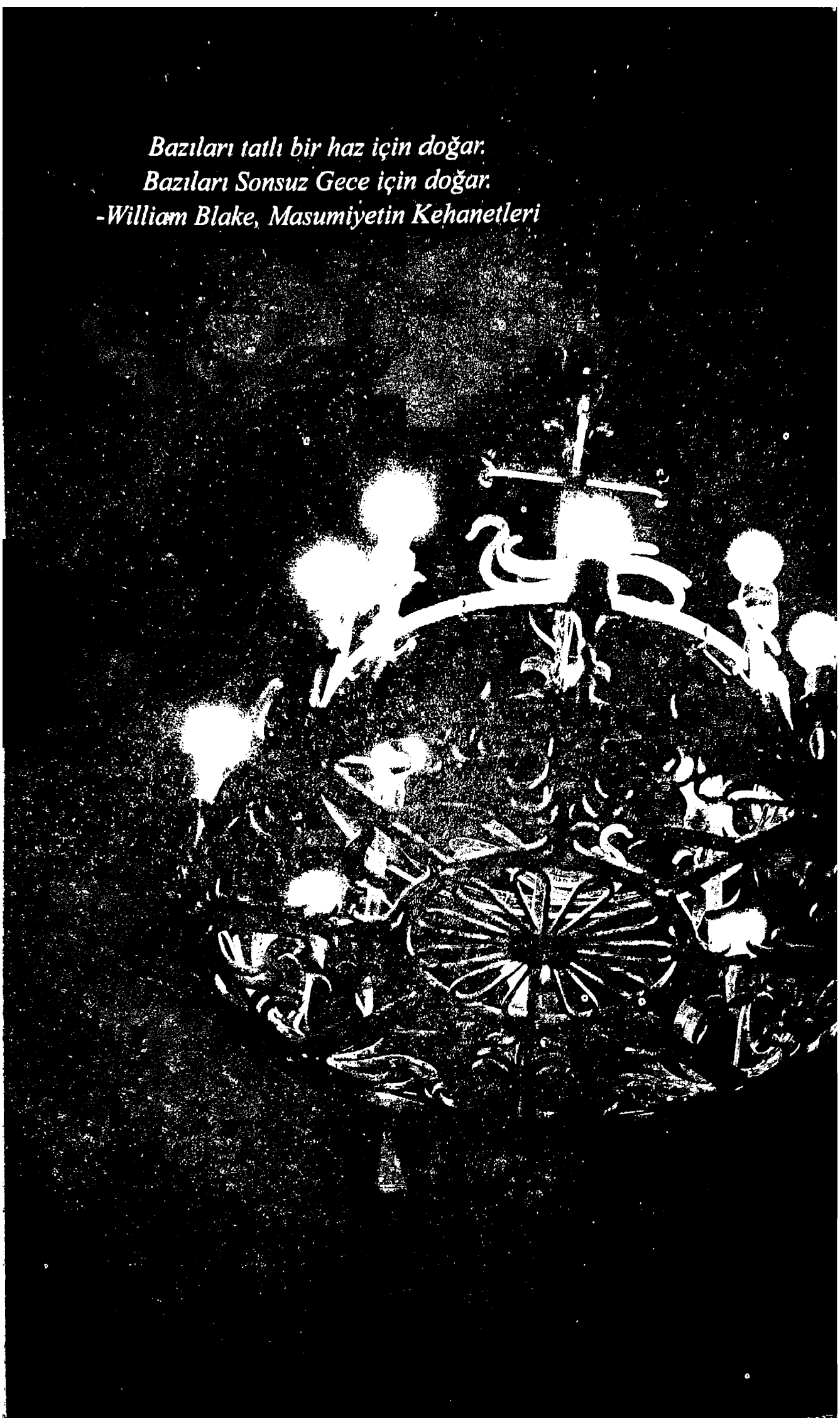
Bir tür kafatası maskesi takıyordu. Tek kelime etmeden eline bir kâğıt parçası tutuşturup onu dans pistinde yalnız bıraktı.

Salem kaşlarını çatarak nefesini kontrol etmeye çalıştı ve kâğıdı açtı.

Sıra sende, goldengirl01.

Bu da neydi şimdi?

Bazıları tatlı bir haz için doğar.
Bazıları Sonsuz Gece için doğar.
-William Blake, Masumiyetin Kehanetleri

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SALEM

Notu elinde buruşturdu, ardından işi sağlama alıp yırtarak parçaların yere düşmesine izin verdi.

Bir çift el daha beline sarıldı. Temiz ve tanımadığı bir çift el, onu hareket eden bir bedene doğru çekiyordu. Yabancı erkeklerin ona böyle dokunabileceğini düşünmesinden bıkmıştı.

Salem tam da kendini kurtardığı an arkasından bir çığlık yükseldi. Arkasını döndüğünde az önce onu tutan adamın dans pistinin ortasında diz çökmüş olduğunu gördü. Öfkeli, vahşi bir adam hemen tepesinde dikiliyordu.

İnsanlar etraflarında geniş bir daire oluşturdu ve müzik kesildi.

Bakışları şimdi diğer adamın ellerini tutan, kendi elleri kadar iyi bildiği dövmeli ellerden, giydiği gömleğin katlanmış kollarından görünen kollarına, güçlü boynuna ve sert yüzüne doğru kaydı. Son durağı ise değişken, hiddet dolu gözleriydi.

Ona dikilmiş olan gözler.

Ona kızgın mıydı? Ne için?

Caz elini geri çekti ve adamın burnuna bir yumruk attı. Darbeyle birlikte anında burnundan kan fışkırdı. İnsanlar nefes nefese kalırken adam çığlık attı.

Ardından Caz her zaman yanında taşıdığı kalemi çıkarıp adamın şahdamarına dayadı.

"Ona üç metre yaklaşırsan seni toprağa gömerim. Anladın mı?"

Şiddet. Öfke. Sesinde o kadar çok şiddet vardı ki, onu tanıdığı için bunu yapabileceğini biliyordu.

"Evet, dostum," diye mırıldandı adam. "Lanet olsun."

Caz onu bıraktı ve adam yere yığıldı. Sonra dönüp doğrudan genç kıza yöneldi. Bir intikam lordu, ölüm tanrısı ve vahşet canavarı gibi görünüyordu.

Salem olduğu yerde bekleyip yüzünü yukarı kaldırdı. Caz onun hemen önünde durdu ve gözlerini vücudunun üzerinde gezdirdi. Hemen sonra eğildi, onu kucağına alıp omzuna attı.

Salem dengesini sağlamak için gömleğinin arkasını kavrarken bir çığlık attı. Adam eteğinin açılmasını ve hareket etmesini önlemek için avucunu kıçına koydu.

Çıkışa doğru yürümeye başladığında, "Delirdin mi?" diye bağırdı Salem.

"Senin için." Kıçına şaplak attı. "Yüzde yüz."

Caz bir an durdu. "Kızlar, sizi eve bırakmamı ister misiniz?"

Salem arkadaşlarının buna, hiçbir suçu olmamasına rağmen o piçin yaptığı bu barbarca ve ilkel harekete tanıklık ettiğini fark edince yüzü kızardı.

"Şey." Aditi'nin tereddüt ettiğini duydu ama Melissa kabul etti.

"Evet, lütfen. Teşekkürler."

"Paltolarınızı alıp beni takip edin," dedi kızlara ve Salem'i dışarı taşımaya devam etti. Soğuk gece havası Salem'in titremesine neden oldu. Caz, arkadaşlarının onlara katılmasını beklerken dalgın dalgın bacaklarının üstünü ovuşturdu. Arkadaşları geldikten sonra arabasının olduğu yere doğru hareket etti.

Tüm bu süre boyunca, Salem öfkeden kudurmuştu.

Birincisi, onu nasıl bulmuştu? Ve ikincisi, buna nasıl cüret ederdi?

Caz birkaç dakika yürüdükten sonra aniden onu ayaklarının üzerine bıraktı. Kafasındaki kan bedenine doğru hızla akarken Salem ayakta zor duruyordu, dengesini kaybedip sendeledi ve destek için onun bedenine tutundu. Caz yolcu tarafındaki kapıyı onun için sessizce açtığında arkadaşlarının arkaya bindiğini fark eden Salem içeri kaydı.

Caz direksiyonun başına geçince sessizce yola koyuldular. Salem pencerenin ardında geçip giden manzaraya bakarken Aditi sessizliği bozup Caz'le sohbete başladı. Melissa da sanat hakkında konuşan ikiliye katıldı. Salem dinledi ama başını hep yana çevirmiş bir halde kaldı. Mortimer'a, kasabaya ve ardından da üniversitenin otoparkına varıp hepsi araçtan inene kadar ağzını açmadı.

Kızlar Salem'e sarılarak iyi geceler dilediler, Caz'e teşekkür ettiler ve onları yalnız bıraktılar.

Salem ona tek kelime etmeden otoparktan çıkıp caddeyi geçmeye ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada onun kendisini takip ettiğinin farkındaydı. O anda ona yakın olmak istemiyordu, bu yüzden onun kendisini rahat bırakacağım umarak dönüp uçuruma yöneldi.

Elbette bırakmadı.

"Beni rahat bırak," diye tısladı. Topuklu ayakkabılarıyla olabildiğince hızlı bir şekilde uçurumun kenarına doğru ilerledi.

Caz onu dinlemedi. Ta ki Salem aniden dönüp parmağını onun göğsüne bastırana kadar ama kas öylesine sertti ki parmağı büküldü. "Buna hiç hakkın yoktu."

Caz'in öfkesi onunkinden çok daha belirgin bir şekilde alevlendi. "Elbette hakkım var. Her gece içine kimin girdiğini hatırlatmama gerek var mı? Aletimle boğulurken hangi ismi haykırıyorsun? Teninin her santiminde kimin elleri geziyor?"

Salem sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Görünüşe göre hatırlamaya ihtiyacı olan sensin. Ben seninleyim, aptal. Peki o neydi?"

Caz bir adım daha yaklaştı ve onu tam da adamın ellerinin

olduğu yerden, belinden yakaladı. "O benim sinirlenmiş halimdi, Salem," dedi ciddi bir tavırla. "Bana deli olup olmadığımı soruyorsun, öyleyim. Sana deli oluyorum, senin için deliriyorum. Seni başka bir adamla bu kadar yakın görmek? Seni tam orada, onun kanı üzerinde becermediğim için şanslısın."

Caz konuşmasını bitirdiğinde Salem derin nefesler alıyordu. Zihninde canlanan görüntü onu bir şekilde tahrik ediyor, yoğun duyguları da buna katkıda bulunuyordu. Bir an için birbirlerine öfkeyle baktılar.

Sonra sanki senkronize olmuş gibi aynı anda uzanıp birbirlerini kendilerine çektiler. Dudakları öfkeyle buluştu, dişleri birbirine çarparken dilleri kinlerini dökmek istercesine savaştı. Caz ellerini elbisesinin yaka kısmından içeri sokarak meme uçlarını acımasızca sıktı. Salem de karşılık olarak onun sertliğini avuçladı, dudaklarını kanatana dek ısırdı.

Caz geri çekildi, yüzünde deli bir gülümsemeyle eğilip dudaklarındaki kanı onun dudaklarına sürdü. Ellerinden birini elbisesinin altına kaydırıp iki parmağını içine soktu.

"Benim," diye hırladı dudaklarına doğru. Göğsünden yükselen ses, genç kızın bedenine yankılandı. Adam, Salem'in sızlayan meme uçlarını ve dolgun göğüslerini okşadı. Her zamanki gibi içinde bir yangın başlatmıştı.

Salem sersemlemiş olmasına rağmen başını iki yana salladı. "Senin değil. Sır saklamayı bırakana kadar olmaz."

Parmakları sanki ceza verircesine içinde hareket etti. "Her şeyi senin için yapıyor olsam bile mi?"

Bunu düşünmüştü. "Buna sen karar veremezsin. Aksi takdirde senin olmayacağım."

Caz'in gözleri kararadı. Onu yere itti. Uçurumun kenarına o kadar yakınlardı ki, Salem'in boynu eğimi hissedebiliyordu. Ardından bacaklarını yukarı itti, ıslak iç çamaşırını kenara çekti ve düşmemesi için onu sabit tutarak içine daldı.

Salem onun içine doğru kayışını, sonunda ait olduğu yere yerleşmesini seviyordu. Bu his uçurumla ilgili anılarını yeni-

den programlıyor, bilgilerini yeniden yazıyor ve hayallerini bambaşka bir anlamla dolduruyordu.

Tehlikenin verdiği adrenalin kanında ayrı bir coşku yaratıyordu. Hem fiziksel hem duygusal olarak uçurumun kenarına bu kadar yakın olmak, genç kızı daha da sıkı tutunmaya zorladı. Caz onu sertçe becerirken öfkeleri iç içe geçerek büyük bir patlamaya dönüştü. Ölümün hüküm sürdüğü bir yerde onun kendisine böylesine içgüdüsel bir haz veriyor olması Salem'in içini titretti. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. İçinde kendine bile açıklayamadığı tuhaf bir tür arınma gerçekleşiyor, duygusal özü değişip hareket ediyor ve ona tutunuyordu.

"Sen." İçine girdi. "Her zaman benim olacaksın. Ne sırlar saklarsan sakla, ne sırlar saklarsam saklayayım. Senin veya benim için asla bir başkası olmayacak."

Salem zevkten inleyerek başını iki yana salladı. Neredeyse tartışmaya boyun eğip kendini durduracaktı. "Sırları kabul etmeyi... reddediyorum. Ya hep ya hiç. Arası yok. Artık yok."

Caz içinden çıkıp onu ters çevirdi ve dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Elbisesi mahvolmuş, saçları dağılmıştı. Güvende kalmak için yere tutunurken önündeki manzara nefesini kesiyordu. Onun tekrar içine daldığını hissetti. Sadece kalçalarındaki eller kızı uçmaktan alıkoyuyor, sadece adamın gücü hayatta kalmasını sağlıyordu.

Bu düşüncenin hemen ardından sert parmaklar klitorisinin üzerine yerleşti ve Caz onun içine boşalırken nefes nefese doruğa çıktığını hissetti. İkisi de sadece birkaç dakika dayanabilmişti.

Rüzgârın ve denizin sesi, kanının uğultusu kulaklarında yankılanıyordu. Şiddetli soluklar alan Caz içinden çıkıp onu uçurumun kenarından uzaklaştırdı, ardından yere yığıldı.

Salem doğrulup elbisesini düzeltti ve düşen paltosunu omzuna atarak manzaraya baktı. Caz dirseklerine yaslanıp gökyüzüne baktı. İkisi de nefeslerini düzene sokarken kalp atışlarını sakinleştirdi. Bu hızlı sevişme tam da yapması gerekeni yaptı

ve ikisinin de öfkelerini dışa vurup çok ihtiyaç duydukları o sohbeti gerçekleştirmelerini sağladı.

Salem birkaç dakikalık sessizliğin ardından gözlerini karanlık denize dikti. "Sen ve Baron'ın bir şeyler çevirdiğinizi biliyorum," diye başladı.

"Bazen keşke bu kadar zeki olmasaydın diyorum. Senden bir şeyler saklamak zor."

Salem onun sözlerini iltifat olarak algılayıp bekledi. Bu konudaki duruşunu belirtmiş, ona bir fırsat vermişti. Eğer bu fırsatı kullanmaz ve ona güvenmezse, Salem bu fikirden dolayı hayal kırıklığına uğramaktan kendini alamazdı.

"Sana bunların hiçbirini anlatmamam gerekiyor," diye başladı Caz. "Güven anlaşması?"

Salem başını salladı. "Kimseyle paylaşmayacağımı biliyorsun."

"Biliyorum. Sana bazı şeyler anlatacağım ama her şeyi anlatamam, henüz değil. Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Ona bir bakış attı, o hâlâ yukarı bakıyordu. Güvenebilir miydi?

İçten içe ona güvendiğini bilerek yutkundu. "Tamam."

Caz hafifçe rahatladı. "Baron ve benim de parçası olduğumuz mirasçılar grubunu biliyorsun, değil mi?"

Salem onun görebildiğini bilerek başıyla onayladı.

"Örgüt yüzyıllar önce ilk nesil miras öğrenciler Mortimer'a geldiğinde kuruldu," dedi Caz kısık bir sesle. "Amaç bağlantı kurmak, seçkin grubu daha da güçlü kılmak ve dünyanın kralarını belirlemekti."

Salem devam etmesi için işaret etti.

"Başlangıçta grup küçüktü ama çemberin içinde bir yapı kurulmuştu," diye devam etti. "Üç cephe vardı. Çekirdek konsey, geri kalan üyeler ve yeni katılımcılar. Öneriler konseye sunulacak ve oylanarak karara bağlanacaktı. Karşılıklı iyilikler yapılacak, akşam yemeklerinde medeni tartışmalar yürütülecekti. Bu tür şeyleri bilirsin. Başlangıçta bir sürü... şüpheli ritüel vardı ama o zamanlar farklıydı. Neyse ki hepsi ortadan kaldırıldı."

Salem dizlerini kendine çekip kollarını etrafına sardı ve Caz konuşurken onu daha iyi görebilmek için biraz döndü.

"Her şey harika gidiyordu."

"Ta ki?" diye sordu Salem.

"Ta ki yaklaşık yirmi yıl önce bazı yeni üyeler daha... radikal fikirlere sahip olana kadar."

Salem kalbinin sertçe çarpmaya başladığım hissetti. "Ne demek istiyorsun?"

Caz başını çevirerek anlaşılmaz bir bakışla onu dağladı. "Bazı yeni üyeler kabul törenlerinin çok basit olduğunu, gruba sadakat duygusu uyandıracak kadar sert olmadığını düşünüyorlardı. Gücün yeterli bir teşvik olmadığını, bir caydırıcıya da ihtiyaçları olduğuna inanıyorlardı."

Salem kaşlarını çattı, derslerinden birinde öğrendiği bir şey aklına gelmişti. "Bireyden çok grup kimliğini istiyorlardı."

Caz kuru bir kahkaha attı. "Evet."

Mantıksız olan bir şey vardı. "Ama neden? Bunca yıl barış içinde yaşadıktan sonra neden?"

"Güzel soru," diye iltifat etti Caz. "Üyelerden biri, bir şey konusundaki talebinin reddedilmesi halinde topluluğu kamuoyuna açıklamakla tehdit etti."

"Peki dediğini yaptı mı?"

"Evet."

Ah, kahretsin. "Ne yaptı?"

Caz doğrulup oturdu ve aynı onun yaptığı gibi kollarını dizlerinin etrafına sardı. "Dosyayı hazırladı. Tam halka açıklayacakken örgüt onu... zapt etti."

Zapt etmek mi? "Nasıl?"

Caz ona bir bakış atınca Salem anladı. Onu öldürmüşlerdi. *Lanet olsun.*

"Babam da bu topluluğun bir üyesi miydi?" diye sordu. Sadece doğrulamak istemişti.

Caz kısaca başını salladı.

Salem derin bir nefes aldı ve yeni bilgileri idrak etmeye

çalışarak konuya geri döndü. "Tamam, radikaller caydırıcı bir unsur eklemek istediler."

"Topluluğun kuruluş döneminde uygulanan, şimdi ise unutulmaya yüz tutmuş bazı eski ritüeller."

"Kabul töreni için mi?"

Caz başıyla onayladı ama sessizliğini korudu. Salem onun sözlerini düşündü. Bu ne olabilirdi? Biliyor muydu?

Caydırıcı unsurun ne olduğunu merak ederek, "Sen kabul edildin mi?" diye sordu.

Caz başını iki yana salladı. "Henüz değil. Baron ve ben daha sonra kabul edileceğiz. Yeni katılanları kabul etmeden önce bir yıl boyunca test ediyorlar. Çok gizli bir süreç."

Tamam, yani tüm bunlar mantıklıydı.

"Peki ya ölümler?" diye dile getirdi aklını kurcalayan soruyu. "Onlar adı geçen bu... ritüelin bir parçası mı?"

Caz başını salladı. "Henüz bildiğim bir şey yok. Topluluğumuz gizli kalmayı seviyor, bu yüzden bir cinayet çılgınlığına kapılmaları mantıklı değil. Değil mi?"

O da mantıklı konuşuyordu. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Salem gözlerini yeniden denize çevirdi. Bu yerde neler olup bittiğini yüzüncü kez merak ederken duyguların telaşı içinde aklından tamamen uçup gitmiş bir şeyi aniden hatırladı.

"Burada başka bir örgüt var mı?" Salem, Caz'in o ismi tanıyacağını biliyordu.

Caz başını ona çevirdi. "Neden soruyorsun?"

"Söyle bana." Emin olması gerekiyordu.

"Kesin olarak söyleyemem. Neden?" Gözleri aniden ciddileşti. "Neler oluyor?"

Salem derin bir nefes alıp maskeli adamdan, nottan ve üzerinde kullanıcı adının yazılı olduğundan bahsetti. Baron'ın kullanıcı adını bildiğini ama kulüpteki adamın daha kısa olduğunu, bu yüzden o olmadığından emin olduğunu söyledi. Anlatmayı bitirdiğinde Caz gergindi, vücudu bir heykel gibi kaskatı kesilmişti.

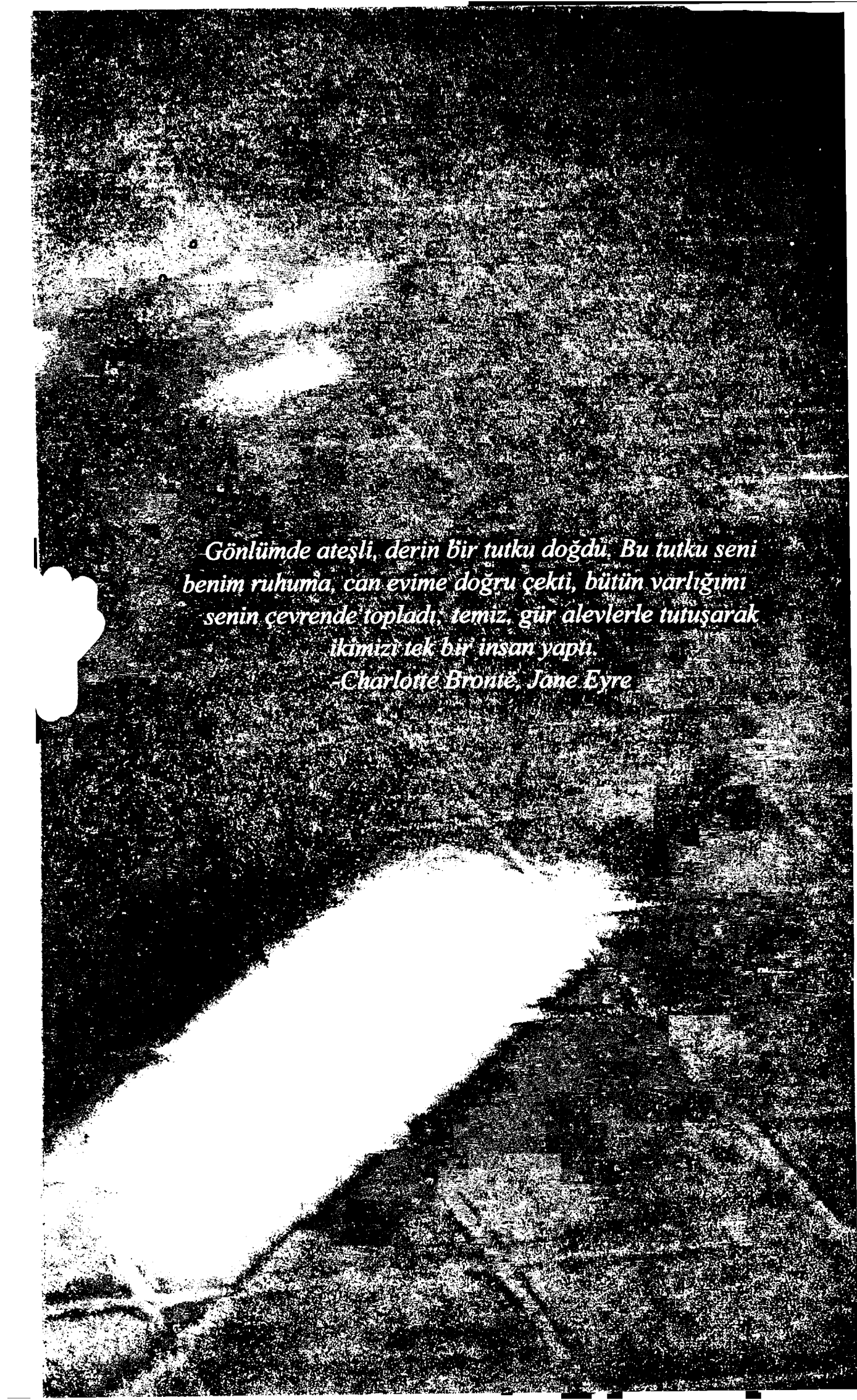
"Onu öldüreceğim," diye bağırdı Caz. Daha önce ortaya çıkan o sahiplenici, barbar canavar hâlâ oradaydı. Salem bunun asla geçmeyeceğini düşünüyordu. Bununla barışması gerekebilirdi.

Elini koluna koyup hafifçe okşadı ve onu bu durumdan kurtaracağını bildiği tek şeyi söyledi. "Yorgunum. Hadi yatağa gidelim."

Caz başını salladı ve hızla ayağa kalktı.

Eğilip onu paltosu ve topuklu ayakkabılarıyla kucağına alırken Salem ona baktı. Bu kez bir eli dizlerinin altında, diğeri omuzlarındaydı. Daha dengeliydi. Sessizce yurtlara, odalarına doğru yürümeye başladı.

Salem ona yaslandı ve Caz'in kendisini güvende tutacağına güvenerek eve götürmesine izin verdi.

Gönlümde ateşli, derin bir tutku doğdu. Bu tutku seni
benim ruhuma, can evime doğru çekti, bütün varlığımı
senin çevrende topladı; temiz, gür alevlerle tutuşarak
ikimizi tek bir insan yaptı.
-Charlotte Brontë, Jane Eyre

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

SALEM

Güzel Sanatlar Fakültesi, bir işaret fişeği gibi aydınlatılmıştı. Ön taraftaki güzel çeşme, akan sularla ve parıldayan ışıklarla doluydu. Heykellerden fışkıran suyla birlikte renkler sürekli değişiyordu. Binadan kapılara kadar uzanan kırmızı bir halı serilmişti. Yağmur ihtimaline karşı yol boyunca su geçirmez, gösterişli bir çadır kurulmuştu.

Sokak boyunca dizilen lüks araçlar valeler tarafından park edilirken içlerinden ev değerinde mücevherlerle kıyafetler taşıyan elit konuklar birer birer iniyordu. İnsanlar tanıdık yüzleri el sıkışarak ve öpücüklerle karşılıyordu. Fotoğraflar çekiliyor, ardından medya kitleri yayınlanmak üzere basına dağıtılıyordu. Güvenlik üst düzeydeydi, alanda devriye geziyor ve kapılarda tetikte bekliyordu.

Salem kurul tarafından davet edildiğini bilerek bir kenarda annesinin gelmesini bekliyordu. Aditi'nin ailesi çoktan gelmişti, Salem'i ilk seferki gibi yine sıcak bir şekilde karşılamışlardı. Bu kez Melissa'yı da aralarına katmışlardı ve kızlarını yeni arkadaşlarıyla mutlu görmekten memnuniyet duyuyorlardı. Melissa'nın ağabeyi ile ailesi de gelmişti. Arkadaşı, Salem'i ailesine Caz'in bir süre önce kalabalığın ortasında onu tutkulu bir şekilde öpmesinden dolayı sahiplenici ve ateşli sevgilisi olan kız olarak tanıtmıştı.

Salem, arkadaşının Caz'e bu şekilde hitap etmesi karşısında heyecanlanarak kibarca gülümsemişti. Hiçbir terim, unvan veya ilişki durumları hakkında konuşmamışlardı. Birbirlerine sık sık hatırlattıkları gibi birbirlerine aitlerdi. Yine de herkesin gözünde böyle göründüklerini biliyordu. *Sevgili.*

Adının söylenmesi dikkatini dağıttı ve başını kaldırıp baktığında annesinin kırmızı halıda yürüdüğünü gördü. Salem annesine yeni bir gözle baktı. Bazı insanlar onun hakkında fısıldaşırken bile başı dik yürüyüşünü, sadece kızını desteklemek için böyle bir etkinliğe katılmasını, uzun kollu şık bir elbiseyle ve koleksiyoncuların hayallerini süsleyen aile mücevherleriyle göz kamaştırmasını izliyordu.

Selina Salazar tam bir asilzadeydi.

Belki de Salem'in, annesiyle sandığından daha fazla ortak noktası vardı.

Annesi yanına geldi ve ona şimdiye dek hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı. Salem de ona aynı şekilde karşılık vererek sadece *annesine* ait o çiçeksi parfüm kokusunu içine çekti.

"Muhteşem görünüyorsun, hayatım." Yaşlı kadın geri çekilip ellerini tuttu ve koyu renk gözlerini kızının üzerinde gezdirdi. Salem kendine baktı, giyinirken Caz'in onu nasıl izlediğini hatırlayarak hafifçe tebessüm etti. Elbise vücuduna adeta yapışıyordu. Yüksek yırtmacıyla sağ bacağını, straplez korsesiyle ise boynunu ve kollarını sergiliyordu. Saçları yarım atkuyruğu şeklinde toplanarak omuzlarının üzerine bırakılmıştı. Sürmeli gözleri, kırmızı dudakları, saati ve pırlanta küpeleriyle birlikte görünümünü tamamlıyordu.

"Teşekkür ederim, anne." Salem başını eğdi. "Sen de öyle." Gerçekten de öyleydi.

İçeri girdiklerinde Salem arkadaşlarına el sallayarak onları tanıştırmak için yanına çağırdı. Annesinin bir değil de iki arkadaşı olmasına ve ikisinin de onun karamsar kişiliğine kıyasla iyi, normal kızlar olmasına gerçekten şaşırdığını hissedebiliyordu.

Selina, Olivia'nın arkadaşlarına gösterdiği aynı sıcaklıkla ikisini de selamladı. Onları ve ailelerini tatiller için evlerine davet etti.

Olivia'nın ondan miras aldığı güzel, klasik yüzünü aydınlatan geniş bir gülümsemeyle, "Salem'in tüm arkadaşları her zaman davetlidir," dedi annesi. Ancak Salem ilk kez onun yüzünde kendine dair izler de görebiliyordu.

"Umarım bu doğrudur." Arkasından gelen sesi duyduğunda nefesi kesildi. Kravatsız siyah takım elbisesi ve ensesinde topuz yaptığı saçlarıyla göz kamaştırıyordu. Salem onu görür görmez zihninde vahşi bir korsanla karanlık bir efendinin karışımı belirdi ve bu haliyle fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. Caz kolunu onun beline doladı. Salem, annesinin gözlerinin önce yanlarındaki bu adamın yakışıklılığı karşısında, sonra da kızının sadece arkadaşlarının değil, bir sevgilisinin de olduğunu fark ettiğinde hayretle büyüdüğünü gördü.

"Anne." Salem yıllardır beynine kazınmış olan görgü kurallarını hatırlayarak onları tanıştırdı. "Bu, Cazimir Van der Waal. Caz, annem."

Annesi ona elini uzattı. "Lütfen bana Selina de. Seninle tanışmak bir zevk, Cazimir."

"Caz, lütfen," diye düzeltti. "O zevk bana ait. Sizin hakkınızda çok şey duydum."

Duymuştu. Gecenin geç saatlerinde kollarının arasında yatarken ona küçük, büyük birçok şey anlatmıştı.

Annesi gözlerini ikisi arasında gezdirdi. "Kızımın arkadaşı mısın, Caz?"

Caz muhteşem bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Erkek arkadaşı."

İşte doğrulanmıştı. Aditi gülerken Salem derin bir nefes aldı. "Kampüsün en büyük âşıkları onlar."

Annesinin gözle görülür şaşkınlığı biraz komikti. Muhtemelen Salem'in yalnız öleceğini düşünmüştü. Onu suçlamıyordu. Salem de öyle düşünmüştü.

"Biriyle görüştüğünü bilmiyordum." Annesi gülümsedi. "Kızımın sana âşık olmasını sağlayabilirsen, benim için çoktan kazanmışsın demektir, Caz. O biraz..."

"Çözülmesi zor mu?" Caz kıkırdadı, belindeki tutuşu sahipleniciydi. "Neyse ki ben de en az onun kadar inatçıyım."

Salem başını kaldırıp ona baktı, aralarında daima mevcut olan elektriği hissediyordu. Annesinin sözleri, gözlerini ona çevirmesine neden oldu.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu beklemeliydim. Salazarlar, nesiller boyunca hayat arkadaşlarını hep Mortimer'da bulmuştur."

Salem duraksadı. Hayat arkadaşı mı? Onunla yaşlandığını görebiliyordu ama o da aynı şeyi hissediyor olabilir miydi?

Fakat Caz, annesini düzeltmedi. Müzayede duyurusu yapılana kadar sadece onunla sohbet etti ve kendi ailesiyle ilgili tüm sorulardan kaçındı.

Hepsi aynı anda galeriye doğru ilerlerken Caz gruptan uzaklaştı.

"Hepinizle içeride görüşürüz," dedi. Salem'e dönerek kolunu beline doladı, koridorun ortasında şaşkın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Ardından geri çekilip ona göz kırptı ve gitmek üzere arkasını döndü.

Salem kendine geldiğinde annesinin onu izlediğini fark etti. Kızardı ve annesi gülümseyerek onun elini tuttu.

"Ondan hoşlandım," dedi yürümeye devam ederken. "Sana iyi geliyor. Seni uzun zamandır bu kadar... canlı görmemiştim. Seni mutlu ediyor. Bunu hissedebiliyorum."

Salem başını salladı. "Öyle. O... beni kabul ediyor. Beni anlıyor ve olduğumdan başka biri olmamı istemiyor. Onun yanında kendimi özgür hissediyorum."

Annesinin gözleri doldu. "Ah, Salem. Bunu duyduğuma çok sevindim. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Eğer biri ona dönemin başında annesiyle el ele yürüyüp bu konuşmayı yapacağını söyleseydi, kesinlikle inanmazdı. Bu

onun birkaç ay içinde ne kadar değiştiğini, evrildiğini, büyüdüğünü gösteriyordu. Arkadaşlarının, akademik çalışmalarının ve en önemlisi ondan asla umudunu kesmeyen, onu izleyen, peşinden koşarak parça parça kırıp en sonunda kendini açmasına vesile olan Caz'in yardımıyla kendini nasıl bulduğunu gözler önüne seriyordu. Onun ve ondan söküp aldığı duyguların tetiklediği duygusal kapasitesi sayesinde kim olduğuna dair gizemin büyük bir kısmını keşfetmişti. Üstelik kendi üzerinde yaptığı bu çalışma sayesinde artık annesiyle daha fazla empati kurarak, daha az öfkelenerek konuşabiliyordu.

Galeriye girerken Salem kendine ve değişimine hayran kaldı. Bu olağanüstüydü.

Büyük bir insan kalabalığı devasa galeriye giriyordu. Salem içeriye baktığında duvarlarda farklı tarzlarda ve farklı sanatçılara ait sanat eserlerini gördü. İnsanların eserleri tartıştığını, bazılarına teklif vermeye karar verdiğini duydu. Salem ile annesi yavaş yavaş dolaşıp eserlere göz attılar. Annesi sanata ilgi duyduğu için bazılarını sevmişti. Yemek servisi personeli ellerinde tepsilerle odanın içinde dolanıyor, insanlar ellerinde şampanya kadehleriyle geziniyordu.

Yaklaşık otuz dakika sonra herkesin dikkatini çeken bir *gong* sesi duyuldu. Tavandan yere kadar uzanan kadife bir perdenin önünde elinde mikrofonla yaşlı bir adam duruyordu.

Salem perdenin ardında ne olduğunu fark ettiğinde nefesinin kesildiğini hissetti.

Mikrofonlu adam konuşmaya başladı. "Hanımlar ve beyler, bu akşam burada olduğunuz için çok teşekkür ederim. Mortimer Yönetim Kurulu adına hepinize derin şükranlarımı sunuyorum."

Bir an duraksadı. "Hepinizin bildiği gibi Mortimer Üniversitesi'nde sanatı besliyor ve teşvik ediyoruz. En önemli sanatçılardan bazılarını yetiştirme konusunda köklü bir geleneğe sahibiz ve bu gece size böyle bir ismi tanıtmaktan gurur duyuyorum. Uzun yıllardır böyle bir yetenek görmemiştim. Sa-

natı acımasız, cesur ve etkileyici. Tekniği ise göz kamaştırıcı güzellikte. Hanımlar ve beyler, karşınızda geleceğin efsanesi. Cazimir Van der Waal."

Caz, alkışlar eşliğinde sahneye çıktı.

Salem göğsü gururla dolarken annesinin elini tuttu. Bu oydu. Bu *onun* erkeğiydi.

Mikrofonlu adam tekrar konuştu.

"Bu geceki özel etkinliğimiz için daha önce hiç görülmemiş bir koleksiyonu açık artırmaya sunuyoruz. Lütfen unutmayın, bu parçalar özel ve koleksiyon parçalarıdır. Bir şey söylemek ister misin, Caz?"

Caz, yaşlı adamın yanına gidip teşekkür etti ve mikrofonu aldı. Gözleri odayı tararken bir an Salem'in üzerinde durduktan sonra tekrar kalabalığa yöneldi.

Mikrofonu ağzına götürüp konuşmaya başladı ve Salem onun sesi karşısında odadaki birkaç kadının nefesinin kesildiğini duydu.

Demek ki sadece o değildi.

"Parçaların her biri," diye başladı Caz. "Açık artırmaya sunulacak, iki tanesi hariç."

Duraksadı ve insanlar mırıldanmaya başladı.

"Bu parçalar," diye açıklarken gözleri tekrar Salem'i buldu. "Bu koleksiyon benim şaheserim. Tıkanmıştım ve ilham perimi, küçük engereğimi bulduktan sonra her şey yerli yerine oturdu."

İnsanlar dönüp ona baktı ama Salem onun ne halt ettiğini merak ederek Caz'i izlemeye devam etti.

Gözlerini ondan hiç ayırmadan, "Bir uyuşturucu gibi beynime kazındı," diye devam etti Caz. "Bana deli diyor ve beni daha da delirtiyor. Bu yüzden bu koleksiyona *Deliryum* adını verdim."

Bu söz üzerine perde indi ve odada hayranlık dolu nefesler yükseldi.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı annesi.

Salem, önündeki sergiye hayranlıkla bakarken dudaklarının aralandığını hissetti. Zindanda gördüğü on bir tablo duvarlarda asılıydı. Ancak kalbinin hızla çarpmasına asıl neden olan ortadaki iki parçaydı.

İlkinde bir kız tuvalin üzerinde süzülüyordu, saçlarından çıkan parlak siyah yılanlar uzun uzun kıvrılarak tuvalin üst kısmını sarıyordu. Kız kendi içine doğru kıvrılmış, göğüslerini ve vajinasını gizleyen bir kafatasına sarılmıştı. Vücudunun yan tarafı tamamen açıktaydı, sanki donmuş gibiydi. Tüm tablo siyah, gri ve beyaz tonlarında çalışılmıştı. Sadece kafatasının gözleri alev alev yanan bir kırmızıyla parlıyordu.

Onun hemen yanındaki ikinci resimde, saçları canlıymış gibi duran yılanlarla örülü aynı kız bir sunağın üzerinde yatmış aya bakıyordu. Onun hemen arkasında, karanlık ve kapüşonlu bir figür yılanları sıkı bir şekilde kavramıştı. Figürün bedeni kısmen çerçevenin içindeydi, kısmen dışına taşıyordu. Gölgesi kızın çıplaklığını zarif bir şekilde gizliyordu.

Tablolar arasındaki zıtlık, imgeler ve uyandırdıkları düşünceler son derece etkileyiciydi. Salem onun kendisini resmedeceğini biliyordu, bunun üzerinde çalıştığını biliyordu çünkü başından beri bunu defalarca talep etmişti.

Bir zamanlar kendi fotoğraflarının izinsiz internete sızdırıldığını görmüş, insanların fısıldaştığını duymuş ve sadece travma geçirip kendinden nefret etmişti. Şimdi orada dururken, kendi rızasıyla sergilenmesine rağmen bir o kadar da şaşırtıcı olan tablolarına bakarken etrafındaki insanlar hâlâ konuşuyordu. Fakat o bambaşka bir şey hissediyordu. Kendini güzel, güçlü ve sevgiyle kutsanmış hissediyordu.

Ve o anda anladı ki, mesele bakıştı.

Fotoğraflar yıkımdı. Tablolar arzuydu.

Ayrıca insanların sözlerinde bu sefer hayranlık vardı. Herkes tuvaldekinin, Caz'in sergilediği ve kendisine sakladığı iki

tablodakinin o olduğunu biliyordu. Dünyaya onun kendisine ait olduğunu haykırıyordu. Onu gelecek zamanlar için, hatta onlar gittikten çok sonrası için ölümsüzleştiriyordu.

Bu düşünce gözlerinin yanmasına neden oldu.

Onlar gittikten sonra bile gelecek nesiller onun sanatına bakacak ve onun ilham perisi olduğunu, sevgilisi olduğunu, ona ait olduğunu anlayacaklardı.

Salem o ana dek hiçbir zaman kendini bu kadar arzulanan, istenen ve tapılan biri gibi hissetmemişti.

"Seni seviyor," dedi annesi.

Salem ona baktı. Annesi buğulu gözlerle tablolara bakıyordu ve Salem annesinin de bunu fotoğraflarıyla karşılaştırdığını biliyordu. Özellikle bu yüzden, ondan gelen sözler çok şey ifade ediyordu.

Haklıydı.

Caz onu seviyordu.

Salem bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Diz çöküp bir yüzükle evlenme teklif etse bundan daha yüksek sesli, daha belirgin bir ilan olamazdı. Fakat bu çok daha iyiydi. Bu ölümsüzdü. Bu ölümü dahi aşıyor, döngüyü paramparça edip ötesine geçiyordu.

Böylece ilk kez cesur davrandı.

Annesinin elini bırakıp ona doğru yürümeye başladı. Her adımda kalp atışları hızlanıyor, giderek daha fazla insanın gözleri ona çevriliyordu. O an önemsediği tek gözler ise sıcak ve yoğun bir şekilde genç kıza kilitlenmişti. Salem, tıpkı o gece şenlik ateşinde yaptığı gibi doğruca ona doğru yürüdü ve o an bir döngünün tamamlandığını hissetti. Parmak uçlarına yükselip omuzlarını kavrayarak onu öperken dünyası yerli yerine oturdu.

Bu şenlik ateşi gecesindeki gibi küçük bir öpücük değildi. Dünyaya onun artık kendisine ait olduğunu ilan eden derin ve sahiplenici bir öpücüktü. O anın fotoğrafları, adamın tablosunun altında onları da ölümsüzleştiriyordu. Kollarını onu tüke-

tircesine Salem'e sarmıştı. Caz'in genç kıza olan ihtiyacı, saygısı ve ona duyduğu aşk o kadar yoğundu ki, Salem'in içindeki son buz zerresi de adamın ateşiyle eriyip gitti.

Dünyayı umursamadan, hiçbir şeyi umursamadan sadece birbirlerini öptüler. Caz geri çekilip gözlerinin derinliklerine bakana kadar birbirlerinden ayrılmadılar. Bakışları, dudaklarının söyleyemediği her şeyi söylüyordu. Salem alınlarını birbirine bastırarak ona da aynısını söyledi.

Salem her zaman hiçbir şeyin ölümü yenemeyeceğini, hiçbir şeyin ölümsüz olamayacağını düşünmüştü. Yanılmıştı.

Aşk, derin ve gerçek aşk ölümsüzdü.

Dünyanın bu kadar nefret ettiği
birini neden sevmelisin?
Çünkü o beni tüm dünyadan daha
çok seviyor.
-Christopher Marlowe, II. Edward-

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

SALEM

Galadan sonraki hafta kasırga gibi geçmişti.

Caz kendine sakladığı iki tablo haricinde tüm koleksiyonu için tam yüz milyon dolar toplamıştı. Hepsini hayır kurumlarına bağışlamıştı ve Salem'in annesinin yıl sonunu birlikte geçirme davetini kabul etmişti.

Çocukluğunu geçirdiği evde onu görmek garip hissettirse de bu duyguyu bastıran asıl şey, onun uzun bir aradan sonra yılı sevgiyle geçirecek olmasıydı. İkisi de o kadar yalnızdı ki, birlikte olmak hayatı daha iyi hale getirmişti. Onun kendisini sevdiğini kabullenmesi yeni bir histi ama değişmezdi. Tıpkı kendi sevgisinden emin olduğu gibi bundan emindi.

Annesi de yeni tanışmış olmasına rağmen Caz'i sevmişti. Selina Salazar onu kanatları altına almıştı ve Salem onun gerçekte kim olduğunu öğrenirse nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Belki de bilmemesi daha iyiydi.

Haftayı birlikte geçirdiler ve yılbaşının ardından kampüse geri döndüler. Salem, bunu Baron ile buluşmak ve her ne yapacaksa onu yapmak için olduğunu biliyordu. Bundan hoşlanmıyordu ama Caz'in başka bir seçeneği de yoktu. En azından o geri döndüğünde orada olmayı tercih ederdi.

O sırada yurtlar çoğunlukla boştu, öğrencilerin çoğu çoktan aileleriyle birlikte evlerine dönmüştü. Binada yalnız olmak

tuhaftı. Caz, onun için tehlikeli olduğunu söyleyerek kendisini takip etmeyeceğine dair ondan söz aldıktan sonra Baron'la buluşmak üzere ayrılmıştı. O gittikten sonra oda neredeyse ürkütücü hale gelmişti.

Onu takip etmeyecekti ancak kendi araştırmasını yapması gerekiyordu. Caz ondan sır saklıyor olabilirdi ama o da kendi sırlarını saklıyordu. Dolunaylı bir geceydi ve deniz fenerine gidip bir şeyler bulup bulamayacağına bakacaktı.

Salem simsiyah kıyafetleriyle yurt binasından dışarı süzülürken ana kapının arkasından gıcırdamamasına dikkat etti.

Kar sayesinde yürüdüğü zemin yumuşaktı. Salem kimsenin takip edememesi için izlerini temizlemenin bir yolu olmasını diledi. Parlak ay ışığının altında, onu deniz fenerine götürecek olan ana caddeye doğru ilerlerken ceketine sarıldı. Üşümesinin sebebi sadece soğuk ya da tenini ısıran rüzgâr değildi. Gecenin bu saatinde, karanlığa bürünmüş ve karla kaplı yollarda yürürken şehrin hayalet bir kasaba gibi görünmesinden de kaynaklanıyordu. Sanki yüzyıllardır zamanda donmuş bir şeye benziyordu.

Eğer batıl inançları olsaydı, uğursuzluk hissederdi.

Sanki gölgeler hareket ediyordu, bu yüzden sokağın karşısına geçerken tetikteydi. Nefesi yüzünün önünde bembeyaz bir buğu oluşturuyor, botlarının altında ezilen kar sessiz gecede gürültüyle çıtırdıyordu. Salem sessiz kalabilmek amacıyla bir şeyler yapabilmeyi diledi ama bunun için ne yeteneği ne de imkânı vardı.

Deniz feneri görüş alanına girdiğinde kalbi daha sert çarpmaya başladı. Köşeyi döndü ve deniz fenerinin arızalı olmasına şükrederek yokuştan kayalıklara doğru ilerledi. Burada dikkat etmesi gereken tek ışık, tıpkı büyük büyükannesinin de yazdığı gibi neredeyse yanmış bir ayın ışığıydı.

Vücudu titriyordu. Soğuktan mı, korkudan mı, yoksa belirsizlikten mi olduğunu bilmiyordu. Yürürken sadece titriyordu. En sonunda kayaların arasından ürkütücü bir şekilde yükselen uzun, heybetli yapının girişinde durdu.

Deniz fenerinin derinliklerinde bir yerlerden ağır sesler geliyordu.

Meraklı ama temkinli olan Salem, eldivenli eliyle kapıyı itti ve kapı bir santim kadar açıldığında şaşırdı.

Gürültülü bir gıcırtı havayı deldiğinde bir şey olup olmayacağını görmek için kıpırdamadan durdu.

Gerekirse kaçmaya hazır bir halde beklerken kalbi göğüskafesinde sertçe atıyordu. Saniyeler ağır ağır geçti. Hiçbir şey olmadı. İçeriden gelen sesler hiç kesilmedi.

Salem kapıyı biraz daha aralayarak içeri girdi ve tekrar gıcırdamasından endişelendiğinden kapatmaya cesaret edemeyerek etrafını kolaçan etti.

Terk edilmiş eski bir deniz fenerinden beklenildiği gibi görünüyordu, olağanüstü bir yanı yoktu. Boş, geniş bir alandan ibaretti. Bir kenara itilmiş birkaç kırık mobilya ve en tepeye çıkan harap olmuş spiral bir metal merdiven vardı. Yine de genç kız için daha ilginç olan, aşağıya inen spiral bir merdivendi. Nereye iniyordu?

Salem dar basamaklarla karanlık bir deliğe inerken gözleriyle onu takip etti. Belli ki bu alan kayaların altındaydı ve denizin hemen kıyısındaydı. Bir tür tünel ya da mağara olabilir miydi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

İşlerin yolunda gitmeme ihtimaline karşı yurttan ayrılmadan önce bir not yazdığına sevinen Salem, hayaletler ve perilerle ilgili tüm söylentileri kafasından kovdu ve merdivenlerden inmeye başladı.

Alan o kadar dardı ki, korkuluğu tutmak için kollarını bile zar zor kaldırabiliyordu. Dar alanda dengesini koruyabilmek için yavaşça hareket edebiliyordu. Bir şekilde, yavaşça ve boynunu kırmadan basamaklardan aşağı inmeye devam etti. Derinlere indikçe ayın ışığı kayboluyor, duyduğu sesler gitgide yükseliyordu. Bir çeşit şarkı mıydı?

Sonunda düz, yumuşak bir zemine çıkan Salem dengesini sağladı ve nerede olduğunu anlamaya çalışarak etrafına ba-

kındı. Bir tür tünel gibi görünüyordu. Hava nemli ve yukarıda olduğundan çok daha soğuktu. Telefonu yanındaydı, fenerini kullanabilirdi ama gereksiz yere kimseyi alarma geçirmek istemiyordu.

Klişe gibi görünse de tünelin sonundaki ışık ona yol gösteren tek ışıktı. Ses de oradan geliyor olmalıydı, tıpkı su ve hafif bir esintinin sesi gibiydi. Derin bir nefes alan Salem, ciğerlerine sızan soğukla birlikte bir şeye takılmamaya dikkat ederek tünelin sonuna doğru olabildiğince sessiz bir şekilde ilerledi.

Tünel sonunda büyük bir mağaraya açılırken su, rüzgâr ve konuşma sesleri biraz daha yükseldi.

Salem, açıklığın ağzına çömelip yan taraftaki büyük bir kayanın arkasına saklandı ve her şeyi dikkatle inceledi. Mağaranın son derece yüksek bir tavanı ve ay ışığını içeri alacak şekilde bir açıklığı vardı. Yanında saklandığı, diğer uçtaki başka bir açıklık da tünele benzeyen bir yere açılıyordu. Ay ışığının huzmeleri tam ortada duran, ormandakine çok benzeyen taş bir sunağın üzerine düşüyordu. Sunağın etrafındaki zemine belli bir mesafede çakılmış metal direklerdeki meşaleler alanı aydınlatıyordu.

Vücutlarını tamamen örten koyu renkli pelerinler ve korku filmlerinde kullanılanlara benzer iskelet maskeleri takmış beş kişilik bir grup sunağın etrafında duruyordu. Her şey son derece rahatsız edici, şaşırtıcı derecede klişe ve ilkel görünüyordu. Ortamdaki tek modern şey, üzerine sunağa bakan bir kameranın yerleştirildiği bir tripoddu.

Ve en kötü, en şaşırtıcı kısmı da sunağın üzerindeki kızdı.

Melissa. Arkadaşı. *Bilinci yerinde olmayan* arkadaşı. Ailesiyle birlikte evde olması gereken arkadaşı.

Bu da neydi böyle?

"Hoş geldiniz, Mortemialılar," diye konuştu tanıdık bir ses. Salem, Doktor Bayne'in maskesini çıkarmasını hafif bir şaşkınlıkla izledi. Diğerleri maske takmaya devam ediyordu.

Onu en çok şaşırtan ise isim oldu. Mortemialılar. Grubun ortadan kalktığını sanıyordu.

Doktor Bayne diğerlerine döndü. "Bu gece eski kardeşlerimiz, eski ve güçsüz yöntemleriyle yeni üyeleri kabul ederken biz de saflarımıza katılacak birçok kişi arasından seçilen yeni bir üyeyi kabul ediyoruz. Onu bir hediye ile bir Mortemialıya yakışır bir törenle kabul edelim. Onu bir erkek gibi karşılayalım."

Yan taraftaki uzun boylu bir figüre işaret ederek onu öne çağırdı.

Salem olanları izlemeye o kadar dalmıştı ki, tetikte olmayı tamamen unutmuştu. Bir el kolunu tutarak onu kayanın arkasından dışarı sürükledi.

"Bir casusumuz var, profesör."

Salem yabancının sesini tanıyamadı ama kurtulmak için çabalarken adamın kolu hafifçe kayınca onun elinden kaçabildi. Ancak adam bu kez onu saçlarından yakaladı ve Salem çırpınıp bağırırken onu sunağa doğru sürükledi. Kafa derisindeki acı ona saçlarının bir kısmının kesinlikle koptuğunu söylüyordu.

Adam onu sunağın üzerine, baygın haldeki Melissa'nın yanına fırlattı. Salem doğrularak adamın maskeli yüzüne dik dik baktıktan sonra Doktor Bayne'e bir bakış attı.

"O sabah Lara'yı ofisinde gördüğümde bu işin içinde olduğunu anlamalıydım," diye tısladı Salem.

Doktor Bayne neredeyse sevgiyle başmı salladı. "Zekisin, Salem. Ama kendi iyiliğin için fazla meraklısın. Lara'nm ofisimde olması sadece bir tesadüftü."

Salem etraftaki gruba baktı. "Peki ölümü?"

Doktor Bayne omuz silkti. "Bazı insanlar sadece zayıftır."

Salem içindeki öfkenin yükseldiğini hissedebiliyordu. "Benim ablam zayıf değildi."

Bir ses araya girdi. "Hayır, değildi."

Merlin.

O pisliğin bu işin içinde olduğunu biliyordu.

Merlin'in maskesini çıkarıp ona yaklaşmasını hareketsiz bir şekilde izledi. Adam onu tepeden tırnağa süzerken yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "İşte tam da bu yüzden onu kırmak çok eğlenceliydi."

Salem çenesinin gerildiğini hissetti. Dişlerini gıcırdatırken adamın suratını tırmalamamak için kendini zor tuttu.

Doktor Bayne araya girdi. "Devam etmemiz gerekiyor."

"En azından sürtüğe ablasına ne yaptığımızı anlatayım. Tüm dönem boyunca bana karşı takındığı tavır yüzünden bunu hak etti," diye yakındı Merlin. Yetişkin bir adamdan çok bir çocuk gibi davranıyordu. Salem grubun dinamiğinin ortaya çıktığını görebiliyordu. "Nasıl olsa buradan çıkamayacak."

Çıkacaktı. Bir şekilde bunu yapmak zorundaydı ve Melissa'yı da güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak zorundaydı.

"Ablana da..." Merlin arkadaşını işaret etti. "...aynen bu şekilde sahip oldum. En azından ilk seferinde."

Ablasının ne kadar çaresiz olduğunu hayal eden Salem'in bedeninde bir öfke dalgası yarattı.

"Onu da buna benzer bir kabul töreni için aldık." Merlin sunağın etrafında dolaşmaya başlarken Salem gözlerini ondan ayırmadı. "Her şey grup psikolojisiyle ilgili, hatırladın mı? Hepimiz aramızdaki bağı hissetmek için bir şeyler yaparız. Çoğunda bilinci kapalıydı. Zavallıcık kendine geldiğinde çok şaşırmıştı." Melissa'nın yanında durdu ve saçlarını yana kaydırarak yüzünü ay ışığına maruz bıraktı.

"Ona ne verdin?" diye sordu Salem tiksintiyle. Hem arkadaşını hem de ablasını kastetmişti. Mümkün olduğunca çok bilgi almak istiyordu.

"Ev yapımı bir ilaç." Adam onun yüzüne güldü. "Dâhimiz Doktor Bayne onu kendisi yetiştiriyor. Bir tür boruçiçeği, çok etkili. Yüksek dozlar halüsinasyonlara, daha yüksek dozlar ise ölüme neden olabilir. Ölüme neden oldular."

Boruçiçeği. Tatula. Şeytan trompeti. Çiçeğin son derece güçlü olduğunu, yapısındaki skopolaminin vücuttaki sinir sis-

temine zarar verdiğini biliyordu. Yine de birinin iddia ettiği gibi davranmasına neden olabileceğini bilmiyordu. Ancak bunu Doktor Bayne geliştirdiyse, içine başka bir kimyasal ekleyip kendi ihtiyaçlarına göre uyarlamış olabilirdi.

"Neden?" diye sordu. Belki de soruların en önemlisiydi. "Ablam masumdu. İyi biriydi. Neden o?"

Merlin ona baktı. Adamın içinde gördüğü kötülük çırılçıplak ortaya çıkmıştı. Diğerleri sadece etrafta duruyor, onun işini bitirmesini bekliyordu.

"İşte bu yüzden, Salem," dedi neşe dolu gözlerle. "Kabul töreni bunun sadece bir parçasıydı. Onun peşine düştüm, videolarla şantaj yaptım, yavaş yavaş kırılmasını izledim. Çok güzeldi. Ve cesur olmaya karar verdiğinde buna bir son vermesini söyledim. Bilirsin, insan zihni çok kolay şekil alır. Onunla oynamak tam bir mucize."

Adam hastaydı. Cidden, sadist hastanın tekiydi.

Salem'in arkadaşıyla oradan çıkması gerekiyordu.

Nasıl yapacaktı?

Başka bir seçeneği yokmuş gibi bakışlarını Merlin'e dikti ve adam ona alayla gülümsedi. "Burada inşa ettiğim şeyi mahvedemezsin, Salem. Sen kendini ne sanıyorsun? Buraya gelip aradığın cevapları bulacağını mı zannediyorsun? Ödülleri yeniden başlatabileceğini mi sanıyorsun? Ödülleri biz iptal ettirdik, küçük kız. Her yıl başvuranların arasından en iyi kızı seçip kabul törenlerinde kullandık. Hepsi öldü... Ve sonunda, büyüklerimizin onları bırakmaktan başka şansı kalmadı."

Salem ona bundan ne elde ettiğini sormak istedi. Ondan yayılan küçük sik enerjisi, egosu hakkında yeterli bir cevaptı. Yine de eski örgütlerin daha radikal unsurlarından oluştuğu açıkça belli olan bu sözde grubun çoğalmak ve sorun çıkarmaktan başka bir misyonu olup olmadığını merak etti.

"Yeter," dedi Doktor Bayne. "Şu işi halledelim."

Salem bir silah bulmak için çılgınca etrafına bakındı. Kullanabileceği bir taş, bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştı. Meşaleler dışında hiçbir şey yoktu ve onlar da çok uzaktaydı.

"Doktor Bayne," diye seslendi Salem. Onun, ablasının ölümünden sorumlu olan sadist canavardan daha fazla insanlığa sahip olduğunu umuyordu. "Bir zamanlar sizin de bir kızınız vardı. Onun bunları yaşamasını istemezdiniz."

Merlin ve diğer birkaç kişi gülmeye başladı. Salem, onları güldürecek ne söylediğini anlamaya çalışarak etrafına bakındı.

Grubun maskeli bir üyesi onun sağından konuştu. "Kızı kabul töreninde kullandığımız ilk kişiydi, kızım."

Salem, sıcak bir gülümsemenin ve babacan bir rahatlığın ardında saklanan başka türden bir canavara bakarken dehşete kapıldı.

"Hepimizin zevkleri var, Salem," dedi Doktor Bayne. O nazik ve sıcak gülümsemesi artık midesini bulandırıyordu. "Hadi, devam edelim."

Doktor Bayne'in işaret ettiği yeni üye, Salem'in yanına gidip onu kucağına aldı. Salem çırpınmaya başladı. Elleri adamın maskesini çıkarmak için yüzüne uzanıyor, bacakları ona vurmak için tekmeliyordu ama adam bir kolunu onun gövdesine dolayarak onu etkili bir şekilde hareketsiz hale getirdi ve sunağın diğer ucuna götürüp nazikçe üzerine yatırdı.

Vücudu kaskatı kesilen Salem, kalbi gümbürdeyerek mağaradaki açıklığa baktı ve yaşanacaklardan nasıl sağ kurtulacağını merak etti. Ablasının nasıl kurtulduğunu, gerçekten unutup unutmadığını ya da gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. O gece zihninin ve bedeninin parçalanmasından dolayı intihar edip etmediğini ya da bunun saf bir cinayet olup olmadığını merak etti.

Ona bunu zorla yaptırdıklarına dair sözleri hatırladı.

Ablası bunu Salem'e yazacak kadar *hatırlamıştı.*

Salem gözlerini kırpıştırdı, daha önce hiç hissetmediği tür-

den bir korku onu içine çekerken gözlerini bile kapatamadı. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından saçına doğru süzülüyordu.

Üzerine bir beden kapandığında kalbi durdu. Donakalmış hali kendinden nefret etmesine neden oluyordu. Maskesini hâlâ çıkarmamış olan yeni üye, kollarını başının üstüne kaldırıp üzerine eğildi ve burnunu boynunun yanına sürttü.

Salem hareketsiz kaldı.

Burun, boynundaki o nokta, ağırlık... Hepsi tanıdıktı.

Şimdi odaklandığı için pelerinin altından onun belli belirsiz kokusunu alabiliyordu.

Boya ve yağmur sonrası toprak kokusu.

Caz.

Salem, kalbinin zayıf da olsa atmaya başladığını hissetti. Korkusu tam olarak geçmemişti ama gergin kasları yavaşça gevşemeye başlamıştı.

O burada ne halt ediyordu?

Salem bilmiyordu ama onun bir planı olduğundan emindi. Baron'la olması gerekiyordu. Bir şeyler planlıyor olmaları gerekiyordu. Bu muydu? Planladıkları şey bu muydu? Bu baş belası grubun içine sızıp onları yok etmek miydi? Bu onların o meşhur mirasçı grubuna kabul ritüelinin bir parçası mıydı?

Çok ama çok fazla sorusu vardı ve bunları sormanın hiçbir yolu yoktu.

"Her ne kadar bu gece burada olmanı planlamamış olsak da," dedi Merlin yan taraftan. "Bu beklediğimizden daha iyi bir gelişme oldu. Onu tanıyor musun? Seni ne kadar sık altına aldığını düşünürsek, tanıyor olmalısın."

Grup sinsice kıkırdarken Salem dişlerini sıktı. Gözlerini onlara diktiğinde üstündeki Caz sessizliğini hâlâ koruyordu.

Her şeyi açıkça ortaya dökerek, "Seni baştan çıkarmak onun görevinin bir parçasıydı," diye itiraf etti Merlin. "Örgütümüzün bir parçası olmak için bana asistanlık yapıyordu ve senin sınıfta ona karşı nasıl davrandığım gördüm. Seni baştan çıkarıp sonra

seni yıkması... Seni mahvetmenin daha güzel bir yolu olabilir miydi? İnsanların parçalanışını izlemekten keyif alıyorum."

Birkaç hafta önce olsaydı, Salem ona inanabilirdi. Fakat şimdi dönüştüğü kız -bu adamı seven ve ona güvenen, onun söylediklerine inanan, sırf bu grubun ona yaptığı bir haksızlığın intikamını almak için onun hapse girdiğini bilen, ablasının ölümünün ardında da yine onların olabileceğini bilen kız- tek bir kelimeye bile inanmadı.

Ah, Merlin'in onu örgüte almaya çalıştığına inanıyordu. Caz'in de ona ayak uydurduğuna inanıyordu ama onun için bir oyun olduğuna inanmıyordu. Caz onu seviyordu ve burada yaptığı ilk şeyin boynuna sokulmak olması, onu rahatlatmak içindi. Bu da Salem'in inancını daha da sağlamlaştırmıştı.

Caz, Merlin'i dinlemiyormuş gibi yaparak boynunu öpmeye devam etti. Ancak vücudundaki gerginlik onu ele veriyordu. Dinliyordu. Hayır, bekliyordu. Neyi bekliyordu?

Mağarada bir çığlık koptu ve Caz sunaktan aşağı atladı. Salem, onun Merlin'in boynunu tutup kafasını sertçe kayanın üzerine çarptığını gördü. Adam hemen bayıldı.

Çevresinde çıkan sesler arasında donup kaldı, ta ki Caz yanına gelene dek.

"Hadi kalk, Salem," dedi Caz.

Salem, boynundaki kaslar gevşeyince inledi. Hemen kalkıp mağaraya baktı, pelerinli adamların yerde baygın yattığını gördü. Mağarada Baron'ın liderliğinde başka adamlar da vardı, takım elbiseleri içindeydiler ve kimliklerini gizlemek için burunları üzerine kıvrılan gagalı kuş maskeleri takıyorlardı. Takım elbiseli grup, pelerinli adamları sürükleyerek götürdü ve içlerinden biri Melissa'yı kucağına aldı.

Yabancı, Salem'e döndü. "Onun tedavisiyle ben ilgileneceğim."

"Hayır," diye söze başladı Salem. Arkadaşını korumak istiyordu ama Baron onu durdurdu.

"İnan bana, arkadaşın güvende olacak." Salem ona baktı ve başını sallayan Caz'i gördü. Gergin omuzları hafifçe gevşedi.

Takım elbiselilerin lideri gibi görünen adam, Melissa'yı taşıyan adama başıyla işaret etti.

"Teşekkür ederim. Lütfen güvende olduğundan emin olun."

Adam, Melissa ile oradan ayrılırken grubun lideri, Baron ve Caz'e baktı.

"Topluluğa hoş geldiniz, Bay Whitmore ve Bay Van der Waal. İkiniz de kabul törenlerinizi başarıyla tamamladınız. Biz bu... baş belalarının icabına bakarken lütfen buradan ayrılın."

Caz, Salem'i tekrar kucağına aldı. "Peki ya uyuşturucu ne olacak?"

"Önümüzdeki yirmi dört saat içinde vücudundan atılacak," dedi adam Salem'e bakarak. "Artık bir anlamı var mı bilmiyorum ama sizden özür dilerim, Bayan Salazar. Babanızı çok iyi tanıyorduk ve ailenize çok değer veriyorduk. Lütfen kendinize iyi bakın."

Çocuklara başını salladı. Caz, Baron'm önderliğinde tünelden çıkarak Salem'in merdivenlerden çıkmasına yardım etti.

"Biraz daha geç kalsaydm her şeyi mahvedebilirdin, dostum," dedi Caz, Baron'a. Geri dönerlerken Salem'i sıkıca tutuyordu.

Baron omuz silkti. "Zamanında vardım, değil mi? Rica ederim."

Bu ikisi artık müttefik olsalar da asla arkadaş olamayacaklardı.

"İyi misin?" diye sordu Caz.

Salem, hislerini kelimelere dökemediğinden başını kaldırıp ona baktı. Fiziksel olarak iyiydi ama kafası karışıktı.

"Konuşabilirsin, Salazar," dedi Baron. Sanki ona bunu yapmasını emretmek sessizliğini bozacaktı.

Caz, onun başına bir öpücük kondurdu. "Sorun yok. O iyi. Sadece uyuyacak ve her şey yoluna girecek." Bunu genç kızdan çok kendini ikna etmek için söylüyor gibiydi.

Salem, dolunayın ışığı eşliğinde kampüse dönerken sorularını yarına erteledi.

İnsanın kalbi denize çok benzer; fırtınaları vardır, gelgitleri vardır ve derinliklerinde de incileri vardır.
-Vincent van Gogh, Theo'ya Mektuplar

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

SALEM

Ölümden dönmüş gibi hissediyordu.

Salem yatakta döndü, sanki bir kamyonla güreşmiş ve kaybetmiş gibi hissediyordu. Vücudu acıyor, ekleri sızlıyor, ayakları zonkluyordu. Yüzü şişmişti. Sebebini hatırlamaya çalıştı ve anılar yavaş yavaş zihnine doldu.

Gece.

Deniz feneri.

Mağara.

Caz.

Ayakucunda durmuştu ve onun bile farkında olmadığı çorapları nazikçe çıkarıyor, bedeninde bir yara var mı diye dikkatlice inceliyordu. Ardından başını kaldırıp ona baktı.

"Hey." Yanına oturup yüzündeki bir bukleyi geri itti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir zombi gibi," dedi Salem hırıltılı bir sesle. Sonunda sesini tekrar kullanabildiği için mutluydu. Bunu asla hafife almayacaktı.

Caz sehpadan bir şişe su alıp onun ağzına götürdü. Öylesine susamıştı ki, neredeyse tüm şişeyi bitirene kadar içmeye devam etti. Sadece su içmekten bile yorgun düşerek yatağa devrildi ve pencereden dışarı bakarken inledi.

Hava karanlıktı.

Ninova

"Ne... kadar?" Kelimeleri hafifçe peltekleşmişti, göz kapaklarıysa sanki kurşun gibi ağır gelmeye başlamıştı.

"Sadece birkaç saat," dedi Caz. "Uyumaya devam et."

"Tamam," diye mırıldandı Salem. Çoktan bayılmıştı.

Ertesi sabah Salem, rengârenk penceresinden süzülen ışıkla uyanarak boş yatağından kıçını sürüyerek kalktı. Caz'in nerede olduğunu bilmiyordu ama yatağın üzerinde izi vardı, yastığı da sıcaktı. Kokusunu derin derin içine çektikten sonra bir şekilde yataktan kalktı. Uzuvları eskisine göre güçlenmiş olsa da sendeleyerek banyoya gitti. Hızla işini halledip aynanın karşısına geçti ve yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu.

Ölümden dönmüş gibi görünüyordu. Boynunda morluklar, yanaklarında yastık izleri vardı. Gözleri şiş, kırmızıydı. Saçları darmadağınıktı ve yüzü de şişmişti. Kendini berbat hissediyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra dişlerini fırçalamaya ve yüzünü yıkamaya karar verdi. Bunların ardından kendini biraz daha insan gibi hissederek daha fazla dinlenmeden önce Melissa'yı kontrol etmeye karar verdi. Caz'in kapüşonlularından birini taytının üzerine geçirip onun kokusunu içine çekti. Ardından dışarı çıkarak Melissa'nın odasına doğru ilerledi. Boş odalar sayesinde biri onu böyle görmeyeceği için minnettardı.

Sabah sinir bozucu derecede aydınlıktı ve yüksek sesle esneyerek arkadaşının kapısını çaldı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve diğer kız kan çanağı gözlerle karşısına dikildi.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı Melissa. Salem'in içeri girmesi için kapıyı biraz daha açtı.

"Evet." Salem kendisininkine benzer bir düzene sahip, maksimalist ve aydınlık odaya girdi. "Nasıl hissediyorsun?"

Yatağa geri dönerken, "Bok gibi," diye homurdandı Melissa. "Dün gece çok içtim. Bir daha asla."

Salem yatağa oturmadan önce tereddüt etti ve arkadaşının bir önceki gece neler yaşandığını, neredeyse yaşanmak üzere olanları bilmediğini fark etti.

"Evde olman gerektiğini sanıyordum," diye söze başladı Salem. Ona nasıl söyleyeceğini, hatta söylemesi gerekip gerekmediğini bilemez haldeydi. Melissa neşeli, canlı ve mutluydu. Yaşananları anlatmak bile onu travmatize edebilirdi. Fakat ona yalan söyleyebilir miydi? Bu işler nasıl yürüyordu? Bu konuda Aditi'nin ona yol göstermesine ihtiyacı vardı.

"Bay Bar'dan bir telefon aldım." Melissa gözlerini devirdi. "Acil bir durum olduğunu söyledi, ben de gittim ama orada değildi."

O gruptakilerden biri olmalıydı. Fakat Melissa onunla haftalardır görüşüyordu ve bu da haftalardır hedef olduğu anlamına geliyordu. Bu Salem'in tüylerinin ürpermesine neden oldu.

"Yani tek başına mı içtin?" diye sordu neler olduğunu merak ederek.

Melissa kaşlarını çattı. "Ben... Aslında hatırlamıyorum. Bardaydım ve sonra burada uyandım." Arkadaşının yüzünde panik belirmeye başladı. "Aman Tanrım, bu tıpkı şenlik ateşinde uyuşturulduğum geceye benziyor. Beni odama kadar taşımıştınız ama ben hatırlamıyordum. Biri bana ilaç m verdi? Biri... Aman Tanrım."

Salem hızla iki elini birden tutup sıkıca kavradı ve arkadaşının gözlerinin içine baktı. "Hiçbir şey olmadı, Melissa. Güven bana."

Melissa'nın titrek bir nefes aldığını, gözlerinin yaşardığını gördü. "Ne olduğunu biliyor musun, Salem? Anlat bana. Bilmem gerek."

Artık başka seçeneği yoktu. Yavaşça Melissa'ya nasıl yürüyüşe çıktığından ve mağaraya rasladığından bahsetti. Sonra da hem kendisinin hem de Melissa'nın Caz, Baron ve onların grubu tarafından kurtarıldığını anlattı. Her şeyi bir anda onun

üzerine yıkmak istemediği için diğer kulüple ilgili konuları es geçti ve anlatabildiği kadarını anlattı.

Söylediklerini bitirdiğinde Melissa hıçkıra hıçkıra ağlayarak kollarım Salem'e doladı. "Teşekkür ederim! Seni çok seviyorum! Teşekkür ederim! İyi olduğumuza çok sevindim."

Sarılma işinde eskisinden çok daha iyi olan Salem arkadaşını kucakladı ve Caz'in ona yaptığı gibi arkadaşının sırtını yatıştırıcı hareketlerle okşadı. "Ben de."

Geri çekilip biraz daha konuştuktan sonra Melissa ona o öğleden sonra eve gideceğini, dönem başına kadar orada kalacağını söyledi. Salem yeni dönem başladığında planlarının ne olacağını merak ederek başını salladı.

Onun iyi olduğundan emin olduktan birkaç dakika sonra Melissa'nın odasından ayrılıp kendi odasına geri döndü. Ayak sesleri boş koridorlarda yankılanıyordu.

Şifreyi girip kapıyı açtığında Caz'in yarı çıplak bir halde yan yatmış onu izlediğini gördü.

İhtiyacı olan tek davet buydu. Dinlenmeyi hak etmişti. İkisi de hak etmişti.

Sessizce adamın kapüşonlusunu başının üzerinden çıkarıp bir kenara attı. Taytını da çıkardıktan sonra yığının içine bıraktı. Yatağa giderek onun yanına uzandı. Caz'in hiç düşünmeden kendisini kollarına almasını, kulağının altında çarpan kalbinin ona güven aşılamasını seviyordu. Uzun ve sessiz anların ardından zihni yeniden işlemeye başladı.

"Caz?" Uyuyup uyumadığını kontrol etti.

"Hımm?"

"Nereye gittin?"

"Teşkilat ile bir toplantım vardı," dedi dürüstçe. "Melissa nasıl?"

"İyi. Birkaç saat içinde eve gidecek."

Bundan sonra birkaç saniye sessizlik oldu, ardından aklımdaki soruyu sordu.

"Orada ne yapıyordun?"

Caz'in derin bir nefes alması sonucu göğsü yükselip alçalırken genç kızın başını da hafifçe hareket ettirdi. Salem hiçbir şey söylemeden onun açıklamasını bekledi.

"Oraya Teşkilat tarafından, Baron'la birlikte onların arasına sızmam için gönderildim," dedi miras grubundan bahsederek. Onun bu ismi kullandığını ilk kez duyuyordu ama bunun nedeni muhtemelen artık buna izin verilmiş olmasıydı. "Bu grubun sadece ödüle aday gösterilen öğrencilere saldırmakla kalmayıp aynı zamanda onları ölüme sürüklemeleri hoşlarına gitmedi. Ablan bunlardan biri. Benim ağabeyim de bir diğeri. Ancak o, onları ifşa etmeye çok yaklaştığı için hedef oldu."

Bir şey Salem'in kafasını karıştırıyordu. "Ama Teşkilat bu sahte grubun farkındaysa ve onları tamamen ortadan kaldırmak istiyorsa, neden işi bizzat kendisi yapmıyor?"

Caz gözlerini tavana dikerek dalgın bir şekilde onun başını okşadı. "Baban sana yapılanlar üzerine grubu dağıttıktan sonra ortadan kayboldular. Teşkilat, grupta kimin olup kimin olmadığından hiçbir zaman tam olarak emin olamadı. Yine de birkaç kişiden şüphelendiklerinden eminim. Bu yüzden Merlin'in asistanı olmamı istediler. İlk görevim ona yaklaşmaktı."

Bir psikoloji profesörüne neden asistanlık yaptığını şimdi anlamıştı.

"Ki bu da bana şunu hatırlattı..." Pencerelerden süzülen renkli ışıkların aydınlattığı odada komodine uzandı. Ardından tekrar ona dönüp eline bir şey tutuşturdu. Salem yumruğunu açıp baktı.

Olivia'nın kolyesi ışıkta parıldıyordu.

Burnu sızlamaya başladı.

Merlin'in ofisinde hırsızlık yapan kişi oydu, onun için yapmıştı.

Salem onu kalbine bastırdı ve karşısındaki adama bakıp o anda kelimelere dökemediği her şeyi sessizce anlattı. Caz onu yumuşak bir gülümsemeyle izlerken saçlarını yüzünden çekti

ve dudaklarını kısa bir anlığına birbirine bastırdıktan sonra geri çekildi.

Salem kolyeyi kalbine bastırmaya devam ederek sohbete geri döndü. "Merlin, onun grubunun bir parçası olmak istediğin için mi onu takip ettiğini düşünüyordu?"

"Evet," diye onayladı Caz. "Adam tam bir narsistti. Onu buna ikna etmek zor olmadı."

Salem başıyla onayladı. Merlin hakkında o da aynı sonuca varmıştı. "İlk başlarda benden uzak durmanın sebebi o muydu?"

"Kısmen," dedi Caz. "Sana odaklanmasını istemedim ama sen gidip her şeyi kendi başına hallettin." Sesi alaycıydı. Salem'e sınıfta onunla tartıştığı zamanları hatırlatmıştı.

"Diğer sebebi de ablandı," diye devam etti Caz. "Kampüste ölümler yaşanmaya başladıktan sonra Teşkilat bir kural koydu. Ölenlerin aileleri, kim olurlarsa olsunlar, her türlü oyun ve siyasetten tamamen uzak kalacaktı. Birkaç ay içinde kabulüm gerçekleşecekti, bu yüzden riske atmak istemedim."

Mantıklıydı. Ancak sonra riske atmıştı, hem de bunu herkesin gözü önünde yapmıştı. "O zaman neden yaptın?"

Caz güldü. "Çünkü seni başka bir çocuğa gülümserken gördüm ve tekrar hapse girmenin o kadar da kötü olmadığını düşündüm."

"Sen delisin." Salem başını iki yana salladı.

"Sana mı? Aşırı derecede."

Salem ona sıkıca sarıldı ve gülümseyerek yüzünü göğsüne bastırdı. İnişli çıkışlı bir yolculuk olmuştu ama orada olmaktan, onun yanında hayatta olmaktan memnundu.

"Ayrıca," dedi Caz. "Babanın yaptığı şeyi neden yaptığını da öğrendim."

Salem geri çekildi ve adamın ses tonu karşısında ciddileşerek ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Caz de gözlerini onunkilere dikti. "Bir süredir ablanın ölümünü araştırıyordu. Laz öldüğünde gerçeği bulması için Teşki-

lat'tan yardım aldı. İşte o zaman Mortemia'nın hâlâ faaliyette olduğunu fark etti. Üstelik Teşkilat tarafından reddedildikten sonra onu Vanguard adıyla yeniden başlatan da amcamdı."

Vay canına. Salem, onun dile getirmediği şeyi anladı. "Annenle babana, size yapılanlardan sonra Teşkilat onu kabul etmedi."

Caz başıyla onayladı. "Teşkilat'ın bazı kuralları var. Bir üyeye saldırmamak ve üyelerin ailelerine dokunmamak. Amcam her iki kuralı da ihlal etti ve sonra kabul görmek istedi. Kapıdan içeri adım bile atamadı. Muhtemelen o zaman, akrabalarım araştırmaya başlayarak o sözde grubu yeniden ortaya çıkardılar."

Salem bunu düşünürken aklına başka bir soru geldi. "Bekle, peki ya şimdi Vanguard Malikânesi'ne ne olacak?"

Caz omuz silkti. "Kim olduğumu açıklarsam, muhtemelen geri alabilirim. Halam hâlâ hayatta ama çocuğu yok. Ve ben de artık onu geri almak için gereken bağlantılara sahibim."

Salem ona doğru eğildi. "Geri istiyor musun?"

Caz genç kızın buklelerini yüzünden geriye çekerek bunu düşündü. "Babanın teklif ettiği anlaşmayı düşünüyorum."

Salem gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Salazar soyu ile Vanguard soyu arasında bir ittifak istiyordu," diye hatırlattı Caz. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Yollarımızı birleştirmek konusunda zaten epey iyiyiz. Ne dersiniz, Bayan Salazar? Benimle birleşmek ister misiniz?"

Salem onun eğlendiğini hissetti ama tam olarak ne sorduğunu anlayamamıştı. "Karışıklık olmaması adına soruyorum, sen bizim..."

"Evlenmemizi istiyorum," dedi Caz kısaca. "Şimdi değil ama bir gün. Yüzüğümü senin parmağında, seninkini de benim parmağımda görmek istiyorum. Tüm dünyanın bunu bilmesini, senin de her zaman ama her zaman bana ait olduğunu bilmeni istiyorum."

Gözleri alev alev yanan Salem onun göğsüne baktı.

En çılgın hayallerinde bile başına böyle bir şey gelebileceğini hiç düşünmemişti. O her zaman ulaşılmaz, mesafeli, soğuk ve duygusuz dedikleri bir kız olmuştu. Yalnızdı ve her zaman yalnız kalacağını kabullenmişti. Sonra Caz bir kasırga gibi hayatına girmişti. Etrafındaki her şeyi savurup geçmiş, inandığı tüm sistemleri paramparça etmişti. Salem, kendine yepyeni bir inanç sistemi kurmak zorunda kalana dek pes etmemişti.

"Salem?"

"Hımm?"

"Düşünmeyi kes."

Bu bile tek başına her şeyi bitirmişti. Dünyada beynini susturabilecek başka kimse yoktu.

Salem başını hafifçe eğerek onayladı. Caz ise ansızın üzerine atılıp onu yatağa devirdi. Dudaklarına minik öpücükler kondururken genç kıza bir zamanlar özlemini duyduğu, artık beklediği ve ondan her zaman alacağını bildiği sevgiyi gösteriyordu.

Geleceklerinin nasıl olacağını bilmiyordu. Caz artık eski bir gizli topluluğun üyesiydi. Adı, ailesiyle onunki arasında dökülen kanla lekelenmişti. Her şey değişmişti, o da değişmişti ama geleceğin ne getireceği belli değildi. Her zaman da öyle olacağını düşünüyordu.

Fakat artık özgürdü. Prangalardan, şüphelerden ve kâbuslardan kurtulmuştu.

Tahmin edebileceğinden çok daha fazla kan ve ölüme tanıklık etmiş Mortimer topraklarında, onun kollarında yatarken kendini huzurlu hissediyordu.

Ve gelecek belirsiz olsa da ilk kez umutla dolu görünüyordu.

ÜÇÜNCÜ KISMIN SONU

Nirvana

Dikkatli olun; çünkü ben korkusuzum ve bu yüzden güçlüyüm.
Mary Shelley, Frankenstein

SONSÖZ

CAZ

BEŞ YIL SONRA

"Bebeğim, yavaşlaman gerek," dedi Salem.

Lanet olsun, o "bebeğim" kelimesi onu her seferinde canlandırıyordu. Bir gece yatakta ansızın adama böyle seslenmişti ve Caz de buna bayılmıştı. Salem'i defalarca aynı şekilde seslenmeye zorlamıştı, ta ki genç kadın artık düşünmeden kullanana dek.

Bir düğündeydiler ama kendi düğünleri değildi ve Caz onu hemen bir köşeye çekmişti. Yıllar geçtikçe kendine izin verdiği sevgiyle birlikte, geçmişte yaşadığı travmaların kadının bakış açısını nasıl çarpıttığını anlamıştı. Salem artık iyileşmeye ve büyümeye kendini açmıştı. Arkadaşlarının, annesinin ve en çok da Caz'in sevgisini kabul etmişti. Karanlık bir tanrıça gibi ışıldamaya başlamıştı. O kadar parlaktı ki, ölümlü bir adamı kör edebilirdi. Öyle de yapmıştı.

Caz, ona uzun süre bakmaya cesaret eden kaç erkeğe dik dik baktığını, yıllar boyunca kaç tane tehdit savurduğunu ve ona göz diktiği için kaç kişinin hayatını neredeyse mahvettiğini bilmiyordu. İstedikleri kadar bakabilir, arzulayabilir ve göz dikebilirlerdi. Fakat Salem sadece ona bakıyor, onu istiyor, ona sahip olmayı arzuluyordu. Bu da içindeki çirkin canavarı biraz olsun yatıştırıyordu.

Kendini uzun süre görünmez sayıp fark edilmek istemediği

için özgüven eksikliği yüzünden ne kadar arzulanan biri olduğunu hiç anlayamamıştı. Hâlâ da anlayamıyordu. Yıllardır birlikte olmalarına rağmen onu hâlâ alışılmışın dışında, kalıplara uymayan bir asi olarak görüyordu ve onunla olmasının sebebinin de bunlar olduğunu düşünüyordu.

Başlangıçta cazibesi bu olsa da onunla olan ilişkisi asla isyanla ilgili değildi. Kahretsin, onunla olmak kolaydı. Akıntıya kapılarak hayat nehrinin onları bir araya getirmesine izin veriyor ve yol boyunca manzaranın tadını çıkarıyordu.

Ona bakmak için eğilmek zorunda kalmadı çünkü deli gibi yüksek topuklu ayakkabılar giyerek yüzüne yaklaşmıştı. Yine de onun yanında hâlâ küçücük kalıyordu. O ölüm tuzaklarını giyen kadınlara delice bir saygısı vardı. O ayakkabılarla ayakları acımıyormuş gibi yürüyüp dans etmek bir yana, nasıl adım attıklarını bile bilmiyordu. Fakat acıttığını kesin olarak biliyordu çünkü eve döndüklerinde Salem ayakkabılarını çıkarıp dolaba düzgünce koyacak, ardından da ayaklarını onun kucağına uzatıp masaj yapmasını bekleyecekti. Bunu içgüdüsel olarak ilk yaptığında en iyi oral seksle ödüllendirilmişti. Her ne kadar bunu yapmasının nedeni bu olmasa da hoş bir avantajdı. Sadece ellerini onun üzerinde kullanmaktan, onu mutlu etmekten mutluydu.

"Bunu burada yapamayız," diye azarladı. Salem. Daha doğrusu azarlamaya çalıştı. Çoktan boynunu eğerek yan taraftaki en sevdiği noktaya ulaşmasını sağlamıştı. Caz bunca zamandan sonra bile onun boynunda tam olarak neyin kendisini böylesine vahşileştirdiğini hâlâ bilmiyordu. Belki feromonlardı, belki de zarif olmasındandı. Her neyse boynundaki bir şey onu çılgına çeviriyordu.

Caz hırıltıya benzer bir ses çıkardı, bu seslerin kadında neye sebep olduğunu çok iyi biliyordu. Titreşimler onu baştan aşağı arzuya sürüklüyordu. Beklendiği gibi vücudu titreyerek sarsıldı. Smokininin ceketinin yakalarına sıkıca tutunup ona sokulurken dudaklarından çıkan buğulu iç çekiş, adamın tüm görgü kurallarını hiçe saymasına neden oldu.

Zaten hiçbir zaman kuralların hayranı olmamıştı.

Yine de yıllar içinde, soyadını geri aldıktan sonra topluma uyum sağlamak için bir şekilde adapte olmak zorunda kalmıştı. Bu durum epey büyük bir skandala yol açmıştı. "Ölümden" dönüşüyle birlikte Vanguard soyadı tekrar ön plana çıkmıştı. Ailesinin ölümü, amcasının ölümü ve halasının bir huzurevine sürgün edilmesiyle ilgili spekülasyonlar dedikodu malzemesi olmuştu. Salem'le yaşadığı son derece aleni ilişkiyle, özellikle de onun bir Salazar olması ve babasının geçmişte yaptıkları düşünüldüğünde bu dedikodular daha da alevlenmişti.

Caz aslında kimseyi ya da onların ne düşündüğünü umursamazdı. Ancak Selina'yı ve onun görüşlerini önemsiyordu. Çünkü Salem'le ilişkisini düzeltmeye başlamıştı ve yaşlı kadına gerçekten değer veriyordu. Tahmin edileceği üzere, Selina'nın her şeyi sindirmesi zaman almıştı. Özellikle de ikisi tüm gerçekleri açığa çıkarıp Caz'in ağabeyiyle Salem'in babası hakkındaki her şeyi, Olivia ile olan bağlarını ve ilişkilerini paylaştıktan sonra. Elbette ona Teşkilat hakkında hiçbir şey söylememişlerdi ama zaman geçtikçe Selina beklenmedik bir şekilde anlayışlı ve kabullenici olmuştu.

O gece yemekteyken, "Uyuyan yılanın kuyruğuna basmayın," demişti. "Bir kızım vardı, şimdi bir de oğlum oldu. Başka hiçbir şey umurumda değil."

"Peki ya skandal?" diye sormuştu Salem. Caz tek başına bu kelimenin bile onlara ne kadar endişe verdiğini biliyordu. Son on yıldaki geçmişleri göz önüne alındığında haklılardı.

Selina omuz silkmişti. "Sonuncusuyla dünyanın sonu gelmedi, bununla da gelmeyecek."

Salem, annesinin güzel yüzüne şaşkın bir ifadeyle bakakalmıştı ve Caz'in bildiği kadarıyla, beklediklerinden epey farklı bir sonuçla karşılaşmışlardı. Annesi de büyümüş gibiydi.

"Salem!"

Biri seslendi ve Caz onu sadece kendi gözlerine ait kılmak istermiş gibi gölgelerin içine biraz daha çekti.

Salem onun göğsünü hafifçe itti. "Hadi ama. Eve gidene kadar bekleyebilirsin."

Caz kaşını hafifçe kaldırarak şampanya rengi elbiseye baktı. Bu arkadaşının hazırlanmasına yardım etmek için mekâna gelirken üzerinde olan elbise değildi, üst katta giyip onu şaşırttığı elbiseydi. Hatta bu onu o kadar şaşırtmıştı ki, onu merdivenlerden inerken görür görmez vahşi bir hayvan gibi üzerine atılmış ve açık koridordan çekiştirerek gözlerden uzak bir köşeye sürüklemişti.

Elbise çok açık değildi. Aslında sadece hafif bir dekoltesi ve mütevazı bir yakası vardı. Elbisenin yanındaki sade yırtmaç bacaklarının ortasına kadar çıkıyor, derin sırt dekoltesi ise saçlarının arasına saklanıyordu. Onu asıl mahveden, elbisenin kumaşıydı. Ne olduğunu bilmiyordu ama yıllar içinde dolgunlaşan hatlarının her kıvrımına sımsıkı yapışmıştı. Göğüslerini sıkıca sararak sanki her an dışarı fırlayacakmış gibi görünmelerini sağlıyordu. Başkalarına zevkli görünebilirdi, Caz'e göre ise bu bir tahrikti.

"O elbiseyle ne yaptığını biliyordun. Seni oradan sürükleyerek uzaklaştırmamı istedin," diye suçladı Caz. Salem ona yaramaz bir tavırla sırıttı. İlişkilerinin başında onun yüzünde böyle bir ifade göreceğine asla inanmazdı.

Beş yıl önce Salem zekiydi ama kendinden ve dünyadaki yerinden emin değildi. Hiçbir yere ait olmadığına, kimse için önemli olmadığına inanıyordu. Kendi yarattığı bir kabuğun içindeydi. Fazlasıyla içine kapanmış, fazlasıyla korkmuş ve fazlasıyla kaybolmuştu. Üstelik bunların farkında bile değildi.

Günümüzdeki Salem hâlâ aynıydı. Sadece artık biraz daha kendinden emin, biraz daha az kaybolmuş ve biraz daha güven doluydu. Dünyadaki yerini, önemli olduğunu ve nereye ait olduğunu biliyordu. Arkadaşları, annesi, terapisti ve adli tıp araştırmacısı olarak kariyeriyle etrafında harika bir destek sistemi vardı. Yavaş yavaş, azar azar kabuğundan sıyrılmıştı. Eski derisini üzerinden atarak daha yeni bir şeye dönüşmüştü.

Onun dönüşümünü, kendi benliğine bürünmesini izlemek Caz'in hayatının en güzel deneyimlerinden biriydi. Çünkü hem geçmişteki o genç kızla hem de şimdiki olgun kadınla birbirlerine ait olduklarını biliyordu.

"Salem, geç kalıyoruz!"

Ses yaklaştıkça onun Aditi'ye ait olduğunu anladı. Ara sıra canını sıkan, çoğunlukla kız arkadaşına harika bir arkadaş olan Aditi.

Aditi küçük köşelerinde onlara rasladı ve gözlerini devirerek durdu. "Biliyordum. Onun yüzünden olduğunu biliyordum."

Salem doğrulup onu hafifçe geriye itti ve Caz de buna izin verdi. Fantezilerinde ne kadar çılgın olursa olsun -ki Caz bunları gerçeğe dönüştürmeye bayılıyordu- gerçekte hâlâ annesinin büyüttüğü o uslu ve nazik kızdı. Bu büyük tezat Caz'in hoşuna gidiyordu. Onun başka hiç kimsenin görmediği o yanını, yanaklarını kızartan, uçurumun kenarında yürümeyi seven ama buna cesaret edemeyen yanını yalnızca kendisinin görebildiğini bilmek hoşuna gidiyordu. Bu, onu vahşiliğe çekmesi için Caz'e izin veren tarafıydı. Onu sürüklemesine, itmesine ve istediği gibi almasına müsaade eden; suçluluk hissetmeden kendini akışa bırakabilmesi için onu yüreklendiren tarafıydı.

Tıpkı şimdi yaptığı gibi.

"Tam da aşağı iniyordum..." diye anlatmaya başladı Salem.

Arkadaşı iç çekti. "Biliyorum, biliyorum. O elbiseyi seçtiğin anda onun çıldıracağını biliyordum."

Salem gülümsemesini bastırmak için altdudağını ısırdı. Elbisesiyle uyumlu altın rengi gözlüğünün ardından ona kısa bir bakış attıktan sonra tekrar arkadaşına döndü.

"Melissa hazır mı?"

"Hayır." Aditi heceleri tek tek vurguladı. "Panikliyor. Bu yüzden seni bulmak istedim. Soğukkanlı mantığın onu sakinleştiriyor."

Salem'in havalı arkadaş moduna geçişini izlemek büyüleyiciydi. Üç kız -Salem, Aditi ve Melissa- çok yakın arkadaştı.

Aditi, Blackthorne Şirketleri için çalıştığı ve Melissa da Tenebrae City'deki bir sanat galerisinde baş müzayedecinin çıraklığını yaptığı için hepsi farklı şehirlerdeydi. Fakat gün aşırı telefonla konuşuyorlardı. Hayatlarına ve yoğun programlarına rağmen kızlar haftada birkaç kez en az iki saat süren konferans görüşmesi yapıyorlardı. Evet, Caz saymıştı.

Bir bakıma aralarındaki bağ onu büyülüyordu.

Kendisinin arkadaş diyebileceği adamlarla kurduğu bağdan çok farklıydı. Hâlâ Aditi ile birlikte olan Baron ve o gün Melissa'yı mağaradan kurtaran, aynı zamanda onun müstakbel kocası olan Jacob. Her ikisi de Teşkilat üyesiydi, ikisi de kız arkadaşının arkadaşlarıyla çıkıyordu. Onların arkadaşlıkları daha çok tesadüfiydi. Üç kız tarafından gruba dahil edilmişlerdi ve duygusal bir bağdan ziyade ortak hedefler -kızları korumak- üzerine kurulmuştu.

Gerçi müttefikleri olması gerekiyorsa, bu iki adam epey iyi birer adaydı. Baron, yeni başlattığı etik *hacker*'lık işi sayesinde hâlâ her şey hakkında çok fazla şey bilen bir pislikti. Jacob mahkemede ateşli ama mahkeme dışında epey rahat olan bir ceza avukatıydı. Caz ise stüdyosunda bir sonraki koleksiyonu üzerinde çalışan tam zamanlı bir ressamdı. Üçü de içinde bulundukları gizli topluluğun mirasçılarıydı.

Caz artık tam zamanlı bir üye olduğu için topluluğun ne kadar derin ve ne kadar güçlü olduğunun, dünyayı ve dünyanın her yerinde var olan dinamikleri ne kadar etkilediğinin farkındaydı. Bu yüzden, yanında sağlam müttefikler bulundurmak her zaman iyi bir şeydi.

Adını düşünmenin bile yasak olduğu bu gizli topluluk, kimsenin hayal bile edemeyeceği türden işleyen kusursuz bir sisteme sahipti. Kökleri yeraltının derinliklerine uzanırken, dalları gökyüzünün zirvesine kadar yükseliyordu.

Salem'in küçük elleri ceketinin yakasını düzelterek onu şimdiki zamana geri döndürdü. "Dışarıda görüşürüz, tamam mı?"

Caz başını sallayıp ona hızlıca bir öpücük kondurduktan

sonra bir adım geri çekildi, çimenlik alana doğru ilerledi. Verenmore Dağı yakınlarında bulunan ve Jacob'ın bir arkadaşına ait olan bu mâlikane, eski taş duvarlara ve kalmak isteyen misafirleri ağırlayabilecek birden fazla yatak odasına sahipti. Ancak asıl dikkat çeken, yemyeşil ağaçlar, gri bulutlarla bezeli dağların muhteşem manzarasını sunan çimenliklerdi. Manzarası öylesine güzel ve nefes kesiciydi ki, bunu kendi kendine itiraf etmekten çekinmedi.

Günün adamı, çiçeklerle süslenmiş kemerin altındaki geçici koridorun önünde bekliyordu. Telefonunda bir şeylerle uğraşan Baron, sıkılmış bir şekilde yanında duruyordu.

Caz yanlarına gitti ve her ikisinin de başını kaldırıp aynı şekilde sırıttığını gördü.

"Ne?" Benzer tepkiler karşısında kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Boynunda ruj izi var dostum," dedi Jacob gülerek.

Caz gözlerini devirdi ama silmek için bir harekette bulunmadı. Dudaklarının izini teninde taşımayı, birine ait olduğunu tüm dünyaya göstermeyi seviyordu. En azından genç kadın onun yüzüğünü takmaya hazır olana kadar. Ona tekrar sormak istese de hazır olmadığını biliyordu. Salem'in ona evet demeden önce kariyerine ve zihnine alışması için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Bir gece partiden döndükten sonra Caz onu kapıya yasladığında, "Evlendiğimizde en iyi halimde olmak istiyorum," demişti Salem. Birbirlerine karşı hem sert hem nazik olabilmeleri, birbirlerini asla dışlamamaları ve genç kadının onu aynı anda hem tahrik edip hem de sakinleştirebilmesi Caz'i büyülüyordu.

Salem yatakta onun yanına sokulmuş, çıplak göğsüne parmağıyla desenler çiziyordu.

"Biz zaten evliyiz, biliyorsun," demişti Caz omzuna tembelce şekiller çizerek. "Sadece resmileştirmemiz gerekiyor."

Salem gülümsemişti. "Bunu doğru bir şekilde yapmak isti-

yorum. Ben..." Tereddüt etmişti. "Aşkı bulacağımı hiç hayal etmemiştim, özellikle biriyle evlenmeyi hiç düşünmemiştim. Bunların benim sorunum olduğunu biliyorum ama artık sana, bize sahip olduğum için daha iyi olmak istiyorum. Seninle bu yola girerken en iyi halimle yanında olmak istiyorum.. Senin... beklemende sakınca yok, değil mi?"

Caz onun dudaklarına hafif bir öpücük kondurup kaşlarının arasındaki çizgiyi yumuşatmıştı. "İstersen sonsuza dek beklerim."

Üstelik bunu söylerken ciddiydi.

Onun için sonsuza dek bekleyebilirdi. Lanet olsun, eğer onun istediği buysa, yaşlanıp saçları ağarana kadar sadece birlikte olmaları bile ona yeterdi. Bazıları bir düğünde olmanın ona bir özlem sancısı yaşatacağını düşünebilirdi ama öyle olmamıştı. Yıllar önce, kendi yarattıkları bir ritüelde, kendi kurallarıyla şekillenmiş o ilk gecelerinde onu zaten bir sunağın önünde kendine ait kılmıştı. Kalbinde onunla zaten evliydi ve onun da öyle hissettiğini biliyordu.

Yani evet, Salem en iyi haline geldiğini hissedene kadar bekleyebilirdi. Gerçi biri Caz'e sorsaydı, zaten en iyi halinde olduğunu söylerdi. Daha iyi bir halini ne düşleyebiliyordu ne de hayal edebiliyordu.

Konuklar yerlerine oturdu. Caz, Melissa'nın ağabeyi Nathan'ı tanımıştı. Evet, yıllar önceki o olaydan ve Salem'e çok yakın oturmasından dolayı hâlâ ondan hoşlanmıyordu. Sahipleniciydi ama Salem aldırış etmiyordu, ayrıca bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Aditi, arkasında onun kadınıyla merdivenlerden indi ve Caz onun ne kadar muhteşem olduğunu görünce nefesinin tekrar kesildiğini hissetti. Evlerindeki tuvallerde ölümsüzleşen o yılan gibi vahşi saçlar, yıllar içinde daha da kıvrımlı hale gelerek adamı iyice vahşileştiren o minyon beden ve o gözler... Her bakışıyla onu iliklerine kadar dolduran, o sıvı altın gözler...

Arkalarından Melissa geldi ama Caz gözlerini Salem'den

alamıyordu. Aslında ne başka birinin ne de başka bir şeyin farkındaydı. Odağında sadece o vardı. O ışıltılı ve ölümcül topukluların üzerinde zarif adımlarla süzülerek koridorun karşı tarafında durmasını izledi. Genç kadının gözleri, ruj izinin olduğunu tahmin ettiği yere kaydı ve yüzünde gizli bir gülümseme belirdi.

Salem halka açık sevgi gösterilerinden ne kadar kaçınsa da onları seviyordu ve Caz de bunu biliyordu. Caz umursamadan onun izini taşımasının kadını tahrik ettiğini görebiliyordu.

Düğün töreni başladı ve Caz en sevdiği şeyi yaparak ona bakmaya devam etti. Arkadaşına bakışlarını izledi, yeminler edilirken gözlerinde parlayan hafif ışıltıyı gördü. Gelin ve damadın öpüştüğünün farkındaydı ama bakışlarını kadınının üzerinden ayırmadan güzel yüzündeki tepkileri gözlemledi.

Sonraki birkaç dakika içinde her şey bitmişti. Konuklar çifti selamlayıp tebrik etmek için ayağa kalktılar, tezahürat ettiler ve fotoğraflar çektiler.

Salem ve Aditi, Melissa'ya sıkıca sarıldıktan sonra Baron gelini tebrik ederek sevgilisini uzaklaştırdı. Caz de aynısını yaptı, çifti tebrik ederken kolunu Salem'in beline dolayıp onu yanına çekti.

Herkes insan içine karışıp sohbete başlamıştı, geriye yalnızca dördü kalmıştı.

"Dostum, ona bakışını görünce beni ateş bastı." Aditi, Salem'e dönmeden önce Caz'e bakarak kendini yelpazeledi. "Bu herif ne yiyor?"

Salem kızardı. Caz, o sabah onu uykusundan uyandıran yüzünün bacakları arasındaki halini hatırladığından epey emindi.

"Lezzetli bir şey," diye araya girdi Caz.

Baron gözlerini devirirken Aditi yüzünü buruşturdu. "Öğğ. Bu kadar detaya girmene gerek yoktu. Bilmek istemiyorum."

Birkaç dakika boyunca sohbetin akışına kapıldı, ta ki Salem'in yanında sessiz kaldığını fark edene kadar. Her zaman sessiz olduğu için alışılmadık bir durum değildi ama daha çok

derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Kimsenin duymaması için alçak bir sesle, "Bir kuruş versem, aklındakini söyler misin?" diye sordu Caz.

"Kuruş olmaz," diye kıkırdadı Salem. "Senin zibilyonların var."

Caz sessiz kalıp onun acele etmeden düşünmesine izin verdi. Onu bu kadar çekici kılan şeylerden biri de zekâsıydı. Dünyayı keskin bir bakışla inceleyişi, bir şeyi analiz ederken zihnindeki o eşsiz odaklanmaydı. Düşünce kalıpları onunkinden çok farklıydı. Caz'in yaratıcı ve duygusal yöntemlerinden daha mantıklı, daha akılcıydı. Kafasında neler olup bittiğini hayal etmeye çalışmak hiç sıkıcı değildi.

Salem sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve sonra başını kaldırıp gözlerini onunkilere kilitledi. Bakışları yoğun bir şeyle doluydu ama Caz tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu. Batan güneş ışığı altında, kararmış gözbebeklerinin etrafındaki altın rengi neredeyse parlıyordu.

"Hadi yapalım."

Caz onun ne yapmak istediğini anlamayarak gözlerini kırpıştırdı. Salem onun yüzündeki şaşkınlığı okumuş olmalıydı. Adama yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi ve ağırlığını onun vücuduna vererek ellerini göğsüne koydu. Yüzünü yukarı kaldırmış, yalvaran gözlerle ona bakarken çok güzel görünüyordu.

"Ömür boyu güven anlaşmasına ne dersin? Hadi resmileştirelim."

Hazırdı.

Siktir.

Sevgili okurum,
onunla evlendim.
-Charlotte Brontë, Jane Eyre

SONSÖZ

SALEM

BEŞ YIL SONRA

Salem, yerdeki deliğin üzerine eğilip içinde bulunan iskeletleri inceledi. Bir gece önce gelen çağrı onu uykusundan uyandırmıştı. Normalde protokol farklıydı, işi sabah başlayıp akşam biterdi.

Ancak bu vaka benzersizdi ve acil müdahale gerektiriyordu, bu yüzden kocasının memnuniyetsizliğine rağmen yataktan kalkmıştı. Fakat kocasının tek bir şartı vardı. Gecenin bir yarısı tek başına bir yere gitmesi gerekirse, onu mutlaka kendisi götürecekti.

Geçen yıl bir olay yaşanmıştı. Bir suç mahallinden dönerken neredeyse arabası gasp ediliyordu ve bu olay adamı gerçekten korkutmuştu. O zamandan beri gün boyunca onu bir yerden alıp bir yere götüren bir koruması vardı. Ayrıca ara sıra gece gitmesi gerektiğinde kocası uykusunu geride bırakıp ona bizzat eşlik ediyordu.

Zengin ve hâlâ sosyal sınıflarının bir parçası olsalar da hayatları farklıydı. Üç yatak odalı, tarihi ve göz alıcı bir mâlikanede yaşıyorlardı. Burası bir zamanlar, ünlü bir şair ve onunla kaçan evli bir kadının eviydi. Yeni isimlerle ve yepyeni hikâyelerle yaşanmış bir hayatın izlerini taşıyordu. Onlara uygun olduğunu hissetmişler, ikisi de buraya âşık olmuşlardı. Ancak Caz, rustik ve modernliğin mükemmel bir birleşimini sağlamak

için evi baştan aşağı yeniletmişti. Annesinin yeni evinden sadece bir saat uzaklıktaydı.

Annesi seçkin, dul bir beyefendiye âşık olup onunla evlenmişti. Salem adamı seviyordu ve annesi üzerindeki etkisi de hoşuna gidiyordu. Adam annesini Salem'in uzun zamandır görmediği kadar açık fikirli, anlayışlı ve neşeli biri haline dönüştürmüştü. Kendi çocukları olmasına ve Salem'in onlarla pek yakın olmamasına rağmen bu yine de iyi bir şeydi.

Ve Caz, annesi için Salem'den daha fazla evladı gibi olmuştu. Selina Salazar, Caz'i neredeyse evlat edinmişti. Ona hayatı boyunca özlediğini bildiği sevgi ve anne şefkatini vermişti. Aralarında onun dışında bir bağ olduğunu biliyordu ve bundan, birbirlerinin bazı yanlarını iyileştirmelerinden memnundu. Annesi en sonunda seveceği bir oğul, kocası ise seveceği bir anne bulmuştu.

Kahretsin, kocasının verecek çok fazla sevgisi vardı. Ancak kime vereceği konusunda inanılmaz derecede seçiciydi. Salem için her şeyini ortaya koymuştu. Bunu biliyordu çünkü hayatının son on yılına dağılmış kanıtlar vardı. Fakat dahası, bunu hissediyordu. Kendisini aynı yoğun bakışlarla izleyişinden, aynı vahşilikle sahip oluşundan, aynı sahiplenici dokunuşlarından... Ona zaman ayırabilmek için programım değiştirişinden, güvende olduğundan emin olmak için uykusundan fedakârlık edişinden, etrafındaki tüm polis memurlarına rağmen hiç kimse ve hiçbir şey onu rahatsız edemesin diye nöbet tutuşundan hissediyordu.

Ayrıca daha geçen ay, doğum gününde ona sürpriz yapmış ve gözlerinden yaşlar boşanmasına neden olan bir hediye vermişti. Üzerinde "Junie" yazan bir isim etiketi olan minik, altın rengi tüylü bir yaratıktı. Çocukluğundaki tek arkadaşı ve dayanağının anısı içindi. Duygu selinin durması biraz zaman almıştı. Minik köpek yavrusu gözyaşlarını yalayıp ona öpücükler verirken anıları akın akın geliyordu.

Salem'in bu kadar duygusallaşması nadirdi. Evlerinde ne

kadar savunmasız kaldığının bir kanıtı da buydu. Tüm bunlar olurken Caz orada durmuş, onun tepkisini özel bir anı olarak kaydetmişti. Ona bakarken öyle gülümsemişti ki, Salem hayatına onu getiren her şeye içtenlikle şükretmişti.

Ondan daha iyisini hayal edemezdi.

Yere düşen bir şeyin sesi onu gerçeğe döndürdü.

Eski davalara odaklanan bir adli tıp danışmanı olarak ailesi ve arkadaşları dışında zamanının çoğunu cesetlerle veya yetkililerle geçiriyordu. Etkileyici bir özgeçmişi olduğu için bazı akademik seminerlere katılıyordu. Bir Mortimer mezunu olmasının yanı sıra -ki bu, dünyada başlı başına bir ağırlık taşıyordu- yıllar içinde elliden fazla çözülmemiş davaya danışmanlık yapmıştı. Bunların yarısından fazlasının çözülmesine yardımcı olan kanıtlar sunmuş, çok sayıda aileye bir kapanış sağlamıştı. Soğukkanlı ve analitik bir adli tıp uzmanı olarak ünü, ona oldukça fazla talep gelmesine neden olmuştu.

Bu durum işi ve evliliği arasında denge kurmayı öğrenmesini gerektirmişti. Caz ile dört yıl önce yalnızca aile ve yakın arkadaşlarının, toplam dokuz davetlinin katıldığı küçük bir törenle evlenmişlerdi. O zamandan beri Caz, daha seçkin bir sanatçı haline gelmişti. Baron ve Jacob ile üyesi olduğu gruba daha fazla dahil olmuştu. Aylık toplantılar ve buluşmalar düzenliyor, kim bilir neler planlıyorlardı. Grup hakkında Salem'le çok şey paylaşsa da Salem onun bazı şeyleri gizli tuttuğunu, muhtemelen onun güvenliği için bunu her zaman yapacağını biliyordu.

Dönüp kocasına baktı. Sivil halka kapalı olan küçük nehir kenarı bölgesini işaretleyen sarı bandın hemen önüne park edilmiş arabaya yaslanmıştı. Ancak bu tarafa birinin geleceğinden şüpheliydi.

Son anda giydiği rahat bir *sweatshirt* ve kot pantolonla duruyordu. Saçları artık daha kısaydı. En azından yanları kısa, üst kısmı daha uzundu ve geç saatlere kadar kanıt toplamak için çalışan insanlara bakarken yüzü asıktı.

"Sence bunlar birbiriyle bağlantılı mı, Salem?"

Çözülmemiş vakalar bölümünde çalışan baş polis ve Salem'in asıl irtibatı olan Reed, dikkatini tekrar iskeletlere çekti. Bu dava benzersizdi, otuz yıl sonra benzer cinayetler işlendiği için aniden gündem olan eski bir vakaydı. Aynı fail miydi, yoksa bir taklitçi mi olduğundan emin değillerdi. Ancak son ölümler bunu en önemli ve öncelikli vaka haline getirmişti.

"Şu anda söylemek zor," dedi Salem. Eldivenli elindeki el fenerini kullanarak kafatasındaki izi, kırık kemikleri ve renk bozulmasını inceledi. "Kesin bir şey söyleyebilmek için laboratuvar sonuçlarma bakmam gerekecek."

Reed elini yüzünde gezdirdi. "Ama?"

"Ama ilk bakışta, izlerin benzer olduğunu söyleyebilirim."

Adamın ağzından yorgun bir iç çekiş çıktı. Lastikler gıcırdadı ve farlar bir anlığına etrafı aydınlattı. Salem arkasına baktığında bir kamera ekibinin geldiğini gördü. Basın mensupları akbabalar gibi üzerlerine çökmüştü.

"Kahretsin. Bu durum gittikçe kötüleşiyor."

Salem de aynı fikirde olmak zorundaydı.

"Hepsini göndereceğim," dedi Reed çömeldiği yerden doğrularak. Salem de onu takip etti. "Lütfen, Salem. Bana bir şey ver."

Salem ciddi bir şekilde başını salladı. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Yapacaktı da. İşi buydu. Artık onu harekete geçiren sadece tutkusu değildi, aynı zamanda bir kapanış veriyor olmasıydı. Birinin ani vefatının ardından cevapların gücünü anlayan biri olarak yıllarca beklemiş ailelere bir kapanış vermenin önemli olduğunu biliyordu. Şimdi onu her şeyden çok araştırmaya ve elinden gelenin en iyisini yapmaya iten de buydu.

"Evine git," dedi Reed etrafta toplanan medya mensuplarına doğru yürürken. "Yarın laboratuvara uğrayacağım."

Salem başıyla onayladı ve eldivenlerini çıkararak yan taraftaki çöp kutusuna attı. Bir teknisyenin kendisine uzattığı kâğıda adını yazıp imzaladı.

"Bu Vanguard mı? Tanrım, kamerayı çevir."

Lanet olası muhabirler.

Mesleği sayesinde onu görmeye alışmışlardı. Soğuk ve mesafeli tavrı onu çoğunlukla yalnız bırakmalarına neden oluyordu. Fakat kocası -adını geri almak için geri döndüğünden beri onu takip eden basın mensuplarının yanında görünme konusunda çok seçici olan, cehennem gibi ateşli ve olağanüstü yetenekli kocası- her zaman onların ağzını sulandırıyordu.

Cazimir Vanguard'ın bir fotoğrafı çok değerliydi. Samimi bir kare, daha da değerliydi. Mesafeli karısıyla çekilmiş samimi bir fotoğraf? En değerlisiydi.

Kocasının beklediği yere doğru ilerledi, ona bakan sırtlan sürüsünden hiç rahatsız olmamıştı. O her zaman böyleydi. Rahatsız olmazdı, sinirlenmezdi ve onun hakkında kimin ne düşündüğünü umursamazdı. İçindeki ciddi ve kibar kız, kendisinden başka hiçbir şeyi umursamayan bir adamla birlikte olmayı çok tahrik edici buluyordu.

Üstelik adam ona aitti, tamamen ona aitti.

Onun kocasıydı.

Kendi kafasında bile bu ifadeyi kullanmak ona hâlâ çok tuhaf geliyordu. Parmağındaki yüzüğün, vücudundaki bakışların ağırlığı net bir kanıttı. Yine de bazı günler onunla evli olduğuna inanamıyordu. Ne biri ona Doktor Salazar-Vanguard dediğinde, ne kocasının parmağındaki yüzüğe gizlice baktığında, ne de ikisinin de boyunlarının yanındaki dövmelere dokunduğunda...

"Hey," diye selam verdi Caz. Sesi hâlâ on yıl önce, ilk kez duyduğu zamankiyle aynı etkiyi yaratıyordu.

Salem güvenlik şeridinin altından geçip ona doğru ilerledi. Adam da kollarını açarak kadının vücudunun sıcaklığına adım atmasına ve kokusunu içine çekmesine izin verdi.

"Aynı mı?" diye sordu ve Salem buna aldırmadı. Bazen üzerinde çalıştığı vakalar hakkında karısıyla teoriler üretmekten hoşlanıyordu. Çoğu zaman Caz, özellikle de failin psikolojisiyle ilgili olarak bazı şeyleri yeniden değerlendirmesine ve yeniden incelemesine neden olan noktalara değiniyordu. Sa-

dece zeki değil, aynı zamanda baş ettiği karanlığı ve içindeki karanlığı herkesten daha iyi anlayan bir partnere sahip olmanın avantajlarından biri de buydu. Onu görüyor ve destekliyordu.

Bu yüzden içgüdülerini onunla paylaşmaktan çekinmedi. "Evet. Bunu destekleyecek kanıtlara ihtiyacım var ama fail aynı. Taklitçi değil."

Etraftaki sesler dönüp hareketliliği izlemesine neden oldu. Polisler, adli tıp ekibi, medya... Kocasına yaslandı ve Caz de kollarını ona dolayıp çenesini başının üzerine koyarak onunla birlikte karmaşayı izledi.

"Neden bu kadar uzun süre ara verdi ama?" diye düşündü Salem. "Yaralandı mı, yoksa hepse mi girdi?"

"Muhtemelen." Sesi, başının üzerinden geliyordu. "Ya da belki de hiç durmadı, sadece yer değiştirdi ve kimsenin haberi olmadı."

Onun bu sıradan yorumu karşısında kafasında bir ampul yanan Salem sustu ve aniden adamın kollarında dönerek ona baktı. "Haklısın. Aman Tanrım, verileri çapraz karşılaştırmam gerekecek ve..."

Kocasının gülümsemesi duraksamasına neden oldu. "Ne oldu?"

"Bir şey yok." Caz sırıttı. Neyse ki bu, onu kızdırmak için zaman zaman yaptığı sırıtışlardan değildi. "Sadece çok tatlısın."

Salem bir kaşını kaldırdı. "Cinayetten bahsettiğim zaman mı?"

Caz onun üzerine eğilerek burnuna hızlı bir öpücük kondurdu. "Canlandığın zaman."

Salem, onun sözleri karışışında gözlerini kırpıştırıp kollarına tutundu ve bir aydınlanma yaşadı.

Bir zamanlar ölümün kaçınılmaz olduğunu düşünmüştü, hayata asla itibar etmemişti.

Ölüm hâlâ kaçınılmazdı ama bu yüzden de hayat bir şekilde

daha güzeldi. Sahip olduğu anlar, yaşadığı anlar, nefes aldığı anlar... Hepsi dokunduğu her hayat için birer anıya dönüşüyor, zamanın dokusunda dalgalanıyordu.

Caz'in boynunun yan tarafındaki, birlikte yaptırdıkları dövmeye baktı ve üzerinde yazan kelimeleri okudu. *Memento vivere.*

Yaşamayı unutma.

Parmak uçlarında yükselip onu öptü. Caz de öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verdi. Hayatta ve birlikte yaşıyor oldukları gerçeğinin tadını çıkardılar.

TEŞEKKÜR

Enigma kalbime çok yakın bir hikâye. Yalnızlığın, kaybın ve iyileşmenin hikâyesi. Bu annemin ölümünden sonra yazdığım ilk kitaptı ve iki yılı aşkın bir süredir birilerinin benim kalemimden okuduğu ilk şeydi. Bu kitap bana kaybolduğum ve kendimden şüphe ettiğim bir zamanda geldi. Mortimer'ın yolları zihnimde bir yuva kurdu, Caz ve Salem'in yalnızlığı benimkini yankıladı. Hikâyenin bazı bölümleri ve manzaralar gerçek deneyimlerden ve okuduğum gerçek vakalardan esinlenildi. Karanlık akademiye ve psikolojiye olan sevgim, ölümü kabullenişim ve anlayışımla birleşti.

Enigma'nın gerçekleşmesini sağlayan bazı kişilere teşekkür etmek istiyorum.

Öncelikle, anne ve babama. Annem artık burada olmasa da varlığını hissediyorum ve umarım benimle gurur duyuyordur. Ve babam, bana koşulsuz sevgi gösterdiğin ve yürüyebildiğim andan itibaren uçmama izin verdiğin için. Dünyanın sonu gelebilir ama senin bana olan sevgin asla sarsılmaz. Sevginin derinliğini ve gücünü anlamamı sağladığın için teşekkür ederim.

İkinci olarak, harika menajerim Kimberly'ye ve Brower'daki inanılmaz ekibe. Benim için muhteşem bir dayanak oldunuz. Hikâyelerime olan tutkunuz ve bir yazar olarak bana olan inancınız inanılmaz derecede ilham vericiydi. Her şey için teşekkür ederim.

Monique'e ve Bramble'daki ekibe, sevginiz, desteğiniz ve kurgusal bebeklerime bu kadar harika baktığınız için teşekkür ederim. Gerçek tutkunuz kalbimi dolduruyor. Daha iyi bir ekip isteyemezdim. Teşekkür ederim!

Üçüncü olarak, benden uzakta yaşayan ama kalbimde yer eden, ne kadar tuhaf olabileceğimi bilmelerine rağmen yine de beni seven arkadaşlarıma, özellikle de günlerce tek kelime etmeden ortadan kaybolduğumda. Yıllardır benimle olduğunuz, günler sonra gecenin bir yarısı rasgele saçmalıklar hakkında konuşmak için arayabildiğim insanlar olduğunuz için teşekkür ederim. İyi yanlarımla birlikte kötü yanlarımı da kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Dördüncü olarak, onlarsız burada olamayacağım güzel kitap topluluğuna. Beni tahmin ettiğinizden çok daha fazla neşelendirdiniz. Sevginiz ve teşvikiniz bu yolculuğu hayal ettiğimden çok daha güzel hale getirdi. Her nazik mesaj için, her tavsiye için, her şey için teşekkür ederim. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Size çok ama çok minnettarım.

Ve son olarak, okuyucularıma. Kendimi her sahtekâr gibi hissettiğimde kendime tokat atmamın, yazdığım her şeyin saçmalık olduğunu hissettiğimde dizüstü bilgisayarımı yakmamamın, kafamdaki hikâyeleri paylaşma cesaretini bulmamın nedeni sizsiniz. Kabulünüz, sevginiz ve desteğiniz bugün bulunduğum yerde olmamın, hayalimi yaşamamın, sevdiğim şeyi yapmamın ve bunu paylaşacak gücü bulmamın tek nedeni.

Bu yüzden, kitaplarımı seçtiğiniz için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Umarım bu yolculuktan keyif almışsınızdır.